28 ΣΕΛΙΔΕΣ

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 29 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1947

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ

Ἑβδομαδιαία Εἰκονογραφημένη Ἔκδοσις

Ὁ πόλεμος τῶν 3 Διαστάσεων

ἀπὸ τὰς συνταρακτικὰς ἀποκαλύψεις:
"Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΠΟΥ ΕΡΧΕΤΑΙ„
εἰς τὰς σελίδας 14 κ 15

τιμὴ φύλλου δρ. 1000

ΑΡ. 62

ΑΝΝΑ ΝΗΓΚΛ

Ἡ μεγάλη καλλιτέχνις τοῦ ἀγγλικοῦ Κινηματογράφου, πρωταγωνίστρια τῆς ταινίας «ΣΥΝΕΒΗ ΣΤΟ ΠΙΚΑΝΤΙΛΛΥ» ποὺ ἐπῆρε τὸ Α΄ βραβεῖο καλλιτεχνικῆς ἀξίας καὶ ἠθοποιΐας.

(Σχετικὸ σημείωμα στὴν Σελίδα 18)

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ

ΕΤΟΣ Β'.—ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 62
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ:
Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ—Π. ΓΡΟΥΜΠΟΥΝΗΣ—Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΕΛ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 41
(Μέγαρον Νικολούδη)
ΤΗΛΕΦ.: 29.237 — ΤΥΠΟΓΡ.: 31.352

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐσωτερικοῦ ἐτησία 60.000.
Ἑξάμηνος 30.000. Ἐξωτερικο.: Ἐτησία £ 6 $ 24
Ἑξάμηνος £ 3 $ 12
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΑΧ. 1000

Κατοικία Ἐκδοτῶν Διευθυντῶν:
ΣΠ. ΜΕΤΑΞΑ Γαλατσίου 33 ΠΑΝΟΥ
ΓΡΟΥΜΠΟΥΝΗ Θαλοῦ 6
Κατοικία διευθυντοῦ Τυπογραφείου:
ΙΩΑΚΕΙΜ ΤΣΑΤΣΑΚΟΥ Θέσπιδος 6.

Ἀθηναϊκὴ ἑβδομάς

ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ ΠΟΥ ΘΑ ΔΟΘΟΥΝ

= Τὴν Κυριακὴν 30 Νοεμβρίου καὶ ὥραν 11 π.μ. θὰ δοθῆ εἰς τὸ θέατρον «Ὀλύμπια» ἡ τακτικὴ συναυλία τῆς Κρατικῆς Ὀρχήστρας ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Θ. Βαβαγιάννη. Τὸ πρόγραμμα περιλαμβάνει τὰ ἑξῆς μέρη: Θ. Καρυωτάκη, Μικρὴ Συμφωνία (γιὰ ὀρχήστρα ἐγχόρδων). Μουσσόργκσκυ: «Χοβάντσινα» (εἰσαγωγή). Πιερνέ: Κονσερτίνο γιὰ ἅρπα καὶ ὀρχήστρα. Μπράμς: 3η Συμφωνία.

= Ἡ «Ἑταιρία Καλλιτεχνῶν καὶ Φίλων τῆς Τέχνης» δίδει τὴν Κυριακὴν 30 Νοεμβρίου καὶ ὥραν 11 πμ. εἰς τὴν αἴθουσαν «Τιτάνια» Χαλανδρίου τὴν πρώτην συναυλίαν της μὲ ἔργα Σοπέν, Γκουνώ, Σαὶν-Σάνς, Μόζαρτ καὶ Μέντελσον. Σολίστ τῆς συναυλίας ἡ καλλιτέχνις τοῦ πιάνου κ. Βούλα Μαΐχοῦ καὶ οἱ ἀδελφοὶ Κουτσιμάνη στὰ ἔργα μουσικῆς δωματίου.

= Τὴν Δευτέραν 1ην Δεκεμβρίου καὶ ὥραν 6 μ.μ. εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Παρνασσοῦ» δίδεται ἐνδιαφέρον ρεσιτὰλ τραγουδιοῦ τῆς δεσποινίδος Εὔας Μομφερράτου. Τὸ πρόγραμμα περιλαμβάνει ἔργα Σοῦμαν, Σοῦμπερτ, Μπράμς, Ντὲ Φάλλα, Ραβέλ, Φωρέ, Ντεμπυσσύ, Εὐαγγελάτου, Καρυωτάκη, Καζάσογλου κλπ. Εἰς τὸ πιάνο θὰ συνοδεύση ἡ κ. Δ. Καραμπούνα—Χέλμη.

Ἡ συναυλία τῶν κ.κ. Ὀδ. Λάππα καὶ Ἄθου Βασιλάκη ποὺ ἐπρόκειτο νὰ δοθῆ τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην ἀνεβλήθη διὰ τὴν προσεχῆ Τετάρτην 3 Δεκεμβρίου τὸ ἀπόγευμα εἰς τὸ θέατρον «Κεντρικόν».

= Τὴν Δευτέραν 1 Δεκεμβρίου καὶ ὥραν 6.30 μμ. θὰ δοθῆ εἰς τὸ θέατρον «Κεντρικὸν» ἡ τρίτη συναυλία τῆς νέας Συμφωνικῆς Ὀρχήστρας ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Ἀθαν. Κοκκίνου. Τὸ πρόγραμμα περιλαμβάνει ἔργα: Μόζαρτ, Χάϋδν, Σπηλίου, Γκρέκα, Εὐαγγελάτου καὶ Κοκκίνου.

= Λίαν προσεχῶς θὰ δοθῆ τὸ ρεσιτὰλ τοῦ βιολοντσελλίστα Μισελὲν καθὼς καὶ τὸ ρεσιτὰλ τῆς καλλιτέχνιδος τοῦ πιάνου Μαντελὲν Ντὲ Βαλμαλέτ.

Μουσικὴ Κριτική

«Μάρθα»

Τὸ κωμικὸ μελόδραμα τοῦ Φλότοου, συνεπλήρωσε στὶς 25 Νοεμβρίου, ἑκατὸ χρόνια ἀφότου ἀνεβάστηκε γιὰ πρώτη φορὰ στὴ Βιέννη. Οἱ γνῶμες γιὰ τὴν ἀξία του διχάζονται. Πάντως ὅμως στὸ πολὺ κοινὸν ἐξακολουθεῖ νὰ ἀρέση. Ὁ ἐπιφανειακὸς ρομαντισμός του συγκινεῖ τοὺς ἀκροατὰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι δὲν ἐννοοῦν νὰ κοπιάσουν γιὰ νὰ παρακολουθήσουν τοὺς Συμφωνικοὺς καὶ πολυφωνικοὺς δαιδάλους τῆς μουσικῆς τοῦ Βάγκνερ.

Ὅσοι παρηκολούθησαν τὴν πρεμιέρα τῆς περασμένης ἑβδομάδος, ἀσυναίσθητα ἔκαμναν σύγκρισι μὲ τὴν ἴδια παράστασι τῆς Λυρικῆς Σκηνῆς πρὸ δύο ἢ τριῶν ἐτῶν — ὅταν ἡ «Μάρθα» εἶχε δοθῆ μὲ βάσι τὸ λιμπρέττο τοῦ Φρέντερικ καὶ ὄχι τὴ διασκευὴ τοῦ Ντὲ Σαὶν Ζώρζ. Ἡ σύγκρισις ὅμως, εἶναι περιττὴ καὶ ἐπιζήμια. Ἀλλοίμονον ἂν οἱ κρίσεις μας ἔπρεπε νὰ βασίζωνται πάντοτε ἐπάνω σὲ σύγκρισι! Νομίζομε δηλαδή, ὅτι ἡ κάθε παράστασις πρέπει νὰ ἐκτιμᾶται ὡς κάτι τὸ αὐτοτελὲς καὶ ἀνεξάρτητο ἐφ' ὅσον μάλιστα ἐμφανίζεται ὡς «πρώτη» καὶ ὄχι ὡς ἐπανάληψις. Καὶ ἀπὸ αὐτῆς τῆς ἀπόψεως, ἡ παράστασις τῶν «Ὀλυμπίων» ἦτο γενικὰ ἐπιτυχημένη. Αἱ κ.κ. Φ. Νικήτα, Μ. Κουραχάνη καὶ οἱ κ.κ. Γ. Κοκολιός, Λ. Βασιλάκης, Μ. Μολότσος, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλοι τοὺς ὁποίους δὲν ἀναφέρομε ὀνομαστικά, ἔδωσαν ὁ καθένας ὅ,τι μποροῦσε καλύτερο. Μὲ ἰδιαίτερη χάρη καὶ κυριαρχία τῆς ἠθοποιΐας, ἔπαιξε ἡ κ. Μ. Κουραχάνη. Ἐπίσης ὁ κ. Γ. Κοκολιὸς ὑπερέβαλε τὸν ἑαυτό του καὶ ηὐχαρίστησε καὶ τοὺς πλέον δύσκολους ἀκροατάς.

Γεγονὸς γιὰ τὸ ὁποῖο γίνεται πολὺς λόγος, ἦταν ἡ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία τῶν μπαλλέττων. Ἀλλὰ καὶ ἡ χορῳδία ἦταν ἐκτάκτως καλή.

Γενικά, ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ ὡραία παράστασι ἀνάλογα φυσικά, μὲ τὶς τεχνικὲς καὶ οἰκονομικὲς δυνατότητες ποὺ διαθέτομε στὴν Ἑλλάδα.

Η ΣΥΝΑΥΛΙΑ ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ

Τὴν Συναυλία τῆς περασμένης Κυριακῆς τῆς Κρατικῆς Ὀρχήστρας στὰ «Ὀλύμπια» διηύθυνε ὁ κ. Φ. Οἰκονομίδης. Ἡ πασίγνωστη Συμφωνία ἀρ. 35 τοῦ Μόζαρτ, ἐξετελέσθη μὲ πολὺ καλὴ διάθεσι. Ἡ ἀγωγὴ τῆς ὀρχήστρας ἀπὸ τὸν κ. Οἰκονομίδη ὑπῆρξε ζωηρὰ καὶ δυναμικὴ — ἂν ἐπιτρέπεται ἡ ἔκφρασις.

Σολίσται τῆς ἡμέρας ὁ κ. Νικ. Δικαῖος, ὁ ὁποῖος ἔπαιξε τὸ Κοντσέρτο γιὰ βιολὶ τοῦ Μέντελσον. Ἐνῶ τὸ ἥμισυ τοῦ πρώτου μέρους ἦταν τονισμένο κατὰ μέτρον — ἠκούοντο περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι ἔπρεπε ἡ «θέσις» καὶ ἡ «ἄρσις» — τὸ ὑπόλοιπον δὲν ἐπιδέχεται καμμιὰ κριτική. Ὁ κ. Δικαῖος ἔπαιξε ἔξοχα καὶ ἀπέδωσε καὶ τὶς δυσκολώτερες περικοπὲς μὲ ζηλευτὴ διαύγεια, ρυθμὸ καὶ αἴσθημα.

Πολὺ ἐνδιαφέροντα καὶ διασκεδαστικὰ ἦσαν τὰ «Ἓξ Κομμάτια γιὰ Ὀρχήστρα» τοῦ κ. Μ. Παλλάντιου. Ὁ θαυμάσιος ρυθμὸς καὶ ἡ πλούσια ἐνορχήστρωσις μὲ πλῆθος εὑρημάτων ἀποτελοῦν μιὰ ἀκόμη ὑπόσχεσι γιὰ τὴν ὁλοκλήρωσι τοῦ ἔργου τοῦ συνθέτου, ὁ ὁποῖος ἤδη φαίνεται ν' ἀποδιώκη τὶς ξένες ἐπιρροὲς (Ραβέλ, Σαμπριέ κλπ.) καὶ ἀκολουθεῖ τὸν προσωπικὸ δρόμο.

Ἡ Συναυλία ἐτελείωσε μὲ τὴν Εἰσαγωγὴ «1812» τοῦ Τσαϊκόφσκυ. Τὰ ἐνθουσιώδη χειροκροτήματα ἀπέδειξαν τὴν ἐξαίρετη ἐπιτυχία τοῦ κ. Οἰκονομίδη καὶ τῆς Ὀρχήστρας.

Γ. ΡΟΠΑΪΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΣΑΒΒΑΤΟΚΥΡΙΑΚΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ

Τοῦ τακτικοῦ συνεργάτου μας **ΦΟΡΤΟΥΝΙΟ**

Τώρα, ποὺ ἄνοιξαν σχεδὸν ὅλοι οἱ δρόμοι οἱ θαλάσσιοι κι' οἱ χερσαῖοι, κίνδυνος ὑπάρχει νὰ μὴ μείνουν στὴν Ἀθήνα παρὰ μονάχα τ' ἀγάλματα. Ὅσοι δὲν ἔφυγαν ἑτοιμάζονται νὰ φύγουν. Ἐννοεῖται, οἱ μεγαλύτερες ἡλικίες, γιατὶ τοὺς ἄλλους τοὺς κρατεῖ ἐδῶ, δεσμίους, ἡ στρατιωτικὴ ὑποχρέωσις. Ὅλα κι' ὅλα... Οἱ Ἕλληνες θὰ πολεμήσουν ὅλοι ὅσοι μποροῦν. Καὶ δὲν ἔχουν νὰ πᾶνε πουθενά. Μιλοῦμε, λοιπόν, γιὰ τοὺς ἄλλους... Ὁ Ὀδυσσεὺς αὐτὴ τὴ φορὰ μισεῖ τὴν Ἰθάκη. Θέλει νὰ φύγη, ὅσο πιὸ μακρυὰ μπορεῖ ἀπὸ τὸν καπνὸ τῆς ἑστίας του. Ἄνεμοι κακοὶ ἔχουν φυσήσει. Κι' αὐτὸς ὁ καπνός, ποὺ ἀνέβαινε ἄλλοτε ὁλόϊσα στὸν οὐρανό, σὰν θυσία δικαίου τώρα ἔχει σκορπισθῆ κάτω κι' ἔχει θολώσει κι' ἔχει πνίξει τὰ πάντα. Τὰ μάτια δακρύζουν καὶ οἱ πνεύμονες ζητοῦν καθαρὸν ἀέρα.

Ὅλοι μελετοῦν χάρτες ὁδηγίες, βιβλία ταξιδιῶν. Ζητοῦν πληροφορίες, καταστρώνουν δρομολόγια. Δὲν πρόκειται, βλέπετε γιὰ γύρους ἀναψυχῆς μερικῶν ἑβδομάδων. Τὰ πράγματα εἶναι σοβαρώτερα. Θέλουν νὰ ἐγκατασταθοῦν ὁριστικὰ στὴν πιὸ μακρυνὴ ξενητειά. Πρὸ ἡμερῶν εἴχανε περικυκλώσει σ' ἕνα σαλόνι κάποιον, ποὺ εἶχε φίλο ἀπὸ τὸ Μέλμπουρν καὶ τὸν εἴχανε ταράξει μ' ἐρωτήσεις γιὰ τὴν... Αὐστραλία.

— Ε[illegible] καλὰ ἐκεῖ, ἐσεῖς ποὺ ξαίρετε [illegible]

— Θαυ[illegible] θάχετε δυὸ ὠκεανοὺς γιὰ τ[illegible] σας τὰ καλοκαίρια: Τὸν [illegible] τὸν Ἰνδικό. Κι' ἂν [illegible] στου σας κάνε[illegible] ἔχει καὶ τρίτο πε[illegible] σιες ἀκτές: τὴ θάλα[illegible] φούρας.

Ἡ θάλασσα τῆς Ἀρα[illegible]

—Ἐπανέλαβε σὲ τόνο ἐκστατικό, μιὰ δεσποινίς, κολλώντας τὴ λιγωμένη ματιά της στὸ ταβάνι.

— Πρέπει νὰ ξαίρετε — πρόσθεσε τότε ὁ ἄλλος, γλεντῶντας τὴν κατάστασι — ὅτι ἐκεῖ κοντὰ εἶναι καὶ ἡ θάλασσα τῶν Κοραλλίων...

Αὐτὸ ἦτανε πιὰ ἡ χαριστικὴ βολή. Ὅλοι ἔβλεπαν τὸν ἑαυτό τους μὲ μαγιὼ σ' αὐτὴ τὴ θάλασσα μὲ τὰ κοράλλια. Οἱ κύριοι ὅμως πιὸ θετικοὶ ἔκαναν ἄλλες ἐρωτήσεις:

— Καὶ τί δουλειὲς ἔχει ἐκεῖ;

— Ἡ Αὐστραλία — ἐπληροφοροῦσε ὁ ἄλλος, μὲ ὕφος ὅσο παίρνει ἐπίσημο — κατοικεῖται ἀπὸ ἓξ περίπου ἑκατομμύρια ἀνθρώπους καὶ ἄπειρα ἑκατομμύρια πρόβατα. Ὁ πιὸ φτωχὸς τσοπάνης ἔχει ἑκατὸ χιλιάδες. Θὰ μπορούσατε νὰ παραστήσετε τὸν τσέλιγγα σ' αὐτὸν τὸν προβατότοπο. Ἔχει λειβάδια, ἐκτάσεις ἀπέραντες... Τὸ μόνο δυσάρεστο εἶναι οἱ δυνατοὶ ἄνεμοι κι' οἱ φοβερὲς βροχές, ποὺ τοὺς διαδέχονται. Τὸ νερὸ πέφτει μὲ τὸ τουλοῦμι, φουσκώνουν οἱ χείμαρροι — κι' ἔχει πολλοὺς — καὶ πνίγουν τὰ κοπάδια σὲ μισὴ ὥρα. Οἱ ἄνθρωποι κοιμοῦνται πλούσιοι καὶ ξυπνοῦν φτωχοί, καμμιὰ φορά, μετὰ μιὰ τέτοια μπόρα.

Ἀλλὰ γιατὶ ρωτοῦσαν ἔτσι γιὰ τὴν Αὐστραλία; Εἶχαν ἀκούσει ὅτι ἡ κυβέρνησις τῆς πέμπτης καὶ νεωτέρας Ἠπείρου τοῦ κόσμου τῆς τόσον ἀραιὰ κατοικημένης μεγαλονήσου, διευκολύνει μετανάστευσι Ἑλλήνων στὰ ἐδάφη της. Ἔχουν ἀκούσει ὅτι δίνει ἀκόμα καὶ οἰκονομικὴ ἐνίσχυσι. Εἶναι, λοιπὸν σοβαρό; Θέλουν νὰ φύγουν; Τραβηγμένος σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ σαλονιοῦ [illegible]καπνίζω, κτυπῶντας, τὸ τσ[illegible] Ποῦ θέλουν νὰ πᾶνε; [illegible] κακή. Μ[illegible] ἐκτὸς ἀπ' ὅλα τὰ δεινὰ (γιατὶ δὲν ὑπάρχει παροικία Ἑλληνικὴ ὁπουδήποτε, στὴν πιὸ μακρυνὴ γωνιὰ τῆς γῆς ποὺ νὰ μὴν τρώγεται σὰν τὸ κέντρο) θάχουνε καὶ τὸ σαράκι τῆς νοσταλγίας:

— Ἔχω διαβάσει — τοὺς εἶπα — ὅτι ἐκεῖ, στὴν Αὐστραλία, ὑπάρχουν κάτι μεγάλες, φοβερὲς νυχτερίδες ποὺ τὶς λένε «φαντάσματα». Αὐτὲς θὰ σᾶς ἐπισκέπτωνται τὸ βραδάκι, νὰ ξυπνοῦν στὴν ψυχή σας τὸ αἴσθημα τῆς ξενητειᾶς καὶ τῆς μονώσεως.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε; — ρώτησαν μερικοί.

— Νὰ καθίσουμε ὅπου βρισκόμαστε, αὐτὸ θέλω νὰ πῶ, ν' ἀγωνισθοῦμε.

Ἡ συντροφιὰ σώπασε. Κάτι δροσοῦσε ὅμως τὸν ἀέρα. Ἴσως νὰ ἦσαν τὰ φτερὰ τῆς νυχτερίδας «Φάντασμα» ποὺ σάρωνε τὰ ὁράματα τῆς Αὐστραλίας.

ΦΟΡΤΟΥΝΙΟ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΙΝΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

3η ΣΕΛΙΣ: Τὰ ἰδιαίτερα τῶν Πολιτικῶν μας. = Ἑλληνίδες Ὀδηγοί.
4η ΣΕΛΙΣ: Ἡ σάτυρα τῆς ἑβδομάδος. = Θεατρικὴ κριτική = Ἰδέες καὶ σχόλια.
5η ΣΕΛΙΣ: Ἕνα δίδαγμα γιὰ τὶς διστακτικὲς γυναῖκες. = «Ὁ Πράσινος Παπαγάλος» (διήγημα). = Ὅλες οἱ γυναῖκες εἶνε ἴδιες!
6η ΣΕΛΙΣ: «Τὸ φῶς ποὺ λάμπει» τῆς κ. Σοφίας Σπανούδη. = Σκίτσα. = Ἀνέκδοτα.
7η ΣΕΛΙΣ: «Ὅταν ἡ Κυρία φεύγη ταξίδι» (εὐθυμογράφημα). = Τὸ βασιλικὸν εἰδύλλιον τῆς Ἀμαλίας.
9η ΣΕΛΙΣ: Ὁ Μάχα Σοχὰν ἀναστατώνει τὸ Παρίσι (ρεπορτάζ). = «Λορέντσος Μαβίλης» τοῦ κ. Γ. Σπαταλᾶ. = Μιὰ χώρα ποὺ ἀφθονοῦν οἱ χῆρες (ρεπορτάζ).
10η ΣΕΛΙΣ «Δυὸ ἔρωτες σὲ μιὰ καρδιά» νουβέλλα τοῦ Ζὰν Πὼλ Λαρός.
11η ΣΕΛΙΣ: Μιὰ σκιαγραφία τοῦ βασιλέως τοῦ Βολοῦ Γιεχούντι Μενουχίν. = «Ὁ φαροφύλακας» (διήγημα).
12η ΣΕΛΙΣ: Ἡ ἀλληλογραφία τῶν Ἀκριτῶν μας. = Σταυρόλεξα κτλ.
13η ΣΕΛΙΣ: «Ματιὲς σ' ὅλο τὸν Κόσμο». Εἰκονογραφημένη σελὶς ἐπικαίρων..
14η-15η ΣΕΛ.: Ὁ Πόλεμος ποὺ ἔρχεται! Ἡ θεωρία τοῦ Στάλιν διὰ τὸν «Πόλεμο τῶν τριῶν διαστάσεων» (Ἀποκαλυπτικώτατο ρεπορτάζ).
16η ΣΕΛΙΣ: Οἱ νέοι ἄσσοι τοῦ ποδοσφαίρου (ἀθλητικὸ ρεπορτάζ). = Ἕνα αὐτοτελὲς ἀστυνομικὸ διήγημα.
17η ΣΕΛΙΣ: «Ἡ μεγάλη ἡμέρα» (ἑλληνικὸ διήγημα). = «Τὰ περιστέρια» (αἰσθηματικὸ διήγημα.
18η ΣΕΛΙΣ: Κινηματογραφικὸν ρεπορτὰζ ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν «ἀστέρων».
19η-20ὴ ΣΕΛ.: «Μανὸν Λεσκώ», τὸ ἀριστούργημα τοῦ ἀββᾶ Πρεβώ.
21η-22α ΣΕΛ.: Ἡ Ἑλλὰς μὲ αἰσιοδοξίαν χωρεῖ πρὸς τὴν οἰκονομικὴν ἀνόρθωσιν.
24η ΣΕΛΙΣ: Τὰ καμουφλὰζ τῶν σημερινῶν γυναικῶν.
25η-27η ΣΕΛ.: Τὰ προγράμματα τῶν ραδιοφωνικῶν Σταθμῶν Ἀθηνῶν Θεσσαλονίκης διὰ τὴν ἀρχομένην ἑβδομάδα.

ΜΟΥΣΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΤΟΥ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΥ
ΣΤΑΘΜΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Κυριακὴ 30 Νοεμβρίου ὥρα 11 π.μ.

ΚΑΡΥΩΤΑΚΗ: ΜΙΚΡΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Ὁ Θεόδωρος Καρυωτάκης ἕνας ἀπ' τοὺς ἀξιολογώτερους νέους Ἕλληνας συνθέτες, ἐσπούδασε τὰ ἀνώτερα θεωρητικὰ μὲ τοὺς κκ. Οἰκονομίδην καὶ Βάρβογλην καὶ τὴ σύνθεσι μὲ τὸν κ. Μητρόπουλο. Ἔχει γράψει διάφορα ἔργα γιὰ ὀρχήστρα, μουσικὴ δωματίου, τραγούδια, μουσικὲς ὑποκρούσεις σὲ ἀρχαῖα δράματα κλπ. Τὴν «Μικρὴ Συμφωνία» γιὰ ὀρχήστρα ἐγχόρδων, τὴν ἔγραψε τοὺς τελευταίους μῆνες τοῦ 1942 καὶ πρωτοπαίχθηκε ἀπὸ τὴν Κρατική μας Ὀρχήστρα στὰ 1943. Τὸ ἔργο αὐτὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία μόνο μέρη, χωρὶς τὸ «Σκέρτσο» τοῦ κλασσικοῦ τύπου τῆς Συμφωνίας. Τὸ πρῶτο μέρος (Ἀλλέγκρο ντετσίζο) εἶνε γραμμένο σὲ φόρμα σονάτας μὲ τὰ δύο ἀντίθετα στὴν ὑφὴ θέματα τὸ πρῶτο ρυθμικὸ καὶ ἀποφασιστικό, τὸ δεύτερο γαλήνιο καὶ τραγουδιστό. Τὰ θέματα αὐτά, ὕστερα ἀπὸ μιὰ σύντομη διαδοχικὴ ἀνάπτυξι, ξανακούγονται στὸ τέλος γιὰ νὰ κλείσουν μὲ τὴν προσθήκη μιᾶς μικρῆς «κόντας» τὸ πρῶτο μέρος τῆς Συμφωνίας. Στὸ δεύτερο μέρος ποὺ ἔχει τὴ φόρμα μονοθεματικοῦ λὶντ ἀκούγεται μιὰ φράσι πλατειὰ καὶ νοσταλγική, ποὺ ἀναπτύσσεται διεξοδικὰ καὶ καταλήγει σ' ἕνα «ουνίσσονο» τῆς ὀρχήστρας. Τέλος στὸ τρίτο μέρος «Ροντίνο» ἕνα χαριτωμένο χορευτικὸ θέμα τῶν βιολοντσέλλων περνᾶ διαδοχικὰ στὶς βιόλες καὶ τὰ βιολιὰ καὶ ἐναλλάσσεται μὲ δύο ἄλλα θέματα, ὅπως τὰ ἀπαιτεῖ ἡ μορφὴ τοῦ «Ροντό».

ΜΟΥΣΣΟΡΓΚΣΚΥ: ΧΟΒΑΝΣΤΣΙΝΑ (Εἰσαγωγή)

Μετὰ τὸν «Βόρις Γκουντούνωφ» ὁ Μόδεστος Μουσσόργκσκυ ἄρχισε νὰ γράφη μιὰ κωμικὴ ὄπερα μὲ τὸν τίτλο «Πανήγυρις τοῦ Σαροτσίντσι» ποὺ τὴν ἄφησε στὴ μέση γιὰ νὰ καταπιασθῆ μὲ τὴν «Χοβάντσινα». Τὸ κείμενο τῆς ὄπερας αὐτῆς ἐπῆρε ἀπὸ τὸν περίφημον μουσικοκριτικὸν Βλαδ. Στάσωφ καὶ τὸ λιμπρέττο τὸ ἔγραψε ὁ ἴδιος. Τὴν μουσική του ἄρχισε νὰ τὴν γράφη στὰ 1875 καὶ ὅταν πέθανε ὕστερα ἀπὸ ἕξη χρόνια βρέθηκε μισοτελειωμένη. Πολλὰ μέρη τῆς παρτιτούρας, ποὺ εἶχε γράψει ὁ Μουσσόργκσκυ μὲ τὸν δικό του τρόπο, τὰ ἐνωρχήστρωσε ἐκ νέου ὁ Ρίμσκυ Κόρσακωφ καὶ συνεπλήρωσε μάλιστα τὸ ἔργο. Τὸ ἄλλο κωμικὸ μελόδραμα τοῦ Μουσσόργκσκυ «Πανήγυρις τοῦ Σοροτσίντσι» τὸ συνεπλήρωσε ὁ Ἱππόλυτος Ἰβάνωφ. Ἡ ἐκτελούμενη εἰσαγωγὴ προετοιμάζει μουσικῶς ἕνα ξημέρωμα ἐπάνω ἀπὸ τὸν ποταμὸ Μόσχα στὴν πρώτη ἐποχὴ τῆς βασιλείας τοῦ Μεγάλου Πέτρου. Ὁ Κόρσακωφ γράφει στὰ ἀπομνημονεύματά του ὅτι στὴ «Χοβάντσινα» δὲν ἐτηρήθη πιστὰ ἡ ἱστορικὴ ἀλήθεια, ἐπίσης στὸ ἀρχικὸ σχέδιο τῆς ὄπερας ὑπῆρχαν ὑπερβολικὲς λεπτομέρειες οἱ ὁποῖες ὅμως δὲν μπῆκαν στὴν τελικὴ ἔκδοσι. Τέλος γεγονὸς εἶνε ὅτι τὸ ἔργο αὐτὸ ἐπεβλήθη καὶ ἀνεγνωρίσθη ὡς ἀριστούργημα.

ΠΙΕΡΝΕ: ΚΟΝΣΕΡΤΙΝΟ ΓΙΑ ΑΡΠΑ ΚΑΙ ΟΡΧΗΣΤΡΑ

Μαθητὴς τοῦ μεγάλου Φρὰνκ στὴ σύνθεσι ὁ Γαβριὴλ Πιερνὲ ἔτυχε τοῦ πρώτου βραβείου τῆς Ρώμης. Περίφημος ὀργανίστας καὶ διευθυντὴς ὀρχήστρας, ποὺ διεδέχθη τὸν ἱδρυτὴν τῶν συμφωνικῶν συναυλιῶν Κολόν. Ἔγραψε ἀρκετὰ ἔργα μουσικῆς δωματίου συμφωνικά, τὸ Κονσερτίνο γιὰ ἅρπα καὶ ὀρχήστρα, τὸ μπαλλέττο «Συνταλίζ», τὸ ὀρατόριο «Σταυροφορία τῶν παιδιῶν» καὶ ἄλλα διάφορα. Μὲ τὴν πλειάδα τῶν μουσουργῶν Ντυκάς, Ντ' Ἐντύ, Ντυπάρκ, Φωρὲ κ.ἄ. ἀποτελεῖ τὴν ἐκλεκτότερη καὶ ἀντιπροσωπευτικώτερη ὁμάδα τῆς τελευταίας μουσικῆς γενεᾶς στὴ Γαλλία.

ΜΠΡΑΜΣ: 3η ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Ἡ Συμφωνία ὑπ' ἀριθ. 3 εἶνε ἕνα ἀπὸ τὰ ἀξιολογώτερα ἔργα τῆς δημιουργικῆς παραγωγῆς τοῦ μεγάλου Μπράμς καὶ βρίσκεται σὲ μεγάλη ἀντίθεσι μὲ τὴν τραγικότητα τῆς πρώτης του Συμφωνίας, τὸν λυρισμὸ τῆς δευτέρας καὶ τὸν ρωμαντισμὸ τῆς τετάρτης. Ἂν καὶ ἡ τρίτη παρουσιάζει πολλὰ κοινὰ χαρακτηριστικὰ μὲ τὶς ἄλλες ἔχει κάτι ποὺ λείπει ἀπ' αὐτές ἡ θαυμάσια ποικιλία τῶν τόνων καὶ τὸν ἀσυγκράτητο δυναμισμὸ ποὺ ξεχύνεται ἀπ' ὅλο τὸ ἔργο. Εἶνε ἕνα περιφανὲς μνημεῖο, χτισμένο μὲ ἁρμονικὴ ἠχητικὴ ἰσορροπία, ποὺ θέτει τὴ Συμφωνία αὐτὴ μεταξὺ τῶν καλυτέρων καὶ ἀξιολογωτέρων ἔργων τοῦ Μπράμς. Ἡ Συμφωνία αὐτὴ ἔχει ἐπίσης τὸ ἐπίθετο τῆς Ἡρωικῆς. Στὸ πρῶτο μέρος ξεπηδοῦν μὲ μιὰν ἀδάμαστη ἐνεργητικότητα διάφορα θέματα μελαγχολικοῦ χαρακτῆρος ποὺ δημιουργοῦν ἕνα πλῆθος ἐπεισόδια. Τὸ δεύτερο μέρος μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ ὡς ἕνα «ἀντάντε» μὲ βαριασιὸν στὸ ὁποῖον ἡ ἐλαστικότης τῆς κυρίας ἰδέας ἐπιτρέπει μιὰ ἑρμηνεία ἀρκετὰ ἐλεύθερη καὶ φανταστική. Τὸ θέμα ἔχει μεγάλη ἁπλότητα καὶ ὁμοιάζει σὰν μιὰ ἁπλῆ συγκινητικὴ διήγησι. Τὸ τρίτο μέρος «πόκο ἀλλεγκρέττο» ποὺ ἀντικαθιστᾶ τὸ «σκέρτσο» κατὰ προτίμησιν ὁ Μπράμς καὶ σὲ ἄλλες Συμφωνίες του, μὲ τὸν ἤρεμο τόνο του πλησιάζει στὸ πνεῦμα τοῦ «μενουέττου». Τὸ ἔργο τελειώνει μὲ τὸ πλατὺ «ἀλλέγκρο» ποὺ στηρίζεται κυρίως σ' ἕνα θέμα καὶ μὲ σοφὲς διαμορφώσεις καὶ διευρύνσεις δημιουργεῖ νέο θεματικὸ ὑλικὸ ποὺ τὸ χειρίζεται ὁ Μπράμς μὲ ὑπέροχη τεχνικὴ μαεστρία σὲ μιὰ ἐξαιρετικὴ καὶ ἐνδιαφέρουσα συμφωνικὴ πλοκή.

ΜΠΕΤΟΒΕΝ: 7η ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Πέμπτη 4 Δεκεμβρίου ὥρα 21.50

Μιὰ ἀρκετὰ μακρὰ εἰσαγωγὴ σὲ γοργὸ ρυθμὸ μᾶς ὁδηγεῖ στὸ πρῶτο θέμα (Βιβάτσε) σὲ ρυθμὸ 6)8. Ἕνα δεύτερο θέμα τονίζει ἀκόμη περισσότερο τὸν «πηδηχτὸ» ρυθμό. Μετὰ τὴν ἐπανάληψι, τὴν ἀνάπτυξι καὶ τὴν ἀνακεφαλαίωσι ἀκολουθεῖ ἡ Κόντα, στὴν ὁποίαν ἐπὶ 22 μέτρα ἐπαναλαμβάνεται ἕνας συγκεκομμένος ρυθμὸς ποὺ παράγεται ἀπὸ τὸ ἀρχικὸ θέμα. Τὸ δεύτερο μέρος (Ἀλλέγκρο), ἀρχίζει μὲ τὴν μονότονη ἐπανάληψι τῆς ἰδίας νότας (μί). Ὁ Μπετόβεν σχεδιάζει ἐπάνω σ' αὐτὴ τὴ βάσι τὴν ἀντικειμενικὴ μελωδία ποὺ ἐκτελοῦν οἱ βιόλες καὶ τὰ βιολοντσέλλα. Μιὰ νέα μελωδία σὲ μείζονα κλίμακα καὶ ἡ Κόντα προχωροῦν σὲ συναγωνισμὸ μείζονος καὶ ἐλάσσονος κλίμακος μὲ τὴν περίφημη κατάληξι σὲ μελωδικὴ ἐλάσσονα κλίμακα.

Τὸ τρίτο μέρος (πρέστο) εἶνε πολὺ ταχύτερο καὶ τῶν μενουέττων καὶ τῶν σκέρτσων. Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ Τρίο (σὲ ρὲ μεῖζον) δὲν πρέπει νὰ καθυστερῆται διότι ἐπιβάλλεται ὁ συγχρονισμὸς μὲ τὸ ὑπόλοιπο μέρος. Τὸ Φινάλε (Ἀλλέγκρο κὸν μπρίο) ἔχει ἕνα θέμα ἰρλανδικῆς καταγωγῆς. Ὁ Βάγνερ ἐχαρακτήρισε τὸ Φινάλε ὡς «ρυθμικὸ ὄργιο». Γιὰ πρώτη φορὰ ἡ διάθεσις τοῦ Μπετόβεν γίνεται ἀχαλίνωτη, ὅπως ἔλεγε ὁ Γκαῖτε: «Ὁ Μπετόβεν ἔπαυσε νὰ εἶνε κουμπωμένος». Ἡ ἀνάπτυξις ἔχει ἄγρια χαρά. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἀπόψεως ἁρμονικῆς τὸ μέρος αὐτὸ ἔχει πολλὰ τολμηρὰ σημεῖα, ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέροντα.

Τὰ ἰδιαίτερα τῶν Πολιτικῶν μας

Οἱ γάμοι τοῦ Σοφούλη μὲ τὸν... Βενιζέλον — Ἡ μνηστεία τοῦ κ. Ζέρβα. — Τὰ φορολογικὰ καὶ ἡ θερμάστρα. — Ἡ συνάντησις τοῦ κ. Σοφούλη μὲ τὸν Στρατάρχην κ. Σμάτς.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς δοθείσης πρὸ ἡμερῶν εἰς τὴν Ἀγγλικὴν πρεσβείαν δεξιώσεως ἐπ' εὐκαιρία τῶν γάμων τῆς πριγκηπίσσης διαδόχου Ἐλισσάβετ, ἀνηγγέλθησαν καὶ ἄλλοι εὐτυχεῖς... ἐγχώριοι γάμοι καὶ ἀπρόοπτα διαζύγια...

Τὴν πρώτην ἀναγγελίαν ἔκαμεν ὁ κ. Γ. Παπανδρέου πρὸς τοὺς ἄλλους παρευρισκομένους πολιτικοὺς ἡγέτας:

— Σήμερα, εἶπεν, ἔχομεν δύο γάμους. Ἕναν στὸ Λονδῖνον καὶ τὸν ἄλλον στὴν Ἀθήνα.

Ὁ κ. Παπανδρέου στρεφόμενος ἀμέσως πρὸς τὸν κ. Βενιζέλον — διὰ τὸν ὁποῖον ὑπῆρχον ἀπὸ τῆς προηγουμένης ἡμέρας πληροφορίαι περὶ συγχωνεύσεως τοῦ κόμματός του μετὰ τοῦ κόμματος τοῦ κ. Σοφούλη — τοῦ λέγει ὑπὸ τοὺς γέλωτας τῶν πολιτικῶν ἡγετῶν:

— Εὔχομαι τὸ αὐριανὸ γαμήλιο ταξίδι σας μὲ τὸν κ. Σοφούλη νὰ εἶναι εὐτυχές!...

Καὶ ὁ κ. Τσαλδάρης ξεκαρδισμένος στὰ γέλια προσθέτει:

— Τώρα, μετὰ τὸ συνοικέσιον τοῦ Σοφούλη, πρέπει κ' ἐγὼ νὰ κάμω σύντομα τοὺς γάμους μου μὲ τὸν Ναπολέοντα... (τὸν κ. Ζέρβαν).

— Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀλήθεια διακόπτει ὁ κ. Ζέρβας. Μνηστεία εἶχα μὲ τὸν Γονατᾶν... ἀλλ' εἴμαστε τώρα... χηρευάμενοι.

Οἱ δημοσιογράφοι ἐρωτοῦν τὸν κ. Πρωθυπουργὸν ἐπὶ ποίου θέματος περιεστράφη ἡ συνομιλία τὴν ὁποίαν εἶχε μὲ ἕνα Σουηδὸν δημοσιογράφον.

Καὶ ὁ κ. Σοφούλης μειδιῶν ἀπαντᾷ:

— Τὸν διεβεβαίωσα [illegible] πράγματα: Πρῶτον, [illegible] πρόκειται νὰ παραιτ[illegible] πρωθυπουργίαν.. [illegible] ὅτι δὲν πρόκειται [illegible] θάνω!

[illegible]λασσα ἐξαιρετικῶς ἤρεμος..

Ὁ κ. Σοφούλης, στρεφόμενος πρὸς τὸν ὑφυπουργόν του κ. Μαυρογορδᾶτον παρατηρεῖ:

— Θὰ δῆς, Μικέ, μόλις μπῶ στὸ πλοῖο θὰ πιάση... θαλασσοταραχή. Πάντα ἔτσι μοῦ συνέβαινε στὸ παρελθόν...

Μὲ τὴν πρόθεσιν ὅπως εὐχαριστήση τὸν κ. Πρόεδρον, ὁ ὑφυπουργός του τὸν πληροφορεῖ ὅτι τὸ πλοῖον θὰ διέλθη καὶ ἀπὸ διαύλους καὶ συνεπῶς δὲν ὑπάρχει κίνδυνος ἐκ τῶν ναρκῶν.

— Ἂς εἶναι ἔτσι, δὲν ταξιδεύω, ἀπαντᾷ ὁ κ. Σοφούλης. Φοβᾶμαι πάντα τοὺς... πυραύλους..

Κατὰ τὴν προσέλευσίν του εἰς τὸ πρωθυπουργικὸν γραφεῖον ὅταν συνεκροτήθη πρὸ ἡμερῶν ἡ σύσκεψις τῶν πολιτικῶν ἡγετῶν διὰ τὰ φορολογικά, ὁ κ. Βενιζέλος δυσφορεῖ διὰ τὴν ὑπερβολικὴν θέρμανσιν.

— Καίγομαι κυριολεκτικῶς, λέγει ὁ κ. Βενιζέλος ὁ ὁποῖος ἐν τῷ μεταξὺ κάθεται πλησίον τοῦ κ. Σοφούλη:

— Ὅλο καίγεσαι καὶ ὅλο πλησιάζεις (εἰς τὸν κ. Σοφούλη) παρατηρεῖ εἰρωνικῶς ὁ κ. Παπανδρέου.

Ὁ κ. Σοφούλης ἀνήγγειλε μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν πρὸς τοὺς δημοσιογράφους τὴν συνάντησίν του μὲ τὸν στρατάρχην Σμάτς κατὰ τὴν ἐντεῦθεν διέλευσίν του:

— Ἐπὶ τέλους, ἔλεγεν ὁ κ. πρόεδρος, κουβέντιασα καὶ μὲ ἕναν μυαλωμένον ἄνθρωπο...

— Σᾶς [illegible] δρε, [illegible]

[illegible] γυιόκα της [illegible]οικό μου παιδί, ὡρι[illegible]ἀποῦσα περισσότερο!»

καὶ κάποιος ποὺ δὲν εἶνε ἐνθουσιασμένος γι' αὐτὴ τὴ λατρεία τῆς ὡραίας Βαρβάρας: Ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὴν ἀγαπᾶ ὑπεράνω ὅλων — ὅπως λέγει ὁ ἴδιος. Μὰ ἡ Βαρβάρα τὸν πιστεύει; Οἱ καλῶς πληροφορημένοι ἀπαντοῦν: «Τὸν πιστεύει ἀλλὰ δὲν τὸ δείχνει. Εἶνε ἐπιφυλακτικὴ μετὰ τὸν μεγάλο ἔρωτά της ποὺ τὴν εἶχε ἀπογοητεύσει τόσο βαθειά. Ἡ πεῖρα τὴν ἐδίδαξε ὅτι εἶνε σφάλμα νὰ δείχνη μιὰ γυναῖκα τὸ πόσο ἀγαπᾶ· ὅτι εἶνε προτιμότερο ν' ἀφήνη κάποια ἀμφιβολία γιὰ τὸν ἄνδρα τῆς προτιμήσεώς της. Πάντως ὅμως ἡ διαίσθησι τῆς γυναίκας ποὺ δὲν τὴν γελᾶ σχεδὸν ποτὲ θὰ ἔχη ἤδη πείσει τὴν ὡραία Βαρβάρα γιὰ τὴν εἰλικρίνεια τῶν αἰσθημάτων τοῦ ἀνθρώπου ποὺ λέει γι' αὐτήν: «Ἀγαπῶ τρία πράγματα στὸν κόσμο: Τὸ πρῶτο εἶνε ἡ Βαρβάρα, τὸ δεύτερο εἶνε ἡ Βαρβάρα καὶ τὸ τρίτο εἶνε πάλι ἡ Βαρβάρα!».

ΒΑΡΒΑΡΑ ΣΤΑΝΓΟΥΙΚ

[illegible] καὶ ἀπο[illegible]
σὲ ἀμφότερες τὶς [illegible]
δοκιμάση τύψεις [illegible]
στὸ παιδί του τὸ [illegible]
αὐτοῦ του γιατὶ [illegible]
Ἄλλοτε πάλι [illegible]
παιδί του π[illegible]
κὲς ὧρες γιὰ [illegible]
τας τον ἀπὸ [illegible]
χνης θεωρεῖ [illegible]
ἂν πρόκειται [illegible]
Ὁ ἄνδρας [illegible]
Σ' ἕνα ἐξωτε[illegible]
Ὁ ἐξωτερικὸ[illegible]
ρικός εἶνε ὁ [illegible]
γυναῖκα ὅμως [illegible]
ὅσο καὶ ὁ ἐξ[illegible]
μόνο. Γι' αὐτ[illegible]
τεκτήση κανεὶ[illegible]
Δὸν Ζουὰν τ[illegible]
μιὰ γυναῖκα [illegible]
ἄνδρα ποὺ ἀ[illegible]
δὲν τὸν εἶχε [illegible]
ναῖκα δὲν θὰ γ[illegible]
θὰ τὴν ἔσπρωχ[illegible]
μονοστῆροι.)

Ο ΠΡΑΣ[illegible]

Ὁ πράσινος παπαγάλος ποὺ ἀνῆκε στὸν Βάτεσμιθ ἦταν ἕνα ἔξυπνο πουλί: προικισμένο μὲ μιὰν ἐξυπνάδα μεγαλύτερη ἀπὸ κείνη ποὺ χαρακτηρίζει τὸ εἶδος τους.

Μὲ τὸ Τζέη (ἔτσι λένανε τὸ πουλὶ μὲ τὴν πράσινη οὐρὰ) μποροῦσε κανεὶς νὰ κάμει μιὰ τόσο ἐνδιαφέρουσα συνομιλία, ὅσο τουλάχιστο μὲ [illegible] ἕναν ὁποιοδήποτε κουρέα..

γύρισε [illegible]

εἶναι καὶ ὅ,τι ἐπιθυμῶ. Μὲ τέτο[illegible] συνθῆκες εἶμαι πρόθυμ[illegible] μου [illegible] μπορεῖ νὰ ζήση!

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΟΔΗΓΟΙ

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΕΟΡΤΗ ΣΤΟΝ ΠΑΡΝΑΣΣΟ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΝΤΑΡΤΟΠΛΗΚΤΩΝ

Μία ὡραία ἀναπαράστασις ἀπὸ προσκοπίνες τῶν 10ης καὶ 16ης Ὁμάδων Ὀδηγῶν κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ «Παρνασσοῦ» διὰ τὸν ἔρανον ὑπὲρ τῆς Βορείου Ἑλλάδος.

Οἱ Προσκοπίνες μας, τὸ Σῶμα τῶν Ἑλληνίδων Ὀδηγῶν τὰ συμπαθητικὰ κορίτσια, ποὺ τὰ καμαρώνουμε ὅταν παρελαύνουν στὶς ἐπίσημες τελετές, σὲ ὡραίους κανονικοὺς σχηματισμούς, μᾶς χάρισαν μιὰ σπάνια πνευματικὴ ἀπόλαυσι τὸ περασμένο Σάββατο τὸ βράδυ στὴν αἴθουσα τοῦ «Παρνασσοῦ». Αἱ 10η καὶ 16η ὁμάδες Ὀδηγῶν εἶχαν τὴν ἔμπνευσι νὰ ὀργανώσουν τὴν πρώτη «ὀδηγική» ἑορτὴ τῆς ἐφετεινῆς περιόδου γιὰ νὰ ἐνισχύσουν τὸν ἔρανο τῆς Βασιλίσσης ὑπὲρ τῶν ἀνταρτοπλήκτων. Τὸ εἰσιτήριο ἦταν ἁλμυρούτσικο: Ὀκτὼ χιλιάδες ἡ πλατεῖα καὶ 5.000 ὁ ἐξώστης. Κάτι τέτοιο τέλος πάντων. Ἀλλὰ ὁ σκοπὸς τῆς ἑορτῆς ἦταν μέγας καὶ ἱερός. Τὸ πρόγραμμα ἐξ ἄλλου ἔδειχνε νὰ εἶνε πλούσιο σὲ τραγούδια, παληὲς καντάδες, ἑλληνικοὺς χοροὺς καὶ διάφορες ἀναπαραστάσεις ἐθνικοῦ καὶ πατριωτικοῦ περιεχομένου. Ἔτσι ὅλος ὁ καλός μας κόσμος, ὅλος ὁ ἀθηναϊκὸς ὡραιόκοσμος, ἡ ἀφρόκρεμα τῆς ἀριστοκρατίας μας, ὅπως λέμε καὶ πρῶτα ἀπ' ὅλους φυσικὰ οἱ γονεῖς καὶ οἱ κηδεμόνες τῶν καλῶν κοριτσιῶν καὶ οἱ ἀδελφὲς καὶ οἱ φίλες των, κατέκλυσαν τὴν κομψὴ αἴθουσα τοῦ «Παρνασσοῦ» κι ἐχειροκρότησαν αὐθόρμητα μὲ θέρμη κι ἐνθουσιασμὸ πολὺ τὴν ὡραία κι εὐγενικὴ προσπάθειά τους. Τὸ πρόγραμμα τῆς ἑορτῆς τὸ εἶχαν συνθέσει μόνα τους τὰ μεγαλύτερα κορίτσια τῆς 10ης ὁμάδος. Τὰ πολὺ-πολὺ νὰ τὰ ἐβοήθησε λιγάκι ἡ ἔφορος τοῦ Σώματος κ. Κ. Χαρτουλάρη, μιὰ γυναῖκα μὲ φλογερὴ πίστι στὴν «ὀδηγική» ἰδέα, γεμάτη φωτιά, ἀεικίνητη καὶ πανταχοῦ παροῦσα. Καὶ ὄχι μόνον τὸ συνέθεσαν ἀλλὰ καὶ τὸ ἐξετέλεσαν ἀπ' τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος, μόνα τους τὰ καλὰ καὶ φιλότιμα κορίτσια βοηθούμενα καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα, μικρότερα κοριτσάκια τῆς 16ης ὁμάδος ποὺ στάθηκαν ὅλα, μικρὰ καὶ μεγάλα στὸ ὕψος τους καὶ κράτησαν τοὺς ρόλους των μὲ τέχνη καὶ μαστοριὰ ποὺ θὰ τὴν ζήλευαν καὶ βιρτουόζοι τοῦ θεάτρου. Τὸ πρόγραμμα ἄρχισε μὲ τὸ τραγοῦδι «Πολεμοῦν στὴν Ἀλβανία» ποὺ ἡ παντοτεινὴ ἐπικαιρότητά του ἔκανε ἀμέσως ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τὴν αἴθουσα τοῦ «Παρνασσοῦ» νὰ «φορτισθῆ» μὲ ἠλεκτρικὸ ρευστὸ καὶ τὸ ἀκροατήριο νὰ ξεσπᾶ κάθε τόσο, συγκινημένο σὲ θυελλώδη χειροκροτήματα καὶ αὐθόρμητες πατριωτικὲς ἐκδηλώσεις.

Ἐπηκολούθησε μιὰ Πλακιώτικη καντάδα ἀπὸ τὴ χορῳδία τῶν δύο ὁμάδων, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν ὁδηγὸ Δίδα Ἀθηνᾶ Κακούρη, ποὺ ἀκομπανιάριζε σὲ κιθάρα. Ἡ αἴθουσα πλημμύρισε τότε γιὰ λίγες στιγμὲς ἀπὸ κύματα οὐράνιας ἁρμονίας ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὶς κρυστάλλινες, βελούδινες καὶ καλοβαλμένες φωνοῦλες τῶν κοριτσιῶν. Ἡ σκηνοῦλα τοῦ «Παρνασσοῦ» γέμισε, κατόπιν ἀπὸ τὰ χαρούμενα σκιρτήματά τους, ὅταν ἄρχισαν νὰ χορεύουν ρυθμικά, ντυμένα μὲ τὰ πολύχρωμα γιορτινά κοστούμια τῶν χωρικῶν τῆς Κερκύρας, τῆς Ἠπείρου καὶ τῆς Κρήτης, τὸν «πεντοζάλη» τὴν «καραγκούνα» καὶ ἄλλους ἐθνικοὺς χορούς. Δροσερὰ φτεροπόδαρα μὲ τὴν ἀγαλματένια κορμοστασιά τους τὰ μεγαλύτερα κορίτσια τῆς 10ης ὁμάδος ἔκαναν ἔπειτα νὰ ξαναζωντανέψουν πάνω στὰ σανίδια τοῦ πάλκου, ὁλόκληρα κομμάτια, ἀπὸ τὴ ζωφόρο τοῦ Παρθενῶνος καὶ τὸ Ἱερὸ τοῦ Ἐρεχθέως, μὲ τὸν ὀνειρώδη χορὸ τῶν Καρυάτιδων παρθένων.

Ἀλλὰ τὸ πιὸ συγκινητικὸ μέρος τοῦ προγράμματος ἦταν χωρὶς ἀμφιβολία μία σειρὰ ζωντανῶν εἰκόνων ἀναπαραστάσεων ἀπὸ τὴν «Ἱστορία τῆς Σημαίας». Γυναῖκες τῆς Σπάρτης δίνουν στὰ παιδιά τους, ποὺ πᾶνε νὰ πολεμήσουν, τὴν ἀσπίδα, συνοδεύοντάς την μὲ τὴν ἀθάνατη λακωνικὴ ρῆσι: «Ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τᾶς». Ἡ ἀσπίδα βλέπετε ἦταν τὴ μακρυνὴ ἐκείνη ἐποχὴ τὸ πιὸ μαχητικὸ σύμβολο τοῦ ἔθνους. Στὰ χρόνια τοῦ Βυζαντίου μὲ τὸ θεοκρατικὸ χαρακτῆρα του τὰ αὐτοκρατορικὰ φουσάτα ἀντὶ γιὰ σημαία ὑψώνουν λάβαρα, ἐξαπτέρυγα, σταυροὺς καὶ ἄλλα θρησκευτικὰ σύμβολα ποὺ ἀνεμίζουν στὸν ἀέρα. Ὁ Ἀλ. Ὑψηλάντης ἀργότερα περνῶντας τὸν Προῦθο μὲ τοὺς Ἱερολοχίτες ὑψώνει τὴν πρώτη ἐπαναστατικὴ σημαία τοῦ ἔθνους. Ὡστόσο καθένας ἀπ' τοὺς ὁπλαρχηγοὺς καὶ καπετάνιους τοῦ Εἰκοσιένα ἔχει καὶ «τὸ δικό του μπαϊράκι». Ὁ Καραϊσκάκης ἄσπρο μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Ἀλλοιώτικο ὁ Κολοκοτρώνης, ὁ θρυλικὸς Γέρος τοῦ Μωρηᾶ. Καὶ καθένα πάλι ἀπὸ τὰ τρία ναυτικὰ νησιά μας ἔχει τὴ δική του, διαφορετικὴ σημαία, ποὺ ἔχουν ὅλες, τρία συμβολικὰ χρώματα: Ἄσπρο γιὰ τὴν ἁγνότητα τῶν σκοπῶν τῆς Ἐπαναστάσεως, κόκκινο γιὰ τὸ αἷμα ποὺ θὰ χυθῆ, μαῦρο σύμβολο πένθους γιὰ κείνους ποὺ θὰ πέσουν γιὰ τὴ λευτεριὰ τοῦ Γένους. Μόνο μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι καθιερώνονται τὸ ἄσπρο καὶ τὸ γαλάζιο σὰν ἐθνικά μας χρώματα καὶ σκεπάζουν τώρα, στὸ τέλος τῆς εἰκόνος, καὶ τὰ μαρτυρικά μας Δωδεκάνησα ποὺ ξαναγυρνοῦν στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας Ἑλλάδος.

Ἀπὸ τὰ ἄλλα μέρη τοῦ προγράμματος, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ «Παραμῦθι τῆς Γιαγιᾶς» καὶ τὸ ἐπίκαιρο ταμπλὼ τῆς Κορυτσᾶς — τὸ Σάββατο ἦταν ἡ ἐπέτειος τῆς καταλήψεώς της ἀπ' τὸ Στρατό μας — ἄρεσε ἐξαιρετικὰ καὶ ἡ ἑρμηνεία ποὺ δόθηκε γιὰ τὸ «Τριφύλλι», τὸ σῆμα τῶν Ἑλληνίδων Ὀδηγῶν.

Ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ ἄλλα μέρη τοῦ προγράμματος ἄρεσαν πολὺ καὶ καταχειροκροτήθηκαν μὲ εἰλικρινῆ θέρμη. Ἀξίζει ὡστόσο ν' ἀναφέρουμε ὅλως ἰδιαίτερα τὰ «Τραγούδια μὲ τὴ φλογέρα», ποὺ ἔπαιξε μὲ συγκίνησι ἀλλὰ καὶ μὲ πάθος ἀληθινῆς ἀρτίστας ἡ Δεσποινὶς Μίνα Πράτσικα. Τὸ πρόγραμμα ἔκλεισε μὲ τὸν Ἐθνικὸ Ὕμνο. Ἀπὸ τὶς ἄλλες ἑρμηνεύτριες τῶν διαφόρων ρόλων σημειώνουμε τὰ ὀνόματα τῆς Δίδος Ἀθηνᾶς Κακούρη, ποὺ ἦταν καὶ ὁ κομπὲρ τῆς ἑορτῆς κι ἐγέμιζε τὴ σκηνὴ μὲ τὴ χαριτωμένη κοριτσίστικη ἀφέλεια καὶ τὸ ἐλαφρὸ μπρίο της, ὅπως καὶ ἡ Δὶς Φρ. Δεϊμέζη. Τοὺς λοιποὺς ρόλους κράτησαν μ' ἀξιέπαινη ἐπιτυχία αἱ δίδες Ἀλίκη Μὺχλ, Καίτη Ἀσλάνη, Γιόλα Γεωργοπούλου, Μαρίκα Παναγιώτου, Ἀλεξάνδρα Γαλανοῦ, Χρηστίνα Σταμπολῆ, Ἄννα Δεϊμέζη, Κάτια Βασματζίδου, Δέσποινα Τσάτσου, Τέτα Δαμαλᾶ, Ρένα Λεονάρδου, Ραλλοῦ Οἰκονόμου, Μαρία Παναγιώτου, Ἴζα Παπαθεοδώρου κλπ. κλπ. Ἕνε μεγάλο «Εὖγε» ἀξίζει στὰ καλὰ καὶ φιλότιμα κορίτσια τῶν δύο αὐτῶν προσκοπικῶν ὁμάδων.

Ν. ΣΥΡΙΟΣ

Λουλούδια στὸ Γκρεμό

ἀθηναϊκὸν μυθιστόρημα τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ
κ. ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ

52ον

— Παρακαλῶ κυρία — τὴν ἔκοψε ὁ πρόεδρος, παίζοντας νευρικὰ τὰ δάχτυλά του στὰ χαρτιὰ τῆς δικογραφίας — ἐδῶ, στὸ φάκελλο φαίνονται ἄλλα πράγματα, ποὺ δείχνουν ἐντελῶς τὸ ἀντίθετο... Καὶ πρέπει νὰ σᾶς τὰ ὑπενθυμίσω: Τὴν ἐπομένη τοῦ ἐγκλήματος κυρία, παρουσιασθήκατε στὸν ἀστυνόμο ποὺ ἐνεργοῦσε τὴν προανάκρισι καὶ θελήσατε νὰ τὸν πείσετε ὅτι σεῖς εἴχατε διαπράξη τὸ φόνο.. Μόνον αἴσθημα φλογερῆς ἀγάπης πρὸς τὸν κατηγορούμενο θὰ μποροῦσε νὰ ὑπαγορεύση τέτοιο διάβημα... Γιὰ ποιὸ σκοπό, λοιπόν, ἔρχεσθε τώρα ἐδῶ καὶ λέτε ὅτι τὸν εἴχατε ἀρραβωνιασθῆ χωρὶς ἀγάπη;... Τί θέλετε νὰ πιστέψουμε;... Τὰ σημερινά σας λόγια ἢ τὶς τότε πράξεις σας;

Ἡ Μαργαρίτα πάνιασε.

— Τίποτα δὲ θ' ἀφήσω ἀνεξήγητο — ἔκαμε βάζοντας ὅλα τὰ δυνατά της νὰ κρύψη τὴν ταραχή της. — Παρουσιάστηκα σὰν φόνισσα, γιατὶ θέλησα νὰ γλυτώσω... ὄχι ὅμως ἀπὸ ἀγάπη... Τὄκαμα γιατὶ γιὰ μένα ἐγκλημάτησε... γιατὶ ἐγὼ ἤμουν ἡ μοναχὴ αἰτία...

— Αὐτὸ πρώτη φορὰ τὸ λέτε... Στὴν ἀνάκρισι δὲν εἴπατε ποτὲ τέτοιο πρᾶμα...

— Δὲ μὲ ρώτησε κανεὶς τότε...

— Εἴπατε τότε ἕνα σωρὸ πράματα... θὰ μπορούσατε νὰ τὸ πῆτε κι' αὐτό...

Ὁ Δημαρᾶς, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ μυρίζεται πὼς ἡ Μαργαρίτα θὰ τοῦ δίνε ἀναπάντεχη βοήθεια, ὑλικὸ γιὰ τὴν ὑπεράσπισι, μπῆκε στὴ μέση:

— Θὰ παρακαλοῦσα, κύριε πρόεδρε — εἶπε μὲ τὴν πιὸ γλυκειὰ φωνή του νὰ ἀφήσετε τὴ μάρτυρα νὰ κάμη τὶς ἀποκαλύψεις της... Ἴσως ρίψουν νέον φῶς εἰς τὴν ὑπόθεσιν...

— Ὁρίστε — ἔκαμε ὁ πρόεδρος — ἐξηγεῖστε, κυρία, κατὰ ποιὸν τρόπο εἴσαστ' ἐσεῖς ἡ αἰτία τοῦ ἐγκλήματος...

— Λίγες βδομάδες μετὰ τὸν ἀρραβῶνα — ἄρχισε νὰ ἱστορῆ, ἀνασαίνοντας δύσκολα καὶ κατακόκκινη τώρα ἡ Μαργαρίτα —, εἴχαμε μιὰ ἐξήγησι... Τοῦ εἶχα πῆ καθαρά, ὅτι ἔχω κάποια κλίσι... κάποιαν αἰσθηματικὴ προτίμησι σ' ἕνα πρόσωπο... καὶ τοῦ τ' ὠνόμασα... Εἶναι αὐτὸς ποὔγινε ἄντρας μου... Καὶ τοῦ ζήτησα νὰ μ' εὐκολύνη... νὰ παρουσιαστοῦμε στοὺς γονεῖς μας... νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ λύσουμε τὸν ἀρραβῶνα...

Σούσουρο σηκώθηκε στ' ἀκροατήριο. Ἀνάμεσα στὸν κόσμο ποὺ ἦτανε στριμωγμένος πίσω ἀπὸ τὰ κάγκελλα ἦτανε κάμποσοι ἀπ' τὴ μικρὴ λουτρόπολι, πρὸ πάντων γυναῖκες ποὺ θυμόντανε καλὰ πὼς ὁ Στρατάκης εἶχε γυρέψει τὴ Μαργαρίτα καὶ πὼς αὐτὴ δὲν τὸν θέλησε. Καὶ τώρα φλυαροῦσαν. Κι' ὁ Πέτρος ποὺ εἶχε μπῆ, συνοδεύοντας τὴ γυναῖκα του, ἄκουγε τὰ μουρμουριστὰ σχόλιά τους, μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στῆθος καὶ τὸ κεφάλι κάτω, πίσω ἀπὸ τὸ τραπέζι τῶν δικηγόρων. Ἡ Μαργαρίτα τοὔριξε μιὰ ματιὰ γεμάτη κρυφὴ συμπόνια καὶ ξακολούθησε:

— Μὰ τότε γίνηκε κάτι παράξενο: Ἐνῶ πρὶν φαινόταν ἀδιάφορος, τώρα δὲν ἤθελε νὰ μ' εὐκολύνη... Ἀρνήθηκε νὰ λύσουμε τὸν ἀρραβῶνα... κι' ἄρχισε νὰ μὲ κατηγορῆ πὼς προτιμῶ τὸν Πέτρο γιὰ τὰ χρήματά του... Αὐτὸ γίνηκε ἡ ἀφορμὴ νὰ ἐγκληματήση... Τὴ μοιραία νύχτα εἶχε ἀνεβῆ στὸ χωριὸ καὶ πῆγε στὸν Μπάρμπα - Θωμᾶ νὰ δανειστῆ λεπτά... μὲ τὸ σκοπὸ νὰ μοῦ κάμη ἕνα μεγάλο δῶρο... νὰ μὲ συγκινήση ὅπως νόμιζε... Ἐκεῖ φιλονίκησαν κι' ἔγινε ὅ,τι ἔγινε... Κατέβηκε ἀπὸ τὸ χωριὸ μετὰ τὰ μεσάνυχτα... Ἦρθε καὶ μοῦ πέταξε ἕνα φάκελλο... «Νά, ἀφοῦ θέλεις λεπτά!...» Ὅταν εἶδα τὸ κακό, ποὺ τοῦ εἶχα κάμει, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, ἔκρυψα τὰ χρήματα στὸ ντενεκὲ μὲ τὴν τριανταφυλλιὰ καὶ... παρουσιάστηκα γιὰ φόνισσα... νὰ τὸν γλυτώσω!...

Καὶ ξαφνικά, βουρκώνοντας φώναξε:

— Λυπηθῆτε τον, κύριοι δικασταί!... Δὲν εἶναι φονιᾶς... Δὲν πῆγε νὰ σκοτώση... Εἶν' ἕνας νέος εὐγενικός... μ' ἀληθινὰ αἰσθήματα ποὺ τὸν τύφλωσε μιὰ πλάνη... γέννημα ζήλειας... καὶ πληγωμέ-

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ.
ΑΡΙΘ. 3854

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΠΡΩΤΕΣ

«ΡΙΧΑΡΔΟΣ Β'»

«ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟ»

Ὁ «Ριχάρδος Β'», ποὺ μ' αὐτὸν ἄρχισε τὶς χειμωνιάτικες παραστάσεις του τὴν περασμένη Παρασκευὴ τὸ «Βασιλικὸ Θέατρο», δίκαια λογαριάζεται ἀνάμεσα στ' ἀριστουργήματα τοῦ μεγάλου Ἐλισαβετιανοῦ δραματογράφου. Γιατὶ ὁ Σαίκσπηρ δὲ μᾶς παρουσιάζει μόνον τὴν πρώτη φάση — ἀκολουθοῦν ἄλλα ἑφτὰ δράματα ποὺ συμπληρώνουνε τὴν ἱστορικὴ συνέχεια — ἀπ' τὰ περιστατικὰ ποὺ σφραγίζουν ἕναν κρίσιμο τῆς Ἀγγλικῆς ἱστορίας αἰώνα, δὲν ἔγραψε μ' ἄλλα λόγια ἕνα ἔργο μ' ἱστορικὸ μόνον ἐνδιαφέρον. Ἀκολουθώντας πιστὰ τ' ἀχνάρια ποὺ τοῦ πρόσφερε ἡ ἱστορία, γύρεψε νὰ βρεῖ τὸν ἄνθρωπο κάτω ἀπὸ τὸ βαρὺ κι ἀλύγιστο τῆς ἱστορίας φόρεμα. Ἔτσι τὸ δράμα του ἁπλώνεται πέρα ἀπ' τὰ στενὰ—ὅσο κι ἂν εἶναι πλατειὰ—τῆς χώρας του ὅρια κι ἀποχτᾶ καθολικότερο, πανανθρώπινο ἐνδιαφέρο. Κάτω ἀπ' τὸν ξεθρονισμένο βασιλῆα τῆς Ἀγγλίας κρύβεται μιὰ ἀνθρώπινη ψυχὴ ποὺ βρῆκε τὸν ἀληθινό της ἑαυτό, ποὺ ὡρίμασε μέσα στ' ἀπανωτὰ τῆς μοίρας χτυπήματα, ποὺ ἀπόχτησε τὴν ἀληθινὴ τῆς πραγματικότητας καὶ τοῦ κόσμου γνώση. Βρεγμένη στὰ δάκρυα τῆς πίκρας ποὺ τοῦ πλημμυρίζει τὴν καρδιά.

Ἀντίμαχός του στέκει ὁ Ἐρρίκος Μπόλιμπροκ, ποὺ τοῦ ὑπόσκεψε τὸ θρόνο καὶ τὸν διαδέχτηκε σ' αὐτόν. Ἡρωϊκὴ κι ἀδικημένη στὴν ἀρχὴ μορφὴ κερδίζει τὴ συμπάθεια τοῦ θεατῆ, γιατὶ ξέρει καλὰ νὰ κρύβει τοὺς βαθύτερους σκοποὺς κάθε της πράξης καὶ γιατὶ τ' ἀλόγητο κι' ἴδικο ἀντίκρυ της φέρσιμο τοῦ Ριχάρδου τὴν βοηθάει στὸ ν' ἀποσκεπάσει τ' ἀληθινά της κίνητρα, ποὺ 'ναι ἡ ἱκανοποίηση μιᾶς ἄμετρης φιλοδοξίας. Μὰ κι ὅταν ἔρχεται ἡ ὥρα νὰ μᾶς δείξει ὁ Μπόλιμπροκ τοὺς πραγματικούς του σκοπούς, καὶ πάλι ὁ σύνθετος ἀπ' ἀρετὲς κ' ἐλαττώματα χαρακτῆρας του δὲ μᾶς φέρνει στὸ σημεῖο νὰ τὸν καταδικάσουμε ἀδίσταχτα. Ἡ σύγκρουση τοῦ Ριχάρδου καὶ τοῦ Μπόλιμπροκ, περιτριγυρισμένων ἀπ' ἕνα πλῆθος ἄλλα πρόσωπα, μιὰ σύγκρουση ποὺ κορυφώνεται στὴ σκηνὴ τῆς Δ' πράξης, ὅπου ὁ ἕνας μεταβιβάζει στὸν ἄλλο τὸ στέμμα του, μᾶς μεταδίνει ἀκαίρια μιὰ δραματικὴ συγκίνηση ποὺ πηγάζει ἀπ' τὸ ὕψος τοῦ σαικσπηρικοῦ ποιητικοῦ λόγου.

Ἡ παράσταση τοῦ «Ριχάρδου Β'», βοηθημένη ἀρκετὰ κι ἀπ' τὶς σκηνογραφίες τοῦ κ. Κλώνη καὶ τὰ κουστούμια τοῦ κ. Φωκᾶ, μπορεῖ νὰ γραφτεῖ στὸ ἐνεργητικὸ τῆς Κρατικῆς μας Σκηνῆς, ἂν παραβλεφτοῦνε κάποιες — ἐλάχιστες εὐτυχῶς — λεπτομερειακὲς ἐλλείψεις. Ὁ κ. Δ. Χὸρν, ποὺ στὶς δυὸ πρῶτες πράξεις δὲν εἶταν ὅσο ἔπρεπε βασιλῆας, ἔδειξε ἀπ' τὴν τρίτη καὶ πέρα τὸ πλούσιο ταλέντο του. Ἄψογος Μπόλιμπροκ ὁ κ. Θ. Κωτσόπουλος. Ὁ κ. Ν. Ροζὰν στὸ ρόλο τοῦ Γκάντ, κ' ἰδιαίτερα στὴν τελευταία ποὺ ἐμφανίζεται σκηνή, θύμισε παλιὲς εὐτυχισμένες στιγμὲς τῆς μακρυᾶς καὶ γόνιμης θεατρικῆς του σταδιοδρομίας. Πολὺ καλοὶ ἀκόμα ὁ κ. Ν. Παρασκευᾶς κ' οἱ κυρίες Σ. Ἀλκαίου κ' Ε. Χαλκούση. Ἀπ' τοὺς ἄλλους ἠθοποιοὺς σημειώνω τοὺς κ. κ. Ἀλ. Δεληγιάννη, Ν. Χατζίσκο, Γ. Ἀποστολίδη κ' Ἠλ. Δεστούνη.

Γ. Ι. ΦΟΥΣΑΡΑΣ

ΜΟΥΣΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΔΕΕΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

Ὁ θεατρικὸς συγγραφεὺς κ. Θ. Συναδινὸς γυρίζοντας ἀπὸ ἕνα ταξίδι του στὴν Ἀμερική, ἔγραψε σ' ἕνα σημείωμά του μερικὲς ὑποκειμενικὲς κρίσεις του γιὰ τὸν κ. Δημ. Μητρόπουλο, ποὺ τὶς ἐστήριξε ἐπάνω σὲ μερικὰ ἀδιάψευστα τεκμήρια λόγων, ἔργων καὶ πράξεων τοῦ διάσημου μαέστρου μας. Στὸ σημείωμα του αὐτὸ ἀνεγνώριζε ἀπόλυτα τὴν καλλιτεχνική του ἀξία καὶ τὴ μεγάλη σημασία τῆς ἀποστολῆς του, προέβαλε ὅμως μιὰν εὔλογη ἀπορία: «Τί ἄραγε νὰ συμβαίνῃ. Ὁ Μητρόπουλος μὲ τὴ στάσι του αὐτὴ καταδικάζει τὴν ὅλη μουσικὴ παραγωγὴ τῆς πατρίδος του ὡς ἀναξία νὰ κάνῃ τὴν ἐμφάνισί της καὶ στὴν Ἀμερική; ἢ μήπως ἔχει λόγους νὰ ἐκδικῆται κλπ.», καὶ διάφορα ἄλλα.

Οἱ καλῆς πίστεως ἄνθρωποι ποὺ διάβασαν τὸ σημείωμα αὐτὸ ἔμειναν κατάπληκτοι! Ἀντίθετα, γιὰ τοὺς Ἕλληνας μουσουργούς, αὐτὸ ἦταν ἕνα παληὸ θλιβερὸ κοινὸ μυστικὸ καὶ τοὺς ἄφησε ἀσυγκινήτους.

Ὕστερ' ἀπὸ ὀλίγες ἡμέρες, ἡ κ. Σοφία Σπανούδη ἐβγῆκε ὑπερασπίστρια καὶ κατόπιν ἄλλοι μὲ ὑπογραφὲς μεγάλες ποὺ μετατόπισαν τὸ ζήτημα.

Στὴν κ. Σπανούδη ἀπάντησε — ἴσως πολὺ σκληρὰ — ὁ πρόεδρος τῆς Ἑνώσεως Μουσουργῶν κ. Μαν. Καλομοίρης. Τὸ σημείωμα του τὸ συνώδευσε καὶ μιὰ δήλωσι τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς Ἑνώσεως ὅτι «ἐνστερνίζεται ἀπολύτως τὰς ἐκτιθεμένας ἀπόψεις του».

Δυστυχῶς, τὸ μικρὸ αὐτὸ προσωπικὸ ζήτημα ἔγινε ζήτημα μέγα, ἀνευλάβεια, βεβήλωσις, τὰ ἅγια τῶν ἁγίων... ὀπερέττα. Καὶ ἄρχισε ὁ ἐξευτελισμὸς τῆς ἑλληνικῆς μουσικῆς Τέχνης γιὰ νὰ ὑποστηριχθῇ ἕνα ἄτομο.

Καὶ ὅμως, ἐκτὸς ἀπ' τὰ προσωπικὰ καὶ τὴ βιαιότατη ἐπίθεσι ἐναντίον τῆς κ. Σπανούδη, αὐτὰ ποὺ ἀναφέρονται στὸ σημείωμα τοῦ κ. Καλομοίρη γιὰ τὸν «Μεγάλο μας Μητρόπουλο» συνοψίζονται στὸ ὅτι οἱ Ἕλληνες μουσουργοί, ἀφοῦ «ἀδιαφορεῖ ἐκεῖνος γιὰ τὴν ἑλληνικὴ μουσική, εἶναι ὑποχρεωμένοι ν' ἀδιαφορήσουν καὶ αὐτοὶ γι' αὐτόν».

Ἔτσι ἄναψε ἡ φωτιὰ κι' ἐχύθηκε ἄφθονη μελάνη καὶ χολὴ ἀπὸ ἀνίδεους λογίους καὶ σοφοὺς καθηγητάς.

Ἡ λογοτεχνικὴ φαντασία ἔφθασε στὸ σημεῖο νὰ παρομοιάσῃ ἐκείνους ποὺ ἐτόλμησαν νὰ ψέξουν τὸν Ἕλληνα - ἄνθρωπο κ. Μητρόπουλο, μὲ σκύλους ποὺ «ἐξακολουθοῦν ἀκόμη νὰ τὸν γαυγίζουν ἀπ' αὐτὴ τὴ μικρὴ ξέρα ποὺ εἶδε τὸ φῶς»!!

Κλάψε Ἑλλὰς γιὰ τὴν ἀνευλάβεια ποὺ ἔγινε στὸ πρόσωπο ἑνὸς μεγάλου ἀνδρός!

Εὐτυχῶς ποὺ ὁ διάσημος Ἕλλην ἔστειλε ἕνα ἐπεῖγον τηλεγράφημα καὶ «μὲ ὅλην τὴν ταπεινοφροσύνην —ὅπως γράφει — ζητᾶ συγνώμην» καὶ παρακαλεῖ ἐκείνους μόνο ποὺ ἔγραψαν — ἔζησαν θὰ ἤθελε ἴσως νὰ γράψῃ — ἔργα, κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς κατοχῆς, τῆς πείνας καὶ τῆς συμφορᾶς — γιὰ νὰ κρίνῃ ἴσως τὴν ἀντοχή τους — ἐπειδὴ τοῦ ἦταν τελείως ἀδύνατον νὰ γνωρίσῃ τὴν παραγωγή τους. Τὴν ἐπιφύλαξι τοῦ δικαιώματος τῆς ἐκλογῆς θὰ τὴν ἔχει ὁ ἴδιος.

Παρὰ λίγο νὰ ξεχάσω καὶ τὸ πιὸ ἐνδιαφέρον:

Σὲ μιὰ ἰδιαίτερη συνάντησι τοῦ κ. Μητρόπουλου στὴ Φιλαδέλφεια μὲ τὸν καθηγητὴν κ. Καλιτσουνάκη, κατὰ προτίμησιν εἶπε θὰ ἤθελε νὰ ἔλθῃ στὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ «τὸ πᾶν εἶνε δι' ἐμὲ μία καλὴ ὀρχήστρα. Δόστε μου μιὰ καλὴ ὀρχήστρα καὶ μένω πάντοτε».

ΙΩΣΗΦ ΓΚΡΕΚΑΣ

Η ΤΕΧΝΗ ΚΑΙ Η ΖΩΗ

Καλοκαιρίνειος

Τοῦ κ. Σπ. Παναγιωτοπούλου

Τὴν περασμένη Κυριακὴ ἀνεκοινώθησαν στὴν αἴθουσα τοῦ «Παρνασσοῦ» τ' ἀποτελέσματα τοῦ Καλοκαιρίνειου διαγωνισμοῦ καὶ ἀπονεμήθηκαν τὰ βραβεῖα καὶ οἱ ἔπαινοι. Πρόεδρος τῆς κριτικῆς ἐπιτροπῆς ὁ κ. Ἱπποκράτης Καραβίας καὶ μέλη ὁ Ἀκαδημαϊκὸς κ. Γρ. Ξενόπουλος καὶ ὁ διευθυντὴς τῆς «Ἑστίας» κ. Ἀχ. Κύρου.

Ὕστερα ἀπὸ σύντομη εἰσήγησι τοῦ κ. Καραβία ποὺ ἐτόνισε πὼς ὁ «Παρνασσὸς» ἐπὶ εἴκοσι πέντε χρόνια, χωρὶς καμμιὰ διακοπή, οὔτε κατὰ τὸν πόλεμο (τοὺς πολέμους καλύτερα), οὔτε κατὰ τὰ μαῦρα χρόνια τῆς κατοχῆς, ἐξεπλήρωσε τὸ καθῆκον του, τόσο ἀπέναντι τοῦ ἱδρυτῆ τοῦ διαγωνισμοῦ μακαρίτη Καλοκαιρινοῦ ὅσο καὶ τοῦ πανελληνίου κοινοῦ, μίλησε ὁ εἰσηγητὴς κ. Κύρου.

Μὲ τὴ γνωστὴ σαφήνεια, γλαφυρότητα κ' εὐγλωττία του ὁ κ. Κύρου ἀνέπτυξε τὴ σημασία τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ τὴν ἀξία τῶν ἔργων ἐκείνων ποὺ ἡ ἐπιτροπὴ ξεκαθάρισε ἀνάμεσα στὸ σωρὸ τῶν ὑποβληθέντων. Ἀπὸ τὴν εἰσήγησι φαίνεται καθαρὰ πὼς κανένα ἔργο μὲ μεγάλη πνοὴ δὲ παρουσιάστηκε κ' ἐφέτος. Ὡστόσο, καθὼς εἶπε ὁ εἰσηγητής, ὑπάρχουν μερικὰ ποὺ μποροῦν ἀδίστακτα ν' ἀντικρύσουν τὰ φῶτα τῆς ράμπας. Τὸ πνευματικώτερο καὶ τὸ πιὸ ὁρμητικὸ εἶναι τὸ ἔργο τοῦ γνωστοῦ συγγραφέως κ. Γιάννη Μουρέλλου ποὺ ἔχει τὸν τίτλο «Ματωμένο ἀλεξίπτωτο». Δυστυχῶς ἔχει μερικὲς σκηνικὲς ἀτέλειες καὶ γι' αὐτὸ πῆρε τὸ δεύτερο βραβεῖο.

Τὸ πρῶτο ἐδόθη στὴν κ. Μ. Δαβαρούκα γιὰ τὸ ἔργο της «Κάτω ἀπὸ τὸν Παρθενῶνα». Τὸ ἔργο αὐτό, καθὼς εἶπε ὁ κ. Κύρου κι' ὅπως μ' ἐβεβαίωσε ὁ σεβαστός μου φίλος κ. Ξενόπουλος, ὁ μεγάλος αὐτὸς δάσκαλος τῆς Ἑλληνικῆς πεζογραφίας καὶ τῆς θεατρικῆς τέχνης εἶναι λιγώτερο δυνατὸ ἀλλὰ πολὺ πιὸ τεχνικὸ ἀπὸ τὸ πρῶτο. Ἔχει ἀψεγάδιαστο διάλογο, σκηνικὴ οἰκονομία καὶ τύπους ζωντανούς. Κατὰ σύμπτωσι καὶ τὰ δυὸ ἔργα ἔχουν ἥρωες Γερμανοὺς ἀξιωματικούς. Οἱ συγγραφεῖς μᾶς προσφέρουν ἐνδιαφέρουσες σπαρταριστὲς εἰκόνες ἀπὸ τὴν καταστροφὴ ποὺ σκορπίσανε στὴ χώρα μας οἱ βάρβαροι ἐκπρόσωποι ἑνὸς ἀπὸ τοὺς ἀπεχθέστερους φασισμούς.

Τὸ τρίτο βραβεῖο δόθηκε στὸν παλαίμαχο συγγραφέα κ. Ν. Μασσέλλο γιὰ ἕνα πατριωτικό του ἔργο.

Ὁ φίλος συνεργάτης τοῦ «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» κ. Λευτέρης Ξανθὸς πῆρε τὸν πρῶτο ἔπαινο γιὰ τὸ ἔργο του «Ἕνα δυναμικὸ κορίτσι». Φαίνεται πὼς πρόκειται γιὰ ἕνα ἀξιόλογο θεατρικὸ κομμάτι. Ἄκουσα πολὺ καλὰ λόγια καὶ νομίζω πὼς μ' ἕνα ἐπιμελημένο ξαναδούλεμα θὰ μποροῦσε νὰ ὁλοκληρωθῇ ἡ προσπάθεια τοῦ συγγραφέως.

Ἔπαινο ἐπίσης πῆραν τὰ ἔργα «Τίμιοι ἄνθρωποι» τοῦ κ. Κ. Ἀρκάδη ἢ Μητρόπουλου καὶ «Ὅλα πληρώνονται» τοῦ κ. Θ. Καπετζώνη.

Καθὼς εἴδατε κανένας γνωστὸς θεατρικὸς συγγραφέας ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κ. Μασσέλλο, δὲν ἔλαβε μέρος στὸ διαγωνισμό. Γιατὶ τάχα; δὲν καταδέχθηκαν ἢ θεωρήσανε μικρὸ τὸ χρηματικὸ βραβεῖο; Ὅπως καὶ νὰ εἶναι, πρέπει νὰ ἐκφράσουμε τὴν ἱκανοποίησί μας πὼς ὁ διαγωνισμὸς ἐπέτυχε — καὶ μάλιστα μὲ τὴν προσφορὰ νέων φιντανιῶν.

ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΥΟ ΕΚΛΕΚΤΑ ΒΙΒΛΙΑ
Γ. Θ. Θωμαΐδη: «ΑΧΑΤΙ»
Κοινωνικὸ μυθιστόρημα
«ΟΓΔΟΝΤΑ ΣΕΛΙΔΕΣ»
Πολεμικὸ ἔπος Γέννης.
Ἐκδόσεις ΑΕΤΟΥ — Ἀθῆναι

ἡ Σάτιρα τῆς Ἑβδομάδος

Ἀπὸ τὸ Λονδίνο εἰδήσεις γιὰ Τεσσάρων συζητήσεις

'Αρχίνησ' ἡ Διάσκεψις τοῦ Κόσμου οἱ νέοι Καίσαρες
μαζεύτηκαν στὴ Λόντρα
Εἶνε μονάχα τέσσαρες
κι' οἱ τρεῖς πηγαίνουν ἀπὸ δῶ, ὁ ἄλλος πάει κόντρα
κι' αὐτὸ πλέον σημαίνει
πὼς ὁ Θεὸς ἐβόηθησε νὰ μὴν εἶν' δεκατέσσαρες
ὁπότε πλέον ἀσφαλῶς, πηγαίναμε χαμένοι.

'Αρχίνησ' ἡ Διάσκεψις· τελειώσανε τὰ ψέμματα
ἀδελφικὰ κι ἐγκάρδια ἐσμίξαν οἱ λεβέντες
ὁ Γάλλος συμβιβαστικὰ θὰ συζητῇ τὰ θέματα
ὁ Μπέβιν θὰ κουμπώνεται χωρὶς πολλὲς κουβέντες
ὁ Ρῶσσος ὅπως πάντοτε λίγο θὰ κοκορεύεται
τοῦ Μάρσαλ προοδευτικῶς θ' ἀνάβουνε τὰ αἵματα
κι ὅσο γιὰ τὴν Εὐρώπη μας, ἂς πάῃ νὰ κουρεύεται

'Αρχίνησ' ἡ Διάσκεψις· τί ὄμορφη παρέα!
Πόσο καλὰ ταιριάζουνε
καὶ πῶς τὰ λὲν ὡραῖα
ὅταν συμπεθεριάζουνε
στὸ ἄψε σβῆσε κι ἀκαρεὶ ἐμᾶς μὲ τὴν Κορέα!
'Αρχίνησ' ἡ Διάσκεψις μὲ γειές σας, μὲ χαρές σας
ἢ μᾶλλον συχωρᾶτε μας καὶ ὁ Θεὸς σχωρέσ' σας!

'Αρχίνησ' ἡ Διάσκεψις καὶ πάλι τῶν Τεσσάρων
Τέσσαρες πιάσανε δουλειά,
Τέσσαρες νὰ μᾶς σώσουνε βαλθῆκαν ἄρον - ἄρον
Τέσσαρες καυγαδίζουνε καὶ τώρα καὶ παληὰ
— περὶ τοῦ τί θὰ γίνῃ—
καὶ ὅπως πᾶν' τὰ πράγματα στὴ Λόντρα, τῶν Τεσσά-
(ρων
μπορεῖ νὰ πᾶνε τέσσαρες, στὸ τέλος, τὴν Εἰρήνη.

'Αρχίνησ' ἡ Διάσκεψις ἡ ὥρα μας ἐπέστη!
Ὅλα θὰ μποῦν στὴ θέσι τους, ὅλα μας θὰ λυθοῦνε,
ὅλοι στὸ τέλος τοῦ γλεντιοῦ θὰ μείνουν πάλι...ρέστοι
ὅλα θὰ μείνουν ἄλυτα, ὅλα θὰ μπερδευτοῦνε
κι ἄλλη θ' ἀρχίσῃ νίλα
ὡς ποὺ νὰ ξανασμίξουνε οἱ Τέσσαρες—τουτέστι
Χαίρετα μας τὸν πλάτανο μὲ τὰ πλατειὰ τὰ φύλλα.

'Αρχίνησ' ἡ Διάσκεψις· οἱ τέσσαρες Μεγάλοι
θὰ κάμουν νέα θαύματα
τὸν Πόλεμο θὰ δέσουνε σφιχτὰ σ' ἕνα τσουβάλι
τσιρότο στῆς Εὐρώπης μας τὰ τραύματα
[illegible] μάχης θὲ νὰ σπάσουνε τὶς σάλπιγγες, τὰ τύμπανα
[illegible] λαοὶ χαρῆτε πάλι
[illegible] βαρᾶτε κλαπατσίμπανα!

Ἑλλην[illegible] ἀκούσει ὅτι δίνει [illegible] νομικὴ ἐνίσχυσι. Εἶναι, λοιπόν, [illegible] βαρό; Θέλουν νὰ φύγουν; Τραβηγμένος σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ σαλο[illegible]πίζω, κτυπώντας τὸ τσ[illegible] Ποῦ θέλουν νὰ πᾶνε; [illegible] κακή. Μ[illegible] ἐκτὸς ἀπ' ὅλα τὰ δεινὰ (γιατὶ δὲν ὑπάρχει παροικία Ἑλληνικὴ ὁπουδήποτε, στὴν πιὸ μακρυνὴ γωνιὰ τῆς γῆς ποὺ νὰ μὴν τρώγεται σὰν τὸ κέντρο) θάχουνε καὶ τὸ σαράκι τῆς νοσταλγίας:

— Ἔχω διαβάσει — τοὺς εἶπα — ὅτι ἐκεῖ, στὴν Αὐστραλία, ὑπάρχουν κάτι μεγάλες, φοβερὲς νυχτερίδες ποὺ τὶς λένε «φαντάσματα». Αὐτὲς θὰ σᾶς ἐπισκέπτωνται τὸ βραδάκι, νὰ ξυπνοῦν στὴν ψυχή σας τὸ αἴσθημα τῆς ξενητειᾶς καὶ τῆς μονώσεως.

— Τί θέλετε νὰ πῆτε; — ρώτησαν μερικοί.

— Νὰ καθίσουμε ὅπου βρισκόμαστε, αὐτὸ θέλω νὰ πῶ, ν' ἀγωνισθοῦμε.

Ἡ συντροφιὰ σώπασε. Κάτι δροσοῦσε ὅμως τὸν ἀέρα. Ἴσως νὰ ἦσαν τὰ φτερὰ τῆς νυχτερίδας «Φάντασμα» ποὺ σάρωνε τὰ ὁράματα τῆς Αὐστραλίας.

ΦΟΡΤΟΥΝΙΟ

14η [illegible] ΑΛΗΣ ποὺ [illegible] τοῦ Στα[illegible] λεμο τῶν τριῶν [illegible]ων» (Ἀποκαλυπτικώτατο ρεπορτάζ).
16η ΣΕΛΙΣ: Οἱ νέοι ἄσσοι τοῦ ποδοσφαίρου (ἀθλητικὸ ρεπορτάζ). = Ἕνα αὐτοτελὲς ἀστυνομικὸ διήγημα.
17η ΣΕΛΙΣ: «Ἡ μεγάλη ἡμέρα» (ἑλληνικὸ διήγημα). = «Τὰ περιστέρια» (οἰσθηματικὸ διήγημα.
18η ΣΕΛΙΣ: Κινηματογραφικὸν ρεπορτὰζ ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν «ἀστέρων».
19η - 20ὴ ΣΕΛ.: «Μανὸν Λεσκώ», τὸ ἀριστούργημα τοῦ ἀββᾶ Πρεβώ.
21η - 22α ΣΕΛ.: Ἡ Ἑλλὰς μὲ αἰσιοδοξίαν χωρεῖ πρὸς τὴν οἰκονομικὴν ἀνόρθωσιν.
24η ΣΕΛΙΣ: Τὰ καμουφλὰζ τῶν σημερινῶν γυναικῶν.
25η - 27η ΣΕΛ.: Τὰ προγράμματα τῶν ραδιοφωνικῶν Σταθμῶν Ἀθηνῶν Θεσσαλονίκης διὰ τὴν ἀρχομένην ἑβδομάδα.

ΕΡΤΙΝΟ ΓΙΑ ΑΡΠΑ
ΡΑ

ἄλου Φρὰνκ στὴ σύνθεσι [illegible]χε τοῦ πρώτου βραβείου [illegible] καὶ διευ- [illegible] «σκέρτσο» κατὰ προτίμησιν ὁ Μπράμς καὶ σὲ ἄλλες Συμφωνίες του, μὲ τὸν ἤρεμο τόνο του πλησιάζει στὸ πνεῦμα τοῦ «μενουέττου». Τὸ ἔργο τελειώνει μὲ τὸ πλατὺ «ἀλλέγκρο» ποὺ στηρίζεται κυρίως σ' ἕνα θέμα καὶ μὲ σοφὲς διαμορφώσεις καὶ διευρύνσεις δημιουρ[illegible]

νης φιλοτιμίας... Τὸν γνώρισα ἀπὸ πολὺ κοντὰ καὶ μπορῶ νὰ μαρτυρήσω.... Πρὶν βγάλετε ἀπόφασι γι' αὐτόν.... κυττᾶχτε τὸ Χριστὸ ποὺ κρέμεται πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι σας... Τὸν ἔχουν βάλει ἐκεῖ γιὰ νὰ σᾶς θυμίζῃ τὴν ἀπέραντη ἐπιείκεια του καὶ τὴν ἄδικη καταδίκη του!..

Ὁ Ἀντώνης εἶχε γλωμιάσει τοῦ θανάτου:

— Εἶναι ἀλήθεια ὅσα εἶπε — φώναξε, ὀρθὸς μ' ἕνα τίναγμα — ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ μοῦ φανέρωσε τὴν προτίμησί της στὸν Πέτρο, ἄρχισαν νὰ μὲ δαγκώνουν τὰ φίδια τῆς ζήλειας... Καὶ μέσα μου τὴν κατηγοροῦσα πὼς τὄκανε γιὰ τὰ λεπτά!...

Στὸ ἀκροατήριο καινούργιο σούσουρο:

— Κάθισε κάτω κατηγορούμενε ἔκαμε ὁ πρόεδρος ἐπιταχτικὰ — αὐτὰ θὰ μᾶς τὰ πῆς στὴν ἀπολογία σου!...

Ὁ Ἀντώνης κάθισε, μαζεύτηκε ταπεινωμένος. Ὁ Δημαρᾶς, ποὔβλεπε πὼς ἡ κατάθεσι τῆς Μαργαρίτας τοὔδινε μιὰ καινούργια καὶ πρόσφορη βάσι γιὰ τὴν ὑπεράσπισι μπῆκε θαρρετὰ στὴ μέση:

— Δὲν ἀπαγορεύεται, νομίζω, κύριε πρόεδρε νὰ διαφωτίζῃ ἕκαστος ὁ κατηγορούμενος τὸ δικαστήριο, εἰς ὅσα σημεῖα νομίζει ὅτι πρέπει νὰ τὸ κάμῃ, διαρκούσης τῆς διαδικασίας... Ἔγινεν ἐδῶ, ἀπὸ τὴν κυρία Στρατάκη, μιὰ συγκλονιστικὴ ἀποκάλυψις... Δικαιοῦται, νομίζω, νὰ ὁμιλήσῃ!...

Ὁ πρόεδρος πῆρε τώρα εἰρωνικὴ ἔκφρασι:

— Ἔννοια σας καὶ δὲν θὰ τοῦ βουλώσουμε τὸ στόμα... Ἔχει ὅλον τὸν καιρὸ νὰ μιλήσῃ, κύριε συνήγορε... Ἀλλὰ τώρα προέχει ν' ἀκούσωμε τὴν κυρία...

Ὁ εἰσαγγελέας, ποὺ κύτταζε ἀνήσυχος τὰ δακρυσμένα μάτια τῶν ἐνόρκων κι' ἔνοιωθε στὴν ἀτμόσφαιρα, διάχυτη, τὴ συγκίνησι, πάσκισε νὰ τὴ διαλύσῃ:

— Πολὺ καλά, κυρία — εἶπε μὲ φωνὴ στεγνὴ καὶ ξεθωριασμένη — ἂς ὑποθέσουμε ὅτι αὐτὰ ὅλα, εἶναι ὅπως τὰ λέτε... Δὲν τὸ νομίζετε καὶ σεῖς, ὅτι μᾶς τὰ σερβίρετε... πῶς νὰ σᾶς πῶ.. λιγάκι καθυστερημένα... ὅτι τὰ φυλάξατε γιὰ τὴν τελευταία στιγμή... γιὰ τὴν ἡμέρα τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου διαδικασίας;... Τὸ θεωρεῖτε φυσικὸ αὐτό;... Βεβαίως ἡ κατάθεσίς σας ρίχνει κάποιο φῶς στὸ σημεῖο τοῦ τί τὰ ἤθελε τὰ χρήματα ὁ κατηγορούμενος... Ἀλλ αὐτὸ τὸ αἰφνίδιο φῶς, κυρία, σὰν νὰ ἔρχεται ἀπὸ.. πυροτέχνημα.

— Κύριε πρόεδρε διαμαρτύρομαι γι' αὐτὸν τὸ χαρακτηρισμό! — φώναξε ὁ Δημαρᾶς — ἡ κυρία μίλησε μὲ τόσην εἰλικρίνειαν...

— Ναὶ — τὸν ἀντέκρουσε ἀμέσως ὁ εἰσαγγελέας — ἀλλὰ τὴν τελευταία στιγμή... Καὶ πρέπει, νομίζω, νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω ὅτι καμμία κατάθεσις τῆς κυρίας δὲν συμφωνεῖ μὲ τὴν προηγούμενη, ὅπως καὶ ἡ τελευταία αὐτὴ μὲ τὶς ἄλλες. Αὐτὰ γιὰ τὴν εἰλικρίνειά της!

Ὁ Δημαρᾶς ὅμως δὲν τὸν ἄκουγε πιά. Αὐτὸς κρατοῦσε ὅ,τι ἀπὸ μῆνες τώρα ζητοῦσε μάταια: Τὴ δυνατότητα νὰ κρούσῃ τὴν αἰσθηματικὴ χορδὴ τῶν ἀνδρῶν.

* * *

Ἡ ἀπολογία τοῦ Ἀντώνη στάθηκε πολὺ σύντομη:

— Δὲν ἔχω τίποτα νὰ προσθέσω — εἶπε σ' ὅσα κατέθεσε ἡ κυρία Στρατάκη. Δὲ θάπεφτα ποτὲ στὸ βαρὺ ἁμάρτημα, ποὺ μ' ἔφερε ἡ κακὴ ὥρα... Μὰ ὁ γέρος μοὔβρισε τὴ μάννα ποὺ λατρεύω... καὶ μ' ἄναψε. Σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ δὲ θὰ ξεχάσω οὔτε θὰ συχωρέσω στὸν ἑαυτό μου τὴ φριχτή μου πρᾶξι.. Οὔτε πὼς ἔγινα αἰτία νὰ χάσῃ τὰ λογικά της ἡ δυστυχισμένη αὐτή, ποὺ θυσίασε τὴ ζωή της γιὰ νὰ μ' ἀναστήσῃ καὶ ποὺ πληρώθηκε γι' αὐτὸ τόσο ἄσχημα... Ὁ Θεὸς τὴ λυπήθηκε καὶ τὴν ἔφερε σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, γιὰ νὰ μὴ νοιώθῃ σήμερα ντροπὴ γιὰ τὸ ἀνάξιο παιδί της. Ἡ κυρία σᾶς εἶπε νὰ μὲ λυπηθῆτε... Ἐγὼ σᾶς λέω νὰ μὲ δικάσετε, κατὰ τὴν ἐλεεινή μου πρᾶξι... Τίποτ' ἄλλο...

Καὶ κάθισε. Στ' ἀκροατήριο οἱ γυναῖκες κλαίγανε. Μιὰ μεσόκοπη ἀκούστηκε:

— Κρῖμα στὸ παιδί!...

Ὁ εἰσαγγελέας ἄρχισε, χείμαρρος. Παράσερνε ὅ,τι λάχει στὴν κατεβασιά του. Τἄβαλε μὲ τὴν παιδεία, μὲ τὸ Πανεπιστήμιο ποὺ βγάζει κακούργους, μὲ τὴ σύγχρονη νοοτροπία τῆς ἀσέβειας πρὸς τὴ ζωὴ τοῦ ἄλλου, ἀναπαράστησε μιὰ σκηνὴ ὠμοῦ φόνου μετὰ ληστείας ἀπὸ ἕνα νέο συνηθισμένο νὰ τοῦ δίνουν χρήματα, γιὰ νὰ ξοδεύῃ στὶς ἰδιοτροπίες του καὶ μόλις βρῆκε τὸ παραμικρὸ ἐμπόδιο δὲ δίστασε νὰ βάψῃ τὰ χέρια του στὸ αἷμα τοῦ θείου του... Ἀνέφερε τὸ Βοσουέτο, τὸν Ἀριστοτέλη τὸν Ἀπόστολο Παῦλο, τὰ «Κατὰ συνθήκην ψεύδη» τοῦ Μὰξ Νορντάου καὶ χαρακτήρισε τὸν Ἀντώνη «τύπο τοῦ Λαμπρόζο» ποὺ πρῶτα ἔνοιωσε τὴν παρώθησι γιὰ τὸ ἔγκλημα κι' ἔπειτα βρῆκε τὴν πρόφασι... Στὸ τέλος ἐξώρκισε τοὺς ἐνόρκους νὰ τὸν στείλουν ἰσόβια...

Εἴχανε ζαλιστῆ καὶ εἶχαν πάρει ὅλοι μιὰ ἔκφρασι ἀποκαρωμένη ὅταν ὁ πρόεδρος ἔδωσε τὸ λόγο στὸ Δημαρᾶ, γιὰ νὰ τοὺς ξυπνήσῃ μὲ τὴν ἐπιφυλλίδα του. Τ' ἄφησε ὅλα κατὰ μέρος καὶ πάνω στὰ λίγα στοιχεῖα ποὺ εἶχε δώσει ἡ Μαργαρίτα σκάρωσε τὸ μυθιστόρημα τῶν δυὸ νέων, τὴν τραγωδία τῆς μνηστείας τὸ κρυφὸ αἴσθημα τῆς μνηστῆς γιὰ τὸ Στρατάκη, τὴν ὁμολογία της, τὸ ξαφνικὸ φούντωμα τῆς ζήλειας τοῦ Ἀντώνη... «Ἐνῶ πρίν, κύριοι — φώναξε — ἦτο ἀδιάφορος, τὸ ἀκούσατε, τὸ εἶπε ἡ κυρία αἰφνιδίως ὅταν βλέπῃ ὅτι ἐγκαταλείπεται, ἀρχίζει νὰ ζηλοτυπῇ... καὶ νὰ φαντάζεται ὅτι εἶναι τὸ χρῆμα ποὺ τὴν φέρει πρὸς τὸν ἄλλον... Καὶ σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, δίνει τὸ λόγο στὸν Σαίκσπηρ: «Ἡ ζήλεια — μᾶς λέει ὁ μεγάλος αὐτὸς ποιητής, κύριοι, εἶναι τὸ πρασινόμματο τὸ τέρας ποὺ δημιουργεῖ μόνο του τὴν τροφή του!..»

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στὸ προσεχές.

ΕΝΑ ΔΙΔΑΓΜΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΔΙΣΤΑΚΤΙΚΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ἡ Βαρβάρα Στάνγουϊκ ἦταν μία ἀπὸ τὶς δημοφιλέστερες ἠθοποιοὺς τῆς Ἀμερικῆς. Ὅλες οἱ γυναῖκες τὴν ἐμακάριζαν γιὰ τὴ δόξα, τὸν πλοῦτο, τὴν ὠμορφιὰ καὶ τὴ γοητεία της. Καμμιὰ δὲν ὑπωπτευόταν ὅτι ἡ ἐξαίρετη αὐτὴ καλλιτέχνις μὲ τοὺς ἀναριθμήτους θαυμαστὰς καὶ τὴν παγκόσμια φήμη, ἦταν μία πάρα πολὺ δυστυχισμένη σύζυγος.

Ἡ ἀσυμφωνία τοῦ χαρακτῆρος της μὲ τοῦ ἀνδρός της Φρὰνκ Φέϋ, εἶχε καταστήσει τόσο ἀβίωτη τὴ ζωή της, ὥστε παρ' ὅλη τὴν ἀγάπη της γι' αὐτόν, ἡ Βαρβάρα Στάνγουϊκ ἀπεφάσισε νὰ χωρίσῃ. Ἔμεινε ὁλομόναχη, πληγωμένη, χωρὶς διάθεσι νὰ ἐργασθῇ. Μιὰ μέρα βλέποντας στὸν καθρέφτη πόσο ἦταν ὠχρὴ καὶ κουρασμένη, ἡ ἠθοποιὸς ἀπεφάσισε νὰ ἀντιδράσῃ στὴ δυνατὴ κρίσι ποὺ περνοῦσε, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ γιατρευθῇ. Ἄρχισε νὰ ἐπιδίδεται στὰ σπὸρ καὶ νὰ περνᾶ τὶς περισσότερες ὧρες της στὸ ὕπαιθρο. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ὑγιεινῆς αὐτῆς ζωῆς ὑπῆρξαν ἄμεσα καὶ ἀγαθώτατα γιὰ τὴν Βαρβάρα. Τὰ νεῦρα της ἠρέμησαν καὶ ἄρχισε νὰ ἀνακτᾶ τὸ κουράγιο της γιὰ νὰ ξαναφτιάσῃ τὴ ζωή της. Ἐπέστρεψε στὸ στούντιο, μὲ τὴν πεποίθησι τοῦ ἀναρρωνύοντος ὅτι οἱ δυνάμεις της θὰ τὴν βοηθήσουν γρήγορα νὰ γίνῃ ἐντελῶς καλά. Στὶς περιπτώσεις τῶν ἐρωτικῶν ἀπογοητεύσεων, ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ κανεὶς εἶνε ν' ἀφήσῃ τὰ περασμένα νὰ κοιμηθοῦν μιὰ γιὰ πάντα στὸ βάθος τῆς καρδιᾶς του. Αὐτὸν ἐδιάλεξε καὶ ἡ Στάνγουϊκ. Γιὰ νὰ εἶνε μάλιστα ἀκόμη πιὸ βέβαιη ὅτι δὲν θὰ ὑποκύψῃ ποτὲ πιὰ στὸν πειρασμὸ νὰ ξαναθυμηθῇ τὸν ἄτυχο ἔρωτά της, βρῆκε ἕνα μέσον ποὺ ν' ἀπορροφᾷ τὴ σκέψι της καὶ νὰ ἀπασχολῆται τὶς ὧρες τῆς ἐλευθερίας της: Υἱοθέτησε ἕνα χαριτωμένο ἀγοράκι ποὺ ἡ παρουσία του τῆς ἔδωκε τὶς χαρὲς καὶ τὶς φροντίδες τῆς μητρότητος! Αὐτὸ τὸ παιδάκι ἀγαπᾷ τὴ Βαρβάρα Στάνγουϊκ σὰν νὰ ἦταν ἡ ἀληθινή του μητέρα καὶ ἡ καλλιτέχνις λέγει γιὰ τὸν θετὸ γυιόκα της μὲ τρυφερότητα: «Ἂν ἦταν δικό μου παιδί, ὡρισμένως δὲν θὰ τ' ἀγαποῦσα περισσότερο!»

Ὑπάρχει ὅμως καὶ κάποιος ποὺ δὲν εἶνε ἐνθουσιασμένος γι' αὐτὴ τὴ λατρεία τῆς ὡραίας Βαρβάρας: Ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὴν ἀγαπᾷ ὑπεράνω ὅλων — ὅπως λέγει ὁ ἴδιος. Μὰ ἡ Βαρβάρα τὸν πιστεύει; Οἱ καλῶς πληροφορημένοι ἀπαντοῦν: «Τὸν πιστεύει ἀλλὰ δὲν τὸ δείχνει. Εἶνε ἐπιφυλακτικὴ μετὰ τὸν μεγάλο ἔρωτά της ποὺ τὴν εἶχε ἀπογοητεύσει τόσο βαθειά. Ἡ πεῖρα τὴν ἐδίδαξε ὅτι εἶνε σφάλμα νὰ δείχνῃ μιὰ γυναῖκα τὸ πόσο ἀγαπᾷ· ὅτι εἶνε προτιμότερο ν' ἀφήνῃ κάποια ἀμφιβολία γιὰ τὸν ἄνδρα τῆς προτιμήσεώς της. Πάντως ὅμως ἡ διαίσθησι τῆς γυναίκας ποὺ δὲν τὴν γελᾷ σχεδὸν ποτὲ θὰ ἔχῃ ἤδη πείσει τὴν ὡραία Βαρβάρα γιὰ τὴν εἰλικρίνεια τῶν αἰσθημάτων τοῦ ἀνθρώπου ποὺ λέει γι' αὐτήν: «Ἀγαπῶ τρία πράγματα στὸν κόσμο: Τὸ πρῶτο εἶνε ἡ Βαρβάρα, τὸ δεύτερο εἶνε ἡ Βαρβάρα καὶ τὸ τρίτο εἶνε πάλι ἡ Βαρβάρα!».

ΒΑΡΒΑΡΑ ΣΤΑΝΓΟΥΪΚ

ΟΛΕΣ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΕΙΝΑΙ ΙΔΙΕΣ!

Ὅσα λέγονται γιὰ τὶς γυναῖκες σὲ καλὸ εἴτε σὲ κακό, εἶνε ἀλ[illegible]νά. Οἱ γνῶμες τῶν ἀνδρῶν γι' [illegible]τὲς διαφέρουν πολύ. Ἀντιθέτως ὅμω[illegible] γνῶμες τῶν γυναικῶν γιὰ τοὺς ἄνδρες [illegible] παρουσιάζουν μεγάλη διαφορά. Ἡ γυ[illegible]κα ποὺ ἀγαπᾷ μᾶς κρίνει ὅπως οἱ [illegible]ρες τοὺς γυιούς των. Ἡ γυναῖκα δί[illegible] ζωή της στὸν ἔρωτα, ξέροντας ὅτι θ[illegible] τὴν ἀνταποδώσουν ἑκατονταπλάσια [illegible]ρὰ καὶ σὲ πόνο. Ὁ ἄνδρας δρᾷ καὶ [illegible]μιουργεῖ. Ἡ γυναῖκα ζῇ.

Ὅλες οἱ γυναῖκες ἐπιθυμοῦν [illegible]νε τὴ φράσι: «Πόσο διαφέρεις [illegible] ἄλλες!» Ἐν τούτοις θὰ τοὺς ἐταίρ[illegible]λύτερα: «Πόσο ὅμοιες εἶσθε ὅλες [illegible] Ἡ γυναῖκα λέγει ἀσυγκρίτως περισ[illegible] κοινοτοπίες ἀπὸ τὸν ἄνδρα. Αὐτὸ [illegible]γεται ἀπὸ τὸ ὅτι εἶνε ἀδύνατο π[illegible] δίχως πεποίθησι στὸν ἑαυτό της κ[illegible] ἀνάγκην ἐπιδοκιμασίας τῆς γνώμη[illegible] Ἡ γυναῖκα στερεῖται ἀτομικῆς σκέ[illegible]δι' ὃ καὶ τῆς χρειάζεται ἡ σκέψις τ[illegible]δρὸς γιὰ νὰ τὴν σφετερισθῇ. Συνήθως [illegible]στεύει εἰς ὅ,τι νομίζει πὼς θὰ ἀρέσῃ [illegible] ἄνδρα καὶ ἐπαναλαμβάνει ἐκεῖνα ποὺ [illegible]ει συχνότερα ἀπὸ τοὺς ἄνδρες τοῦ [illegible]σου περιβάλλοντός της.

Ὑπάρχουν μερικὲς περιπτώσεις ποὺ ἄνδρας ὑποτάσσεται στὴ γυναῖκα ἀντὶ τὴν ὑποτάξῃ: Ὁ ἄνδρας ποὺ εἶνε «γ[illegible] τῆς γυναίκας» μιμεῖται τὸ φέρσιμό τῆς [illegible]ταν ἀγαπᾷ. Ἡ ἡλικία κατὰ τὴν ὁποί[illegible] ἄνδρας ἀγαπᾷ σὰν τὶς γυναῖκες εἶνε [illegible] ἐφηβική: Εἶνε ἡ ἐποχὴ τῆς ὡραιότερης ἀγάπης ἴσως τῆς μόνης τῆς ζωῆς τ[illegible] (Ὡς γνωστὸν ὅλα τὰ ἀγόρια εἶνε ἐ[illegible]τευμένα.) Ἡ γυναῖκα ἀπορροφᾶται τ[illegible] ἀπὸ τὴν ἀγάπη, ὥστε τῆς ἀφιερώνει [illegible] της τὶς δυνάμεις. Ἀντιθέτως ὁ ἄνδρας ἀπορροφᾶται μόνο ἀπὸ τὴ σκέψι ἢ τὴν [illegible]χνη ἂν εἶνε καλλιτέχνης. Ἡ Ἐπιστήμη ἢ ἡ Τέχνη ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὸν ἄνδρα μιὰ [illegible]ρέστερη προσφορὰ τοῦ ἑαυτοῦ του, [illegible] τὴν προσφορὰ ἑνὸς ἐρωτευμένου ἀνδ[illegible] στὴ γυναῖκα. «Ἀγαπῶ τὴ γυναῖκα μ[illegible] ἀλλ' ἀγαπῶ περισσότερο τὸ ἔργο ποὺ [illegible]φω» — λέγει ὁ Τολστόϊ στὸ Ἡμερολόγιό του. Αὐτὸς ὁ σκληρὸς νόμος τῆς Τέχνης [illegible]ναντίον τοῦ Ἔρωτος δὲν β[illegible] μόνο [illegible] ἔρωτα-πάθος. Ἕνας καλλιτέχνης ποὺ [illegible] πατέρας καὶ ἀποδίδει τὴν ἴδια β[illegible] σὲ ἀμφότερες τὶς ἰδιότητές του μπο[illegible] δοκιμάσῃ τύψεις στὴ σκέψι ὅτι δὲν [illegible] στὸ παιδί του τὸ καλύτερο μέρος τοῦ [illegible] αυτοῦ του γιατὶ τὸ δίνει στὴν Τέχνη [illegible] Ἄλλοτε πάλι νοιώθει δυσφορία γιὰ [illegible] παιδί του ποὺ τὸν κάνει νὰ διαθέτῃ με[illegible]κὲς ὧρες γιὰ ἐφήμερα πράγματα ἀποσπ[illegible]τας τον ἀπὸ τὸ ἔργο του ποὺ ὁ καλλιτ[illegible]χνης θεωρεῖ ἀθάνατο, καὶ μπορεῖ νὰ εἶν[illegible] ἂν πρόκειται περὶ ἀληθινοῦ καλλιτέχν[illegible]

Ὁ ἄνδρας θυσιάζεται σὲ δύο κόσμο[illegible] Σ' ἕνα ἐξωτερικὸ καὶ σ' ἕνα ἐσωτερι[illegible] Ὁ ἐξωτερικὸς εἶνε ἡ γυναῖκα. Ὁ ἐσω[illegible]ρικὸς εἶνε ὁ ἑαυτός του ὁ ἄνδρας. Σ[illegible] γυναῖκα ὅμως τόσο ὁ ἐσωτερικὸς κόσμ[illegible] ὅσο καὶ ὁ ἐξωτερικὸς εἶνε ὁ ἄνδρας κ[illegible] μόνο. Γι' αὐτὸ εἶνε τόσο δύσκολο νὰ κ[illegible]τακτήσῃ κανεὶς ἀπόλυτα μιὰ γυναῖκα. [illegible] Δὸν Ζουὰν τελείωσε σὲ μοναστήρι, ἐν[illegible] μιὰ γυναῖκα θὰ εὕρισκε ἑκατὸ φορὲς τὸ[illegible] ἄνδρα ποὺ ἀποζητοῦσε. (Ἄλλωστε [illegible] δὲν τὸν εἶχε βρῇ, ὡρισμένως αὐτὴ ἡ γυ[illegible]ναῖκα δὲν θὰ γινόταν καλόγρηα. Ποτὲ δὲν θὰ τὴν ἔσπρωχνε ἡ ἀπογοήτευσίς της στὸ μοναστήρι.)

[illegible]τίον τῶν ἀγ' [illegible] ἑαυτό τους. Οἱ γυναῖκες τὸ μισοξέρουν, ἀλλὰ δὲν ἀποφασίζουν νὰ ἐξετάσουν θαρ-

ΑΝΡΥ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΡΛΑΝ

ικα [illegible] στὸν ἔρωτα ἐκεῖ-

«Ἀμαλία σ' ἀγαπῶ!...»

Ἱστορικὸν ἀνάγνωσμα γραμμένο ἀπὸ τὸν συνεργάτην μας Ἀθηναιογράφον κ. ΚΩΣΤΑΝ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΝ

Μόλις ἔφυγε ἡ Βασίλισσα, ἔξω ἀπ' τὸ σπιτάκι τῆς Κάρπενας εἶχε μαζευτῇ ὁλάκαιρη ἡ γειτονιά. Κι ὅλες οἱ γειτόνισσες τῆς λέγανε χίλια-δυὸ γιὰ τὴ μεγάλη τιμὴ νὰ σταθῇ στὴν αὐλή της ἡ Ἀμαλία καὶ νὰ τῆς κουβεντιάσῃ.

— Ἐσὺ πιὰ Κυρὰ Φιλιώ μου ἔγινες τὸ καμάρι τῆς γειτονιᾶς! Ὅ,τι καὶ νὰ θελήσῃς θὰ τὤχῃς πιὰ ἀπ' τὸ Παλάτι... Καὶ μινίστρο θὰ τὸν ἰδῇς τὸ γυιόκα σου ποὺ... τόσο τὸν ἀγαπάει ἡ Κερὰ Βασίλισσα!

Πίσω ὅμως ἀπ' ὅλες τὶς κολακεῖες κρυβόταν ἕνας φθόνος καὶ μιὰ φαρμακερὴ κακοψυχία γιὰ τὴν «εὔνοια» τῆς Ἀμαλίας στὸ Φίλωνα.

Καὶ τὸ φοβερὸ κουτσομπολιὸ φούντωνε πιὰ στὴν Πλάκα κι' ἔφτανε στὸ σκάνδαλο.

Ἡ δόλια ἡ Κυρὰ Φιλιὼ καθὼς ἔβλεπε συχνὰ τὶς γειτόνισσες νὰ σιγομιλοῦν καὶ νὰ κρυφογελοῦν κυττάζοντάς την καὶ πολλές τους ν' ἀρχίζουν νὰ τὴν ἀποφεύγουν, δὲν ἤξερε πιὰ τί νὰ βάλῃ μὲ τὸ νοῦ της..

Τ' ἄλλο μεσημέρι μεγάλος ξεσηκωμὸς πάλι στὴ γειτονιὰ καθὼς ἕνας παλατιανὸς ὑπηρέτης μὲ στολὴ μπῆκε στὴν πόρτα τῆς Κάρπενας, κρατῶντας ἕνα χάρτινο πακέττο. Κι οἱ γειτόνισσες ἄρχισαν τὰ «ψοῦ - ψοῦ» ὄξω ἀπ' τὴ μαντρόπορτά της, καρτερῶντας νὰ φύγῃ ὁ παλατιανὸς γιὰ νὰ μάθουν τί τὴν ἤθελε. Σὲ λίγην ὥρα, ἀφοῦ τὸν εἶδαν πιὰ νὰ μακραίνῃ, οἱ πιὸ περίεργες μπῆκαν μὲ μιᾶς στὴν αὐλὴ προχώρησαν πρόσχαρες καὶ κουνιστὲς πρὸς τ' ἀνοιχτὸ παραθύρι της καὶ τὴ ρώταγαν —μ' ἀγάπη τάχα κι ἐνδιαφέρον— τί καλὸ μαντάτο τῆς ἔφερε ὁ παλατιανός.

Ἐκείνη ἀντὶ γι' ἄλλη ἀπόκρισι τοὺς ἔδειξε ἕναν ὡραῖο κροσωτὸ μαῦρο μποξᾶ, ποὺ μόλις εἶχε βγάλει ἀπ' τὸ δέμα του.

Ἦταν ἕνα πλούσιο δῶρο ὅλο βαρὺ μετάξι ποὺ τῆς ἔστελνε ἡ Ἀμαλία μὲ λίγες λέξεις γραμμένες ἀπὸ μιὰ τῆς ὑπασπίστρια γι' ἀνάμνησι τῆς γνωριμίας τους κι εὐχαριστῶντας την γιὰ τὴ γλάστρα ποὺ τῆς χάρισε.

Τότε ἦταν πιὰ ποὺ φρύαξαν οἱ φθονερὲς γειτόνισσες ἀπ' τὸ κακό τους, ἐνῶ ἡ Κυρὰ Φιλιὼ εἶχε μείνει ἄφωνη ἀπὸ συγκίνησι μπροστὰ στὴν τόσο τιμητικὴ γι' αὐτὴν βασιλικὴ χειρονομία...

25η ΜΑΡΤΙΟΥ!

Χαρὰ Θεοῦ ἡ Ἀθήνα τῶν πρώτων Ὀθωνικῶν χρόνων τὴ λαμπρὰ ἐκείνη μέρα τῆς Ἐθνικῆς γιορτῆς!

Ἡ γαλανόλευκη ποὺ λάμπρυνε καὶ τὸν οὐρανὸ ἀκόμα — θαῦμα ἀλήθεια τ' ἀρα- [illegible] τὸ πρωῒ ὁλόφωτα συννεφά-

Ἀθηναῖες κι Ἀθηναῖοι παρακολουθοῦν ἀπὸ μιὰ ταράτσα πλάϊ στὴν Καπνικαρέα τὴ βασιλικὴ πομπή.
(Σύνθεσις Κ. Δημητριάδη)

καὶ ἀκόλουθοι ξένων Πρεσβειῶν, κι ἀμπασαντόροι μὲ τρικαντὰ φτερωτὰ καὶ παράσημα καὶ στρατηγοὶ καὶ ναυάρχοι μὲ κροσωτὰ γαλόνια στοὺς ὤμους καὶ δοξασμένοι Καπεταναῖοι τοῦ Εἰκοσι Ἕνα μὲ τὶς στριφτὲς περήφανες μουστάκες τὶς πλούσιες φουστανέλλες, τὶς πλουμιστὲς πάσθες — ποὺ τοὺς ἀποθέωναν τὰ πλήθη— καὶ ὑπουργοὶ μὲ τὶς ἀρχόντισσές τους, καὶ «Λόρδοι» περιηγητὲς μὲ κρεμασμένο ἀπ' τὸν ὦμο... τὸ κανοκυάλι καὶ πέντ' ἕξη βιβλία «ὑπὸ μάλης» ποὺ χάζευαν σὰ χαμένοι ἀνάμεσα σ' ἐκεῖνο τὸ βουερὸ τὸ πλῆθος καὶ δεσποτάδες κι ἄλλοι κι ἄλλοι ἐπίσημοι, ἐνῶ τὴν ἴδια ἐκείνη ὥρα μιὰ ὄμορφη μελαχροινὴ κοπέλλα — ἡ Φλώρα τοῦ Ἀρμάου — κλεισμένη στὴν καμαροῦλα της ἔχυνε—κρυφὰ ἀπ' τοὺς δικούς της —μαῦρα δάκρυα [illegible]

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ο ΠΡΑΣΙΝΟΣ ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ

Τοῦ Γ. ΣΜΕΛΝΤΕΫ

Ὁ πράσινος παπαγάλος ποὺ ἀνῆκε στὸν Βάτερμπυ ἦταν ἕνα ἔξυπνο πουλί: προικισμένο μὲ μιὰν ἐξυπνάδα μεγαλύτερη ἀπὸ κείνη ποὺ χαρακτηρίζει τὸ εἶδος τους.

Μὲ τὸ Τζέη (ἔτσι λένε τὸ πουλὶ μὲ τὴν πράσινη οὐρά) μποροῦσε κανεὶς νὰ κάμει μιὰ τόσο ἐνδιαφέρουσα συνομιλία, ὅσο τουλάχιστο καὶ μ' ἕναν ὁποιοδήποτε κουρέα..

Ὁ Γιώργης Σταντὲν εἶχε γνωρίσει καλὰ τὸ Τζέη, πηγαίνοντας νὰ ἐπισκεφτεῖ τὸ φίλο του Βάτερμπυ, στὸ δωμάτιο ποὺχ' ἐπιπλώσει ὁ ἴδιος καὶ περισσότερο ἀπὸ μιὰ φορὰ εἶχε σχολιάσει μὲ θαυμασμὸ τὴν καθαρότητα τοῦ λεξιλόγιου τοῦ παπαγάλου ποὺ δὲν ξεστόμιζε ποτὲ καμμιὰ βλαστήμια.

— Δὲ θὰ κατορθώσεις ποτὲ νὰ τὸν κάμεις νὰ βλαστημήσει — ἔλεγε ὁ τελευταῖος. Ἕνας βλάκας κάποτε δοκίμασε νὰ τοῦ δώσει νὰ τσιμπήσει ἕναν κόκκο μαῦρο πιπέρι γιὰ νὰ τὸν ἀκούσει νὰ βλαστημήσει μὰ τὸ μόνο ποὺ κατώρθωσε ἦτανε νὰ τοῦ πεῖ: «Ἐνοχλητικέ!» Εἶν' ἕνας ἰδανικὸς παπαγάλος. Ποιὸς ξέρει πόσο θὰ τὸν θρηνήσω ὅταν δὲ θὰ τὸν ἔχω πιά!

— Πῶς; — ρώτησε ὁ Σταντὲν μ' ἐνδιαφέρον — Ἔχεις μήπως σκοπὸ νὰ τὸν δώσεις;

— Ναὶ σκοπεύω νὰ τὸν δώσω. Καταλαβαίνεις: εἶμ' ὑποχρεωμένος νὰ μένω στὸ γραφεῖο ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ τ' ἄμοιρο πουλὶ δὲν τρέφεται καὶ δὲ φροντίζεται ὅπως πρέπει.

— Καὶ πόσο θέλεις νὰ μοῦ τὸν παραχωρήσεις; — ρώτησε ὁ Σταντέν.

— Ἀγαπητέ μου φίλε θέλεις νὰ τὸν πάρεις πραγματικὰ στὸ σπίτι σου; Τότες θἆμαι σίγουρος πὼς θὰ τὸν μεταχειρίζεσαι καλά, θὰ τοῦ δίνεις νὰ τρώει χωρὶς τσιγκουνιὰ καὶ θὰ τὸν βάλεις σὲ καλὸ μέρος. Αὐτὸ εἶναι καὶ ὅ,τι ἐπιθυμῶ. Μὲ τέτοιες συνθῆκες εἶμαι πρόθυμος νὰ σοῦ τὸν παραχωρήσω. Μόνο μὲ διακόσιες δραχμές.

Ὁ Σταντὲν σκέφθηκε. Ἔκρινε πὼς δὲν ἦτανε συνετὸ νὰ ὁμολογήσει στὸν Βάτερμπυ πὼς ἤθελε νὰ πάρει τὸν παπαγάλο γιὰ νὰ τὸν δώσει ἀλλοῦ. Ἀκούοντας τέτοιο πρᾶμα ὁ Βάτερμπυ, μποροῦσε νὰ διπλασιάσει τὴν τιμή.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ὁ Σταντὲν εἶχε μιὰ γεροντοκόρη θεία, ἀπ' ὅπου περίμενε μὲ κάποια θετικότητα μιὰ καλὴ κληρονομιά. Αὐτὴ ἀντίθετ' ἀπὸ τὶς γεροντοκόρες θεῖες, ποὺ κρατούσανε τὴν παράδοση, δὲν εἶχε παπαγάλο.

Στὸ Σταντὲν φαινόταν πὼς κάτι τῆς ἔλειπε χωρὶς ἕνα τέτοιο πουλί.

Ἡ δεσποινίδα Σταντὲν ἦτανε γνωστὴ σὰν ἡ πιὸ πουριτανὴ ἀπ' ὅλες τὶς ἀνύπαντρες τῆς περιοχῆς της κι' ἡ ὑπερευαισθησία της ἦτανε τόσο ἔντονη ποὺ ἔβαζε μπαμπάκι στ' αὐτιὰ ὅταν πήγαιναν οἱ κηπουροὶ νὰ κάμουν καμμιὰ δουλειὰ στὸν κῆπο της: Τόσο τῆς ἦταν ἀδύνατο ν' ἀκούσει τὶς βλαστήμιες ποὺ ξέφευγαν ἀπὸ τὰ χείλη τους.

Ἔτσι ὁ Σταντὲν ἀγόρασε τὸν παπαγάλο τὴν παραμονὴ τῆς ὀνομαστικῆς γιορτῆς τῆς θείας του κι' ὑποσχέθηκε στὸν Βάτερμπυ πὼς θἄκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ νὰ τὸν περιποιηθεῖ καὶ θὰ τὸν ἀγαποῦσε σὰν παιδί του. Ἔπειτα ἀνάθεσε σ' ἕνα παιδὶ νὰ τὸν πάει στὸ σπίτι τῆς δεσποινίδος Σταντέν.

Στὸ μεταξὺ ἔστειλε στὴ θεία του μιὰν ἐπιστολὴ ποὺ ἄρχιζ' ἔτσι: «Πολυαγαπημένη μου θεία Λουκία, Σοῦ εὔχομαι χίλιες μέρες σὰν τὴ σημερινὴ κ' ἐλπίζω νὰ μπορῶ νὰ σοῦ ἀποτείνω τὴν ἴδια ἐγκάρδια εὐχὴ τὴν ἡμέρα ποὺ θἆμαι ὑπέργηρος. Σοῦ στέλνω ἕνα μικρὸ δῶρο σὲ μορφὴ ἑνὸς παπαγάλου ποὺ ἀναμφιβόλως θὰ θεωρήσεις καλόδεχτο. Ὁ Τζέη εἶν' ἕνα ἀξιολάτρευτο πουλὶ καὶ λέει ἕνα πλῆθος εὐχάριστα πράματα ποὺ ἀναμφιβόλως θὰ σὲ διασκεδάζουν ἐξαιρετικά. Εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ κάνεις εὐχάριστη διασκέδαση νὰ μένεις καὶ ν' ἀκοῦς τὴν ὁμιλία του».

Πρόστεσε κατόπι καὶ πολλὰ ἄλλα πράματα γιὰ νὰ δώσει στὴν ἐπιστολή του κανονικὴ ἔκταση.

Ὅταν ἔστειλε ὅλα στὸν προορισμό τους, σκέφτηκε πὼς ἔπρεπε νὰ βρεῖ κάποιαν εὐκολοπίστευτη δικαιολογία γιὰ νὰ πεῖ στὸ Βάτερμπυ σχετικὰ μὲ τὴν ἐξαφάνιση τοῦ παπαγάλου ὅταν ὁ φίλος του θὰ πήγαινε νὰ τὸν ἐπισκεφτεῖ.

Ρώτησε στὸ γραφεῖο ἕνα συνάδελφό του ποιὸς ἦταν ὁ πιὸ φυσικὸς ἄμεσος θάνατος ἑνὸς παπαγάλου:

— Νὰ φάει μιὰ παπουτσιὰ κατακέφαλα — τοῦ ἀπάντησε.

— Λαμπρά... Μὰ ἐγὼ ρωτάω γιὰ φυσικὸ θάνατο.

— Τότες, ἀπ' ὅσο ξέρω, ἡ πνευμονία.

Ἔτυχε νὰ πάει ὁ Βάτερμπυ νὰ ἐπισκεφθεῖ τὸν Σταντὲν τὴν ἴδια ἐκείνη βραδυά: Ἐκεῖνος πῆγε σὲ συνάντησή του μὲ κατεβασμένα μοῦτρα.

— Εἶμαι τρομερὰ στενοχωρημένος γιὰ τὸ Τζέη — τοῦ ἐξηγήθηκε.— Πέθανε!

— Πέθανε; — φώναξε ὁ Βάτερμπυ μισοτρομαγμένος.— Καὶ ποιὰ ἦταν ἡ αἰτία;

— Πῆρε πνευμονία. Τουλάχιστο ὁ κτηνίατρος ἐβεβαίωσε πὼς ἐπρόκειτο γιὰ κάτι τέτοιο.

— Θὰ τὸν ἄφησες σὲ κάποιο ρεῦμα ἀέρα! — παρατήρησε ὁ Βάτερμπυ σοβαρά.

— Σὲ βεβαιώνω ὄχι. Φαίνεται πὼς εἶχε τὴν ἀρρώστεια ἀπὸ καιρό. Αὐτὴ τουλάχιστο ἦταν ἡ γνώμη τοῦ κτηνιάτρου.

— Καὶ ποῦ εἶναι τὸ κλουβὶ τέλος πάντων;

— Τὸ κλουβί; Μάλιστα: ἄμοιρε Τζέη! Εἶχ' ἀγαπήσει τόσο τὸ ἄμοιρο ἐκεῖνο ζῶ, ποὺ μοῦ ἦταν ἀδύνατο νὰ βλέπω τὸ κλουβί του ἄδειο. Εἶν ἕνας ἄνθρωπος ποὺ γυρίζει ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι κι' ἀλλάζει μὲ φτέρες κλουβιὰ γιὰ παπαγάλο παληὰ παντελόνια καὶ τὰ τέτοια. Ἔτσι τοὔδωσα τὸ κλουβὶ τοῦ Τζέη κι αὔριο θὰ μοῦ φέρῃ μιὰ φτέρη. Ἄμοιρε γέρο Τζέη! Ἕνας παπαγάλος τόσο καλοαναθρεμμένος. Σὲ βεβαιώνω Βάτερμπυ, πὼς εἶναι ὁ μόνος παπαγάλος ποὺ γνώρισα νὰ μιλῇ τόσο καλά. ὁ μόνος ἀνίκανος νὰ βλαστημήσει.

— Ἀνίκανος νὰ βλαστημήσει;— ἀπάντησε ὁ Βάτερμπυ— Καὶ ποιὸς σοὖπ' ἕνα τέτοιο πρᾶμα;

Ὁ Σταντὲν ἐχαμογέλασ' ἐλαφρὰ νευρικά.

— Μοῦ τὄπες ἐσὺ ὁ ἴδιος. Καὶ στὸ τέλος δὲν τὸν ἄκουσα ποτὲ νὰ ξεστομίσει μιὰν ἄπρεπη λέξη.

— Μπορεῖ νὰ μὴν τὸν ἄκουσες ἐσύ, μ' αὐτὸ δὲ σημαίνει πὼς δὲν ἤξερε καμμιὰ τέτοια λέξη. Ἐγὼ σοὖπα δὲν ἐβλαστημοῦσε ποτὲ μπροστά μου, καὶ μπροστά σου, μὰ γιὰ ποιὸ λόγο νομίζεις πὼς ἡ σπιτονοικοκυρά μου δὲν ἐπλησίαζε ποτὲ τὸ Τζέη; Ἡ ἱστορία αὐτοῦ τοῦ παπαγάλου εἶναι παράξενη καὶ δὲ θυμᾶμαι ἂν σοῦ τὴν εἶπα ποτέ.

— Ὄχι — εἶπε ὁ Σταντὲν στενοχωρημένος.

— Ἀνῆκε σ' ἕνα θεῖο μου ποὺ ἦταν ἀνύπαντρος κι' ἐσυχαινότανε τὶς γυναῖκες σὲ τέτοιο σημεῖο, ποὺ δὲν ἤθελε μήτε νὰ τὶς βλέπει. Φαίνεται πὼς εἶχε ἀνυπολόγιστη ὑπομονὴ γιὰ νὰ μεταδώσῃ τὸ μῖσος του γιὰ τὶς γυναῖκες ὡς καὶ τὸ Τζέη. Τὸ βέβαιο εἶνε πὼς ὁ παπαγάλος αὐτὸς ἄκουσε ὅ,τι ἔλεγε ὁ θεῖος μου γιὰ τὶς γυναῖκες καὶ τὄκαμε δικό του. Ἡ μνήμη του εἶνε ἕνα μεταλλεῖο ἀπὸ φράσεις τὴ μιὰ πιὸ χαρακτηριστικὴ ἀπὸ τὴν ἄλλη.

— Τί θέλεις νὰ πεῖς; — ρώτησε ὁ Σταντὲν πιάνοντας νευρικὰ τὰ μπρατσόλια τῆς καρέκλας του. Εἶχε ταραχτεῖ ἀπὸ τὰ λόγια ποὔχε γράψει στὴ θεία του: «Ὁ Τζέη εἶν' ἕν' ἀξιολάτρευτο πουλὶ καὶ λέει ἕνα πλῆθος εὐχάριστα πράματα, ποὺ ἀναμφιβόλως θὰ σὲ διασκεδάσουν ἐξαιρετικά».

— Θέλω νὰ πῶ κάτι ἁπλούστατο — ἀπάντησε ὁ Βάτερμπυ μὲ ἀδιαφορία.— Ὁ παράξενος αὐτὸς παπαγάλος πρὶν δοῦν τὰ μάτια του καλὰ —καλὰ μιὰ γυναῖκα, ἄρχιζε ἕνα λεξιλόγιο τοῦ στρατῶνα, βγαίνοντας ἀπὸ κάθε ὅριο κ' ἔλεγε στὴν ἀντιπρόσωπο τοῦ ἀδύνατου φύλου κάθε εἴδους ἐπίθετα. Μὰ εἴμαστε ἄνθρωποι μὲ ἀνατροφὴ καὶ θαρρῶ δὲν χρειάζονται περισσότερες ἐξηγήσεις.

Γ. ΣΜΕΛΝΤΕΫ

Μετάφρ. Γ. Σ.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

σκευὴ τὸ «Βασιλικὸ Θέατρο», δίκαια λογαριάζεται ἀνάμεσα στ' ἀριστουργήματα τοῦ μεγάλου Ἐλισαβετιανοῦ δραματογράφου. Γιατὶ ὁ Σαίκσπηρ δὲ μᾶς παρουσιάζει μόνον τὴν πρώτη φάση — ἀκολουθοῦν ἄλλα ἑφτὰ δράματα ποὺ συμπληρώνουνε τὴν ἱστορικὴ συνέχεια — ἀπ' τὰ περιστατικὰ ποὺ σφραγίζουν ἕναν κρίσιμο τῆς Ἀγγλικῆς ἱστορίας αἰῶνα, δὲν ἔγραψε μ' ἄλλα λόγια ἕνα ἔργο μ' ἱστορικὸ μόνον ἐνδιαφέρον. Ἀκολουθῶντας πιστὰ τ' ἀχνάρια ποὺ τοῦ πρόσφερε ἡ ἱστορία, γύρεψε νὰ βρεῖ τὸν ἄνθρωπο κάτω ἀπὸ τὸ βαρὺ κι ἀλύγιστο τῆς ἱστορίας φόρεμα. Ἔτσι τὸ δρᾶμα του ἁπλώνεται πέρα ἀπ' τὰ στενά—ὅσο κι ἂν εἶναι πλατειά—τῆς χώρας του ὅρια κι ἀποχτᾶ καθολικότερο, πανανθρώπινο ἐνδιαφέρο. Κάτω ἀπ' τὸν ξεθρονισμένο βασιλιᾶ τῆς Ἀγγλίας κρύβεται μιὰ ἀνθρώπινη ψυχὴ ποὺ βρῆκε τὸν ἀληθινό της ἑαυτό, ποὺ ὥριμασε μέσα στ' ἀπανωτὰ τῆς μοίρας χτυπήματα, ποὺ ἀπόχτησε τὴν ἀληθινὴ τῆς πραγματικότητας καὶ τοῦ κόσμου γνώση. Βρεγμένη στὰ δάκρυα τῆς πίκρας ποὺ τοῦ πλημμυρίζει τὴν καρδιά.

Ἀντίμαχός του στέκει ὁ Ἐρρῖκος Μπόλιμπροκ, ποὺ τοῦ ὑπόσκεψε τὸ θρόνο καὶ τὸν διαδέχτηκε σ' αὐτόν. Ἡρωϊκὴ κι ἀδικημένη στὴν ἀρχὴ μορφὴ κερδίζει τὴ συμπάθεια τοῦ θεατῆ, γιατὶ ξέρει καλὰ νὰ κρύβει τοὺς βαθύτερους σκοποὺς κάθε της πράξης καὶ γιατὶ τ' ἀλόγητο κι' ἄδικο ἀντίκρυ της φέρσιμο τοῦ Ριχάρδου τὴν βοηθάει στὸ ν' ἀποσκεπάσει τ' ἀληθινά της κίνητρα. Πού ... μιᾶς ἄμετρης ... μα κι ὅταν ἔρχεται ἡ ὥρα νὰ μᾶς δείξει ὁ Μπόλιμπροκ τοὺς πραγματικούς του σκοπούς, καὶ πάλι ὁ σύνθετος ἀπ' ἀρετὲς κ' ἐλαττώματα χαρακτῆρας του δὲ μᾶς φέρνει στὸ σημεῖο νὰ τὸν καταδικάσουμε ἀδίσταχτα. Ἡ σύγκρουση τοῦ Ριχάρδου καὶ τοῦ Μπόλιμπροκ, περιτριγυρισμένων ἀπ' ἕνα πλῆθος ἄλλα πρόσωπα, μιὰ σύγκρουση ποὺ κορυφώνεται στὴ σκηνὴ τῆς Δ' πράξης, ὅπου ὁ ἕνας μεταβιβάζει στὸν ἄλλο τὸ στέμμα του, μᾶς μεταδίνει ἀκαίρια μιὰ δραματικὴ συγκίνηση ποὺ πηγάζει ἀπ' τὸ ὕψος τοῦ σαικσπηρικοῦ ποιητικοῦ λόγου.

Ἡ παράσταση τοῦ «Ριχάρδου Β'», βοηθημένη ἀρκετὰ κι ἀπ' τὶς σκηνογραφίες τοῦ κ. Κλώνη καὶ τὰ κουστούμια τοῦ κ. Φωκᾶ, μπορεῖ νὰ γραφτεῖ στὸ ἐνεργητικὸ τῆς Κρατικῆς μας Σκηνῆς, ἂν παραβλεφτοῦνε κάποιες — ἐλάχιστες εὐτυχῶς — λεπτομερειακὲς ἐλλείψεις. Ὁ κ. Δ. Χόρν, ποὺ στὶς δυὸ πρῶτες πράξεις δὲν εἶταν ὅσο ἔπρεπε βασιλιᾶς, ἔδειξε ἀπ' τὴν τρίτη καὶ πέρα τὸ πλούσιο ταλέντο του. Ἄψογος Μπόλιμπροκ ὁ κ. Θ. Κωτσόπουλος. Ὁ κ. Ν. Ροζὰν στὸ ρόλο τοῦ Γκάντ, κ' ἰδιαίτερα στὴν τελευταία ποὺ ἐμφανίζεται σκηνή, θύμισε παλιὲς εὐτυχισμένες στιγμὲς τῆς μακρυᾶς καὶ γόνιμης θεατρικῆς του σταδιοδρομίας. Πολὺ καλοὶ ἀκόμα ὁ κ. Ν. Παρασκευᾶς κ' οἱ κυρίες Σ. Ἀλκαίου κ' Ε. Χαλκούση. Ἀπ' τοὺς ἄλλους ἠθοποιοὺς σημειώνω τοὺς κ. κ. Ἀλ. Δεληγιάννη, Ν. Χατζίσκο, Γ. Ἀποστολίδη κ' Ἠλ. Δεστούνη.

Γ. Ι. ΦΟΥΣΑΡΑΣ

ΤΟ ΦΩΣ ΠΟΥ ΛΑΜΠΕΙ

ΤΗΣ Κ. ΣΟΦΙΑΣ Κ. ΣΠΑΝΟΥΔΗ

σοῦ» τ' ἀποτε
ρίνειου διαγων
καν τὰ βραβ
Πρόεδρος τῆς
κ. Ἱπποκράτη
ὁ Ἀκαδημαϊκὸ
καὶ ὁ διευθυντ
Ἀχ. Κύρου.
Ὕστερα ἀπ
τοῦ κ. Καραβί
ὁ «Παρνασσὸς»
νια, χωρὶς καμμ
τὰ τὸν πόλεμο
λύτερα), οὔτε κ
νια τῆς κατοχῆς
θῆκον του, τόσο ἀ
τὴ τοῦ διαγωνισμο
καιρινοῦ ὅσο καὶ
κοινοῦ, μίλησε ὁ εἰ
Μὲ τὴ γνωστὴ
τητα κ' εὐγλωττί
ἀνέπτυξε τὴ σημ
σμοῦ καὶ τὴν ἀξί
νων ποὺ ἡ ἐπιτρο
μεσα στὸ σωρὸ
Ἀπὸ τὴν εἰσήγη
πὼς κανένα ἔργ
δὲ παρουσιάστη
σο, καθὼς εἶπε
χουν μερικὰ π
κτα ν' ἀντικρύσ
πας. Τὸ πνευμα
ὁρμητικὸ εἶναι
συγγραφέως κ
ποὺ ἔχει τὸν τ
ξίπτωτο». Δυσ
σκηνικὲς ἀτέλει
τὸ δεύτερο βρ
Τὸ πρῶτο ἐ
βαρούκα γιὰ
ἀπὸ τὸν Παρθε
καθὼς εἶπε ὁ κ
ἐβεβαίωσε ὁ σ
Ξενόπουλος, ὁ
λος τῆς Ἑλλην
τῆς θεατρικῆς
τερο δυνατὸ ά
ἀπὸ τὸ πρῶτο
διάλογο, σκην
τους ζωντανο
καὶ τὰ δυὸ ἔρ
μανοὺς ἀξιωμα
φεὶς μᾶς προσ
σπαρταριστὲς ε
στροφὴ ποὺ σκ
μας οἱ βάρβαρ
ἀπὸ τοὺς ἀπεχ
Τὸ τρίτο βρ
παλαίμαχο συγ
σέλλο γιὰ ἕνα
Ὁ φίλος συ
ΑΘΗΝΑΙ» κ.
τὸν πρῶτο ἐπ
«Ἕνα δυναμι
πὼς πρόκειται
τρικὸ κομμάτι
λόγια καὶ νο
μελημένο ξαν
νὰ ὁλοκληρωθῆ
συγγραφέως.
Ἔπαινο ἐπ
«Τίμιοι ἄνθρω
δη ἡ Μητρόπο
ρώνονται» τοῦ
Καθὼς εἶδα
θεατρικὸς συ
τὸν κ. Μαρσέ
στὸ διαγωνισ
καταδέχθηκαν
χρηματικὸ βρ
εἶναι

μου—κράτη σε γιὰ μόνο της ντύμα τὰ ἠχηρά της κοσμήματα—ποὺ μὲ τὸν πλοῦτο τους ἔδιναν τὸν νικητήριο ἀέρα—τῶν σκλάβων τῆς Μαυριτάνιας στὶς εὐτυχισμένες τους ἡμέρες. — Σὰν τίγρις δαμασμένη, μὲ τὰ μάτια της γεμάτα ζωικὸ μαγνητισμό—σκόρπιζε χορεύοντας μετάλλινους ἤχους κι ἀναλαμπές».

* * *

Ἀκολούθησαν κι ἄλλοι χοροὶ ζευγαρωτοί, ποὺ ὁ καθένας τους ἔσβηνε τὰ ὁρόσημα τῶν χωρῶν καὶ τῶν ἠπείρων στὸ χάρτη τῆς γῆς καὶ καταργοῦσε τὶς φυλετικὲς προλήψεις στὸν ἠθικὸ χάρτη τῆς ἀνθρωπότητος. Κ' ἔφθασε ἡ σειρὰ τῶν τραγουδιῶν. Τὴ δαιμονόληπτη τζὰζ διαδέχθηκε ἡ αἰσθηματικὴ ὀρχήστρα τῶν Τσιγγάνων μὲ τὰ μακρόσυρτα βιμπράτο τους ποὺ τρόνιζαν τὸν κορεσμένο ἀπὸ κάθε εἴδους ἀπόπνοιες ἀέρα καὶ μαζὶ τὰ δοκιμασμένα νεῦρα μας. Μὰ ἔξαφνα ἔγινε σιωπή. Μιὰ γυναῖκα ὡραία, μὲ βασιλικὸ παράστημα, εἶχε ἀνεβῆ ἐπάνω στὴν ἐξέδρα. Τί εἴδους ἀτμόσφαιρα σχημάτιζε λοιπὸν γύρω της αὐτὴ ἡ σαντέζα τοῦ καμπαρὲ γιὰ νὰ κάνη νὰ σταματήση ἔτσι ἀπότομα ὅλη ἐκείνη ὀχλοβοή;

* * *

Τὴν κύτταζαν ὅλοι μὲ περιέργεια καὶ μὲ κάποια στενοχώρια. Κι ὅμως αὐτὴ ἔκανε ὅ,τι ἔπρεπε· ἔβαζε ὅλα τὰ δυνατά της γιὰ νὰ εὐχαριστήση τοὺς «πελάτες». Ἔρριχνε στὸν καθένα τακερὲς ματιὲς σκόρπιζε χαμόγελα γεμάτα ὑποσχέσεις, λύγιζε προκλητικὰ τὴ μέση της τραγουδῶντας σύγχρονα τραγούδια τῆς ταβέρνας. Ἔκλεινε τὸ μάτι στὸ πρῶτο τσιγγάνικο βιολὶ ποὺ ἔγερνε ἀπάνω της καὶ τὴν ἀγκάλιαζε ὁλόκληρη μὲ τὶς βελουδένιες φλόγες τῶν ἤχων τοῦ δοξαριοῦ του... Ὅλα τοῦ κάκου! Ἡ ὡραιότατη αὐτὴ γυναῖκα ποὺ ἦταν μαζὶ καὶ μιὰ μεγάλη καλλιτέχνις ἔμενε ξένη ἐκεῖ μέσα. Δὲν κατώρθωνε μὲ κανένα τρόπο ν' ἀφομοιωθῆ μὲ τὸ περιβάλλον. Ἦταν ἀπομονωμένη καὶ τὴν ὥρα ποὺ τραγουδοῦσε τὰ αἰσθηματικὰ τραγούδια της καὶ τὴν ὥρα ποὺ τὴ χειροκροτοῦσαν ὅλοι μὲ κάποιον ἐνθουσιασμὸ καὶ κάποια ἀμηχανία. Κι' ἕνας ψίθυρος διέτρεχε ὅλη τὴν αἴθουσα:

— Ποιά εἶνε; Πότε ἦλθε; Τ' ὄνομά της δὲν ἔλεγε τίποτα. Ντόλλυ Γκούλλεο. Καὶ ἦταν φανερὸ πὼς αὐτὴ προσπαθοῦσε νὰ περάση ἀνώνυμη μέσα στὸ πλῆθος τῶν ἀνώνυμων συναδέλφων της ποὺ εἶχε ξεβράσει στὴν Ἀθήνα τὸ κῦμα. Μὰ ἡ μουσικὴ εὐγένεια κι ἡ μουσικὴ εὐαισθησία ποὺ τὴν πλημμυροῦσε κι ἀνέβαζε σὲ ἀνώτερο καλλιτεχνικὸ ἐπίπεδο τὰ κοινότυπα τσιγγάνικα τραγούδια της φανέρωνε ἄθελά της τὴ μεγάλη προσωπικότητα. Τῆς ἔστειλα τὴν κάρτα μου σημειώνοντας Γερμανικὰ πὼς ἀναγνώρισα σ' αὐτὴν ἀμέσως μιὰ μεγάλη καλλιτέχνιδα καὶ τὴν παρακαλοῦσα νὰ πῆ γιὰ χάρι μου ἕνα τραγοῦδι τοῦ Μπράμς ἔστω καὶ στὸ ἀνάξιό της αὐτὸ περιβάλλον. Καὶ μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι ἡ τραγικὴ ἀλλαγὴ τῆς φυσιογνωμίας της ὅταν διάβαζε τὰ λόγια μου. Ρώτησε τὸν γκρούμ, ποῦ κάθομαι, καὶ μὲ κύτταξε παρακλητικά. Γιὰ νὰ μὴ τὴ φέρω σὲ δύσκολη θέσι πῆγα ἐγὼ κοντά της καὶ καθήσαμε σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιά. Καὶ μοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία της.

Ἦταν ἡ πρώτη μέτζο-σοπράνο τῆς Κρατικῆς Ὄπερας τῆς Πράγας. Τραγουδοῦσε ἐπὶ χρόνια μαζὶ μὲ τὴν Γκίττα Ἄλμπαρ στὴν Πράγα, στὴ Βιέννη στὴ Βουδαπέστη καὶ πήγαινε μαζὶ μὲ τοὺς πρωταγωνιστὰς τῆς Ὄπερας στὴ Νέα Υόρκη καὶ στὸ Μπουένος Ἄυρες. Πετάχθηκε μιὰ στιγμὴ καὶ μοῦ ἔφερε προγράμματα μὲ φωτογραφίες της ἂν καὶ δὲν εἶχα καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν εἰλικρίνειά της. Ἡ ἀναστάτωσι τῆς Εὐρώπης τὴν ἀνάγκασε νὰ φύγη μὲ τὸ κοριτσάκι της, τὴ μόνη της χαρὰ κι εὐτυχία. Ἔφυγαν κρυφὰ γιατὶ τὶς κυνηγοῦσαν οἱ Μπολσεβίκοι χωρὶς λεπτά, μὲ μόνα τὰ ροῦχα ποὺ φοροῦσαν. Ζητοῦσαν ἄσυλο καὶ δὲν εὕρισκαν ὅταν ἡ καλὴ τύχη τὴν ἔκανε νὰ συναντήση στὸ βαπόρι τὸν διευθυντὴ τοῦ καμπαρὲ ποὺ τῆς πρότεινε νὰ τὴν πάρη στὸ κατάστημά του. Ἐκείνη ἀποκαρδιωμένη καὶ στερημένη τῶν πάντων δέχθηκε νὰ κάνη ἕνα πρῶτο σταθμὸ στὰς Ἀθήνας. Τῆς ἔδωσε ἀμέσως προκαταβολὲς καὶ τὴ βοήθησε νὰ τοποθετήση τὸ κοριτσάκι της στὸ Ἀμερικανικὸ Κολλέγιο. Τὸ παιδάκι κατενθουσιασμένο ἀπὸ τὴν νέα διαμονή του δὲν ἤθελε νὰ φύγη ἀπ' τὴν Ἑλλάδα. Νόμιζε πὼς ἡ μαμά του τραγουδοῦσε κι ἐδῶ στὴν Μεγάλη Ὄπερα στὴν ὁποία ποτὲ ἐκείνη ὡς τότε δὲν τῆς εἶχε ἐπιτρέψει νὰ πάη νὰ τὴν ἰδῆ. Κι ἔμεινε ἐδῶ γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ της.

— Φαντασθῆτε πὼς μαθαίνει τώρα κι Ἑλληνικά, μοῦ εἶπε. Τ' ὄνειρο τῆς ζωῆς μου! Εἶνε τώρα δέκα χρονῶν. Ἅμα γίνη δεκαπέντε θὰ μπορῆ νὰ διαβάζη καὶ νὰ καταλαβαίνη τὸν Ὅμηρο! Καὶ τὸ κλῖμα τὴν ὠφέλησε τόσο! Ὤ ἡ μικρούλα μου εἶνε εὐτυχισμένη στὸν φιλόξενο τόπο σας. Πόσο τὴν ἀγαπῶ τὴν Ἑλλάδα!

* * *

Τὴν ἔβλεπα τώρα μὲ βαθειὰ συγκίνησι κι ἔνοιωθα πὼς ἡ μητρικὴ ἀγάπη φώτιζε μὲ τὸ λαμπερὸ φῶς της τὴ σκοτεινὴ αὐτὴ ζωὴ τὴν ξεγελοῦσε μέσα στὴν κόλασι τῆς σκληρῆς βιοπάλης της. Μὰ τὸ παιδάκι της ἦταν εὐτυχισμένο... Μποροῦσε ἴσως νάβρισκε ἀλλοῦ τὶς δόξες καὶ τὶς τιμὲς ποὺ γνώρισε, μὰ ἔτρεμε τοὺς διῶκτες της. Ἐδῶ ἦταν γι' αὐτὴν τ' ὀνειρεμένο καταφύγιο. Θἄμενε ὅσο μποροῦσε ὅσο ὁ διευθυντής της τὴν ἤθελε. Προσπαθοῦσε νὰ τὸν εὐχαριστῆ πάντα. Κι ἐκεῖνος τὴν πλήρωνε καλὰ καὶ ἦταν τόσο εὐγενικὸς μαζί της.

— Ἂς μὴ προκαλοῦμε τὴ Μοῖρα! μοῦ εἶπε στὸ τέλος. Ἐδῶ μᾶς ἔστειλε ὁ καλὸς Θεός. Ἂς μοῦ χαρίζη τὸ παιδάκι μου. Δοξάζω τ' ὄνομά Του. Στὴν ἁγιασμένη αὐτὴ γῆ τῆς Ἑλλάδας ξεχνῶ λίγο-λίγο τὶς φρικαλεότητες ποὺ εἶδα...

Τῆς ἔσφιξα τὸ χέρι μὲ εἰλικρινῆ συγκίνησι. Σηκωθήκαμε ἀπ' τὴ θέσι μας μὰ πρὶν χωρισθοῦμε ἡ εὐγενικὴ καλλιτέχνις κάθησε στὸ πιάνο καὶ τραγούδησε γιὰ μένα τὸ περίφημο τραγοῦδι τοῦ Μπράμς «Ἀπ' τὴν αἰώνια ἀγάπη». Τὴν ἄκουσα μὲ δάκρυα στὰ μάτια. Μὰ φαντάζομαι πὼς κανένας ἄλλος ἀπ' τὸν κόσμο ποὺ πλημμύριζε τὸ καμπαρὲ δὲν τὴν ἄκουσε μέσα στὸ πανδαιμόνιο τῆς βραδυᾶς. Τὴν εἶχαν κιόλας ξεχάσει...

ΣΟΦΙΑ Κ. ΣΠΑΝΟΥΔΗ

Ἀνέκδοτα

Μιὰ φίλη. — Ὁ Μπέλλυ καὶ ἡ Ἀλίκη ἐξακολουθοῦν νἆναι διαρκῶς ἀχώριστοι;

Ἡ ἄλλη φίλη. — Οὔτε γιὰ ὄνειρο· τώρα ἔχουνε παντρευτῆ.

— Ἐγὼ πίνω κρασὶ μόνο σὲ δυὸ περιπτώσεις.
— Εἶνε δυνατόν;
— Μάλιστα: Πίνω ὅταν βρέχει κι ὅταν δὲ βρέχει.

Ὁ δικαστής. — Κατωρθώσατε νὰ μπῆτε στὴν ἔπαυλι, μὰ πῶς μπορέσατε ν' ἀνοίξετε τὴν κλειδαριὰ μὲ τὸ τρίδιπλο κλείδωμα;
Ὁ κλέφτης. — Εἶναι ἀνώφελο νὰ σᾶς τὸ πῶ, γιατὶ σεῖς δὲν θὰ τὸ κατορθώσετε ποτέ. Χρειάζονται χρόνια καὶ χρόνια γιὰ νὰ τὸ μάθη κανείς.

Ἕνας πατέρας συμβούλεψε τὸ γυιό του ν' ἀποφεύγη τὰ ἐκτενῆ γράμματα. Τότε αὐτὸς τοῦ ἔστειλε ἐν εἴδει κρυπτογραφήματος: «Σ.Ο.Σ. 100.000 δρ. ἀ. ἀ.» (ἀπαντήσατε ἀγωνιῶ!)

Ἕνας δημοσιογράφος παρεκάλεσε τὸν κ. Μπέβιν νὰ τοῦ δώση ἕναν ὁρισμὸ τοῦ κομμουνιστοῦ.
— «Εἶναι ἕνας ἄνθρωπος ποὺ φταρνίζεται μόλις ὁ Στάλιν.. κρυολογήση!» ἀπήντησε ὁ Βρεταννὸς ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν.

Εἰς τὸ Λονδῖνον ἔκαμε τὴν ἐμφάνισίν της ἡ πρώτη γυναῖκα δικαστής, ποὺ λέγεται Σίμπυλ Κάμπελ. Οἱ μάρτυρες ποὺ ἐκλήθησαν νὰ καταθέσουν στὴν πρώτη ὑπόθεσι τὴν ὁποία ἐξεδίκασε ἡ Κάμπελ, δὲν ἤξεραν πῶς νὰ τὴν προσαγορεύσουν. Ὁ ἕνας τὴν ἀπεκάλεσε Μιλαίδη, ὁ ἄλλος μίστρες καὶ ὁ τρίτος «σέρ!»

Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ Δουκὸς τοῦ Οὐίνδσωρ ἀπὸ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, οἱ δημοσιογράφοι τὸν ρώτησαν τί τοῦ ἔκανε πιὸ ζωηρὴ ἐντύπωσι ἐκεῖ. Ὁ Δοὺξ ἀπήντησε: «Ἡ μεγάλη ὑπακοὴ τῶν Ἀμερικανῶν γονέων στὰ.... παιδιά τους!».

Ὁ κ. Ἔντουαρ Πάρις, ἕνας ἀπὸ τοὺς πλέον ἰδιορρύθμους τύπους τῆς Καλιφορνίας, τηλεφώνησε στὸ Ἀστυνομικὸ Τμῆμα:
— Πρόκειται νὰ πιῶ πολὺ ἀπόψε καὶ ξέρω πὼς κάνω κακὸ μεθῦσι. Ἐλᾶτε σὲ μιὰ ὥρα νὰ μὲ πάρετε ἀπὸ τὸ μπὰρ «Σελέκτ» καὶ νὰ μὲ πᾶτε στὸ σπίτι μου, ἐν ἀνάγκη διὰ τῆς βίας!

Ἕνα μνηστευμένο ζευγάρι Παριζιάνων ἔστειλε στοὺς φίλους του ἀγγελτήρια τῶν προσεχῶν γάμων του. Ἀντὶ προσκλήσεως, οἱ παραλῆπται βρῆκαν τὶς ἀκόλουθες γραμμὲς μέσα στὸ φάκελλο: «Οἱ μελλόνυμφοι θὰ σᾶς εἶνε εὐγνώμονες, ἂν τοὺς ὑποδείξετε κανένα ξενοίκιαστο ἀπαρτεμάν!»

ΜΟΥΣΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΔΕΕΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

Ὁ θεατρικός συγγραφεύς κ. Θ. Συναδινός γυρίζοντας απο ενα ταξίδι του στην Αμερική, εγραψε σ' ενα σημειωμά του μερικές υποκειμενικες κρισεις του για τον κ. Δημ. Μητρόπουλο, που τις εστηριξε επανω σε μερικά αδιάψευστα τεκμηρια λογων, εργων και πράξεων του διασημου μαεστρου μας. Στο σημειωμα του αυτό ανεγνώριζε απόλυτα την καλλιτεχνική του αξια και τη μεγαλη σημασία της αποστολης του, προεβαλε όμως μιαν εύλογη απορια: «Τί αραγε να συμβαίνη. Ο Μητρόπουλος με τη στασι του αυτή καταδικάζει την όλη μουσική παραγωγη της πατρίδος του ως αναξια να κάνη την εμφανισί της και στην Αμερική; ή μηπως έχει λογους να εκδικήται κλπ.», και διάφορα άλλα.

Οἱ καλῆς πίστεως ανθρωποι που διάβασαν το σημειωμα αυτό έμειναν κατάπληκτοι! Αντιθετα, για τους Έλληνας μουσουργους, αυτο ήταν ένα παληό θλιβερο κοινό μυστικό και τους άφησε ασυγκινητους.

Ύστερ' από ολίγες ημερες, η κ. Σοφία Σπανούδη εβγήκε υπερασπίστρια και κατόπιν άλλοι με υπογρα ... μεγάλες που μετατόπισαν το ... πικά και τη βιαιότατη επίθεσι εναντίον της κ. Σπανουδη, αυτα που αναφερονται στο σημειωμα του κ. Καλομοίρη για τον «Μεγάλο μας Μητρόπουλο» συνοψίζονται στο ότι οι Έλληνες μουσουργοί, αφού «αδιαφορεί εκείνος για την ελληνικη μουσική, ειναι υποχρεωμένοι ν' αδιαφορήσουν και αυτοί γι' αυτόν».

Έτσι άναψε η φωτιά κι' εχύθηκε άφθονη μελάνη και χολή από ανίδεους λογίους και σοφούς καθηγητάς.

Η λογοτεχνική φαντασια έφθασε στο σημείο να παρομοιάση εκείνους που ετόλμησαν να ψέξουν τον Έλληνα - άνθρωπο κ. Μητρόπουλο, με σκύλους που «εξακολουθούν ακόμη να τον γαυγίζουν απ' αυτή τη μικρή ξέρα που είδε το φως»!!

Κλάψε Ελλάς για την ανευλάβεια που έγινε στο προσωπο ενός μεγάλου άνδρός!

Ευτυχώς που ο διάσημος Έλλην έστειλε ένα επείγον τηλεγράφημα και «με όλην την ταπεινοφροσύνην —όπως γράφει — ζητά συγνώμην» και παρακαλεί εκείνους μόνο που έγραψαν — έζησαν θα ήθελε ίσως να γράψη — έργα, κατά τα τελευταία χρόνια της κατοχής, της πείνας και

— Γιὰ νὰ φέρνη ὁ γλάρος εἰδοποίησι τῆς... ἐφορίας θὰ πῆ πὼς πλησιάζουμε στὴ στεριά!..

ΜΑΝΤΟΝΝΑ ΤΟΥ Χόλλυγουντ

Τοῦ ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

32ον

— Μπράβο! Ἤθελα νὰ σᾶς προτείνω νὰ ἔρθετε ἀπόψε στὸ σπίτι μου μετὰ τὸ φαγητὸ νὰ σᾶς διδάξω τὸ ρόλο σας. Ἔχετε ἀντίρρησι;

— Καθόλου. Θὰ ἔρθω κατὰ τὶς ἐννέα.

Ἡ Σίρλεϋ ἐκρέμασε τ' ἀκουστικὸ κι ἀναστέναξε:

— Ἄχ! Θεέ μου αὐτοὶ οἱ ἄνδρες! Ὅλοι τους εἶνε οἱ ἴδιοι. Γιὰ ἕνα ρολάκι τόσο δὰ σοῦ ζητᾶνε τοῦ κόσμου τὶς θυσίες.

Τὸ τηλέφωνο χτύπησε πάλι καὶ ἡ Σίρλεϋ ἔνευσε στὴ Ραχὴλ ν' ἀπαντήση αὐτή. Μόλις ἐπῆρε τ' ἀκουστικὸ ἡ Ραχὴλ ἀνεγνώρισε τὴ φωνὴ τοῦ Λεὸ Γκλάς.

— Τί κάνουν οἱ ὡραῖες μου πελάτισσες τοῦ ξενοδοχείου «Καῖμπριτζ»; Ἔλαβαν τοὺς ρόλους των;

— Μάλιστα.

— Εἶνε εὐχαριστημένες;

— Εἴμαστε ἐνθουσιασμένες κύριε Γκλάς. Αὐτὴ τὴν ὥρα μάλιστα ἐκάναμε πρόβα.

— Ὡραῖα! Ἡ Σίρλεϋ εἶν' ἐκεῖ;

— Ναί... ὄχι, δηλαδὴ αὐτὴ τὴ στιγμὴ πέρασε στὸ μπάνιο γιὰ νὰ κάνη τὸ λουτρό της. Μήπως εἶνε ἀνάγκη νὰ τῆς μιλήσετε;

— Μάλιστα. Θέλω νὰ τῆς πῶ κάτι προσωπικό.

Ἡ Ραχὴλ ἔτεινε τὸ ἀκουστικὸ στὴ Σίρλεϋ.

— Ἀλλό!.. Ὁ Λεό; Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ δὲν ἐπῆρα ἐγὼ τὸ τηλεφώνημά σας ἀλλὰ αὐτὴ τὴ στιγμὴ βγῆκα ἀπὸ τὸ λουτρό.

— Ἀναδυομένη Ἀφροδίτη!

— Μὴ κάνετε κομπλιμέντα πρὸ τοῦ γεύματος...

— Ἀγαπητή μου, μὲ παρεξηγήσατε. Ἀναδυομένη σημαίνει στὴν Ἑλληνικὴ γυναῖκα ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὰ κύματα...

— Ἃ, καλά. Τί μὲ θέλετε Λεό;

— Νὰ μάθω ἂν ἐμείνατε εὐχαριστημένη ἀπ' ὅ,τι ἔκανε γιὰ χάρι σας ὁ Λεό. Ἐκεῖνος ὁ ζιγκολὸ ὁ Ζοζὲ σᾶς καυχιότανε ὅτι θὰ κατώρθωνε νὰ σᾶς παρουσιάσουν ὡς κομπάρσες κι ἐγὼ ἐπέτυχα γιὰ σᾶς δυὸ ρολάκια.

— Εἶσθε ἕνας ἄγγελος Λεό!

— Καὶ μὲ ποιὸ τρόπο εὐχαριστεῖ κανεὶς τοὺς ἀγγέλους;

— Δὲν ξέρω...

— Πάντως ἔχω τὰ δύο συμβόλαιά σας ὑπογεγραμμένα ἀπὸ τὴν ἑταιρία. Ἂν μπορεῖτε μαντέψετε ποῦ τὰ ἔβαλα;

— Ὡρισμένως κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλό σας...

— Εἶνε ἀδύνατο νὰ σᾶς κρύψη κανεὶς τίποτε. Λοιπὸν ἐλᾶτε ἀπόψε μετὰ τὸ φαγητό. Θὰ σᾶς μάθω πῶς μιὰ νοσοκόμος πρέπει νά...

— Ναί, κατάλαβα, μὰ δὲν εἶμαι ἐλεύθερη ἀπόψε. Κάνω ἤδη τὴ νοσοκόμο σὲ μιὰ ἄρρωστη μικρὴ φίλη μου ἀπὸ τὴ Σάντα Μόνικα.

— Τότε θὰ σᾶς δῶ αὔριο. Πρέπει ὅμως νὰ βιαστῆτε νὰ ὑπογράψετε τὰ συμβόλαιά σας πρὶν ὁ σκηνοθέτης ἀλλάξη γνώμη...

Ἡ Σίρλεϋ ποὺ ἀνησύχησε ἀπ' τὰ λόγια του αὐτὰ ἐπρόσθεσε:

— Εὐχαριστῶ Λεό. Λοιπὸν σύμφωνοι γι' αὔριο τὸ βράδυ.

— Ὥστε ἀγαπᾶτε λιγάκι τὸ Λεό σας;

— Ξέρετε καλὰ πῶς τὸν λατρεύω!

Ὅταν ἡ Σίρλεϋ ἐκρέμασε τὸ ἀκουστικό, εἶπε μὲ μοιρολατρεία:

— Γιὰ νὰ ἐμφανισθῶ 90 δευτερόλεπτα στὴν ὀθόνη πρέπει νὰ πάω μὲ δυὸ ἄντρες. Εὐτυχῶς ποὺ δὲν ἔχουν ἄλλους τρεῖς συνεταίρους, γιατὶ τότε ἡ κάθε φράσι τοῦ ρόλου μου θὰ μοῦ ἐστοίχιζε καὶ ἀπὸ ἕνα ἄνδρα γιὰ ἀγγαρεία μου. Τί βρωμοεπάγγελμα! Ἂς συνεχίσωμε ὅμως τώρα τὴν πρόβα τῶν ρόλων μας.. Ποῦ εἴχαμε σταματήσει;

— Ἐμείναμε ἐκεῖ ποὺ ἔλεγα ὅτι εἶμαι εἰς ἐνδιαφέρουσαν κατάστασιν καὶ σὺ μοῦ ἀπαντοῦσες...

— Ἀ, ναί θυμήθηκα. Σοῦ ἀπαντοῦσα «Μὴ λέτε ἀνοησίες!».

— Σίρλεϋ ἔχω μιὰ ἰδέα: Νὰ προσθέσωμε στὸ ρόλο μας κανένα ἀπρόοπτο κωμικό. Τί θἄλεγες ἂν ἀναποδογύριζα τὴ σαλατιέρα μὲ τοὺς κρίνους στὸ κεφάλι μου, φωνάζοντας ξαφνικά: «Εἶμαι ὁ Λουδοβῖκος Δέκατος τέταρτος»:

— Ὄχι, Ρόζυ! πρὸς Θεοῦ! Οἱ συγγραφεῖς δὲν δέχονται καμμία προσθήκη στὸ κείμενό τους ἀπὸ τοὺς ἠθοποιούς. Ἔλα τώρα νὰ ἐξακολουθήσωμε τὴν πρόβα μας. Ἐφτάσαμε στὴ σκηνὴ ποὺ ἐμφανίζεται ὁ κηπουρὸς-σάτυρος. Θὰ κάνω κι' αὐτοῦ τὸ ρόλο.

Ἡ Σίρλεϋ ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιό της καὶ μισοανοίγοντας πάλι τὴν πόρτα, εἶπε μὲ μιὰ βραχνιασμένη φωνὴ γερο-μπεκρῆ:

— Ἐ Ὀφηλία, ἐγὼ εἶμαι ὁ Ὀσκάρ!..

Ἡ Σίρλεϋ ἔτρεξε τὴν ἴδια στιγμὴ κοντὰ στὸ κρεββάτι τῆς Ὀφηλίας γιὰ νὰ παίξη τώρα τὸ ρόλο τῆς νοσοκόμας τοῦ ἔργου:

— Τί γυρεύεις ἐδῶ ἐσύ; ρώτησε ἀγριεμένη τὸ κενόν, ἀντὶ τοῦ ἀπόντος ἐρμηνευτοῦ τοῦ Ὀσκάρ.

Ἡ Σίρλεϋ ἔτρεξε πάλι στὸ διάδρομο καὶ ἀνοίγοντας τὴν πόρτα τοῦ δωματίου της, εἶπε μιμουμένη τὸν Ὀσκάρ:

— Ἦρθα νὰ κάνω τὸν Ἀμλέτο σου ὅπως πάντα.

Κατόπιν μ' ἕναν ἄψογο ρεαλισμὸ ρίχτηκε ξανὰ πρὸς τὸν διάδρομο, κραυγάζοντας:

— Γιατρέ! γιατρέ! Ἐλᾶτε γρήγορα! Ἡ Ὀφηλία εἶνε εἰς ἐνδιαφέρουσαν κατάστασιν..

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στὸ προσεχές.

ΜΑΘΕΤΕ ΟΛΟΙ ΝΑ ΜΑΣΤΟΡΕΥΕΤΕ!

Εἶνε πολὺ χρήσιμο νὰ ξέρη κανεὶς νὰ διορθώνη μόνος του τὶς μικροβλάβες ποὺ μπορεῖ νὰ τοῦ τύχουν στὸ σπίτι του. Δίνουμε σήμερα μερικὲς σχετικὲς συμβουλὲς γιὰ ν' ἀποφύγετε περιττὰ ἔξοδα καὶ τὸν μπελὰ νὰ καλέσετε ἕνα τεχνίτη γιὰ τέτοια μικροπράγματα.

Ὅταν τὰ συρτάρια δὲν ἀνοίγουν κανονικά, δηλαδὴ ὅταν συμβαίνη νὰ σκαλώνουν, ὑπάρχει ἕνα ἁπλούστατο μέσο ν' ἀποφύγετε τὸν ἐκνευρισμὸ ποὺ σᾶς προξενεῖ αὐτὸ τὸ μικροκακό. Γιὰ νὰ τὸ διορθώσετε δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τρίψετε τὸ συρτάρι καὶ τὸ ἔπιπλο ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐφάπτεται, μὲ σαποῦνι, ἢ μὲ ἁγιοκέρι. Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶνε ν' ἀνοίγη πάλι κανονικὰ τὸ συρτάρι. (Βλ. σχετικὴ εἰκόνα).

Ἐξ ἄλλου ὅταν τὸ παράθυρό σας ἔχει σκεβρώσει νὰ σημαδέψετε σὲ ὅλη του τὴν ἔκτασι μὲ κιμωλία τὸ κούφωμά του, δηλαδὴ τὸ σταθερὸ πλαίσιο τοῦ παραθύρου σας (βλέπε σχετικὸ ὑπόδειγμα στὴν εἰκόνα) καὶ κατόπιν νὰ κλείσετε τὰ τζάμια. Ὅταν ἀνοίξετε πάλι τὸ παράθυρο, νὰ λιμάρετε προσεκτικὰ τὰ σημεῖα τοῦ κουφώματος στὰ ὁποῖα ἔσβησε ἡ κιμωλία. Δὲν πρέπει ὅμως ν' ἀφαιρέσετε πολὺ ξύλο, γιατὶ ἀπὸ τὴ χαραμάδα ποὺ θὰ δημιουργηθῆ θὰ μπαίνη ἀέρας στὸ δωμάτιο.

Ἂν οἱ τοῖχοι τοῦ σπιτιοῦ σας βρίσκονται σὲ κακὴ κατάστασι καὶ φεύγει ὁ σοβᾶς τους ὅταν θέλετε νὰ κρεμάσετε ἕνα κάδρο, ὁ καλύτερος τρόπος νὰ ἀποφύγετε αὐτὴ τὴ ζημιὰ εἶνε νὰ τυλίξετε τὴν ἄκρη τοῦ καρφιοῦ πολὺ σφιχτὰ μέσα σὲ βαμβάκι βουτηγμένο προηγουμένως σὲ οἰνόπνευμα.

Κατὰ τῆς κρεωφαγίας

Ἕνας Γάλλος γιατρὸς ἐκηρύχθη κατὰ τῆς ὑπερβολικῆς κρεωφαγίας. «Ὅσο ἀκριβὸ καὶ ἂν εἶνε σήμερα τὸ κρέας στὸν τόπο μας — γράφει ὁ γιατρὸς αὐτός— ὑπάρχουν πάντα μερικοὶ ἀπὸ τοὺς εὐποροῦντας λαίμαργους, ποὺ κατορθώνουν νὰ προμηθεύωνται περισσότερο κρέας ἀπ' ὅσο ἔχουν ἀνάγκη νὰ τρώγουν. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ νομίζουν ὅτι μένουν νηστικοὶ ἂν δὲν φάγουν κρέας. Εἰς τὴν πραγματικότητα ὅμως ἀγαποῦν τὸ κρέας ὄχι γιατὶ δυναμώνει, ἀλλὰ γιατὶ κάνει τὰ φαγητὰ γευστικώτερα καὶ πιὸ νόστιμες τὶς σάλτσες. Ἡ λαιμαργία τῶν καλοφαγάδων αὐτῶν τοὺς ἐμποδίζει νὰ σκεφθοῦν πόσο βλαβερὴ εἶνε ἡ κατάχρησις τοῦ κρέατος ποὺ ἀφίνει πολλὲς τοξίνες στὸν ὀργανισμό, κουράζει τὸ σηκότι καὶ τοὺς νεφροὺς καὶ εἶνε ὁ κυριώτερος πρόξενος τῆς ἀρτηριοσκληρώσεως. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ θὰ ἔκαναν καλύτερα νὰ ἀντικαθιστοῦν πότε-πότε τὸ κρέας μὲ ψάρι καὶ πρὸ πάντων νὰ παύσουν νὰ τρώγουν κρέας τὸ βράδυ.

Πολλοὶ ἔχουν καταργήσει ἐντελῶς τὸ κρέας, εἴτε γιατὶ νομίζουν ὅτι ἡ χορτοφαγία θὰ τοὺς ὠφελήση στὴν ὑγεία εἴτε χάριν οἰκονομίας. Κι' αὐτὸ εἶνε κακό, γιατὶ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ἀτονήση ὁ ὀργανισμὸς τῶν ποὺ ἤδη ἔχει στερηθῆ ἀρκετῶν θρεπτικῶν τροφῶν καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ στερῆται πολλῶν τοιούτων. Γιὰ νὰ καταργήση κανεὶς ἐντελῶς τὴν κρεωφαγία πρέπει νὰ τρώγη φαγητὰ κατάλληλα νὰ ἀντικαταστήσουν εἰς θρεπτικότητα τὸ κρέας. Μόνον τὸ ψάρι τὸ τυρὶ τὸ γάλα καὶ τὰ αὐγὰ ἐπαρκοῦν νὰ ἀντικαταστήσουν τὸ κρέας μὲ καλύτερο ἀποτέλεσμα γιὰ τὴν ὑγεία μας. Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀρρώστους μου ποὺ μοῦ παρεπονέθησαν γιὰ μικροενοχλήσεις των ἀπὸ τὸ σηκότι καὶ τὰ νεφρά τους, ἦσαν ἄνθρωποι ποὺ ἔτρωγαν περισσότερο κρέας ἀπ' ὅσο χρειαζόταν στὸν ὀργανισμό τους καὶ μόλις ἀραίωσαν τὴν κρεωφαγία αἰσθάνθηκαν ὄχι μόνο ἀνακούφισι ἀλλὰ καὶ ἕνα εἶδος ἀνανεώσεως τοῦ ὀργανισμοῦ των. Καὶ ἡ θρεπτικώτερη τροφὴ γίνεται ἐπιβλαβὴς ὅταν ὁ ἄνθρωπος δὲν τὴν ἐναλλάσσει μὲ ἄλλας θρεπτικὰς τροφὰς ὅπως κάθε κατάχρησις βλάπτει».—καταλήγει ὁ Παρισινὸς γιατρός.

Η ΖΩΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΘΥΜΗ ΠΛΕΥΡΑ

ΟΤΑΝ Η ΚΥΡΙΑ ΦΕΥΓΕΙ ΤΑΞΙΔΙ...

Μόλις ἐπιστρέψετε ἀπὸ τὸ σταθμό, ὅπου συνωδεύσατε τὴ σύζυγό σας, ἂν λέγατε ὅτι εἶσθε εὐτυχὴς θὰ εἶσθε ὑπερβολικός.

Εἶνε κιόλας ἡ ὥρα 6. Σᾶς φαίνεται κατάλληλη εὐκαιρία νὰ συναντήσετε ἕναν ἀπὸ τοὺς παληούς σας φίλους ποὺ ἔμεινε γεροντοπαλλήκαρο. Τραβᾶτε γιὰ τὸ μπὰρ ὅπου συχνάζει. Τὸν βρίσκετε ἐκεῖ. Τοῦ προσφέρετε ἕνα ὀρεκτικό, σᾶς τὸ ἀνταποδίδει καὶ οὕτω καθεξῆς. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε νὰ ἔρθετε στὸ κέφι. Καὶ ὅταν ὁ παληός σας φίλος σᾶς προτείνη νὰ πᾶτε νὰ γλεντήσετε μαζί, δὲν τοῦ χαλᾶτε χατῆρι.

Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ τὰ ὡραιότερα πράγματα ἔχουν ἕνα τέλος, κατὰ τὶς 2 τὸ πρωῒ ἀποχωρίζεσθε τὴν εὔθυμη συντροφιά. Φθάνοντας σπίτι σας, νοιώθετε δυνατὸ πονοκέφαλο. Τὸ δρᾶμα ἀρχίζει... Κάνετε τὰ πάντα ἄνω-κάτω, γιὰ νὰ βρῆτε μιὰ ἀσπιρίνη. Ὁ πονοκέφαλος αὐξάνει καὶ ἡ ἀσπιρίνη δὲν βρίσκεται. Τὸ παίρνετε ἀπόφασι καὶ πλαγιάζετε, μὰ σᾶς εἶνε ἀδύνατο νὰ κλείσετε μάτι. Τὸ ἄλλο πρωῒ ἔχετε νὰ ἑτοιμάσετε μόνος σας τὸ τσάϊ ποὺ τὸ βρίσκατε ἄλλοτε ζεστὸ καὶ καλοσερβιρισμένο ἀπάνω στὸ κομοδῖνο σας. Αὐτὴ ἡ σκέψι σᾶς κάνει νὰ θυμηθῆτε τὴν γυναῖκα σας μὲ συγκίνησι καὶ νοσταλγία.. Αἰσθάνεστε τόσο κουρασμένος ἀπὸ τὴν ἀγρύπνια, ποὺ βαρυέστε νὰ κάνετε μόνος τὸ τσάϊ σας καὶ προτιμᾶτε νὰ πιῆτε στὸ γραφεῖο σας κανένα μαυροζοῦμι ἀπὸ τὰ λεγόμενα «καφὲς τοῦ 1947». Οἱ συνάδελφοί σας σᾶς ὑποδέχονται μὲ ἕνα «Ζήτω ἡ ἀνάκτησι τῆς ἐλευθερίας σας!» γεμάτο ὑπονοούμενα. Ἐπαναλαμβάνετε τὴ ζητωκραυγή τους χωρὶς μεγάλο ἐνθουσιασμό. Τὸ μεσημέρι γυρίζοντας στὸ σπίτι σας δέχεσθε μιὰ «κεραμίδα»: Ἡ θυρωρὸς σᾶς πληροφορεῖ, ὅτι ἡ παραδουλεύτρα εἰδοποίησε πὼς ἀπεφάσισε νὰ ἀναπαυθῆ μερικὲς ἑβδομάδες γιατὶ βρίσκει πὼς ἀρκετὰ ἐργάσθηκε.

Ἂν ἔχετε πολλὰ πιάτα μὴν ὑποβάλλεσθε στὸν κόπο νὰ πλύνετε ὅσα λερώνετε σὲ κάθε γεῦμα ἀλλὰ βάζετέ τα βρώμικα μέσα στὸ ντουλάπι τῆς κουζίνας. Ἂν ἡ γυναῖκα σας διαμαρτυρηθῆ στὴν ἐπιστροφή της γι' αὐτὴ τὴν κατάστασι, ἀπαντῆστε της μὲ ἀπάθεια: «Αὐτὸ δὲν θὰ συνέβαινε ἂν δὲν μὲ εἶχες ἐγκαταλείψει στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ!»

Ἂν ἀποφασίσετε νὰ τρῶτε στὸ σπίτι σας κατὰ τὴν ἀπουσία τῆς γυναίκας σας ἡ ποικιλία κονσερβῶν ποὺ ὑπάρχουν στὴν ἀγορὰ θὰ σᾶς σώση ἀπὸ τὸ μπελᾶ τῆς μαγειρικῆς. Ἐπειδὴ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ ξεχνᾶτε νὰ παίρνετε τὸ ψωμί σας καλὰ θὰ κάνετε νὰ προμηθευθῆτε μερικὰ παξιμάδια. Δεκαπέντε μέρες τέτοιας ζωῆς, θὰ εἶνε ὑπεραρκετὲς γιὰ νὰ καταλάβετε ὅτι οἱ γυναῖκες, παρὰ τὰ ἐλαττώματά τους εἶνε θησαυροί!

ΜΑΙΡΗ ΓΟΥΑΙΤ

Βασιλικὰ εἰδύλλια

«Ἀμαλία σ' ἀγαπῶ!...»

Ἱστορικὸν ἀνάγνωσμα γραμμένο ἀπὸ τὸν συνεργάτην μας Ἀθηναιογράφον
κ. ΚΩΣΤΑΝ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΝ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ: Ὁ Φίλωνας Κάρπου, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ρωμαντικοὺς νέους τῆς Ἀθήνας τοῦ 1838, καθηγητὴς τῆς Γαλλικῆς καὶ Ἰταλικῆς, ποὺ ἦταν ἀρραβωνιασμένος μὲ τὴν ὡμορφη Φλώρα, καὶ ζοῦσε μὲ τὴ μάννα του τὴν Κυρὰ - Φιλιώ, χήρα Ἀγωνιστοῦ, σὲ μιὰ μοιραία συνάντησί του μὲ τὴ Βασίλισσα Ἀμαλία, κυριεύτηκε ξάφνου ἀπὸ μιὰ τρανὴ ἀγάπη γι' αὐτήν. Καὶ καθὼς ἡ Ἀμαλία τοῦ ἔδειχνε, ὕστερ' ἀπὸ δυὸ ἄλλες ἀκόμα συναντήσεις τους καὶ μὲ τὰ βιβλία ποὺ τοῦ χάρισε — ὅπου σημείωνε ὡρισμένους στίχους ἐρωτικῆς ἀπελπισιᾶς — μιὰ ξεχωριστὴ ἐκτίμησι γιὰ τὴ μεγάλη του μόρφωσι καὶ τὴ λατρεία του στὴ Γαλλικὴ ποίησι, ἡ ἀγάπη τοῦ Φίλωνα θέριευε ὁλοένα καὶ πίστευε πιὰ ὁ ὀνειροπαρμένος νέος πὼς κι' ἡ Βασίλισσα δὲν ἦταν ἀδιάφορη στὸ αἴσθημά του. Μιὰ μέρα, ἡ Ἀμαλία μὲ τὴ συνοδεία ἀρχαιολόγων, τριγύριζε στῆς Πλάκας τὶς ἀνηφοριές, περνῶντας ἀπὸ τὰ παληὰ κι' ἀγαπημένα της ἐκκλησάκια. Καθὼς βρισκόταν κοντὰ στὸ Φανάρι τοῦ Διογένη, πρόσεξε μιὰν ὡμορφη λουλουδισμένη αὐλὴ καὶ ρώτησε τὴ συμπαθητικὴ γρηοῦλα ποὺ στεκόταν στὴ μαντράπορτά της γιὰ τὰ λουλούδια της. Ἐκείνη τῆς μίλησε μὲ μεγάλη ἀγάπη γι' αὐτά. Τότε ἡ Βασίλισσα ἔδειξε τὴ συμπάθειά της καὶ τῆς εἶπε πάλι: — Καὶ πῶς λέγεστε κυρά μου;)

ΥΙ

— Φιλιὼ Κάρπου, Βασίλισσά μου, ἀποκρίθηκε τότε δειλὰ ἡ γρηοῦλα.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ μορφὴ τῆς Ἀμαλίας φωτίστηκε ἀπὸ μιὰ ξαφνικὴ χαρά.

— Ἀ! Κυρία Κάρπου εἴπατε. Εἶστε συγγενὴς μήπως τοῦ καθηγητοῦ Γαλλικῆς κυρίου Κάρπου;

— Εἶμαι ἡ μάννα του.... ἀποκρίθηκε περήφανα ἡ Κερὰ Φιλιώ.

— Ὤ, χαίρουμαι πολὺ κυρά μου. Καὶ εἶνε γιὰ μένα μιὰ εὐκαιρία νὰ σᾶς συγχαρῶ γιὰ τὴ μεγάλη μόρφωσι ποὺ δώσατε στὸ γυιό σας. Ὁ κύριος Κάρπος μοῦ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι. Εἶνε ἕνας νέος μὲ πραγματικὴ ἀξία. Νὰ τὸν χαίρεστε, κυρία μου. Εἶνε ἐδῶ;

— Ὄχι Βασίλισσά μου. Ξεκίνησε πάλι πρωΐ - πρωῒ μ' ἕνα βιβλίο γιὰ τὰ Λιόσια νὰ διαβάση μὲ ἡσυχία...

— Ἀ! Ναί... Παρακαλῶ νὰ τοῦ πῆτε τοὺς χαιρετισμούς μου.

— Μετὰ χαρᾶς κυρὰ Βασίλισσα...

— Καὶ τώρα σᾶς χαιρετῶ κυρία Κάρπου καὶ πάλι σᾶς συγχαίρω γιὰ τὴ λουλουδισμένη αὐλή σας...

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἡ Ἀμαλία ἔκανε νὰ ξεκινήση μὲ τὴν ἀκολουθία της. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ Κυρὰ Φιλιὼ ὕστερ' ἀπὸ μιὰ γρήγορη σκέψι τὴ σταμάτησε:

— Μὴ φύγετε ἔτσι Βασίλισσά μου... Ἀφῆστε με νὰ σᾶς χαρίσω μιὰ γλαστροῦλα μ' ἕνα σπάνιο ἄσπρο λουλουδάκι ποὺ θὰ σᾶς ἀρέση... Μιὰ στιγμὴ Βασίλισσά μου...

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένη ἀπόκρισι προχώρησε στὴν αὐλή, πῆρε μιὰ μικρὴ γλάστρα κι ἔτρεξε νὰ τὴ δώση στὴν Ἀμαλία. Ἐκείνη συγκινημένη ἀπ' τὴν ἐγκάρδια προσφορὰ τῆς γρηούλας πῆρε στὰ χέρια της τὸ λουλουδισμένο γλαστράκι καὶ γελαστὴ τῆς εἶπε:

— Ὤ! Τί ὡραῖα ἀνθάκια καὶ πῶς μοσχοβολοῦν!.. Λὲς κι εἶνε λευκὰ μαργαριτάρια... Εἶστε πολὺ καλὴ Κυρία Κάρπου. Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὸ τόσο ὡραῖο δῶρο σας. Τὴ γλάστρα αὐτὴ θὰ τὴ βάλω μαζὶ μὲ τὰ πιὸ ἀγαπημένα μου λουλούδια... Σᾶς εὐχαριστῶ!

Ἕνας ἀπ' τὴν ἀκολουθία τότε προχώρησε νὰ πάρη τὴ γλάστρα ἀπ' τὰ χέρια τῆς Ἀμαλίας καὶ νὰ τὴν κρατήση ὡς τ' ἁμάξι της. Μὰ ἡ Βασίλισσα τὸν εὐχαρίστησε καὶ τὴν κράτησε κοντὰ στὸ στῆθος της προχωρῶντας μὲ τοὺς ἄλλους, ἀφοῦ χαιρέτησε πάλι μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο τὴν Κυρὰ Φιλιώ.

Μόλις ἔφυγε ἡ Βασίλισσα, ἔξω ἀπ' τὸ σπιτάκι τῆς Κάρπενας εἶχε μαζευτῆ ὁλάκαιρη ἡ γειτονιά. Κι ὅλες οἱ γειτόνισσες τῆς λέγονε χίλια - δυὸ γιὰ τὴ μεγάλη τιμὴ νὰ σταθῆ στὴν αὐλή της ἡ Ἀμαλία καὶ νὰ τῆς κουβεντιάση.

— Ἐσὺ πιὰ Κυρὰ Φιλιώ μου ἔγινες τὸ καμάρι τῆς γειτονιᾶς! Ὅ,τι καὶ νὰ θελήσης θὰ τὤχης πιὰ ἀπ' τὸ Παλάτι... Καὶ μινίστρο θὰ τὸν ἰδῆς τὸ γυιόκα σου ποὺ... τόσο τὸν ἀγαπάει ἡ Κερὰ Βασίλισσα!

Πίσω ὅμως ἀπ' ὅλες τὶς κολακεῖες κρυβόταν ἕνας φθόνος καὶ μιὰ φαρμακερὴ κακυποψία γιὰ τὴν «εὔνοια» τῆς Ἀμαλίας στὸ Φίλωνα.

Καὶ τὸ φοβερὸ κουτσομπολιὸ φούντωνε πιὰ στὴν Πλάκα κι' ἔφτανε στὸ σκάνδαλο.

Ἡ δόλια ἡ Κυρὰ Φιλιὼ καθὼς ἔβλεπε συχνὰ τὶς γειτόνισσες νὰ σιγομιλοῦν καὶ νὰ κρυφογελοῦν κυττάζοντάς την καὶ πολλές τους ν' ἀργίζουν νὰ τὴν ἀποφεύγουν, δὲν ἤξερε πιὰ τί νὰ βάλη μὲ τὸ νοῦ της..

Τ' ἄλλο μεσημέρι μεγάλος ξεσηκωμὸς πάλι στὴ γειτονιὰ καθὼς ἕνας παλατιανὸς ὑπηρέτης μὲ στολὴ μπῆκε στὴν πόρτα τῆς Κάρπενας, κρατῶντας ἕνα χάρτινο πακέττο. Κι οἱ γειτόνισσες ἄρχισαν τὰ «ψοῦ - ψοῦ» ὄξω ἀπ' τὴ μαντρόπορτά της, καρτερῶντας νὰ φύγη ὁ παλατιανὸς γιὰ νὰ μάθουν τί τὴν ἤθελε. Σὲ λίγην ὥρα, ἀφοῦ τὸν εἶδαν πιὰ νὰ μακραίνη, οἱ πιὸ περίεργες μπῆκαν μὲ μιᾶς στὴν αὐλὴ προχώρησαν πρόσχαρες καὶ κουνιστὲς πρὸς τ' ἀνοιχτὸ παραθύρι της καὶ τὴ ρώταγαν —μ' ἀγάπη τάχα κι ἐνδιαφέρον— τί καλὸ μαντάτο τῆς ἔφερε ὁ παλατιανός.

Ἐκείνη ἀντὶ γι' ἄλλη ἀπόκρισι τοὺς ἔδειξε ἕναν ὡραῖο κροσωτὸ μαῦρο μποξά, ποὺ μόλις εἶχε βγάλει ἀπ' τὸ δέμα του.

Ἦταν ἕνα πλούσιο δῶρο ὅλο βαρὺ μετάξι ποὺ τῆς ἔστελνε ἡ Ἀμαλία μὲ λίγες λέξεις γραμμένες ἀπὸ μιὰ τῆς ὑπασπίστρια γι' ἀνάμνησι τῆς γνωριμίας τους κι εὐχαριστῶντας την γιὰ τὴ γλάστρα ποὺ τῆς χάρισε.

Τότε ἦταν πιὰ ποὺ φρύαξαν οἱ φθονερὲς γειτόνισσες ἀπ' τὸ κακό τους, ἐνῶ ἡ Κυρὰ Φιλιὼ εἶχε μείνει ἄφωνη ἀπὸ συγκίνησι μπροστὰ στὴν τόσο τιμητικὴ γι' αὐτὴν βασιλικὴ χειρονομία...

25η ΜΑΡΤΙΟΥ!

Χαρὰ Θεοῦ ἡ Ἀθήνα τῶν πρώτων Ὀθωνικῶν χρόνων τὴ λαμπρὰ ἐκείνη μέρα τῆς Ἐθνικῆς γιορτῆς!

Ἡ γαλανόλευκη, ποὺ λάμπρυνε καὶ τὸν οὐρανὸ ἀκόμα — θαῦμα ἀλήθεια τ' ἀραδιασμένα ἀπ' τὸ πρωῒ ὁλόφωτα συννεφάκια πάνω στὸ καταγάλανο ἀτλάζι του— κυμάτιζε καὶ σ' ὁλάκαιρη τὴν πολιτεία. Δὲν ἦταν παράθυρο, μαγαζί, μπαλκόνι, δεντράκι ποὺ νὰ μὴν ἦταν στολισμένο μὲ τὴν ἑλληνικὴ σημαία. Γιὰ νὰ χαροῦν τὴ μεγάλη γιορτὴ εἶχαν ἔρθει νοικοκυραῖοι πατριῶτες μὲ τὶς γραφικὲς τοπικὲς φορεσιές τους, ἀπὸ κάθε ἐπαρχία κι ἀπὸ τὶς σκλαβωμένες ἀκόμα ἑλληνικὲς πολιτεῖες.

Οἱ καμπάνες τῆς Ἁγίας Εἰρήνης, ποὺ ἦταν τότε ἡ Μητρόπολη τῆς Ἀθήνας μὰ κι ὅλων τῶν ἄλλων ἐκκλησιῶν χτυποῦσαν ἀπ' τὸ πρωῒ ἀναστάσιμα. Κι ἡ μουσικὴ τῆς Φρουρᾶς γύριζε μὲ μιὰν ἀτέλειωτη χαρούμενη συνοδεία ἀπὸ φλογερὰ μαθητικὰ νειάτα τῆς Ἀθήνας στοὺς κεντρικοὺς δρόμους παίζοντας θούρια καὶ πιὸ πολύ, ἐκεῖνο τὸ «Ὦ λυγηρὸν καὶ κοπτερὸν σπαθί μου!» ποὺ συνώδευε μὲ τὸ τραγοῦδι της ἡ νεολαία.

Ἀπὸ πολὺ νωρὶς οἱ Ἀθηναῖοι «σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις», μὲ τὰ γιορτινά τους, μὰ κι οἱ μουσαφιραῖοι ἐπαρχιῶτες, ξεκινήσαν γιὰ νὰ πιάσουν μιὰ καλὴ θέσι νὰ ἰδοῦν τὸ πέρασμα τῆς Βασιλικῆς πομπῆς γιὰ τὴν Ἁγία Εἰρήνη. Καὶ πρὶν ἀπὸ τὶς ἐννηά εἶχαν γεμίσει κιόλας ἀσφυχτικὰ τὰ πεζοδρόμια τῆς πλατείας Κλαυθμῶνος— ὅπου τὸ πρῶτο βασιλικὸ παλάτι—τῆς ὁδοῦ Σταδίου, τοῦ Συντάγματος (ποὺ λεγόταν τότε ἀκόμα «ἡ μεγάλη Πλατεία»), τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ τῆς στροφῆς ἀπ' τὴν Καπνικαρέα τῆς γωνιᾶς Ἑρμοῦ—Αἰόλου— μπροστὰ ἀπ' τὸ ἱστορικὸ καφενεῖο τῆς «Ὡραίας Ἑλλάδος»—ὡς τὴ μεγάλη ἐκκλησιὰ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης, ποὺ τέλειωνε ἡ παράταξη.

Στὰ παράθυρα, τὶς ταράτσες, τὰ μπαλκόνια τῶν δρόμων, ποὺ θὰ περνοῦσε ἡ πομπὴ εἶχε μαζευτῆ τόσος γυναικόκοσμος, ποὔλεγες πὼς θὰ γκρέμιζαν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ἀπὸ τὸ βάρος. Ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα τόσο καὶ τὰ πλήθη ἀνυπομονοῦσαν καὶ σπρωχνόντουσαν σὲ μιὰν ἀναταραχὴ γιὰ νὰ μὴ χάσουνε τίποτα ἀπ' τὸ λαμπρὸ θέαμα.

Οἱ στρατιῶτες κι οἱ ἀστυνομικοὶ ποὔχαν παραταχθῆ στὶς δυὸ πλευρὲς τῆς διαδρομῆς, ἔβλεπαν καὶ πάθαιναν γιὰ νὰ κρατήσουν τὸ ρεῦμα τοῦ κόσμου ποὺ ξεχυνόταν ὁλοένα στὴ μέση τοῦ δρόμου ὅπου περνοῦσαν οἱ ἐπίσημοι.

Καὶ περνοῦσαν, περνοῦσαν εἴτε πεζῆ μὲ περήφανο πάσο, εἴτε—πιὸ σπάνια—μ' ἁμάξια, τόσο παρδαλοντυμένοι στρατιωτικοὶ ἀκόλουθοι ξένων Πρεσβειῶν, κι ἀμπασαντόροι μὲ τρικαντὰ φτερωτὰ καὶ παράσημα καὶ στρατηγοὶ καὶ ναύαρχοι μὲ κροσωτὰ γαλόνια στοὺς ὤμους καὶ δοξασμένοι Καπεταναῖοι τοῦ Εἴκοσι Ἕνα μὲ τὶς στριφτὲς περήφανες μουστάκες τὶς πλούσιες φουστανέλλες, τὶς πλουμιστὲς σπάθες — ποὺ τοὺς ἀποθέωναν τὰ πλήθη— καὶ ὑπουργοὶ μὲ τὶς ἀρχόντισσές τους, καὶ «Λόρδοι» περιηγητὲς μὲ κρεμασμένο ἀπ' τὸν ὦμο... τὸ κανοκυάλι καὶ πέντ' ἑξη βιβλία «ὑπὸ μάλης» ποὺ χάζευαν σὰ χαμένοι ἀνάμεσα σ' ἐκεῖνο τὸ βουερὸ τὸ πλῆθος καὶ δεσποτάδες κι ἄλλοι κι ἄλλοι ἐπίσημοι, ἐνῶ τὴν ἴδια ἐκείνη ὥρα, μιὰ ὄμορφη μελαχροινὴ κοπέλλα — ἡ Φλώρα τοῦ Ἀρμάου — κλεισμένη στὴν καμαροῦλα της ἔχυνε—κρυφὰ ἀπ' τοὺς δικούς της—μαῦρα δάκρυα κι ἀναστέναζε πνίγοντας τοὺς λυγμοὺς τῆς ἀπελπισιᾶς της γιατὶ καταλάβαινε πιὰ πὼς ἔχανε γιὰ πάντα τὸν πολυαγαπημένο της ἀρραβωνιαστικό, τὸν Φίλωνα, ποὺ τὸν εἶχαν τρελλάνει τὰ μάγια μιᾶς βασιλικῆς νεράϊδας ..

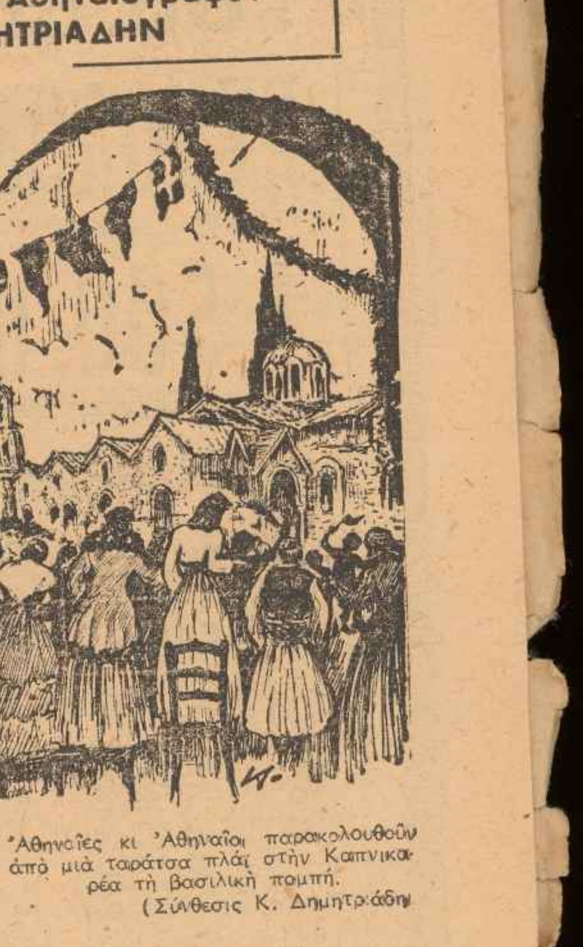

Ἀθηναῖες κι Ἀθηναῖοι παρακολουθοῦν ἀπὸ μιὰ ταράτσα πλάϊ στὴν Καπνικαρέα τὴ βασιλικὴ πομπή.
(Σύνθεσις Κ. Δημητριάδη)

Δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα ὅταν ἀκούστηκαν ἀπ' τὴ «μεγάλη πλατεία» ὁμοβροντίες σαλπίσματα γιὰ τὸ ξεκίνημα τῆς βασιλικῆς πομπῆς ἀπ' τὸ παλάτι. Τότε ἦταν πιὰ ποὺ ὁ κόσμος τάραξε ὁλότελα. Τσαλαπατοῦσε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο γιὰ νὰ βγῆ πιὸ μπροστὰ νὰ ἰδῆ καλύτερα, σπρωχνότανε, βριζότανε κι ὅλη ἐκείνη ἡ ἀνθρώπινη μάζα, ἀγωνιζόταν κυματιστὰ νὰ σπάση τὴν παράταξι νὰ ξεχυθῆ στὸ δρόμο, γιὰ νὰ κάνη πάλι πίσω, μὲ τὴν ἀπειλὴ τῶν ὑποκόπανων τῶν ἀστυνομικῶν.

Τὴν ἴδια ὥρα ἀκούστηκαν ἀπὸ μακρυὰ κι ὕστερα ὁλοένα πιὸ κοντὰ στὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ οἱ ζητωκραυγὲς τοῦ πλήθους γιὰ τὸν Ὄθωνα καὶ τὴν Ἀμαλία, ποὺ καβάλλα στ' ἄλογά τους προχωροῦσαν ἀργὰ καὶ σὲ ἀπόστασι πίσω ἀπὸ 20 καβαλλάρηδες φεσοφόρους ἀξιωματικοὺς τῆς τιμητικῆς προπομπῆς, ποὺ κρατοῦσαν γυμνὲς τὶς σπάθες τους πρὸς τ' ἀπάνω.

Εἶχε τόσο μεγαλεῖο ἀλήθεια τὸ ζευγάρι τῶν Βασιλιάδων! Ἦταν ὅλο νειότη καὶ λεβεντιά. Γιὰ πρώτη φορὰ σὲ δημόσια γιορτὴ φοροῦσαν κι οἱ δυό τους τὶς ἐθνικὲς στολές. Ὁ ὀλόξανθος Ὄθων τὴν πλούσια μακρυὰ φουστανέλλα μὲ τὸ χρυσοκέντητο γιλέκι. Κ' ἡ λυγερὴ Ἀμαλία, τὸ Ἀθηνιώτικο ἀτλαζωτὸ πολύπτυχο φουστάνι καὶ τὸ πορφυρὸ φέσι στραβὰ στ' ὡραῖο της κεφάλι μὲ τὴ μακρυὰ του φούντα ν' ἁπλώνεται στὸν ὦμο.

Στὸ θέαμα ἐκεῖνο τῶν Βασιλιάδων ποὔδειχναν τόση περηφάνεια γιατὶ φοροῦσαν τὶς τιμημένες ἐκεῖνες στολές τὰ πλήθη τοῦ κόσμου δάκρυζαν συγκινημένα καὶ ξέσπαγαν σ' ἀποθεωτικὲς ζητωκραυγές, ἐνῶ τὸ βασιλικὸ ζευγάρι χαιρετοῦσε εὐτυχισμένο. Σὲ λίγη ἀπόστασι τοὺς ἀκολουθοῦσαν λαμπροστολισμένες οἱ Κυρίες τῆς τιμῆς κι' οἱ ἄλλοι γαλονάτοι αὐλικοί, καβάλλα ὅλοι στ' ἄλογά τους μὲ τ' ἀστραφτερὰ χάμουρα καὶ τὶς πορφυρόχρυσες σέλλες.

ΚΩΣΤΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἕνα ἐπεισόδιο. — Ὁ τραυματισμὸς τοῦ Κάρπου.
(Copyright Κ. Δημητριάδη)

ΘΕΑΤΡΙΚΕΣ ΠΡΩΤΕΣ

«ΡΙΧΑΡΔΟΣ Β'»

«ΣΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟ»

Ὁ «Ριχάρδος Β'», ποὺ μ' αὐτὸν ἄρχισε τὶς χειμωνιάτικες παραστάσεις του τὴν περασμένη Παρασκευὴ τὸ «Βασιλικὸ Θέατρο», δίκαια λογαριάζεται ἀνάμεσα στ' ἀριστουργήματα τοῦ μεγάλου Ἐλισαβετιανοῦ δραματογράφου. Γιατὶ ὁ Σαίκσπηρ δὲ μᾶς παρουσιάζει μόνον τὴν πρώτη φάση — ἀκολουθοῦν ἄλλα ἑφτὰ δράματα ποὺ συμπληρώνουνε τὴν ἱστορικὴ συνέχεια — ἀπ' τὰ περιστατικὰ ποὺ σφραγίζουν ἕναν κρίσιμο τῆς Ἀγγλικῆς ἱστορίας αἰώνα, δὲν ἔγραψε μ' ἄλλα λόγια ἕνα ἔργο μ' ἱστορικὸ μόνον ἐνδιαφέρον. Ἀκολουθῶντας πιστὰ τ' ἀχνάρια ποὺ τοῦ πρόσφερε ἡ ἱστορία, γύρεψε νὰ βρεῖ τὸν ἄνθρωπο κάτω ἀπὸ τὸ βαρὺ κι ἀλύγιστο τῆς ἱστορίας φόρεμα. Ἔτσι τὸ δράμα του ἁπλώνεται πέρα ἀπ' τὰ στενὰ—ὅσο κι ἂν εἶνα, πλατειὰ—τῆς χώρας του ὅρια κι ἀποχτᾶ καθολικότερο, πανανθρώπινο ἐνδιαφέρο. Κάτω ἀπ' τὸν ξεθρονισμένο βασιλῆα τῆς Ἀγγλίας κρύβεται μιὰ ἀνθρώπινη ψυχὴ ποὺ βρῆκε τὸν ἀληθινό της ἑαυτό, ποὺ ὡρίμασε μέσα στ' ἀπανωτὰ τῆς μοίρας χτυπήματα, ποὺ ἀπόχτησε τὴν ἀληθινὴ τῆς πραγματικότητας καὶ τοῦ κόσμου γνώση, βρεγμένη στὰ δάκρυα τῆς πίκρας ποὺ τοῦ πλημμυρίζει τὴν καρδιά.

Ἀντίμαχός του στέκει, ὁ Ἐρρίκος Μπόλιμπροκ, ποὺ τοῦ ὑπόσκεψε τὸ θρόνο καὶ τὸν διαδέχτηκε σ' αὐτόν. Ἡρωϊκὴ κι ἀδικημένη στὴν ἀρχὴ μορφὴ κερδίζει τὴ συμπάθεια τοῦ θεατῆ, γιατὶ ξέρει καλὰ νὰ κρύβει τοὺς βαθύτερους σκοποὺς κάθε της πράξης καὶ γιατὶ τ' ἀλόγητο κι' ἄδικο ἀντίκρυ της φέρσιμο τοῦ Ριχάρδου τὴν βοηθάει στὸ ν' ἀποσκεπάσει τ' ἀληθινά της κίνητρα, ποὺ 'ναι ἡ ἱκανοποίηση μιᾶς ἄμετρης φιλοδοξίας. Μὰ κι ὅταν ἔρχεται ἡ ὥρα νὰ μᾶς δείξει ὁ Μπόλιμπροκ τοὺς πραγματικούς του σκοπούς, καὶ πάλι ὁ σύνθετος ἀπ' ἀρετὲς κ' ἐλαττώματα χαρακτῆρας του δὲ μᾶς φέρνει στὸ σημεῖο νὰ τὸν καταδικάσουμε ἀδίσταχτα. Ἡ σύγκρουση τοῦ Ριχάρδου καὶ τοῦ Μπόλιμπροκ περιτριγυρισμένων ἀπ' ἕνα πλῆθο
ἄλλα πρόσωπα, μιὰ σύγκρουση π
κορυφώνεται στὴ σκηνὴ της Δ' π
ξης, ὅπου ὁ ἕνας μεταβιβάζει σ
ἄλλο τὸ στέμμα του, μᾶς μετ
νει ἀκαίρια μιὰ δραματικὴ συγ
ση ποὺ πηγάζει ἀπ' τὸ ὕψο
σαικσπηρικοῦ ποιητικοῦ λόγου
Ἡ παράσταση τοῦ «Ρι
Β'», βοηθημένη ἀρκετὰ κι ἀ
σκηνογραφίες τοῦ κ. Κλώνη
κουστούμια τοῦ κ. Φωκᾶ,
νὰ γραφτεῖ στὸ ἐνεργητικὸ τ
τικῆς μας Σκηνῆς, ἂν π
φτοῦνε κάποιες — ἐλάχιστ
χῶς — λεπτομερειακὲς ἐ
Ὁ κ. Δ. Χὸρν, ποὺ στὶς δ
τες πράξεις δὲν εἶταν ὅσο
βασιλῆας, ἔδειξε ἀπ' τὴν τ
πέρα τὸ πλούσιο ταλέντο
ψογος Μπόλιμπροκ ὁ κ. Θ.
πουλος. Ὁ κ. Ν. Ροζὰν
τοῦ Γκάντ, κ' ἰδιαίτερα στ
ταία ποὺ ἐμφανίζεται σκη
σε παλιὲς εὐτυχισμένες
τῆς μακρυᾶς καὶ γόνιμης
του σταδιοδρομίας. Πολὺ
κόμα ὁ κ. Ν. Παρασκευᾶς
ρίες Σ. Ἀλκαίου κ' Ε. Χ
Ἀπ' τοὺς ἄλλους ἠθοποιο
ὤνω τοὺς κ. κ. Ἀλ. Δελη
Χατζίσκο, Γ. Ἀποστολίδη
Δεστούνη.

Γ. Ι. ΦΟΥΣΑΡΑΣ

ΜΟΥΣΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΔΕΕΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

Ὁ θεατρικὸς συγγραφεὺς κ. Θ. Συναδινὸς γυρίζοντας ἀπὸ ἕνα ταξίδι του στὴν Ἀμερική, ἔγραψε σ' ἕνα σημείωμά του μερικὲς ὑποκειμενικὲς κρίσεις του γιὰ τὸν κ. Δημ. Μητρόπουλο, ποὺ τὶς ἐστήριξε ἐπάνω σὲ μερικὰ ἀδιάψευστα τεκμήρια λόγων, ἔργων καὶ πράξεων τοῦ διασήμου μαέστρου μας. Στὸ σημείωμα του αὐτὸ ἀνεγνώριζε ἀπόλυτα τὴν καλλιτεχνική του ἀξία καὶ τὴ μεγάλη σημασία τῆς ἀποστολῆς του, προέβαλε ὅμως μιὰν εὔλογη ἀπορία: «Τί ἄραγε νὰ συμβαίνη. Ὁ Μητρόπουλος μὲ τὴ στάσι του αὐτὴ καταδικάζει τὴν ὅλη μουσικὴ παραγωγὴ τῆς πατρίδος του ὡς ἀναξία νὰ κάνη τὴν ἐμφάνισί της καὶ στὴν Ἀμερική; ἢ μήπως ἔχει λόγους νὰ ἐκδικῆται κλπ.», καὶ διάφορα ἄλλα.

Οἱ καλῆς πίστεως ἄνθρωποι ποὺ διάβασαν τὸ σημείωμα αὐτὸ ἔμειναν κατάπληκτοι! Ἀντίθετα, γιὰ τοὺς Ἕλληνας μουσουργούς, αὐτὸ ἦταν ἕνα παληὸ θλιβερὸ κοινὸ μυστικὸ καὶ τοὺς ἄφησε ἀσυγκινήτους.

Ὕστερ' ἀπὸ ὀλίγες ἡμέρες, ἡ κ. Σοφία Σπανούδη ἐβγῆκε ὑπερασπίστρια καὶ κατόπιν ἄλλοι μὲ ὑπογραφὲς μεγάλες ποὺ μετατόπισαν τὸ πικρὰ καὶ τὴ βιαιότατη ἐπίθεσι ἐναντίον τῆς κ. Σπανούδη, αὐτὰ ποὺ ἀναφέρονται στὸ σημείωμα τοῦ κ. Καλομοίρη γιὰ τὸν «Μεγάλο μας Μητρόπουλο» συνοψίζονται στὸ ὅτι οἱ Ἕλληνες μουσουργοί, ἀφοῦ «ἀδιαφορεῖ ἐκεῖνος γιὰ τὴν ἑλληνικὴ μουσική, εἶναι ὑποχρεωμένοι ν' ἀδιαφορήσουν καὶ αὐτοὶ γι' αὐτόν».

Ἔτσι ἄναψε ἡ φωτιὰ κι ἐχύθηκε ἄφθονη μελάνη καὶ χολὴ ἀπὸ ἀνίδεους λογίους καὶ σοφοὺς καθηγητάς.

Ἡ λογοτεχνικὴ φαντασία ἔφθασε στὸ σημεῖο νὰ παρομοιάση ἐκείνους ποὺ ἐτόλμησαν νὰ ψέξουν τὸν Ἕλληνα - ἄνθρωπο κ. Μητρόπουλο, μὲ σκύλους ποὺ «ἐξακολουθοῦν ἀκόμη νὰ τὸν γαυγίζουν ἀπ' αὐτὴ τὴ μικρὴ ξέρα ποὺ εἶδε τὸ φῶς»!!

Κλαψε Ἑλλὰς γιὰ τὴν ἀνευλάβεια ποὺ ἔγινε στὸ πρόσωπο ἑνὸς μεγάλου ἀνδρός!

Εὐτυχῶς ποὺ ὁ διάσημος Ἕλλην ἔστειλε ἕνα ἐπεῖγον τηλεγράφημα καὶ «μὲ ὅλην τὴν ταπεινοφροσύνην —ὅπως γράφει — ζητᾶ συγγνώμην» καὶ παρακαλεῖ ἐκείνους μόνο ποὺ ἔγραψαν — ἔζησαν θὰ ἤθελε ἴσως νὰ γράψη — ἔργα, κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια τῆς κατοχῆς τῆς πείνας καὶ

Η ΤΕΧΝΗ Κ
Καλο
Τοῦ
λος τη
τῆς θεατρικῆς
τερο δυνατὸ ἀ
ἀπὸ τὸ πρῶτο
διάλογο, σκηνι
τους ζωντανοὶ
καὶ τὰ δυὸ ἔρ
μανοὺς ἀξιωμα
φεὶς μᾶς προσα
σπασταςιστὲς εἰ
στροφὴ ποὺ σκ
μας οἱ βάρβαρ
ἀπὸ τοὺς ἀπεχθ
Τὸ τρίτο βρ
παλαίμαχο συ
σέλλο γιὰ ἕνα
Ὁ φίλος συ
ΑΘΗΝΑΙ» κ. Λ
τὸν πρῶτο ἐπ
«Ἕνα δυναμικ
πῶς πρόκειται
τρικὸ κομμάτι
λόγια καὶ νοκ
μελημένο ξαν
νὰ ὁλοκληρωθῆ
συγγραφέως.
Ἔπαινο ἐπι
«Τίμιος ἄνθρωπ
δη ἡ Μητρόπου
ρώνονται» τοῦ
Καθὼς εἶδα
θεατρικὸς συ
τὸν κ. Μαρσέ
στὸ διαγωνισ
καταδέχθηκαν
χρηματικὸ βρ
εἶναι, πρέπει

ΝΑΙΚΕΣ ΕΙΝΑΙ ΙΔΙΕΣ!
τὸν ἔρωτα ἐκεῖ

— Γιὰ νὰ φέρνη ὁ γλάρος εἰδοποίησι τῆς... ἐφορίας θὰ πῆ πὼς πλησιάζουμε στὴ στερηά!..

ΠΟΥ ΛΑΜΠΕΙ

ΤΗΣ Κ. ΣΟΦΙΑΣ Κ. ΣΠΑΝΟΥΔΗ

μου—κράτησε γιὰ μόνο της ντύμα τὰ ἠχηρά της κοσμήματα—ποὺ μὲ τὸν πλοῦτο τους ἔδιναν τὸν νικητήριο ἀέρα—τῶν σκλάβων τῆς Μαυριτάνιας στὶς εὐτυχισμένες τους ἡμέρες. — Σὰν τίγρις δαμασμένη μὲ τὰ μάτια της γεμάτα ζωικὸ μαγνητισμό—σκόρπιζε χορεύοντας μετάλλινους ἤχους κι ἀναλαμπές».

* * *

Ἀκολούθησαν κι ἄλλοι χοροὶ ζευγαρωτοί, ποὺ ὁ καθένας τους ἔσβηνε τὰ ὁρόσημα τῶν χωρῶν καὶ τῶν ἠπείρων στὸ χάρτη
ῆς καὶ καταργοῦσε
υλετικὲς προλήψεις
ἠθικὸ χάρτη τῆς ἀν-
ότητος. Κ' ἔφθασε ἡ
τῶν τραγουδιῶν. Τὴ
νόληπτη τζὰζζ δια-
κε ἡ αἰσθηματικὴ ὀρχή-
τῶν Τσιγγάνων μὲ τὰ μα
υρτα βιμπράτο τους ποὺ
νιζαν τὸν κορεσμένο ἀπὸ
εἴδους ἀπόπνοιες ἀέρα καὶ
τὰ δοκιμασμένα νεῦρα
. Μὰ ἔξαφνα ἔγινε σιωπή.
γυναῖκα ὡραία, μὲ βασιλι
παράστημα, εἶχε ἀνεβῆ ἐπά
στὴν ἐξέδρα. Τί εἴδους ἀτ-
φαιρα σχημάτιζε λοιπὸν γύ
της αὐτὴ ἡ σαντέζα τοῦ κα
ρὲ γιὰ νὰ κάνη νὰ στομα-
η ἔτσι ἀπότομα ὅλη ἐκείνη
οχλοβοή :

* * *

Τὴν κύτταζαν ὅλοι μὲ περι-
γεια καὶ μὲ κάποια στενοχώ
α. . Κι ὅμως αὐτὴ ἔκανε
τι ἔπρεπε ἔβαζε ὅλα τὰ δυ-
τά της γιὰ νὰ εὐχαριστήση
ούς «πελάτες». Ἔρριχνε στὸν
θένα τακερὲς ματιὲς σκόρπι
χαμόγελα γεμάτα ὑποσχέ-
εις, λύγιζε προκλητικὰ τὴ μέ-
η της τραγουδῶντας ουγγαρέ
ικα τραγούδια τῆς ταβέρνας,
κλεινε τὸ μάτι στὸ πρῶτο τσιγ
άνικο βιολὶ ποὺ ἔγερνε ἀπά-
ω της καὶ τὴν ἀγκάλιαζε ὁλό-
ληρη μὲ τὶς βελουδένιες φλό-
γες τῶν ἤχων τοῦ δοξαριοῦ
ου. . . Ὅλα τοῦ κάκου! Ἡ ὡ-
ραιότατη αὐτὴ γυναῖκα ποὺ ἦ-
αν μαζὶ καὶ μιὰ μεγάλη καλ-
ιτέχνις ἔμενε ξένη ἐκεῖ μέσα.
ὲν κατώρθωνε μὲ κανένα τρό-
ο ν' ἀφομοιωθῆ μὲ τὸ περι-
άλλον. Ἦταν ἀπομονωμένη
αὶ τὴν ὥρα ποὺ τραγουδοῦσε
ὰ αἰσθηματικὰ τραγούδια της
αὶ τὴν ὥρα ποὺ τῆ χειροκρο-
οῦσαν ὅλοι μὲ κάποιον ἐνδοια-
μὸ καὶ κάποια ἀμηχανία. Κι'
ας ψίθυρος διέτρεχε ὅλη τὴν
θουσα :
— Ποιά εἶνε ; Πότε ἦλθε ;
Τ' ὄνομά της δὲν ἔλεγε τί-
τα. Ντόλλυ Γκοῦλλεο. Καὶ
ον φανερὸ πῶς αὐτὴ προσπα-
ῦσε νὰ περάση ἀνώνυμη μέ-
α στὸ πλῆθος τῶν ἀνωνύμων
ναδέλφων της ποὺ εἶχε ξεβγά
ει στὴν Ἀθήνα τὸ κῦμα. Μὰ
μουσικὴ εὐγένεια κι ἡ μουσι
ὴ εὐαισθησία ποὺ τὴν πλημ-
μυροῦσε κι ἀνέβαζε σὲ ἀνώτε
ο καλλιτεχνικὸ ἐπίπεδο τὰ
νότυπα τσιγγάνικα τραγού-
α της φανέρωνε ἄθελά της
ὰ μεγάλη προσωπικότητα.
ῆς ἔστειλα τὴν κάρτα μου ση
ιώνοντας Γερμανικὰ πῶς ἀ-
γνώρισα σ' αὐτὴν ἀμέσως
ὰ μεγάλη καλλιτέχνιδα καὶ
ὴν παρακαλοῦσα νὰ τῆ γιὰ
σι μου ἕνα τραγοῦδι τοῦ
Μπράμς ἔστω καὶ στὸ ἀνάξιό
ης αὐτὸ περιβάλλον. Καὶ μοῦ
κανε ἐντύπωσι ἡ τραγικὴ ἀλλα-
γὴ τῆς φυσιογνωμίας της ὅταν
διάβαζε τὰ λόγια μου. Ρώτη-
σε τὸν γκρούμ, ποὺ κάθομαι, καὶ μὲ κύτταξε παρακλητικά. Γιὰ νὰ μὴ τὴ φέρω σὲ δύσκολη θέσι πῆγα ἐγὼ κοντά της καὶ καθήσαμε σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιά. Καὶ μοῦ διηγήθηκε τὴν ἱστορία της.

Ἦταν ἡ πρώτη μέτζο-σοπράνο τῆς Κρατικῆς Ὄπερας τῆς Πράγας. Τραγουδοῦσε ἐπὶ χρόνια μαζὶ μὲ τὴν Γκίττα Ἄλμπαρ στὴν Πράγα, στὴ Βιέννη στὴ Βουδαπέστη καὶ πήγαινε μαζὶ μὲ τοὺς πρωταγωνιστὰς τῆς Ὄπερας στὴ Νέα Υόρκη καὶ στὸ Μπουένος Ἄυρες. Πετάχθηκε μιὰ στιγμὴ καὶ μοῦφερε προγράμματα μὲ φωτογραφίες της ἂν καὶ δὲν εἶχα καμμιὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴν εἰλικρίνειά της. Ἡ ἀναστάτωσι τῆς Εὐρώπης τὴν ἀνάγκασε νὰ φύγη μὲ τὸ κοριτσάκι της, τὴ μόνη της χαρὰ κι εὐτυχία. Ἔφυγαν κρυφὰ γιατὶ τὶς κυνηγοῦσαν οἱ Μπολσεβίκοι χωρὶς λεπτά, μὲ μόνα τὰ ροῦχα ποὺ φοροῦσαν. Ζητοῦσαν ἄσυλο καὶ δὲν εὕρισκαν ὅταν ἡ καλὴ τύχη τὴν ἔκανε νὰ συναντήση στὸ βαπόρι τὸν διευθυντὴ τοῦ καμπαρὲ ποὺ τῆς πρότεινε νὰ τὴν πάρη στὸ κατάστημά του. Ἐκείνη ἀποκαρδιωμένη καὶ στερημένη τῶν πάντων δέχθηκε νὰ κάνη ἕνα πρῶτο σταθμὸ στὰς Ἀθήνας. Τῆς ἔδωσε ἀμέσως προκαταβολὲς καὶ τὴ βοήθησε νὰ τοποθετήση τὸ κοριτσάκι της στὸ Ἀμερικανικὸ Κολλέγιο. Τὸ παιδάκι κατενθουσιασμένο ἀπὸ τὴν νέα διαμονή του δὲν ἤθελε νὰ φύγη ἀπ' τὴν Ἑλλάδα. Νόμιζε πῶς ἡ μαμά του τραγουδοῦσε κι ἐδῶ στὴν Μεγάλη Ὄπερα στὴν ὁποία ποτὲ ἐκείνη ὡς τότε δὲν τῆς εἶχε ἐπιτρέψει νὰ πάη νὰ τὴν ἰδῆ. Κι ἔμεινε ἐδῶ γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ παιδιοῦ της.

— Φαντασθῆτε πῶς μαθαίνει τώρα κι Ἑλληνικὰ μοῦ εἶπε. Τ' ὄνειρο τῆς ζωῆς μου! Εἶνε τώρα δέκα χρονῶν. Ἅμα γίνη δεκαπέντε θὰ μπορῆ νὰ διαβάζη καὶ νὰ καταλαβαίνη τὸν Ὅμηρο! Καὶ τὸ κλῖμα τὴν ὠφέλησε τόσο! Ὢ ἡ μικρούλα μου εἶνε εὐτυχισμένη στὸν φιλόξενο τόπο σας. Πόσο τὴν ἀγαπῶ τὴν Ἑλλάδα!

* * *

Τὴν ἔβλεπα τώρα μὲ βαθειὰ συγκίνησι κι ἔνοιωθα πῶς ἡ μητρικὴ ἀγάπη φώτιζε μὲ τὸ λαμπερὸ φῶς της τὴ σκοτεινὴ αὐτὴ ζωὴ τὴν ξεγελοῦσε μέσα στὴν κόλασι τῆς σκληρῆς βιοπάλης της. Μὰ τὸ παιδάκι της ἦταν εὐτυχισμένο... Μποροῦσε ἴσως νἄβρισκε ἀλλοῦ τὶς δόξες καὶ τὶς τιμὲς ποὺ γνώρισε, μὰ ἔτρεμε τοὺς διῶκτες της. Ἐδῶ ἦταν γι' αὐτὴν τ' ὠνειρεμμένο καταφύγιο. Θἄμενε ὅσο μποροῦσε ὅσο ὁ διευθυντής της τὴν ἤθελε. Προσπαθοῦσε νὰ τὸν εὐχαριστῆ πάντα. Κι ἐκεῖνος τὴν πλήρωνε καλὰ καὶ ἦταν τόσο εὐγενικὸς μαζί της.

— Ἂς μὴ προκαλοῦμε τὴ Μοῖρα! μοῦ εἶπε στὸ τέλος. Ἐδῶ μᾶς ἔστειλε ὁ καλὸς Θεός. Ἂς μοῦ χαρίζη τὸ παιδάκι μου. Δοξάζω τ' ὄνομά Του. Στὴν ἁγιασμένη αὐτὴ γῆ τῆς Ἑλλάδας ξεχνῶ λίγο-λίγο τὶς φρικαλεότητες ποὺ εἶδα...

Τῆς ἔσφιξα τὸ χέρι μὲ εἰλικρινῆ συγκίνησι. Σηκωθήκαμε ἀπ' τὴ θέσι μας μὰ πρὶν χωρισθοῦμε ἡ εὐγενικὴ καλλιτέχνις κάθησε στὸ πιάνο καὶ τραγούδησε γιὰ μένα τὸ περίφημο τραγοῦδι τοῦ Μπράμς «Ἀπ' τὴν αἰώνια ἀγάπη». Τὴν ἄκουσα μὲ δάκρυα στὰ μάτια. Μὰ φαντάζομαι πὼς κανένας ἄλλος ἀπ' τὸν κόσμο ποὺ πλημμύριζε τὸ καμπαρὲ δὲν τὴν ἄκουσε μέσα στὸ πανδαιμόνιο τῆς βραδυᾶς. Τὴν εἶχαν κιόλας ξεχάσει...

ΣΟΦΙΑ Κ. ΣΠΑΝΟΥΔΗ

Ἀνέκδοτα

Μιὰ φίλη. — Ὁ Μπέλλυ καὶ ἡ Ἀλίκη ἐξακολουθοῦν νἆναι διαρκῶς ἀχώριστοι:

Ἡ ἄλλη φίλη. — Οὔτε γιὰ ὄνειρο: τώρα ἔχουνε παντρευτῆ.

— Ἐγὼ πίνω κρασὶ μόνο σὲ δυὸ περιπτώσεις.
— Εἶνε δυνατόν ;
— Μάλιστα: Πίνω ὅταν βρέχει κι ὅταν δὲ βρέχει.

Ὁ δικαστής. — Κατωρθώσατε νὰ μπῆτε στὴν ἔπαυλι, μὰ πῶς μπορέσατε ν' ἀνοίξετε τὴν κλειδαριὰ μὲ τὸ τρίδιπλο κλείδωμα:
Ὁ κλέφτης. — Εἶναι ἀνώφελο νὰ σᾶς τὸ πῶ, γιατὶ σεῖς δὲν θὰ τὸ κατορθώσετε ποτέ. Χρειάζονται χρόνια καὶ χρόνια γιὰ νὰ τὸ μάθη κανείς.

Ἕνας πατέρας συμβούλεψε τὸ γυιό του ν' ἀποφεύγη τὰ ἐκτενῆ γράμματα. Τότε αὐτὸς τοῦ ἔστειλε ἐν εἴδει κρυπτογραφήματος : «Σ.Ο.Σ. 100.000 δρ. ἀ. ἀ.» (ἀπαντήσατε ἀγωνιῶ!)

Ἕνας δημοσιογράφος παρεκάλεσε τὸν κ. Μπέβιν νὰ τοῦ δώση ἕναν ὁρισμὸ τοῦ κομμουνιστοῦ.
— «Εἶναι ἕνας ἄνθρωπος ποὺ φταρνίζεται, μόλις ὁ Στάλιν... κρυολογήση!» ἀπήντησε ὁ Βρεταννὸς ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν.

Εἰς τὸ Λονδῖνον ἔκαμε τὴν ἐμφάνισίν της ἡ πρώτη γυναῖκα δικαστής, ποὺ λέγεται Σίμπυλ Κάμπελ. Οἱ μάρτυρες ποὺ ἐκλήθησαν νὰ καταθέσουν στὴν πρώτη ὑπόθεσι τὴν ὁποία ἐξεδίκασε ἡ Κάμπελ, δὲν ἤξεραν πῶς νὰ τὴν προσαγορεύσουν. Ὁ ἕνας τὴν ἀπεκάλεσε Μιλαίδη, ὁ ἄλλος μίστρες καὶ ὁ τρίτος «σέρ!»

Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ Δουκὸς τοῦ Οὐΐνδσωρ ἀπὸ τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, οἱ δημοσιογράφοι τὸν ρώτησαν τί τοῦ ἔκανε πιὸ ζωηρὴ ἐντύπωσι ἐκεῖ. Ὁ Δοὺξ ἀπήντησε : «Ἡ μεγάλη ὑπακοὴ τῶν Ἀμερικανῶν γονέων στὰ.... παιδιά τους!».

Ὁ κ. Ἔντουαρ Πάρις, ἕνας ἀπὸ τοὺς πλέον ἰδιορρύθμους τύπους τῆς Καλλιφορνίας, τηλεφώνησε στὸ Ἀστυνομικὸ Τμῆμα :
— Πρόκειται νὰ πιῶ πολὺ ἀπόψε καὶ ξέρω πὼς κάνω κακὸ μεθῦσι. Ἐλᾶτε σὲ μιὰ ὥρα νὰ μὲ πάρετε ἀπὸ τὸ μπὰρ «Σελὲκτ» καὶ νὰ μὲ πᾶτε στὸ σπίτι μου, ἐν ἀνάγκη διὰ τῆς βίας !

Ἕνα μνηστευμένο ζευγάρι Παριζιάνων ἔστειλε στοὺς φίλους του ἀγγελτήρια τῶν προσεχῶν γάμων του. Ἀντὶ προσκλήσεως, οἱ παραλῆπται, βρῆκαν τὶς ἀκόλουθες γραμμὲς μέσα στὸ φάκελλο : «Οἱ μελλόνυμφοι θὰ σᾶς εἶνε εὐγνώμονες, ἂν τοὺς ὑποδείξετε κανένα ξενοίκιαστο ἀπαρτεμάν!»

ΜΑΝΤΟΝΝΑ ΤΟΥ Χόλλυγουντ

Τοῦ ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

32ον

— Μπράβο! Ἤθελα νὰ σᾶς προτείνω νὰ ἔρθετε ἀπόψε στὸ σπίτι μου μετὰ τὸ φαγητὸ νὰ σᾶς διδάξω τὸ ρόλο σας. Ἔχετε ἀντίρρησι;

— Καθόλου. Θὰ ἔρθω κατὰ τὶς ἐννέα.

Ἡ Σίρλεϋ ἐκρέμασε τ' ἀκουστικὸ κι ἀναστέναξε :

— Ἄχ! Θεέ μου αὐτοὶ οἱ ἄνδρες! Ὅλοι τους εἶνε οἱ ἴδιοι. Γιὰ ἕνα ρολάκι τόσο δὰ σοῦ ζητᾶνε τοῦ κόσμου τὶς θυσίες.

Τὸ τηλέφωνο χτύπησε πάλι καὶ ἡ Σίρλεϋ ἔνευσε στὴ Ραχὴλ ν' ἀπαντήση αὐτή. Μόλις ἐπῆρε τ' ἀκουστικὸ ἡ Ραχὴλ ἀνεγνώρισε τὴ φωνὴ τοῦ Λεὸ Γκλάς.

— Τί κάνουν οἱ ὡραῖες μου πελάτισσες τοῦ ξενοδοχείου «Καΐμπριτζ»; Ἔλαβαν τοὺς ρόλους των;

— Μάλιστα.

— Εἶνε εὐχαριστημένες ;

— Εἴμαστε ἐνθουσιασμένες κύριε Γκλάς. Αὐτὴ τὴν ὥρα μάλιστα ἐκάναμε πρόβα.

— Ὡραῖα! Ἡ Σίρλεϋ εἶν' ἐκεῖ;

— Ναὶ... ὄχι, δηλαδὴ αὐτὴ τὴ στιγμὴ πέρασε στὸ μπάνιο γιὰ νὰ κάνη τὸ λουτρό της. Μήπως εἶνε ἀνάγκη νὰ τῆς μιλήσετε ;

— Μάλιστα. Θέλω νὰ τῆς πῶ κάτι προσωπικό.

Ἡ Ραχὴλ ἔτεινε τὸ ἀκουστικὸ στὴ Σίρλεϋ.

— Ἀλλό!.. Ὁ Λεό ; Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ δὲν ἐπῆρα ἐγὼ τὸ τηλεφώνημά σας ἀλλὰ αὐτὴ τὴ στιγμὴ βγῆκα ἀπὸ τὸ λουτρό.

— Ἀναδυομένη Ἀφροδίτη!

— Μὴ κάνετε κομπλιμέντα πρὸ τοῦ γεύματος...

— Ἀγαπητή μου, μὲ παρεξηγήσατε. Ἀναδυομένη σημαίνει στὴν Ἑλληνικὴ γυναίκα ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὰ κύματα...

— Ἄ, καλά. Τί μὲ θέλετε Λεό ;

— Νὰ μάθω ἂν ἐμείνατε εὐχαριστημένη ἀπ' ὅ,τι ἔκανε γιὰ χάρι σας ὁ Λεό. Ἐκεῖνος ὁ ζιγκολὸ ὁ Ζοζὲ σᾶς καυχιότανε ὅτι θὰ κατώρθωνε νὰ σᾶς παρουσιάσουν ὡς κομπάρσες κι ἐγὼ ἐπέτυχα γιὰ σᾶς δυὸ ρολάκια.

— Εἶσθε ἕνας ἄγγελος Λεό!

— Καὶ μὲ ποιὸ τρόπο εὐχαριστεῖ κανεὶς τοὺς ἀγγέλους ;

— Δὲν ξέρω...

— Πάντως ἔχω τὰ δύο συμβόλαιά σας ὑπογεγραμμένα ἀπὸ τὴν ἑταιρία. Ἂν μπορεῖτε μαντέψετε ποῦ τὰ ἔβαλα ;

— Ὡρισμένως κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλό σας...

— Εἶνε ἀδύνατο νὰ σᾶς κρύψη κανεὶς τίποτε. Λοιπὸν ἐλᾶτε ἀπόψε μετὰ τὸ φαγητό. Θὰ σᾶς μάθω πῶς μιὰ νοσοκόμος πρέπει νά...

— Ναί, κατάλαβα, μὰ δὲν εἶμαι ἐλεύθερη ἀπόψε. Κάνω ἤδη τὴ νοσοκόμο σὲ μιὰ ἄρρωστη μικρὴ φίλη μου ἀπὸ τὴ Σάντα Μόνικα.

— Τότε θὰ σᾶς δῶ αὔριο. Πρέπει ὅμως νὰ βιαστῆτε νὰ ὑπογράψετε τὰ συμβόλαιά σας πρὶν ὁ σκηνοθέτης ἀλλάξη γνώμη...

Ἡ Σίρλεϋ ποὺ ἀνησύχησε ἀπ' τὰ λόγια του αὐτὰ ἐπρόσθεσε :

— Εὐχαριστῶ Λεό. Λοιπὸν σύμφωνοι γι' αὔριο τὸ βράδυ.

— Ὥστε ἀγαπᾶτε λιγάκι τὸ Λεό σας ;

—Ξέρετε καλὰ πῶς τὸν λατρεύω!

Ὅταν ἡ Σίρλεϋ ἐκρέμασε τὸ ἀκουστικό, εἶπε μὲ μοιρολατρεία :

— Γιὰ νὰ ἐμφανισθῶ 90 δευτερόλεπτα στὴν ὀθόνη πρέπει νὰ πάω μὲ δυὸ ἄντρες. Εὐτυχῶς ποὺ δὲν ἔχουν ἄλλους τρεῖς συνεταίρους, γιατὶ τότε ἡ κάθε φράσι τοῦ ρόλου μου θὰ μοῦ ἐστοίχιζε καὶ ἀπὸ ἕνα ἄνδρα γιὰ ἀγγαρεία μου. Τί βρωμοεπάγγελμα! Ἂς συνεχίσωμε ὅμως τώρα τὴν πρόβα τῶν ρόλων μας.. Ποῦ εἴχαμε σταματήσει ;

— Ἐμείναμε ἐκεῖ ποὺ ἔλεγα ὅτι εἶμαι εἰς ἐνδιαφέρουσαν κατάστασιν καὶ σὺ μοῦ ἀπαντοῦσες...

—Ἄ, ναὶ θυμήθηκα. Σοῦ ἀπαντοῦσα «Μὴ λέτε ἀνοησίες!».

— Σίρλεϋ ἔχω μιὰ ἰδέα: Νὰ προσθέσωμε στὸ ρόλο μας κανένα ἀπρόοπτο κωμικό. Τί θἄλεγες ἂν ἀναποδογύριζα τὴ σαλατιέρα μὲ τοὺς κρίνους στὸ κεφάλι μου φωνάζοντας ξαφνικά : «Εἶμαι ὁ Λουδοβῖκος Δέκατος τέταρτος» :

—Ὄχι, Ρόζυ! πρὸς Θεοῦ! Οἱ συγγραφεῖς δὲν δέχονται καμμία προσθήκη στὸ κείμενό τους ἀπὸ τοὺς ἠθοποιούς. Ἔλα τώρα νὰ ἐξακολουθήσωμε τὴν πρόβα μας. Ἐφτάσαμε στὴ σκηνὴ ποὺ ἐμφανίζεται ὁ κηπουρὸς-σάτυρος. Θὰ κάνω κι' αὐτοῦ τὸ ρόλο.

Ἡ Σίρλεϋ ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιό της καὶ μισοανοίγοντας πάλι τὴν πόρτα, εἶπε μὲ μιὰ βραχνιασμένη φωνὴ γερο-μπεκρῆ :

— Ἔ Ὀφηλία, ἐγὼ εἶμαι ὁ Ὀσκάρ!..

Ἡ Σίρλεϋ ἔτρεξε τὴν ἴδια στιγμὴ κοντὰ στὸ κρεββάτι τῆς Ὀφηλίας γιὰ νὰ παίξη τώρα τὸ ρόλο τῆς νοσοκόμας τοῦ ἔργου :

— Τί γυρεύεις ἐδῶ ἐσύ ; ρώτησε ἀγριεμένη τὸ κενόν, ἀντὶ τοῦ ἀπόντος ἑρμηνευτοῦ τοῦ Ὀσκάρ.

Ἡ Σίρλεϋ ἔτρεξε πάλι στὸ διάδρομο καὶ ἀνοίγοντας τὴν πόρτα τοῦ δωματίου της, εἶπε μιμουμένη τὸν Ὀσκάρ :

— Ἦρθα νὰ κάνω τὸν Ἄμλέτο σου ὅπως πάντα.

Κατόπιν μ' ἕναν ἄψογο ρεαλισμὸ ρίχτηκε ξανὰ πρὸς τὸν διάδρομο, κραυγάζοντας :

— Γιατρέ! γιατρέ! Ἐλᾶτε γρήγορα! Ἡ Ὀφηλία εἶνε εἰς ἐνδιαφέρουσαν κατάστασιν..

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ : Στὸ προσεχές.

ΜΑΘΕΤΕ ΟΛΟΙ ΝΑ ΜΑΣΤΟΡΕΥΕΤΕ!

Εἶνε πολὺ χρήσιμο νὰ ξέρη κανεὶς νὰ διορθώνη μόνος του τὶς μικροβλάβες ποὺ μπορεῖ νὰ τοῦ τύχουν στὸ σπίτι του. Δίνουμε σήμερα μερικὲς σχετικὲς συμβουλὲς γιὰ ν' ἀποφύγετε περιττὰ ἔξοδα, καὶ τὸν μπελὰ νὰ καλέσετε ἕνα τεχνίτη γιὰ τέτοια μικροπράγματα.

Ὅταν τὰ συρτάρια δὲν ἀνοίγουν κανονικά, δηλαδὴ ὅταν συμβαίνη νὰ σκαλώνουν, ὑπάρχει ἕνα ἁπλούστατο μέσο ν' ἀποφύγετε τὸν ἐκνευρισμὸ ποὺ σᾶς προξενεῖ αὐτὸ τὸ μικροκακό. Γιὰ νὰ τὸ διορθώσετε δὲν ἔχετε παρὰ νὰ τρίψετε τὸ συρτάρι καὶ τὸ ἔπιπλο ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐφάπτεται, μὲ σαπούνι, ἢ μὲ ἁγιοκέρι. Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶνε ν' ἀνοίγη πάλι κανονικὰ τὸ συρτάρι. (Βλ. σχετικὴ εἰκόνα).

Ἐξ ἄλλου ὅταν τὸ παράθυρό σας ἔχει σκεβρώσει νὰ σημαδέψετε σὲ ὅλη του τὴν ἔκτασι μὲ κιμωλία τὸ κούφωμά του δηλαδὴ τὸ σταθερὸ πλαίσιο τοῦ παραθύρου σας (βλέπε σχετικὸ ὑπόδειγμα στὴν εἰκόνα) καὶ κατόπιν νὰ κλείσετε τὰ τζάμια. Ὅταν ἀνοίξετε πάλι τὸ παράθυρο, νὰ λιμάρετε προσεκτικὰ τὰ σημεῖα τοῦ κουφώματος στὰ ὁποῖα ἔσβησε ἡ κιμωλία. Δὲν πρέπει ὅμως ν' ἀφαιρέσετε πολὺ ξύλο, γιατὶ ἀπὸ τὴ χαραμάδα ποὺ θὰ δημιουργηθῆ θὰ μπαίνη ἀέρας στὸ δωμάτιο.

Ἂν οἱ τοῖχοι τοῦ σπιτιοῦ σας βρίσκονται σὲ κακὴ κατάστασι καὶ φεύγει ὁ σοβᾶς τους ὅταν θέλετε νὰ κρεμάσετε ἕνα κάδρο, ὁ καλύτερος τρόπος νὰ ἀποφύγετε αὐτὴ τὴ ζημιὰ εἶνε νὰ τυλίξετε τὴν ἄκρη τοῦ καρφιοῦ πολὺ σφιχτὰ μέσα σὲ βαμβάκι βουτηγμένο προηγουμένως σὲ οἰνόπνευμα.

Κατὰ τῆς κρεωφαγίας

Ἕνας Γάλλος γιατρὸς ἐκηρύχθη κατὰ τῆς ὑπερβολικῆς κρεωφαγίας. «Ὅσο ἀκριβὸ καὶ ἂν εἶνε σήμερα τὸ κρέας στὸν τόπο μας — γράφει ὁ γιατρὸς αὐτός— ὑπάρχουν πάντα μερικοὶ ἀπὸ τοὺς εὐποροῦντας λαίμαργους, ποὺ κατορθώνουν νὰ προμηθεύωνται περισσότερο κρέας ἀπ' ὅσο ἔχουν ἀνάγκη νὰ τρώγουν. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ νομίζουν ὅτι μένουν νηστικοὶ ἂν δὲν φάγουν κρέας. Εἰς τὴν πραγματικότητα ὅμως ἀγαποῦν τὸ κρέας, ὄχι γιατὶ δυναμώνει, ἀλλὰ γιατὶ κάνει τὰ φαγητὰ γευστικώτερα καὶ πιὸ νόστιμες τὶς σάλτσες. Ἡ λαιμαργία τῶν καλοφαγάδων αὐτῶν τοὺς ἐμποδίζει νὰ σκεφθοῦν πόσο βλαβερὴ εἶνε ἡ κατάχρησις τοῦ κρέατος ποὺ ἀφίνει πολλὲς τοξίνες στὸν ὀργανισμὸ κουράζει τὸ σηκότι καὶ τοὺς νεφροὺς καὶ εἶνε ὁ κυριώτερος πρόξενος τῆς ἀρτηριοσκληρώσεως. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ θὰ ἔκαναν καλύτερα νὰ ἀντικαθιστοῦν πότε-πότε τὸ κρέας μὲ ψάρι καὶ πρὸ πάντων νὰ παύσουν νὰ τρώγουν κρέας τὸ βράδυ.

Πολλοὶ ἔχουν καταργήσει ἐντελῶς τὸ κρέας, εἴτε γιατὶ νομίζουν ὅτι ἡ χορτοφαγία θὰ τοὺς ὠφελήση στὴν ὑγεία εἴτε χάριν οἰκονομίας. Κι' αὐτὸ εἶνε κακό, γιατὶ ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ἀτονήση ὁ ὀργανισμὸς των ποὺ ἤδη ἔχει στερηθῆ ἀρκετῶν θρεπτικῶν τροφῶν καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ στερῆται πολλῶν τοιούτων. Γιὰ νὰ καταργήση κανεὶς ἐντελῶς τὴν κρεωφαγία πρέπει νὰ τρώγη φαγητὰ κατάλληλα νὰ ἀντικαταστήσουν εἰς θρεπτικότητα τὸ κρέας. Μόνον τὸ ψάρι, τὸ τυρί, τὸ γάλα καὶ τὰ αὐγὰ ἐπαρκοῦν νὰ ἀντικαταστήσουν τὸ κρέας μὲ καλύτερο ἀποτέλεσμα γιὰ τὴν ὑγεία μας. Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀρρώστους μου ποὺ μοῦ παρεπονέθησαν γιὰ μικροενοχλήσεις των ἀπὸ τὸ σηκότι καὶ τὰ νεφρά τους, ἦσαν ἄνθρωποι ποὺ ἔτρωγαν περισσότερο κρέας ἀπ' ὅσο χρειαζόταν στὸν ὀργανισμό τους καὶ μόλις ἀραίωσαν τὴν κρεωφαγία αἰσθάνθηκαν ὄχι μόνο ἀνακούφισι ἀλλὰ καὶ ἕνα εἶδος ἀνανεώσεως τοῦ ὀργανισμοῦ των. Καὶ ἡ θρεπτικώτερη τροφὴ γίνεται ἐπιβλαβὴς ὅταν ὁ ἄνθρωπος δὲν τὴν ἐναλλάσσει μὲ ἄλλας θρεπτικὰς τροφὰς ὅπως κάθε κατάχρησις βλάπτει».—καταλήγει ὁ Παρισινὸς γιατρός.

Βασιλικὰ εἰδύλλια

«Ἀμαλία σ' ἀγαπῶ!...»

Ἱστορικὸν ἀνάγνωσμα γραμμένο ἀπὸ τὸν συνεργάτην μας Ἀθηναιογράφον κ. ΚΩΣΤΑΝ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΝ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ : Ὁ Φίλωνας Κάρπου, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ρωμαντικοὺς νέους τῆς Ἀθήνας τοῦ 1838, καθηγητὴς τῆς Γαλλικῆς καὶ Ἰταλικῆς, ποὺ ἦταν ἀρραβωνιασμένος μὲ τὴν ὄμορφη Φλώρα, καὶ ζοῦσε μὲ τὴ μάννα του τὴν Κυρὰ - Φιλιὼ χήρα Ἀγωνιστοῦ, σὲ μιὰ μοιραία συνάντησί του μὲ τὴ Βασίλισσα Ἀμαλία κυριεύτηκε ξαφνικὰ ἀπὸ μιὰ τρανὴ ἀγάπη γι' αὐτήν. Καὶ καθὼς ἡ Ἀμαλία τοῦ ἔδειχνε, ὕστερ' ἀπὸ δυὸ ἄλλες ἀκόμα συναντήσεις τους καὶ μὲ τὰ βιβλία ποὺ τοῦ χάρισε — ὅπου σημείωνε ὡρισμένους στίχους ἐρωτικῆς ἀπελπισιᾶς — μιὰ ξεχωριστὴ ἐκτίμησι γιὰ τὴ μεγάλη του μόρφωσι καὶ τὴ λατρεία του στὴ Γαλλικὴ ποίησι, ἡ ἀγάπη τοῦ Φίλωνα θέριευε ὁλοένα καὶ πίστευε πιὰ ὁ ὀνειροπαρμένος νέος πῶς κι' ἡ Βασίλισσα δὲν ἦταν ἀδιάφορη στὸ αἴσθημά του. Μιὰ μέρα, ἡ Ἀμαλία μὲ τὴ συνοδεία ἀρχαιολόγων, τριγύριζε στῆς Πλάκας τὶς ἀνηφοριές, περνῶντας ἀπὸ τὰ παληὰ κι' ἀγαπημένα της ἐκκλησάκια. Καθὼς βρισκόταν κοντὰ στὸ Φανάρι τοῦ Διογένη, πρόσεξε μιὰν ὄμορφη λουλουδιασμένη αὐλὴ καὶ ρώτησε τὴ συμπαθητικὴ γρηούλα ποὺ στεκόταν στὴ μαντράπορτά της γιὰ τὰ λουλούδια της. Ἐκείνη τῆς μίλησε μὲ μεγάλη ἀγάπη γι' αὐτά. Τότε ἡ Βασίλισσα ἔδειξε τὴ συμπάθειά της καὶ τῆς εἶπε πάλι: — Καὶ πῶς λέγεστε κυρά μου;)

ΥΙ

— Φιλιὼ Κάρπου, Βασίλισσά μου, ἀποκρίθηκε τότε δειλὰ ἡ γρηοῦλα.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ μορφὴ τῆς Ἀμαλίας φωτίστηκε ἀπὸ μιὰ ξαφνικὴ χαρά.

—Ἄ! Κυρία Κάρπου εἴπατε. Εἶστε συγγενὴς μήπως τοῦ καθηγητοῦ Γαλλικῆς κυρίου Κάρπου ;

— Εἶμαι ἡ μάννα του...., ἀποκρίθηκε περήφανα ἡ Κερὰ Φιλιώ.

—Ὤ, χαίρουμαι πολὺ κυρά μου. Καὶ εἶνε γιὰ μένα μιὰ εὐκαιρία νὰ σᾶς συγχαρῶ γιὰ τὴ μεγάλη μόρφωσι ποὺ δώσατε στὸ γυιό σας. Ὁ κύριος Κάρπος μοῦ ἔκανε μεγάλη ἐντύπωσι. Εἶνε ἕνας νέος μὲ πραγματικὴ ἀξία. Νὰ τὸν χαίρεστε, κυρία μου. Εἶνε ἐδῶ ;

—Ὄχι Βασίλισσά μου. Ξεκίνησε πάλι πρωῒ - πρωῒ μ' ἕνα βιβλίο γιὰ τὰ Λιόσια νὰ διαβάση μὲ ἡσυχία...

—Ἄ! Ναί... Παρακαλῶ νὰ τοῦ πῆτε τοὺς χαιρετισμούς μου.

— Μετὰ χαρᾶς κυρὰ Βασίλισσα...

— Καὶ τώρα σᾶς χαιρετῶ κυρία Κάρπου, καὶ πάλι σᾶς συγχαίρω γιὰ τὴ λουλουδισμένη αὐλή σας...

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἡ Ἀμαλία ἔκανε νὰ ξεκινήση μὲ τὴν ἀκολουθία της.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ Κυρὰ Φιλιὼ ὕστερ' ἀπὸ μιὰ γρήγορη σκέψι τὴ σταμάτησε :

— Μὴ φύγετε ἔτσι Βασίλισσά μου... Ἀφῆστε με νὰ σᾶς χαρίσω μιὰ γλαστρούλα μ' ἕνα σπάνιο ἄσπρο λουλουδάκι ποὺ θὰ σᾶς ἀρέση... Μιὰ στιγμὴ Βασίλισσά μου...

Καὶ χωρὶς νὰ περιμένη ἀπόκρισι προχώρησε στὴν αὐλή, πῆρε μιὰ μικρὴ γλάστρα κι ἔτρεξε νὰ τὴ δώση στὴν Ἀμαλία.

Ἐκείνη συγκινημένη ἀπ' τὴν ἐγκάρδια προσφορὰ τῆς γρηούλας πῆρε στὰ χέρια της τὸ λουλουδισμένο γλαστράκι καὶ γελαστὴ τῆς εἶπε :

—Ὤ! Τί ὡραῖα ἀνθάκια καὶ πῶς μοσχοβολοῦν!.. Λὲς κι εἶνε λευκὰ μαργαριτάρια... Εἶστε πολὺ καλὴ Κυρία Κάρπου. Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὸ τόσο ὡραῖο δῶρο σας. Τὴ γλάστρα αὐτὴ θὰ τὴ βάλω μαζὶ μὲ τὰ πιὸ ἀγαπημένα μου λουλούδια... Σᾶς εὐχαριστῶ!

Ἕνας ἀπ' τὴν ἀκολουθία τότε προχώρησε νὰ πάρη τὴ γλάστρα ἀπ' τὰ χέρια τῆς Ἀμαλίας καὶ νὰ τὴν κρατήση ὡς τ' ἀμάξι της. Μὰ ἡ Βασίλισσα τὸν εὐχαρίστησε καὶ τὴν κράτησε κοντὰ στὸ στῆθος της προχωρῶντας μὲ τοὺς ἄλλους, ἀφοῦ χαιρέτησε πάλι μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο τὴν Κυρὰ Φιλιῶ.

Μόλις ἔφυγε ἡ Βασίλισσα, ἔξω ἀπ' τὸ σπιτάκι τῆς Κάρπενας εἶχε μαζευτῆ ὁλάκαιρη ἡ γειτονιά. Κι ὅλες οἱ γειτόνισσες τῆς λέγονε χίλια - δυὸ γιὰ τὴ μεγάλη τιμὴ νὰ σταθῆ στὴν αὐλή της ἡ Ἀμαλία καὶ νὰ τῆς κουβεντιάση.

— Ἐσὺ πιὰ Κυρὰ Φιλιώ μου ἔγινες τὸ καμάρι τῆς γειτονιᾶς! Ὅ,τι καὶ νὰ θελήσης θὰ τὄχης πιὰ ἀπ' τὸ Παλάτι... Καὶ μινίστρο θὰ τὸν ἰδῆς τὸ γυιόκα σου ποὺ... τόσο τὸν ἀγαπάει ἡ Κερὰ Βασίλισσα!

Πίσω ὅμως ἀπ' ὅλες τὶς κολακεῖες κρυβόταν ἕνας φθόνος καὶ μιὰ φαρμακερὴ κακυποψία γιὰ τὴν «εὔνοια» τῆς Ἀμαλίας στὸ Φίλωνα.

Καὶ τὸ φοβερὸ κουτσομπολιὸ φούντωνε πιὰ στὴν Πλάκα κι' ἔφτανε στὸ σκάνδαλο.

Ἡ δόλια ἡ Κυρὰ Φιλιὼ καθὼς ἔβλεπε συχνὰ τὶς γειτόνισσες νὰ σιγομιλοῦν καὶ νὰ κρυφογελοῦν κυττάζοντάς την καὶ πολλές τους ν' ἀρχίζουν νὰ τὴν ἀποφεύγουν, δὲν ἤξερε πιὰ τί νὰ βάλη μὲ τὸ νοῦ της..

Τ' ἄλλο μεσημέρι μεγάλος ξεσηκωμὸς πάλι στὴ γειτονιὰ καθὼς ἕνας παλατιανὸς ὑπηρέτης μὲ στολὴ μπῆκε στὴν πόρτα τῆς Κάρπενας, κρατῶντας ἕνα χάρτινο πακέττο. Κι οἱ γειτόνισσες ἄρχισαν τὰ «ψοῦ - ψοῦ» ὄξω ἀπ' τὴ μαντρόπορτά της, καρτερῶντας νὰ φύγη ὁ παλατιανὸς γιὰ νὰ μάθουν τί τὴν ἤθελε. Σὲ λίγην ὥρα, ἀφοῦ τὸν εἶδαν πιὰ νὰ μακραίνη, οἱ πιὸ περίεργες μπῆκαν μὲ μιᾶς στὴν αὐλὴ προχώρησαν πρόσχαρες καὶ κουνιστὲς πρὸς τ' ἀνοιχτὸ παραθύρι της καὶ τὴ ρώταγαν —μ' ἀγάπη τάχα κι ἐνδιαφέρον— τί καλὸ μαντάτο τῆς ἔφερε ὁ παλατιανός.

Ἐκείνη ἀντὶ γι' ἄλλη ἀπόκρισι τοὺς ἔδειξε ἕναν ὡραῖο κροσωτὸ μαῦρο μποξᾶ, ποὺ μόλις εἶχε βγάλει ἀπ' τὸ δέμα του.

Ἦταν ἕνα πλούσιο δῶρο ὅλο βαρὺ μετάξι ποὺ τῆς ἔστελνε ἡ Ἀμαλία μὲ λίγες λέξεις γραμμένες ἀπὸ μιά της ὑπασπίστρια γι' ἀνάμνησι τῆς γνωριμίας τους κι εὐχαριστῶντας την γιὰ τὴ γλάστρα ποὺ τῆς χάρισε.

Τότε ἦταν πιὰ ποὺ φρύαξαν οἱ φθονερὲς γειτόνισσες ἀπ' τὸ κακό τους, ἐνῶ ἡ Κυρὰ Φιλιὼ εἶχε μείνει ἄφωνη ἀπὸ συγκίνησι μπροστὰ στὴν τόσο τιμητική γι' αὐτὴν βασιλικὴ χειρονομία...

25η ΜΑΡΤΙΟΥ !

Χαρὰ Θεοῦ ἡ Ἀθήνα τῶν πρώτων Ὀθωνικῶν χρόνων τὴ λαμπρὰ ἐκείνη μέρα τῆς Ἐθνικῆς γιορτῆς!

Ἡ γαλανόλευκη, ποὺ λάμπρυνε καὶ τὸν οὐρανὸ ἀκόμα — θαῦμα ἀλήθεια τ' ἀραδιασμένα ἀπ' τὸ πρωῒ ὁλόφωτα συννεφάκια πάνω στὸ καταγάλανο ἀτλάζι του— κυμάτιζε καὶ σ' ὁλάκαιρη τὴν πολιτεία. Δὲν ἦταν παράθυρο, μαγαζί, μπαλκόνι, δεντράκι ποὺ νὰ μὴν ἦταν στολισμένο μὲ τὴν ἑλληνικὴ σημαία. Γιὰ νὰ χαροῦν τὴ μεγάλη γιορτὴ εἶχαν ἔρθει νοικοκυραῖοι πατριῶτες μὲ τὶς γραφικὲς τοπικὲς φορεσιές τους, ἀπὸ κάθε ἐπαρχία κι ἀπὸ τὶς σκλαβωμένες ἀκόμα ἑλληνικὲς πολιτεῖες.

Οἱ καμπάνες τῆς Ἁγίας Εἰρήνης ποὺ ἦταν τότε ἡ Μητρόπολη τῆς Ἀθήνας μὰ κι ὅλων τῶν ἄλλων ἐκκλησιῶν χτυποῦσαν ἀπ' τὸ πρωῒ ἀναστάσιμα. Κι ἡ μουσικὴ τῆς Φρουρᾶς γύριζε μὲ μιὰν ἀτέλειωτη χαρούμενη συνοδεία ἀπὸ φλογερὰ μαθητικὰ νειάτα τῆς Ἀθήνας στοὺς κεντρικοὺς δρόμους παίζοντας θούρια καὶ πιὸ πολύ, ἐκεῖνο τὸ « Ὢ λυγηρὸν καὶ κοπτερὸν σπαθί μου!» ποὺ συνώδευε μὲ τὸ τραγοῦδι της ἡ νεολαία.

Ἀπὸ πολὺ νωρὶς οἱ Ἀθηναῖοι «σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις», μὲ τὰ γιορτινά τους, μὰ κι οἱ μουσαφιραῖοι ἐπαρχιῶτες, ξεκινήσαν γιὰ νὰ πιάσουν μιὰ καλὴ θέσι νὰ ἰδοῦν τὸ πέρασμα τῆς Βασιλικῆς πομπῆς γιὰ τὴν Ἁγία Εἰρήνη. Καὶ πρὶν ἀπὸ τὶς ἐννιὰ εἶχαν γεμίσει κιόλας ἀσφυχτικὰ τὰ πεζοδρόμια τῆς πλατείας Κλαυθμῶνος,— ὅπου τὸ πρῶτο βασιλικὸ παλάτι—τῆς ὁδοῦ Σταδίου, τοῦ Συντάγματος (ποὺ λεγόταν τότε ἀκόμα «ἡ μεγάλη Πλατεῖα»), τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ τῆς στροφῆς ἀπ' τὴν Καπνικαρέα τῆς γωνιᾶς Ἑρμοῦ—Αἰόλου— μπροστὰ ἀπ' τὸ ἱστορικὸ καφενεῖο τῆς «Ὡραίας Ἑλλάδος»—ὡς τὴ μεγάλη ἐκκλησιὰ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης, ποὺ τέλειωνε ἡ παράταξη.

Στὰ παράθυρα, τὶς ταράτσες, τὰ μπαλκόνια τῶν δρόμων, ποὺ θὰ περνοῦσε ἡ πομπὴ εἶχε μαζευτῆ τόσος γυναικόκοσμος, ποὔλεγες πὼς θὰ γκρεμίζουν ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ἀπὸ τὸ βάρος. Ὅσο περνοῦσε ἡ ὥρα τόσο καὶ τὰ πλήθη ἀνυπομονοῦσαν καὶ σπρωχνόντουσαν σὲ μιὰν ἀναταραχὴ γιὰ νὰ μὴ χάσουνε τίποτα ἀπ' τὸ λαμπρὸ θέαμα.

Οἱ στρατιῶτες κι οἱ ἀστυνομικοὶ ποὔχαν παραταχθῆ στὶς δυὸ πλευρὲς τῆς διαδρομῆς, ἔβλεπαν καὶ πάθαιναν γιὰ νὰ κρατήσουν τὸ ρεῦμα τοῦ κόσμου ποὺ ξεχυνόταν ὁλοένα στὴ μέση τοῦ δρόμου ὅπου περνοῦσαν οἱ ἐπίσημοι.

Καὶ περνοῦσαν, περνοῦσαν εἴτε πεζῆ μὲ περήφανο πάσο, εἴτε—πιὸ σπάνια—μ' ἀμάξια, τόσο παρδαλοντυμένοι στρατιῶτ-

Ἀθηναῖες κι Ἀθηναῖοι παρακολουθοῦν ἀπὸ μιὰ ταράτσα πλάϊ στὴν Καπνικαρέα τὴ βασιλικὴ πομπή.
(Σύνθεσις Κ. Δημητριάδη)

κοὶ ἀκόλουθοι ξένων Πρεσβειῶν, κι ἀμπασαντόροι μὲ τρικαντὰ φτερωτὰ καὶ παράσημα καὶ στρατηγοὶ καὶ ναύαρχοι μὲ κροσωτὰ γαλόνια στοὺς ὤμους καὶ δοξασμένοι Καπεταναῖοι τοῦ Εἰκοσι Ἕνα μὲ τὶς στριφτὲς περήφανες μουστάκες τὶς πλούσιες φουστανέλλες, τὶς πλουμιστὲς σπάθες — ποὺ τοὺς ἀποθέωναν τὰ πλήθη— καὶ ὑπουργοὶ μὲ τὶς ἀρχόντισσές τους, καὶ «Λόρδοι» περιηγητὲς μὲ κρεμασμένο ἀπ' τὸν ὦμο... τὸ κανοκυάλι καὶ πέντ' ἕξη βιβλία «ὑπὸ μάλης» ποὺ χάζευαν σαστισμένοι ἀνάμεσα σ' ἐκεῖνο τὸ βουερὸ τὸ πλῆθος καὶ δεσποτάδες κι ἄλλοι κι ἄλλοι ἐπίσημοι, ἐνῶ τὴν ἴδια ἐκείνη ὥρα μιὰ ὄμορφη μελαχρολὴ κοπέλλα — ἡ Φλώρα τοῦ Ἀρμάου — κλεισμένη στὴν καμαρούλα της ἔχυνε—κρυφὰ ἀπ' τοὺς δικούς της—μαῦρα δάκρυα κι ἀναστέναζε πνίγοντας τοὺς λυγμοὺς τῆς ἀπελπισιᾶς της γιατὶ καταλάβαινε πιὰ πῶς ἔχανε γιὰ πάντα τὸν πολυαγαπημένο της ἀρραβωνιαστικό, τὸν Φίλωνα, ποὺ τὸν εἶχαν τρελλάνει τὰ μάγια μιᾶς βασιλικῆς νεράϊδας ..

Δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα ὅταν ἀκούστηκαν ἀπ' τὴ «μεγάλη πλατεῖα» ὁμαδικὰ σαλπίσματα γιὰ τὸ ξεκίνημα τῆς βασιλικῆς πομπῆς ἀπ' τὸ παλάτι. Τότε ἦταν πιὰ ποὺ ὁ κόσμος τάραξε ὁλότελα. Τσαλαπατοῦσε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο γιὰ νὰ βγῆ πιὸ μπροστὰ νὰ ἰδῆ καλύτερα, σπρωχνότανε, βριζότανε κι ὅλη ἐκείνη ἡ ἀνθρώπινη μάζα, ἀγωνιζόταν κυματιστὰ νὰ σπάση τὴν παράταξι, νὰ ξεχυθῆ στὸ δρόμο, γιὰ νὰ κάνη πάλι πίσω μὲ τὴν ἀπειλὴ τῶν ὑποκόπανων τῶν ἀστυνομικῶν.

Τὴν ἴδια ὥρα ἀκούστηκαν ἀπὸ μακρυὰ κι ὕστερα ὁλοένα πιὸ κοντὰ στὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ οἱ ζητωκραυγὲς τοῦ πλήθους γιὰ τὸν Ὄθωνα καὶ τὴν Ἀμαλία, ποὺ καβάλλα στ' ἄλογά τους προχωροῦσαν ἀργὰ καὶ σὲ ἀπόστασι πίσω ἀπὸ 20 καβαλλάρηδες φεσοφόρους ἀξιωματικοὺς τῆς τιμητικῆς προπομπῆς, ποὺ κρατοῦσαν γυμνὲς τὶς σπάθες τους πρὸς τ' ἀπάνω.

Εἶχε τόσο μεγαλεῖο ἀλήθεια τὸ ζευγάρι τῶν Βασιληάδων! Ἦταν ὅλο νειότη καὶ λεβεντιά. Γιὰ πρώτη φορὰ σὲ δημόσια γιορτὴ φοροῦσαν κι οἱ δυό τους τὶς ἐθνικὲς στολές. Ὁ ὁλόξανθος Ὄθων τὴν πλούσια μακρυὰ φουστανέλλα μὲ τὸ χρυσοκέντητο γιλέκι. Κι ἡ λυγερὴ Ἀμαλία, τὸ Ἀθηνιώτικο ἀτλαζωτὸ πολύπτυχο φουστάνι καὶ τὸ πορφυρὸ φέσι στραβὰ στ' ὡραῖο της κεφάλι μὲ τὴ μακρυά του φούντα ν' ἁπλώνεται στὸν ὦμο.

Στὸ θέαμα ἐκεῖνο τῶν Βασιληάδων ποὔδειχναν τόση περηφάνεια γιατὶ φοροῦσαν τὶς τιμημένες ἐκεῖνες στολές, τὰ πλήθη τοῦ κόσμου δάκρυζαν συγκινημένα καὶ ξέσπαγαν σ' ἀποθεωτικὲς ζητωκραυγές, ἐνῶ τὸ βασιλικὸ ζευγάρι χαιρετοῦσε εὐτυχισμένο. Σὲ λίγη ἀπόστασι τοὺς ἀκολουθοῦσαν λαμπροστολισμένες οἱ Κυρίες τῆς τιμῆς κι' οἱ ἄλλοι γαλονάτοι αὐλικοὶ καβάλλα ὅλοι στ' ἄλογά τους μὲ τ' ἀστραφτερὰ χάμουρα καὶ τὶς πορφυρόχρυσες σέλλες.

ΚΩΣΤΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ : Ἕνα ἐπεισόδιο. — Ὁ τραυματισμὸς τοῦ Κάρπου.

(Copyright Κ. Δημητριάδη)

Η ΖΩΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΘΥΜΗ ΠΛΕΥΡΑ

ΟΤΑΝ Η ΚΥΡΙΑ ΦΕΥΓΕΙ ΤΑΞΙΔΙ...

Μόλις ἐπιστρέφετε ἀπὸ τὸ σταθμό, ὅπου συνωδεύσατε τὴ σύζυγό σας. Ἂν λέγατε ὅτι εἶσθε εὐτυχὴς θὰ εἶσθε ὑπερβολικός.

Εἶνε κιόλας ἡ ὥρα 6. Σᾶς φαίνεται κατάλληλη εὐκαιρία, νὰ συναντήσετε ἕναν ἀπὸ τοὺς παληούς σας φίλους ποὺ ἔμεινε γεροντοπαλλήκαρο. Τραβᾶτε γιὰ τὸ μπὰρ ὅπου συχνάζει. Τὸν βρίσκετε ἐκεῖ. Τοῦ προσφέρετε ἕνα ὀρεκτικό, σᾶς τὸ ἀνταποδίδει καὶ οὕτω καθεξῆς. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε νὰ ἔρθετε στὸ κέφι. Καὶ ὅταν ὁ παληός σας φίλος σᾶς προτείνη νὰ πᾶτε νὰ γλεντήσετε μαζί, δὲν τοῦ χαλᾶτε χατῆρι.

Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ τὰ ὡραιότερα πράγματα ἔχουν ἕνα τέλος, κατὰ τὶς 2 τὸ πρωῒ ἀποχωρίζεσθε τὴν εὔθυμη συντροφιά. Φθάνοντας σπίτι σας, νοιώθετε δυνατὸ πονοκέφαλο. Τὸ δράμα ἀρχίζει... Κάνετε τὰ πάντα ἄνω-κάτω, γιὰ νὰ βρῆτε μιὰ ἀσπιρίνη. Ὁ πονοκέφαλος αὐξάνει καὶ ἡ ἀσπιρίνη δὲν βρίσκεται. Τὸ παίρνετε ἀπόφασι καὶ πλαγιάζετε, μὰ σᾶς εἶνε ἀδύνατο νὰ κλείσετε μάτι. Τὸ ἄλλο πρωῒ ἔχετε νὰ ἑτοιμάσετε μόνος σας τὸ τσάϊ ποὺ τὸ βρίσκατε ἄλλοτε ζεστὸ καὶ καλοσερβιρισμένο ἀπάνω στὸ κομοδῖνο σας. Αὐτὴ ἡ σκέψι σᾶς κάνει νὰ θυμηθῆτε τὴν γυναῖκα σας μὲ συγκίνησι καὶ νοσταλγία .. Αἰσθάνεστε τόσο κουρασμένος ἀπὸ τὴν ἀγρύπνια, ποὺ βαριέστε νὰ κάνετε μόνος τὸ τσάϊ σας καὶ προτιμᾶτε νὰ πιῆτε στὸ γραφεῖο σας κανένα μαυροζούμι ἀπὸ τὰ λεγόμενα «καφὲς τοῦ 1947». Οἱ συνάδελφοί σας σᾶς ὑποδέχονται μὲ ἕνα «Ζήτω ἡ ἀνάκτησι τῆς ἐλευθερίας σας!» γεμάτο ὑπονοούμενα. Ἐπαναλαμβάνετε τὴ ζητωκραυγή τους χωρὶς μεγάλο ἐνθουσιασμό. Τὸ μεσημέρι γυρίζοντας στὸ σπίτι σας δέχεσθε μιὰ «κεραμίδα»: Ἡ θυρωρὸς σᾶς πληροφορεῖ, ὅτι ἡ παραδουλεύτρα εἰδοποίησε πὼς ἀπεφάσισε νὰ ἀναπαυθῆ μερικὲς ἑβδομάδες γιατὶ βρίσκει πὼς ἀρκετὰ ἐργάσθηκε.

Ἂν ἔχετε πολλὰ πιάτα μὴν ὑποβάλλεσθε στὸν κόπο νὰ πλύνετε ὅσα λερώνετε σὲ κάθε γεῦμα ἀλλὰ βάζετέ τα βρώμικα μέσα στὸ ντουλάπι τῆς κουζίνας. Ἂν ἡ γυναῖκα σας διαμαρτυρηθῆ στὴν ἐπιστροφή της γι' αὐτὴ τὴν κατάστασι, ἀπαντῆστε της μὲ ἀπάθεια: «Αὐτὸ δὲν θὰ συνέβαινε ἂν δὲν μὲ εἶχες ἐγκαταλείψει στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ!»

Ἂν ἀποφασίσετε νὰ τρῶτε στὸ σπίτι σας κατὰ τὴν ἀπουσία τῆς γυναίκας σας ἡ ποικιλία κονσερβῶν ποὺ ὑπάρχουν στὴν ἀγορὰ θὰ σᾶς σώση ἀπὸ τὸ μπελᾶ τῆς μαγειρικῆς. Ἐπειδὴ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ ξεχνᾶτε νὰ παίρνετε τὸ ψωμί σας καλὰ θὰ κάνετε νὰ προμηθευθῆτε μερικὰ παξιμάδια. Δεκαπέντε μέρες τέτοιας ζωῆς, θὰ εἶνε ὑπεραρκετὲς γιὰ νὰ καταλάβετε ὅτι οἱ γυναῖκες, παρὰ τὰ ἐλαττώματά τους εἶνε θησαυροί!

ΜΑΙΡΗ ΓΟΥΑΪΤ

ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

Κέρδη : 12 ΣΠΙΤΙΑ

ΚΑΙ ΜΕΤΡΗΤΑ
500.000.000

ΣΥΝΟΛΟΝ ΚΕΡΔΩΝ
1.500.000.000

Κλήρωσις 28 Δεκεμβρίου

Τὰ δύο πρῶτα σπίτια
Τελείως καὶ πλουσίως
ἐπιπλωμένα

Ἀπὸ τοὺς Οἴκους Ἐπιπλώσεων καὶ Διακοσμήσεων : ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ «GEO» : ΑΘΗΝΑΙΟΣ - ΒΑΡΑΓΚΗΣ, ΝΙΚΟΥ - ΚΑΨΗΣ, Ι. ΦΙΛΙΠΠΟΥ «ΣΤΥΛ», ΑΡΩΝΗΣ - ΠΟΥΣΙΟΣ, εἰς τὰς προθήκας τῶν ὁποίων καὶ εἶνε ἐκτεθειμένα μαζὶ μὲ τοὺς ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΣ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ ΤΑΠΗΤΑΣ, μὲ τοὺς ὁποίους συμπληροῦται ἡ ἐπίπλωσις.

ΤΑ ΠΟΛΥΦΩΤΑ, ἐξ ὁλοκλήρου ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΝΑ, ἠγοράσθησαν ἀπὸ τὸ «ΑΚΡΟΝ» (Σταδίου 26) καὶ ἐκτίθενται εἰς τὰς αἰθούσας του.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ, ΨΥΓΕΙΑ, ΗΛΕΚΤΡΙΚΑΙ ΚΟΥΖΙΝΑΙ ΚΑΙ ΜΑΓΕΙΡΙΚΑ ΣΚΕΥΗ ὁλοκληρώνουν μίαν ἀξιοζήλευτον περιουσίαν, τῆς ὁποίας θὰ γίνουν κάτοχοι :

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ἐκ τῶν τυχερῶν τοῦ

ΛΑΧΕΙΟΥ
ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

ποὺ μαζὶ μὲ ἄλλους 10 τυχεροὺς θὰ κερδίσουν τὰ

12 ΣΠΙΤΙΑ

τὰ ὁποῖα δίδει ἐν συνόλῳ τὸ ἐφετεινὸν Λαχεῖον ἐκτὸς τῶν 500.000.000 δρχ. εἰς μετρητὰ ποὺ θὰ κερδίσουν οἱ ἄλλοι τυχεροί.

ΜΕ ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

λύετε τὸ πρόβλημα τῆς Στέγης, τὸ πρόβλημα τῆς Προικὸς τῆς θυγατρός σας, τὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς.

Ἡ αὐτόματος κληρωτὶς τοῦ
ΛΑΧΕΙΟΥ
ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ

ἐκτίθεται εἰς τὰς προθήκας τοῦ καταστήματος «ΣΙΓΓΕΡ» ὁδὸς Τσῶρτσιλ (Σταδίου 59), εὐγενῶς παραχωρηθείσας.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΗΔΗ ΤΑ ΟΛΙΓΑ ΕΝΑΠΟΜΕΙΝΑΝΤΑ ΛΑΧΕΙΑ

(Ἡ παροῦσα ἀνακοίνωσις δημοσιεύεται μόνον κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Δ. Σ. τῆς Ἑνώσεως Συντακτῶν).

Μερικὰ ἀπὸ τὰ ἔπιπλα τῶν ἐπιπλωμένων σπιτιῶν

Σαλόνι ἐξαιρετικῆς τέχνης καὶ πολυτελείας καὶ τὸ χαλί του, τοῦ Οἴκου «Ἀθηναῖος καὶ Βαράγκης». Πλατεῖα Συντάγματος ὁδὸς Ὄθωνος 6.

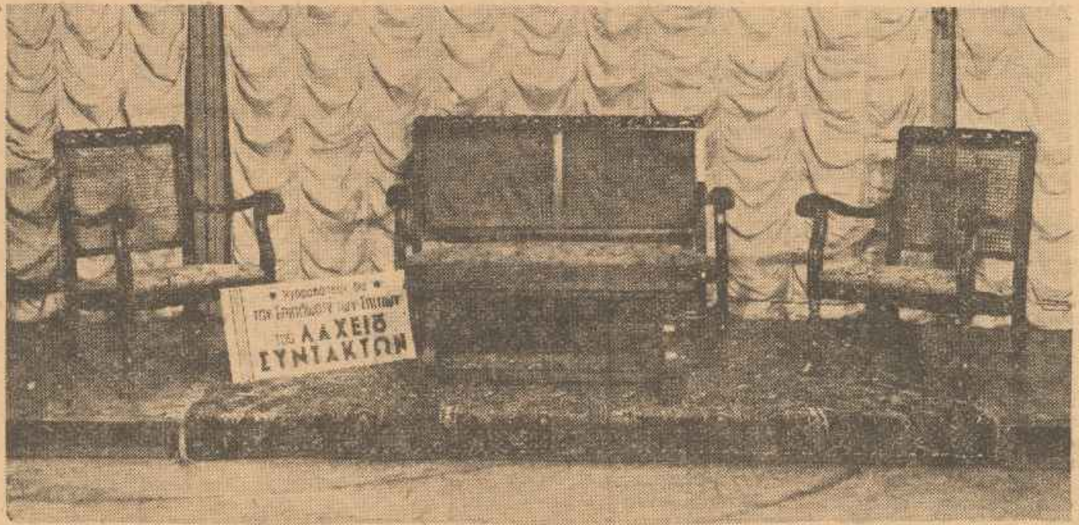

Ἔπιπλα Χώλλ, πολυτελέστατα, καὶ τὸ χαλί του, τοῦ Οἴκου «ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ G. E. O.» ὁδὸς Φιλελλήνων 13.

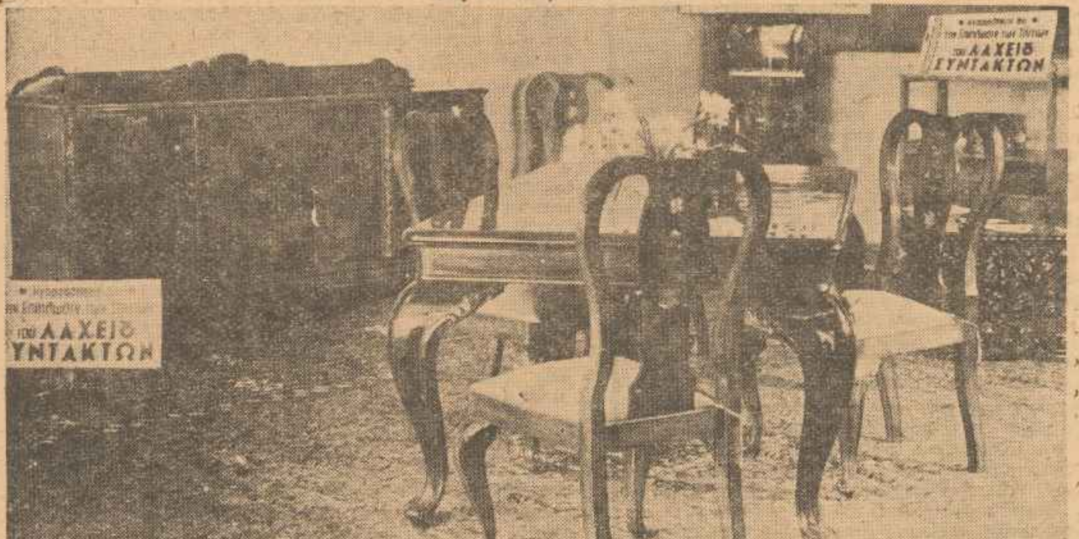

Τραπεζαρία πλήρης, ἐξαιρετικῆς τέχνης, τοῦ Οἴκου «Στὺλ — Ι. Φιλίππου Α. Ε.». Πατησίων 28.

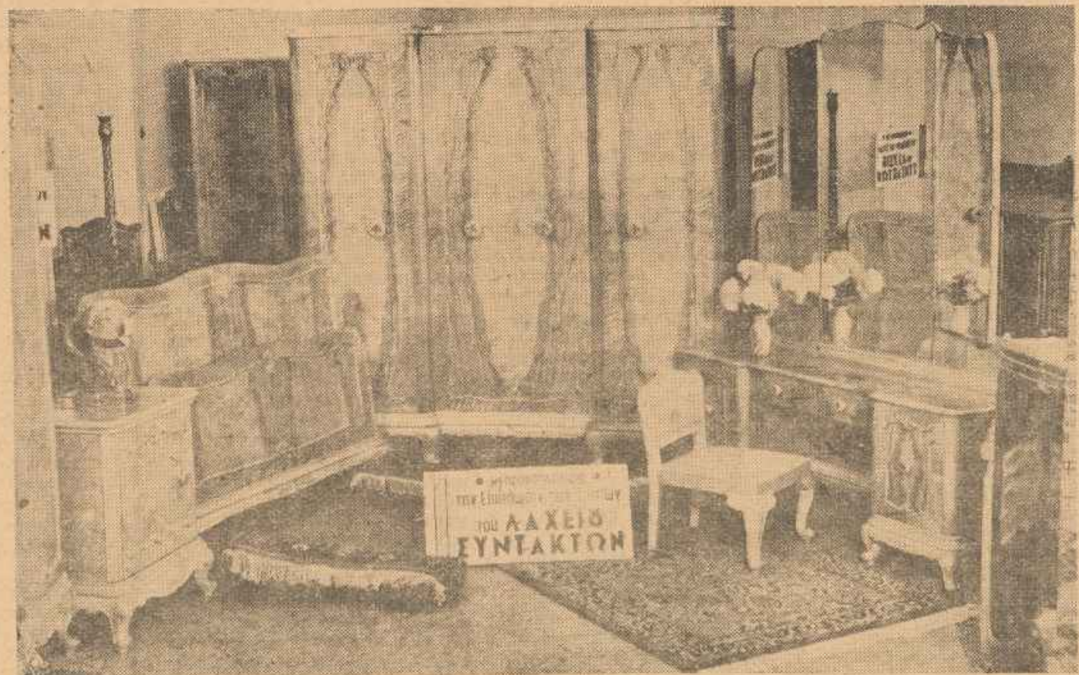

Ὑπνοδωμάτιον ἐξαιρετικῆς τέχνης καὶ τὰ χαλιά του, τοῦ Οἴκου «Ἀρώνης καὶ Πούσιος». ὁδὸς Πατησίων ἀριθμὸς 36.

Ο ΜΑΧΑ ΣΟΧΑΝ ΤΟΥ ΘΙΒΕΤ ΠΟΥ ΑΝΑΣΤΑΤΩΝΕΙ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Τὸν τελευταῖο καιρό, ὁ γαλλικὸς Τύπος καὶ ἡ δημοσία γνώμη τῆς Γαλλίας ἀναστατώθηκαν μὲ τὴν ἄφιξι ἑνὸς προσώπου ἀπὸ τὸ μυστηριῶδες Θιβέτ. Πρόκειται περὶ τοῦ Μάχα Σοχὰν Κοὺτ Χουμὶ Λάϊ Σίγγ ἢ Κουάγκ Χσί, ἢ Πρίγκηπος Ὀ. Μ. Σεζένζ—Λίντ. Σκοπός του μεταξὺ ἄλλων εἶνε νὰ προκαλέση τὸν γνωστὸν μεγάλον Γάλλον ἐπιστήμονα Ζολιὸ Κυρὶ εἰς συζήτησιν ἐπὶ τῆς πυρηνικῆς θεωρίας — ὁ Μάχα Σοχὰν διατείνεται ὅτι ὅλα τὰ περὶ ἀτομικῆς ἐνεργείας ἦσαν γνωστὰ εἰς τὸ Θιβέτ — τὸν Ζὰν Παινλεβὲ στὰ Μαθηματικὰ καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους μεγάλους σοφούς. Ὁ κύριος ὡστόσο σκοπὸς τῆς ἀφίξεώς του στὸ Παρίσι εἶνε νὰ ἀποκαλύψη κάτι ποὺ ἐπὶ 50.000 χρόνια κρατήθηκε μυστικό! Ὁμιλεῖ 19 γλῶσσες καὶ φέρει τὸν τίτλο τοῦ «Βασιλέως τοῦ Κόσμου»: Μάχα Σοχάν. Εἶνε ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀγάρθα τοῦ Σώματος τῶν σοφῶν καὶ μεγάλων διδασκάλων, ποὺ ἡ ἕδρα του βρίσκεται στὸ Θιβέτ, μεταξὺ Βορείου Θιβὲτ καὶ Μογγολίας—ὅπως λέγει ὁ Μάχα Σοχάν.

Καὶ ἐνῶ ὁ καθημερινὸς καὶ περιοδικὸς Τύπος ἀφιερώνουν σελίδες ὁλόκληρες εἰκονογραφημένες γιὰ τὸ περίεργο αὐτὸ «δαιμόνιο», ποὺ ὅπως λέγει, στὸ δακτυλίδι του ἔχει ἕνα ἄτομο ἡλίου τίθεται τὸ ἐρώτημα : «Πρόκειται περὶ σοφοῦ ἢ περὶ τσαρλατάνου;» Πάντως χιλιάδες ἄτομα ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς Γαλλίας, παρὰ τὴν ἔλλειψι μέσων μεταφορῶν, καὶ πολλοὶ ἀπὸ διάφορες χῶρες ἔσπευσαν νὰ ἀκούσουν καὶ νὰ δοῦν τὸν Μάχα Σοχὰν στὸν Οἶκο τῆς Χημείας τῆς γαλλικῆς πρωτευούσης. Ἀπὸ τὴν Οὐγγαρία ἀπὸ τὴν Χιλὴ ἀπὸ τὴν Κίνα. Μιὰ γυναῖκα μόλις κάθησε φρόντισε νὰ ξελαφρωθῆ βγάζοντας τὰ παπούτσια της εἶπε : «Ἔρχομαι ἀπὸ τὴν Τοὺρ μὲ τὰ πόδια. Μοῦ φαίνεται πὼς ἀξίζει τὸν κόπο!» Καὶ τὸ πλῆθος ἄκουγε τὸν «Βασιλέα τοῦ Κόσμου» ἐκστατικό. Ἡ πελωρία Αἴθουσα τῆς Χημείας ἦταν μικρὴ γιὰ ὅσους ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες τὸν παρακολούθησαν, πληρώνοντας 300 φράγκα εἰσιτήριο. Διακόσιες ἐξ ἄλλου χιλιάδες φράγκα ἀπέφερε ἡ πώλησις διαφόρων ἐντύπων.

Μὲ θαυμάσια Γαλλικά, ὁ Μάχα Σοχὰν ἄρχισε νὰ μιλάη, μεταχειριζόμενος πολλοὺς ἐπιστημονικοὺς ὅρους καὶ φράσεις ἀτέλειωτες. Διεπίστωσεν ὅτι ὁ κόσμος πῆρε τὸν κακὸ δρόμο καὶ ὅτι μὲ τὴν τρέλλα του ἔφθασε μέχρι τῆς διασπάσεως τοῦ ἀτόμου, διακινδυνεύων τὴν ἀνατίναξι τοῦ πλανήτου μας. Εἶπε ὅτι ἡ Ἀγάρθα τὸν ἔστειλε μὲ ἀποστολὴ νὰ κάμη τὸν Ἄνθρωπο νὰ ἀσχολῆται πρὸ παντὸς μὲ τὸν Ἄνθρωπο, γιὰ νὰ ἐκπληρώση τὴν πραγματικὴ ἀποστολή του. Πρέπει νὰ δημιουργηθῆ νέος πολιτισμός. Καὶ ὁ Ἀσιάτης ἀπόστολος ἔδειξε στὸ ἀκροατήριό του μιὰ σημαία τὴν «μόνη παγκόσμιο σημαία». Ὁ Γάλλος δημοσιογράφος Ρουπὲρ Σορροὺ ὁ ὁποῖος εἶχε μία συνέντευξι μὲ τὸν Μάχα Σοχὰν μᾶς πληροφορεῖ ὅτι — ὅπως τοῦ εἶπεν ὁ «Βασιλεὺς τοῦ Κόσμου» — ἡ Ἀγάρθα ἔχει ὀπαδοὺς εἰς ὁλόκληρο τὸν κόσμο καὶ ἀπαρτίζεται ἀπὸ σοφοὺς διαφόρων ἐθνοτήτων ἐκ τῶν ὁποίων τρεῖς εἶνε Εὐρωπαῖοι. Τὸν Αὔγουστο τοῦ 1948 ὁ Μάχα Σοχὰν θὰ ὀργανώση ἀποστολὴν ξένων ἐπιστημόνων δημοσιογράφων καὶ φωτορεπόρτερ ἡ ὁποία θὰ ἐπισκεφθῆ τὴν ἕδρα τῆς Ἀγάρθα, τὸ ὑπόγειο βασίλειο τῶν μοναστηρίων ποὺ συνδέονται μεταξύ τους μὲ διαδρόμους ποὺ φθάνουν καμμιὰ φορὰ τὰ 800 χιλιόμετρα καὶ ὅπου ὅλα εἶνε φωτεινά! Ἐκεῖ κατοικοῦν ἀνθρώπινα ὄντα καθὼς ἐπίσης καὶ ὑπεράνθρωποι, προικισμένοι μὲ ἀφάνταστο μυαλὸ καὶ τῶν ὁποίων τὰ σώματα δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ ψηλαφήση. Ἐκεῖ πέρα ὁ πολιτισμὸς εἶνε μόνο πνευματικός. Δὲν ὑπάρχουν μηχαναί, ἀλλὰ ἀπέραντες βιβλιοθῆκες καὶ ἔργα ζωγραφικῆς καὶ γλυπτικῆς. Λέγεται ὅτι ἐκεῖ ὑπάρχουν τὰ κείμενα τῆς Βιβλιοθήκης τῶν Πτολεμαίων ποὺ πιστεύεται ὅτι ἐκάησαν στὴν Ἀλεξάνδρεια ἀπὸ πυρκαϊά!

Ὁ ΜΑΧΑ ΣΟΧΑΝ ὁ «Βασιλεὺς τοῦ Κόσμου» ὅπως ἐμφανίζεται στὸ Παρίσι.

Ὁ Μάχα Σοχὰν ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἀποκαλύψη τὸ μυστικό του στοὺς μεγάλους σοφοὺς τοῦ κόσμου καὶ θὰ συναντηθῆ μὲ τοὺς διασήμους ἀστρονόμους γιατροὺς καὶ λοιποὺς ἐπιστήμονας καὶ ὑπεσχέθη ἐπίσης ὅτι θὰ κάνη ἕνα πραγματικὸ θαῦμα, πρωτοῦ ἀναχωρήση ἀπὸ τὴν Γαλλία! Καὶ ὁ Γάλλος δημοσιογράφος ἐρώτησε :

— Ἕνα θαῦμα πραγματικὰ «ὑλικό», ποὺ ὅλος ὁ κόσμος θὰ μποροῦσε νὰ τὸ δῆ καὶ νὰ τὸ κατελάβη;

— Ναί ἀπήντησεν ὁ «Βασιλεὺς τοῦ Κόσμου», ενα θαῦμα ὑλικὸ καὶ ταυτόχρονα πνευματικό!

Σημειωτέον ὅτι πολλοὶ προφῆται ἀπὸ τὶς Ἰνδίες ἦλθαν στὴν Εὐρώπη καὶ διετείνοντο ὅτι ἦσαν σωτῆρες τοῦ κόσμου, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ὑπεστήριξε ποτὲ ὅτι ἀντιπροσώπευε τὸ σύνολο τῶν σοφῶν τοῦ Θιβέτ. Ὁ χρόνος ἀπεδείκνυε σιγὰ-σιγὰ ὅτι τίποτα ἀπὸ ὅσα ἔλεγαν δὲν ἐπηλήθευε. Ὁ διασημότερος ἀπὸ ὅλους ὁ Μέχερ Μπάμπα τηρεῖ ἐπιμελῶς μία περίεργη σιωπή, ἀρκούμενος μόνο στὸ νὰ γράφη τὰ ὁράματά του. Καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ἐξεμεταλλεύθη καλὰ τὴν περιέργεια τοῦ κόσμου καὶ τὶς συναναστροφές του στὰ σαλόνια τῆς Μαίρης Πίκφορντ καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων τοῦ Χόλλυγουντ: ἀγόρασε ἀπέραντες ἐκτάσεις στὴν Ἀμερικὴ καὶ ἔκανε σημαντικὴ περιουσία. Γιὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς ἡ Εὐρώπη βλέπει μὲ ἀρκετὸν σκεπτικισμὸ τὸν Μάχα Σοχάν. Ἀλλὰ τὸ μέλλον θὰ ἀπαντήση κατηγορηματικὰ στὸ ἂν ὁ «Βασιλεὺς τοῦ Κόσμου» εἶνε σοφὸς ἢ τσαρλατάνος.

Ἀπὸ τὸ Ἀλβανικὸν ἔπος

ΚΟΡΥΤΣΑ

ΕΔΩ, ὅσοι τοῦ κόσμου οἱ διαλεχτοί! Ἐμπρός!
Στὸ βλέμμα ἀστραπόβροντο... φωτιά.
Ψηλῶστε οὐράνια. Κι' ΕΣΥ ὦ ΕΛΛΑΔΑ Γῆ,
τοῦ Χρόνου ξαναφέξε τὴν τροχιά!..

ΕΔΩ τοῦ κόσμου οἱ διαλεχτοί! ΕΜΠΡΟΣ! Λυγοῦν
στὸ διάβα Σας προσκυνητὲς οἱ αἰῶνες...
...κι' ἐντός Σας Νικητήριοι παλμοί
χαλκεύουνε τοὺς νέους Μαραθῶνες,
ποὺ ψέλνουν νέων Τυρταίων οἱ ρυθμοί.
ΕΜΠΡΟΣ! Ξανὰ τοῦ Ρήγα οἱ σάλπιγγες καλοῦν...

ΕΔΩ ὅσοι Ἕλληνες! Μπροστὰ κι ὅσοι Θεοί!
Νά ἡ Λαμπρή. Ξεπρόβαλε. Χαρά,
σὲ κείνους τῆς Θανῆς ποὺ θά 'βρουν τὸ φιλί,
πάνω στῆς Δόξας τ' ἄϋλα φτερά...

... ...
... ...

Ἐμπρός! Ἐμπρὸς τοῦ κόσμου οἱ διαλεχτοί! Ὀρθοί.
Φλογίζει πιὰ ὁ ἀγῶνας...
Καῖνε οἱ ψυχές. Ἐμπρός! ΤΩΡΑ ΚΑΘΕ ΣΤΙΓΜΗ
ΠΥΡΓΩΝΕΤΑΙ ΑΙΩΝΑΣ...

ΝΙΚΟΣ ΦΩΣΚΟΛΟΣ

ΗΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Λορέντσος Μαβίλης

Τοῦ κ. ΓΕΡ. ΣΠΑΤΑΛΑ

Στὶς 28 τοῦ Νοέμβρη ἔκλεισαν ἀκριβῶς τριάντα πέντε χρόνια ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ ἐθνικοῦ ἥρωα καὶ ποιητῆ Λ. Μαβίλη.

Γεννήθηκε στὸ Θιάκι τὸ 1860 καὶ τὶς μαθητικὲς σπουδές του τὶς ἔκαμε στὴν Κέρκυρα, ὅπου νέος εἶχε τὸ εὐτύχημα νὰ γνωρίση τὸν Ι. Πολυλᾶ, τὸ σοφὸ μαθητὴ καὶ φίλο τοῦ Σολωμοῦ, ποὺ τοῦ καθοδήγησε τα

Τὸ 1878 γράφτηκε στὴ φιλοσοφικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, μὰ τὸν ἄλλο χρόνο πῆγε στὴ Γερμανία, ὅπου γιὰ πολλὰ χρόνια παρακολούθησε φιλολογία, γλωσσολογία, σανσκριτικὰ καὶ τὸ 1890 πῆρε τὸ δίπλωμα τῆς Φιλοσοφίας. Κατόπι ἀφιέρωσε τὴ ζωή του στὰ γράμματα καὶ στὴν Τέχνη, κάνοντας ζωή του τὴν ποίηση καὶ τὴν ποίησή του καθρέφτη τῆς ζωῆς του. Κι' ἐδῶ πρέπει νὰ σημειώσω πὼς τὸ κυριώτερο ἔργο του εἶναι τὰ «Σονέττα», ποὺ εἶναι τὰ τελειότερα ὡς τα τώρα τῆς νέας Λογοτεχνίας μας κι' ἀνήκουν ἀνάμεσα στὰ τελειότερα τῆς παγκόσμιας Λογοτεχνίας.

Ἡ λατρεία τοῦ Πολυλᾶ γιὰ τὴν Ἑλλάδα, ἡ κληρονομημένη ἀπὸ τὸ Σολωμὸ εὕρηκε στὸ πρόσωπο τοῦ Μαβίλη τὸν ἄξιο συνεχιστή της. Καὶ τὴν ἀγάπη του αὐτὴ τὴν ἔδειξε ἀπὸ νέος τόσο μὲ τὸ ποιητικό του ἔργο ὅσο καὶ μὲ τὴ ζωή του.

Δεκοχτὼ χρονῶν νέος, γράφει τὸ σονέττο «Πατρίδα», ποὺ ἀρχίζει :

«Μάννα μου Ἑλλάδα, τί δὲν εἶσαι τώρα
σὰν πρῶτα ὀρθή, ψηλή, στεφανωμένη
μὲ δάφνες, τί δὲν εἶσαι μὲ τὰ δῶρα
τῆς ἀθάνατης Νίκης στολισμένη»;

Ἔτσι τὸ 1896 μὲ τὴν Ἐπανάσταση τῆς Κρήτης, βρίσκετ' ἐκεῖ ἐπαναστάτης καὶ τὸ 1897, μὲ τὴν κήρυξη τοῦ Ἑλληνοτουρκικοῦ πολέμου, περνάει στὴν Ἤπειρο ὅπου πληγώθηκε καὶ στὸ δεξί του χέρι.

Οἱ ἀγῶνες ἐκεῖνοι ἐμπνεύσανε στὸν ποιητὴ διάφορα ποιήματα, ποὺ ἀνήκουν ἀνάμεσα στὰ καλύτερά του καὶ χαραχτηρίζουν πληρέστατα τὸ φρόνημα ποὺ τὰ γέννησε. Στὸ «Πλήρωμα τοῦ Χρόνου» βλέπουμε τὸ μῖσος του γιὰ τὸν καταχτητὴ καὶ τὴν πίστη του γιὰ τὸ μεγαλεῖο τῆς Ἑλλάδας :

πρῶτα βήματα στὰ γράμματα

Στὸ σονέττο «Κρήτη» παρασταίνει τὸ ἡρωϊκὸ νησὶ μὲ Σειρῆνα, ποὺ μὲ τὸ τραγοῦδι της προσκαλεῖ τοὺς «πρόσφυγες τῆς ζωῆς», δηλαδὴ τοὺς ἀνθρώπους νὰ χαροῦν στὴν ἀγκαλιά της τρία ἅγια δῶρα: «θάνατο, ἀθανασία κ' ἐλευθερία».

Καὶ στὸ «Χάρρις» ἐγκωμιάζει τὸν ἡρωϊκὸ θάνατο νεαροῦ Ἄγγλου φίλου του, ποὺ σκοτώθηκε στὴ μάχη τῶν Πέντε Πηγαδιῶν στὴν Ἤπειρο τὸ 1897. Τὰ τρίστιχα τοῦ σονέττου αὐτοῦ θὰ μποροῦσε νὰ γραφοῦν περίφημα σὰν ἐπιτύμβιο ἐπίγραμμα τοῦ ἴδιου τοῦ ποιητῆ τους:

«Τοῦ Ἀπόλλωνα ὄχι ἡ χάρη ἡ δόξα μόνη
σοῦλειπε τοῦ θανάτου — κ' ἕνα βόλι
σ' ἔστειλε ἥρωα στὸ ἡλίσιο περιβόλι».

Ἔπειτ' ἀπὸ τὸν ἄτυχο πόλεμο τοῦ 1897 ὁ Μαβίλης ξαναγύρισε στὶς πνευματικές του ἀσχολίες. Μὰ ἡ ἐθνική του φλόγα κ' ἡ ἑλληνολατρεία του ἔμεινε ἀκοίμητη στὴν καρδιά του, περιμένοντας εὐκαιρία γιὰ νὰ φανερωθεῖ. Ἔτσι, ἡ ἀναγεννητικὴ κίνηση τοῦ 1909 τὸν ἀνακάτεψε στὴν πολιτικὴ κ' ἐβγῆκε μιὰ φορὰ βουλευτὴς Κερκύρας στὴν τότε ἀναθεωρητικὴ Βουλή, ὅπου ὑποστήριξε τὰ δίκαια τῆς δημοτικῆς μας γλώσσας. Καὶ μὲ τὸ ξέσπασμα τοῦ Βαλκανικοῦ πολέμου τὸ 1912, κατατάχτηκε στὸ ἐθελοντικὸ Σῶμα τῶν Ἐρυθροχιτώνων μὲ τὸν βαθμὸ τοῦ λοχαγοῦ.

Τὸ Σῶμ' αὐτὸ διάλεξε γιὰ τομέα δράσεως τὴν Ἤπειρο καὶ τράβηξε γιὰ τὰ Γιάννενα, ὅπου οἱ Τοῦρκοι κρατοῦσαν ἀκόμα γερά.

Στὶς 25 τοῦ Νοέμβρη οἱ Ἐρυθροχίτωνες πέρασαν τὸ Μπαλντούμα, τὸν παραπόταμο τοῦ Ἀράχθου φτάνοντας ἀπέναντι στὸ λόφο τοῦ Δρίσκου. Τὸ βράδυ καταρτίστηκε τὸ τμῆμα ἐφόδου ἀπὸ ἄντρες γυμνασμένους στὴ νυχτοπορεία, γιὰ τὴν αἰφνιδιαστικὴν ἐπίθεση. Ὁ Μαβίλης ἐζήτησε νὰ πάη μαζί· Γιὰ νὰ τὸν ἐμποδίσουν ἐχρειάστηκε νὰ τὸν διατάξη ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἐρυθροχιτώνων, ὁ Ἀλ. Ρώμας· Ὁ Μαβίλης ἔμεινε, μὰ ἡ θλίψη του ἦταν μεγάλη, γιατὶ κάνανε διάκριση γι' αὐτόν, ἐξ αἰτίας τῆς ἡλικίας του, ἐνῶ αὐτὸς δὲν ἐννοοῦσε νὰ καθιστερῆ σὲ κακουχίες καὶ κινδύνους ποὺ ἀπαιτοῦσε ἡ ἐχτέλεση τοῦ καθήκοντος.

Μία προτομὴ τοῦ Μαβίλη

Τὰ μεσάνυχτα ξεκίνησε καὶ τὸ κύριο Σῶμα γιὰ τὴν ἐπίθεση καὶ λίγο ἔπειτ' ἀπὸ τὴν αὐγή, ὁ λόφος τοῦ Δρίσκου βρισκότανε στὰ χέρια τῶν Ἐρυθροχιτώνων.

Ἡ μάχη αὐτὴ βάσταξε τρεῖς μέρες καὶ δυὸ νύχτες. Στὶς 27 τοῦ Νοέμβρη οἱ Τοῦρκοι ἐνισχυμένοι ἄρχισαν τὴν ἀντεπίθεση. Στὶς 28 ἡ μάχη ἔφτασε στὸ κρισιμώτερο σημεῖο της. Οἱ Τοῦρκοι ἀνέβαιναν πολυάριθμοι τὸ λόφο κι' ἐθέριζαν τοὺς Ἐρυθροχίτωνες μὲ τὰ πολυβόλα τους. Ὁ Μαβίλης πιστὸς στὴ Γαριβαλδινὴ παράδοση, πολεμοῦσε ὀρθὸς κ' ἐμψύχωνε τοὺς ἄντρες του, περνῶντας ἀτάραχος ἀπὸ διμοιρία σὲ διμοιρία. Ἐκεῖ μιὰ σφαῖρα τοῦ πέρασε πέρα καὶ πέρα τὰ δυὸ μάγουλα.

Ὁ παπᾶ-Φώτης ὁ παπᾶς τοῦ Σώματος, ποὺ βρισκόταν σιμά του, τὸν ἔπεισε νὰ παραδώσει τὴ διοίκηση τοῦ λόχου καὶ νὰ πάει νὰ δέσει τὴν πληγή του στὸ πρόχειρο χειρουργεῖο στὸν περίβολο τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς, καμμιὰ ἑξακοσαριὰ μέτρα πιὸ πίσω. Τὸν μετέφεραν ἐπάνω σ' ἕνα ὑποζύγιο. Κοντὰ στὸ ἐρημοκκλῆσι γύρισε νὰ ἰδεῖ τὸ λόχο του κ' ἐκεῖ μιὰ δεύτερη σφαῖρα, χτυπῶντας τον στὸ στῶμα καὶ βγαίνοντας ἀπὸ τὸν αὐχαῖνα, τοῦ τρύπησε τὴν καροτίδα. Σὲ λιγάκι πέθανε ἀπὸ τὴ μεγάλην αἱμοραγία.

Ἔτσι «ἕνα βόλι—τὸν ἔστειλε ἥρωα στὸ ἡλίσιο περιβόλι», πραγματοποιῶντας τὸν ἰδανικὸ θάνατο ποὺ ἔψαλε στὰ τραγούδια του, τὸ θάνατο μὲ τ' «ἁγιασμένα δαφνοστέφανα» τὸ θάνατο ποὺ βρίσκει ἐκεῖνος μόνο «ποὖναι ποιητὴς καὶ μάρτυρας ἀντάμα».

ΓΕΡ. ΣΠΑΤΑΛΑΣ

Μιὰ χώρα ποὺ ἀφθονοῦν... οἱ χῆρες

Οἱ ἄνδρες πεθαίνουν πιὸ νέοι ἀπὸ τὶς γυναῖκες στὰς Ἰνδίας; Διερωτᾶται κανεὶς βλέποντας πόσο πολυάριθμες εἶνε οἱ χῆρες τὶς ὁποῖες συναντᾶ σ' αὐτὴ τὴ χώρα. (Ξεχωρίζουν εὔκολα ἀπ τὸν ἄσπρο πέπλο ποὺ φοροῦν κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ σκεπάζη σχεδὸν ὁλόκληρο τὸ κεφάλι τους).

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὑπάρχει μεγάλη θνησιμότης στὰς Ἰνδίας ὀφειλομένη στὶς ἀνθυγιεινὲς συνθῆκες διαβιώσεως καὶ τὰς ἐπιδημίας ποὺ φυσικὰ θερίζουν τόσο τοὺς ἄδρες ὅσο καὶ τὶς γυναῖκες. Ὁ θάνατος δὲν κάνει διάκρισι. Μὰ τότε σὲ τί πρέπει νὰ ἀποδοθῆ ὁ μεγάλος ἀριθμὸς τῶν χηρῶν, ποὺ ὑπάρχει στὴν Χώρα; Ἁπλούστατα στὸ ὅτι ὁ Ἰνδὸς ποὺ χάνει τὴ γυναῖκα του φροντίζει νὰ μὴ μείνη ἐπὶ πολὺν καιρὸ χῆρος, ἐνῶ ἡ Ἰνδὴ ποὺ χάνει τὸν ἄνδρα της, οὐδέποτε ξαναπαντρεύεται. Ὁ θάνατος μιᾶς γυναίκας εἶνε στὰς Ἰνδίας τόσο ἀσήμαντο γεγονὸς ὥστε δὲν συζητεῖται πέραν τῆς ἐπομένης ἡμέρας τῆς «φυγῆς της» γιὰ τὸν ἄλλο κόσμο. Ὅσο γιὰ τὶς Ἰνδὲς χῆρες δὲν καταβάλλουν κἂν προσπάθεια νὰ παρηγορηθοῦν γιὰ τὴ στέρησι τοῦ μακαρίτη, ἀφοῦ ξέρουν ὅτι θὰ μείνουν ὁπωσδήποτε χῆρες ὡς τὴν τελευταία ἡμέρα τῆς ζωῆς τους. Ἐξ ἄλλου κανένας Ἰνδὸς δὲ θὰ εἶχε τὴ διάθεσι νὰ ἐπιδιώξη τὴν κατάργησι αὐτῆς τῆς παραδόσεως, οὔτε κἂν γιὰ χάρι μιᾶς πολὺ ὡραίας γυναίκας. Διότι κατὰ μία πρόληψι βαθύτατα ριζωμένη στοὺς Ἰνδούς, ὁ θάνατος ἑνὸς συζύγου τῆς φυλῆς των ἀποδίδεται πάντα στὴ γυναῖκα του.

"Ὅσοι ἐνδιαφέρεσθε

■

Μὲ ἄλλα λόγια οἱ Ἰνδοὶ πιστεύουν ἀκραδάντως ὅτι ὁ ἄνδρας της ἐπλήρωσε τὶς ἁμαρτίες ποὺ εἶχε διαπράξει τὸ ἕτερον ἥμισύ του σὲ μιὰ προγενέστερη ζωή του! Ὕστερα ἀπ' αὐτὸ εἶνε πολὺ νοητὴ ἡ ἀπροθυμία ἑνὸς ἄλλου Ἰνδοῦ νὰ διαδεχθῆ τὸν μακαρίτη κοντὰ στὴ χήρα. Ὅλοι τὴν θεωροῦν σὰν ἕνα πλάσμα καταραμένο. Τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου τοῦ ἀνδρός της, τῆς ξυρίζουν τὸ κεφάλι καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἶνε καταδικασμένη σὲ ἰσόβιο πένθος δηλαδὴ στὸ νὰ μὴ ἀποχωρίζεται τὸ λευκὸ πέπλο ποὺ θὰ τῆς φορέσουν. Τὰ ὡραιότερά της φορέματα θὰ τῆς ἀφαιρεθοῦν ἐπίσης. Δὲν τῆς ἀφήνουν παρὰ μόνο ἕνα φουστάνι ἀπὸ κοινότατο ὕφασμα. Ἐπίσης, δὲν θὰ ἔχη πιὰ δικαίωμα παρὰ μόνο σ' ἕνα φαγητὸ εἰς κάθε γεῦμα της. Ἐξ ἄλλου ἀπαγορεύεται αὐστηρὰ στὴ χήρα ἑνὸς Ἰνδοῦ νὰ στολισθῆ μὲ λουλούδια. Δὲν τῆς ἐπιτρέπεται κἂν νὰ τὰ ἐγγίση. Ἡ ἀνησυχία τὴν ὁποία ἐμπνέει, τὴν ἀναγκάζει νὰ στέκη παράμερα. Δὲν πηγαίνει νὰ παρευρεθῆ οὔτε σὲ οἰκογενειακὲς ἑορτὲς ἀκόμη!.

ΖΑΝ-ΠΟΛ ΛΑΡΟΣ

Δυὸ ἔρωτες σὲ μιὰ ΚΑΡΔΙΑ

ΝΟΥΒΕΛΛΕΣ 1947

Καὶ ἡ Κλωντὶν, γελῶντας ἀπὸ εὐτυχία, ἄφηκε τὸν ἑαυτό της νὰ γείρη πρὸς τὸν Ζὰκ καὶ νὰ παραδοθῆ στὰ φιλιά του...

— Δὲν εἶναι ἀλήθεια, Νικόλ, εἶπε σιγὰ ὁ Ζάκ. Δὲν μπορῶ νὰ πιστέψω αὐτὸ ποὺ μοῦ λές.

— Γιατί; Θαρρεῖς πὼς δὲν μπορεῖ νὰ μ' ἀγαπήση κανείς;

— Ξεχνᾷς ὅτι σὲ παντρεύτηκα;

Αἰσθάνθηκα τὰ δάκρυα νὰ γεμίζουν τὰ μάτια μου. Δὲν ἤθελα ὅμως νὰ κλάψω. Ἡ στιγμὴ αὐτὴ ἦταν ἡ στιγμὴ τῆς νίκης μου, τῆς θλιβερῆς νίκης μου. Κι' ἴσως νὰ ἀπήντησα μὲ εἰρωνικὸ τόνο:

— Εἶμαι ἡ γυναῖκα σου, ἀλλὰ δὲν μὲ ἀγαπᾷς!

Ἀπὸ μιὰ γκριμάτσα ἔνοιωσα πὼς ὁ ἄνδρας μου παραδέχονταν τὴν ἀπάντησί μου...

Ἡ σιωπὴ ἁπλώθηκε βαρειὰ καὶ μὲ δυσκολία τὴν διέκοψα:

— Μοῦ ζήτησες νὰ εἶμαι εἰλικρινής. Ἄλλον ἀγαπάω. Θέλω νὰ ζήσω μαζί του...

— Εἶσαι ἐλεύθερη!

Ρίχτηκε ἀπάνω μου, μὲ κύτταξε κατάμματα καί, πιάνοντας τὸ χέρι μου τὸ φίλησε... Τώρα πιὰ ἡ πόρτα εἶχε κλείσει. Νὰ ὑποπτεύθηκε ἄραγε τὸ ψέμμα μου; Ἤξερε πώς, τὴν νύχτα, ἔκλαψα πολὺ ἀκουμπῶντας τὸ πρόσωπό μου στὸν ὦμο του. Αὐτὰ σκεπτόμουν καθὼς στεκόμουν πίσω ἀπὸ τὴν κουρτίνα κι' ἔβλεπα ποὺ ἔφευγε.. Γνώριζα ποῦ πήγαινε... Κλείνοντας τὰ μάτια μου, μποροῦσα νὰ ἀναπαραστήσω ὅ,τι θὰ συνέβαινε...

* * *

Σὰν σὲ κινηματογραφικὴ ὀθόνη ἔβλεπα εἰκόνες. Τὴν Κλωντὶν σοβαρὴ καὶ ὡραία. Πρώτη ἔφθασε στὸ μεγάλο σπίτι, εἶμαι βεβαία, στὸ σπίτι ποὺ ζήσαμε μαζὶ ὅταν περιμέναμε τὸν Ζάκ. Παραξενεύτηκε ποὺ κανεὶς δὲν ἄκουσε ποὺ κτύπησε τὸ κουδοῦνι καὶ ψάχνοντας στὴν τσάντα της ἔβγαλε τὸ κλειδὶ ποὺ ἀπὸ τόσον καιρὸ δὲν τὄχε μεταχειρισθῆ. Μπῆκε κι' ἀνώφελα γύρεψε νὰ μὲ βρῆ στὰ διάφορα δωμάτια, ποὺ στολισμένα μὲ τὰ λουλούδια ποὺ προτιμοῦσε καὶ ποὺ τόσο τῆς μοιάζανε, ἀνησύχησε.

— Νικόλ, Νικόλ! — θὰ φώναξε.

Ὅλα, γύρω της, ἔχουνε γιορτινὴ ὄψι. Κι' αὐτὸς ἔφτασε τώρα στὰ κάγκελλα, τὰ κάπως σκουριασμένα. Κτύπησε καὶ ἡ Κλωντὶν ἔτρεξε. Δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ:

— Ζάκ!

— Κλωντίν!.. Ἐσὺ ἐδῶ! Πῶς αὐτό;

— Ἡ Νικὸλ μοὔστειλε σήμερα τὸ πρωῒ ἕνα τηλεγράφημα... Μιὰ λέξι: «Ἔλα».. Φοβήθηκα. Εἶνε ἄρρωστη;.. Ἢ κάτι πιὸ σοβαρό; Μὴ μοῦ πῆς πώς... Ὢ Ζάκ! Ποῦ βρίσκεται; Θέλω νὰ τὴν δῶ...

— Ἤξερε πὼς δὲν θἄταν ἐδῶ ὅταν σὲ καλοῦσε...

— Τί συμβαίνει;

— Μὲ παράτησε... Φοβόταν μὴ γυρίσω στὸ παληό μου σπίτι...

— Καταλαβαίνω... Θέλησε νὰ συναντηθοῦμε...

Φαντάζομαι τὰ πρόσωπά τους. Θὰ κάθησαν ὁ ἕνας πλάϊ στὸν ἄλλον, στὸν κῆπο... Τὰ μάτια τους, πρὶν ἀπὸ τὰ χείλη τους, θὰ λένε τὰ λόγια ποὺ δυὸ χρόνια τοὺς βασάνιζαν. Καὶ ἡ Κλωντὶν γελῶντας ἀπὸ εὐτυχία ἄφησε τὸν ἑαυτό της νὰ γείρη πάνω σ' ἐκεῖνον γιὰ νὰ παραδοθῆ στὰ φιλιά του...

Ξαπλωμένος ἐπάνω στὴν πράσινη χλόη τῆς ἔπιασε τὸ χέρι:

— Ἀγαπημένη μου ἐπὶ τέλους σὲ ξαναβρίσκω! Εἶσαι κοντά μου ἡ ἴδια ὅπως ἀκριβῶς οἱ θύμησές μου σὲ φέρναν πάντα μπροστά μου...

Τὴ στιγμὴ αὐτὴν ἀκριβῶς, ἡ Κλωντίν, σὰν ἀντίλαλος ἀποκρίθηκε:

— Ζὰκ γιὰ πές μου τώρα γιατί μὲ ἄφησες;...

— Μὰ ἀφοῦ τὸ ξέρεις:..

— Ὄχι, ποτὲ δὲν τὸ κατάλαβα. Ἁπλῶς τὸ δέχτηκα.

Μίλησαν... ἔδωσαν ἐξηγήσεις... Πῶς τὰ πράγματα γίνονταν ἁπλᾶ. Ἦταν θλιμμένοι καὶ ὅμως ἡ ἀγάπη τους μποροῦσε ἄξαφνα νὰ εἶναι εὐτυχισμένη.

Τώρα ποὺ ἔχει φύγει μακρυά μου — μόλις μιὰ ὥρα ἔχει περάσει καὶ μοῦ φαίνεται τόσο πολὺ — καταλαβαίνω τί ἦταν γιὰ μένα ὁ Ζάκ... Καὶ ὅμως ἐγὼ ἔκανα αὐτὸ ποὺ ἔπρεπε νὰ τοὺς ἑνώση. Δὲν ὑπῆρχε σύγκρισι ἀνάμεσα σὲ κείνη καὶ σὲ μένα. Συχνὰ ἀναρωτιόμουν πότε ἀκριβῶς ἀντιλήφθηκα πὼς ἤμουν ἄσχημη.

Ὅταν ἤμουνα μικρὴ δὲν μποροῦσα νὰ τὸ καταλάβω. Τίποτα δὲν μοὔδινε τὴν ἐντύπωσι πὼς ἤμουνα διαφορετικὴ ἀπὸ τὶς ἄλλες. Ὅταν γνωρίσαμε τὸν Ζὰκ κατάλαβα πόσο ἡ ἀδελφή μου ἡ Κλωντὶν ἦταν ἑλκυστική, μὲ τὰ χρυσᾶ μαλλιά της, τὰ θαυμάσια χείλη της, τὸ ὡραῖο κορμί της ποὺ ὀρθώνονταν σὰν κυπαρίσσι. Δίπλα της πόσο φαινόμουν ἄσχημη!

Ἀλλὰ μήπως θὰ ἄλλαζε ἡ μοῖρα μου ἂν ἤμουν τόσο ξανθὴ ἢ τόσο εὔσωμη; Δὲν ξέρω.

Μέναμε στὴν ἐξοχή. Ἦταν καλοκαῖρι. Ὁ Ζὰκ εἶχε πρωτόρθει μὲ κοινοὺς φίλους. Ἦταν ἕνας νέος μηχανικὸς ποὺ εἶχεν ἀναλάβει τὶς ἐργασίες τοῦ φράχτη τοῦ ποταμοῦ τῆς περιοχῆς. Ὅταν τὸν γνώρισα σὰ νὰ ξύπνησα ἀπὸ λήθαργο. Ἀμέσως τὸν ἀγάπησα. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὸν ξεχώρισα ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους. Δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ κεῖνον ποὺ εἶχα πλάσει μὲ τὴν φαντασία μου τὶς ὧρες τῆς μοναξιᾶς μου. Ἀλλὰ ἦταν ὁ Ζάκ.

Ἤμουν βεβαία πὼς θ' ἀγαποῦσε τὴν Κλωντίν. Τὴν ἀγάπησε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, ὅπως ὅλοι ὅσοι τὴν πλησιάζουν. Ἀλλὰ μήπως τὸ γεγονὸς αὐτὸ μποροῦσε νὰ μὲ κάνη νὰ μὴ τὸν σκέπτωμαι, σὰν ἕνα γλυκὸ ὄνειρο ποὺ ποτὲ δὲν θὰ τὸ ζοῦσα;

Συχνὰ βρισκόμασταν μόνοι οἱ δυό μας καὶ σὲ κάθε στιγμή, περίμενα νὰ μοῦ μιλήση γιὰ τὴν ἀγάπη του γιὰ τὴν Κλωντίν.

Ὑπέφερα πολύ. Ἀλλὰ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸ μάθη... Θὰ πέθαινα ἀπ' τὴ ντροπή μου. Δὲν εἶχα πολλὰ νὰ τοῦ προσφέρω. Σχεδὸν τίποτα. Ἐγὼ ποὺ δὲν ἤμουνα παρὰ μιὰ κοπέλλα μελαγχολικὴ καὶ ἄσχημη.

Τέλος, κάποια μέρα, ἐκείνη μοῦ ἀνήγγειλε τοὺς ἀρραβῶνες τους. Ἡ ὄψι της ἦταν πανευτυχισμένη. Καὶ σκέφθηκε γιὰ μένα γιὰ τὴ μοναξιὰ ποὺ μὲ περίμενε...

— Εἶνε ἀλήθεια, ἀγαπημένη μου ὅτι θὰ χωριστοῦμε σὲ λίγο... Πρὶν μὲ γνωρίση ὁ Ζὰκ δέχτηκε μιὰ θέσι στὸ Ντακάρ. Θὰ ξανάρθη σὲ ἔξη μῆνες καὶ τότε θὰ παντρευτοῦμε. Βλέπεις, θὰ περάσουμε τὸν χειμῶνα στὸ Παρίσι. Μᾶς ἀφίνει τὸ σπίτι του στὸ Ὠτέιγ.

Καὶ βγήκαμε ἔξω. Μιὰ τρελλὴ ἐπιθυμία μοῦ ἦρθε. Ἂν ξεχνοῦσε τὸν Ζὰκ καὶ ἔπιανε κανέναν ἄλλον...

Δὲν ἔπεσα ἔξω. Ἕνα φλὲρτ ἄρχισε μὲ τὸν Μπροῦνο. Ἴσως γιατί δὲν τὸ φοβόταν. Καὶ ἦταν ὁ Μπροῦνο ποὺ ἔγινεν, ἄθελα, ἡ αἰτία τοῦ δράματος.

Ὁ Ζὰκ μπῆκε ἀνεπάντεχα. Γιὰ νὰ μὴν ἀργοπορήση, πῆρε τὸ ἀεροπλάνο ἀντὶ τὸ πλοῖο. Ἦταν ἀργὰ καὶ στὸ σπίτι δὲν βρίσκονταν ἄλλος ἀπὸ μένα. Εἴχαμε γυρίσει ἀπὸ ἕνα φιλικὸ σπίτι μαζὶ μὲ τὴν Κλωντὶν καὶ πληροφορηθήκαμε πὼς ὁ Μπροῦνο εἶχε τηλεφωνήσει ὅτι εἶχεν ἀρρωστήσει βαρειὰ καὶ ὅτι ἐπιθυμοῦσε νὰ δῆ τὴν ἀδελφή μου.

— Τί νὰ κάνω; μὲ ρώτησε.

— Ὁ καημένος ἔχει ἀνάγκη. Πρέπει νὰ φανῆς ἄνθρωπος.

Χωρὶς νὰ τὸ ἐπιθυμῆ, πῆγε σπίτι του. Δὲν θέλησα νὰ τὴ συνοδεύσω. Καὶ νά ὁ Ζάκ!

— Ποῦ εἶναι ἡ Κλωντίν; μὲ ρώτησε.

Ἡ συγκίνησί μου ἦταν ἀπερίγραπτη. Κοκκίνισα. Μὲ ἅρπαξε γερὰ ἀπὸ τὰ χέρια:

— Νικόλ, εἶσαι φίλη μου. Πές μου τὴν ἀλήθεια.

— Εἶναι στὸ σπίτι κάποιου.

Μὲ ἄφησε καὶ ἀκούμπησε τὸ μέτωπό του στὴν παλάμη του, κάνοντας μιὰ χειρονομία ἀπελπισίας.

— Τί λές; Τί λές; Ἀδύνατο!...

— Τηλεφώνησε ἂν δὲν μὲ πιστεύῃς. Νά, τὸ νούμερό του, τοῦ εἶπα σηκώνοντας τοὺς ὤμους.

Μποροῦσα νὰ σώσω τὴν Κλωντίν. Καὶ ἔπρεπε νὰ τὸ κάνω. Προσπάθησα. Ἀλλά, ἄθελά μου, οἱ ἐξηγήσεις ποὺ ἔδωσα ἦταν τόσο ἀπίθανες.

— Ἤμουνα τόσο εὐτυχισμένος! Ἂν ἤξερες.. μοῦ εἶπε μὲ φωνὴ χαμηλή.

Ἔφυγε μὴ μπορῶντας νὰ βαστάξη τὸν πόνο του.

Στὴν Κλωντὶν δὲν εἶπα τίποτα γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Ζάκ. Τὸ ἔμαθε τὴν ἐπαύριο ἀπὸ ἕνα γράμμα: «Γελαστήκαμε — ἔγραφε — κι' ἂς ξαναπάρη ὁ καθένας τὸ δρόμο του».

Ὕστερα ἀπὸ λίγον καιρὸ συνήντησα τὸν Ζὰκ τυχαῖα, καὶ δύσκολα τὸν ἀνεγνώρισα. Πόσο εἶχε ἀδυνατίσει' πόσο τὸ χαμόγελό του ἦταν θλιμμένο, πόσο ἦταν ὠχρός! Ἦταν σὰ νὰ ξανάβρισκε μιὰ χαμένη φίλη. Ἡ παρουσία μου τοῦ ἀλάφρωσε κάπως τὴν ψυχή.

Μιὰ μέρα, κρατῶντας μου τὸ χέρι μοῦ μίλησε μὲ σοβαρότητα:

— Καταλαβαινόμαστε. Δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ νοιώσουμε λίγη χαρὰ μαζί; Ἂν ἡ θλῖψις μου, δὲν σοῦ προκαλῆ ἀηδία, νὰ παντρευτοῦμε. Ἔχω τόση ἀνάγκη ἀπὸ σένα! Μόνο ποὺ πρέπει νὰ μοῦ ὑποσχεθῆς πὼς δὲν θὰ μοῦ κρύψης ποτὲ τίποτα, ἀκόμα κι' ἂν πρόκειται νὰ μὲ λυπήσης. Δὲν θὰ δεχόμουνα ἀπὸ ὁποιαν θὰ γίνονταν γυναῖκα μου ἔστω καὶ τὸ πιὸ μικρὸ ψέμμα. Μοῦ τὸ ὑπόσχεσαι, Νικόλ:

Καὶ ὑποσχέθηκα, ἐνῶ τὰ χείλη του πλησίαζαν τὸ πρόσωπό μου ἀναζητῶντας τὰ μάτια μου!

Προσπαθήσαμε νἄμαστε εὐτυχισμένοι. Δὲν τὸ πετύχαμε. Ὡστόσο ἡ Κλωντὶν χάθηκε μόνη της καὶ εἴχαμε φύγει ἀπὸ τὸ παληὸ σπίτι τοῦ Ζάκ.

Ἡ ἀδελφή μου ταξίδευε. Καὶ ἡ σκέψις τοῦ ἄντρα μου τὴν συνώδευε στὶς μακρυνὲς χῶρες μὲ τὰ παραμυθένια ὀνόματα. Στὸ πρόσωπό μου ἔβλεπεν ἐκείνη. Καὶ ἐγὼ ἔνοιωθα τὸν ἑαυτό μου κλέφτη..

Τόσον καιρὸ ὁ πόνος μου εἶχεν ἀποκάνει. Ἀναζητοῦσα συνεχῶς τὴν μοναξιὰ κι' ἀκόμα μοῦ προκαλοῦσε φρίκη αὐτὴ ἡ τρομερὴ κωμωδία ποὺ παίζαμε... Αἰσθάνθηκα οἶκτο καὶ γιὰ τοὺς δύο...

Ὁ Ζὰκ ἦταν ὁ μόνος ἄνθρωπος στὸν κόσμο ποὺ μποροῦσε νὰ μὲ ὁδηγήση στὴν εὐτυχία. Ἀλλὰ ἡ εὐτυχία δὲν ἦταν γιὰ μένα.

Σιγὰ — σιγὰ ἡ ἰδέα τοῦ καθήκοντος ἐπεβλήθη μέσα μου. Γιατί νὰ μὴ δώσω στὸν Ζὰκ τὴν Κλωντίν;

Εἶπα ψέμματα στὸν Ζὰκ ὅτι ἀγαποῦσα ἄλλον. Κι' ἔστειλα στὴν Κλωντὶν τὸ τηλεγράφημα ποὺ θὰ τὴν ἔκανε νὰ γυρίση στὸ ἄδειο σπίτι.

Ἦρθαν... Ξέρουν... Πρέπει νὰ συνηθίσω νὰ μὴ λυπᾶμαι γιὰ τὴν εὐτυχία τους.

* * *

Εἶχα ἀφήσει τὸν ἑαυτό μου νὰ γλυστρήση χάμω καὶ τὸ πρόσωπό μου νὰ χωθῆ μέσα σ' ἕνα μαξιλάρι. Προσπαθοῦσα νὰ μὴ σκέπτωμαι νὰ μὴ κλαίω... Ἡ λύπη μὲ κυρίευε... Ὅλα ὅμως θὰ περάσουν μιὰ μέρα. Ὄχι... Ὄχι δὲν θέλω... Θὰ κρατήσω μέσα μου τὴν ἀγάπη μου, περήφανα κι' ἂν ἀκόμα θὰ μὲ κατέστρεφε...

Μοῦ φαίνεται πὼς ἡ ἴδια ἡ ζωή μου θὰ καταστρέφονταν ἂν ἡ χαρὰ χάνονταν, ἂν ξεχνιόνταν οἱ ὧρες ποὺ ὁ Ζὰκ ἦταν ἄνδρας μου...

Ἔξαφνα, τινάχτηκα... Ἡ αἴσθησι μιᾶς παρουσίας μ' ἔκανε νὰ ἀνασηκώσω τὸ κεφάλι μου. Ὁ Ζὰκ στεκόταν δίπλα μου...

Στὸν καθρέφτη ποὺ ἦταν ἀπέναντί μου, βλέπω τὸ πρόσωπό μου. Ἤμουνα σὰν τρελλή... Ἂς σωπαίνη... Οἱ κατηγόριες του μοῦ ἀξίζουνε, ἀλλὰ ἂς μὲ λυπηθῆ...

Ἕνα χαμόγελο ἀνθίζει στὰ χείλη του. Πλησιάζει, μὲ σηκώνει:

— Τρελλή... ἀγαπημένη... δὲν μοῦ εἶπες ἀλήθεια... Ἀκόμα μ' ἀγαπᾷς.

— Ναί... Πήγαινε ὅμως... ἡ Κλωντὶν σὲ περιμένει..

— Θὰ βρίσκεται κιόλας μακρυά...

— Τί λές; Τὴν ἄφησες νὰ φύγη ὕστερα ἀπὸ ὅ,τι σοῦ εἶπε;...

— Δὲν μοῦ μίλησε .. Τὴν εἶδα ποὺ χτυποῦσε στὰ κάγκελλα καὶ ξανάρθα κοντά σου...

— Μὰ ἀφοῦ σὲ ἀγαπάει! Δὲν σὲ πρόδωσε.. Ἐγὼ ἐκμεταλλεύθηκα τὴν εὐκαιρία. Τὴν ἐζήλευα...

— Σώπαινε... Τὰ ξέρω ὅλα αὐτὰ ἀπὸ δῶ καὶ ἕνα χρόνο. Συνήντησα τὴν Κλωντὶν μιὰ μέρα τυχαῖα.. κι' ἐξηγηθήκαμε...

— Ἂς χωρίσουμε καὶ παντρέψου μὲ κείνη!...

— Ἔχει παντρευθῆ καὶ κείνη... Καὶ εἶνε εὐτυχισμένη!.. Ἡ Κλωντὶν δὲν μὲ ἀγάπησε ποτέ. Ξέρεις ἐσὺ καλύτερα ἀπὸ μένα τὸν χαρακτῆρα της. Δὲν θέλω νὰ τὴν κατηγορήσω. Θὰ ἦταν ἀστεῖο νὰ πιστέψω πὼς θὰ μποροῦσα νὰ τὴν ἀλλάξω. Ἄλλος ἄνθρωπος ἐκείνη ἄλλος ἐγώ... Κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητάη ἀπὸ τὸν ἄλλον ὅ,τι δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ προσφέρη. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὡς ἐκείνη τὴ στιγμὴ ποὺ ἦρθα ξαφνικὰ καὶ σὲ ηὗρα μόνη στὸ σπίτι, τὴν ἀγαποῦσα πολύ. Ἀκόμα κι' ὅταν χωρίσαμε, δὲν μποροῦσα νὰ ἡσυχάσω. Κοντά σου ἔνοιωσα ἀνακούφισι κι' αἰσθάνθηκα ὅ,τι μοῦ ἔλειπε. Καὶ γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, ἀκόμα κι ὅταν παντρευτήκαμε παρ' ὅλο ποὺ ἡ ἐκτίμησί μου καὶ ἡ ἀγάπη μου γιὰ σένα ἦταν ἀπέραντη, δὲν εἶχα ξεχάσει τὴν Κλωντίν. Ἤμουνα ὡστόσο βέβαιος πὼς δὲν ἐπρόκειτο ποτὲ νὰ ξανασμίξουμε. Πὼς δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ πάψω νὰ σ' ἀγαπῶ. Τὸ δρᾶμα μου ἦταν ἀπερίγραπτο... Ἐσένα σὲ ἀγαποῦσα καὶ σὲ ἐκτιμοῦσα, ἐκείνη τὴν ἀγαποῦσα, ἀλλὰ δὲν τὴν ἐκτιμοῦσα. Ἦταν τρομερό... Κι' ἦρθε ἡ στιγμὴ ποὺ συνήντησα τὴν Κλωντίν. Τί τύχη γιὰ μένα! Καθήσαμε καὶ μιλήσαμε ψύχραιμα. Ποτὲ δὲν τὴν ἄκουσα νὰ μιλάη μὲ τόση λογική, μὲ τόση εἰλικρίνεια, μὲ τόση ἀγάπη γιὰ σένα. Χωρίσαμε σὰν φίλοι. Τώρα τὴν ἐκτιμῶ ἀλλὰ δὲν τὴν ἀγαπῶ. Ἡ συνάντησις ἐκείνη ἔδιωξεν ἕνα βραχνᾶ ἀπὸ τὰ στήθη μου.

Δὲν ξέρω πιὰ τί νὰ πῶ... Ἡ καρδιά μου χτυπάει τόσο ἀδύναμα, ποὺ δὲν τολμάω νὰ ἀνασάνω...

— Δὲν θὰ μοῦ τὸ συγχωρέσης ποτὲ...' τοῦ εἶπα.

Ὁ Ζὰκ μὲ κρατοῦσε γερά, σὰ νὰ προσπαθοῦσε νὰ μὴ πέσω:

— Οὔτε τὸ σκέφθηκα ποτέ, ἀπήντησε.

— Βλέπεις πρέπει νὰ χωρίσουμε!

Ἀλλὰ μοῦ εἶπε μὲ ἕναν τόνο θριαμβικό:

— Γιατί νὰ σὲ συχωρέσω;... Ἕνα πρᾶμμα ἔχει σημασία: Ὅτι ἐγὼ σὲ ἀγαπῶ!..

ΖΑΝ — ΠΩΛ ΛΑΡΟΣ

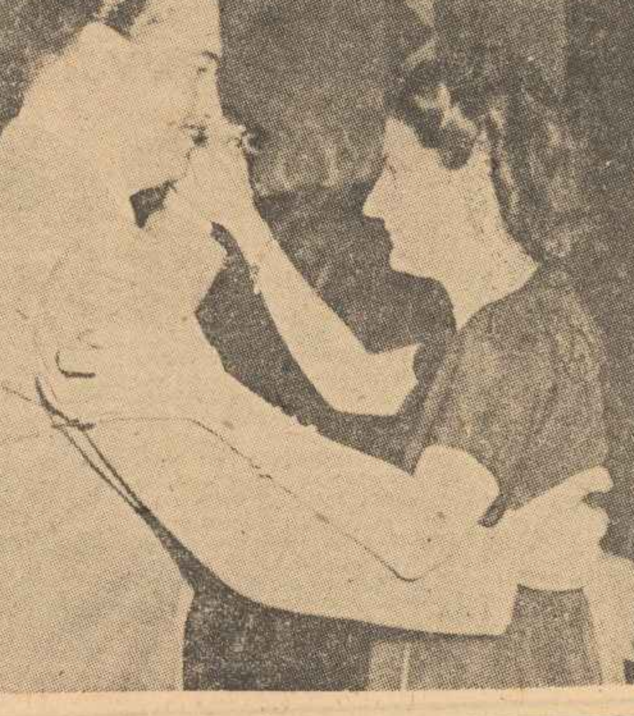

Ἡ κ. ΗΝΤΕΝ, σύζυγος τοῦ πρώην ὑπουργοῦ τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Μεγάλης Βρεταννίας, χορεύει εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην μὲ τὸν ἠθοποιὸν τοῦ κινηματογράφου Τζὼν Λάντερ, ὁ ὁποῖος τελευταίως ἐπῆρε διαζύγιο ἀπὸ τὴν Χέντυ Λαμάρ. Ἡ κ. Ἤντεν ἔχει ἐπισκεφθῆ δι' ὀλίγας ἡμέρας τὴν Νέαν Ὑόρκην. Ὁ μεγαλύτερος υἱός της, ἀξιωματικὸς τῆς ΡΑΦ, ἐφονεύθη τὸ 1945 στὴ Βιρμανία. Ὁ σύζυγός της, ἐκτὸς τῶν γνωστῶν ἱκανοτήτων του εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ εἰς τὴν διπλωματίαν, εἶναι τὸ πρότυπον τῆς ἀνδρικῆς κομψότητος εἰς τὸ Λονδῖνον. Ἀλλὰ καὶ ἡ κ. Ἤντεν δὲν ὑστερεῖ.

Ξαναπαντρεύτηκε ὁ βασιλεὺς τοῦ βιολιοῦ

Ἡ μεγαλύτερη ἔκπληξις γιὰ τοὺς Λονδρέζους αὐτὲς τὶς μέρες, ἦσαν οἱ γάμοι τοῦ περιφημοτέρου βιολιστοῦ τοῦ κόσμου, Γιεχοῦντι Μενουχὶν, μὲ τὴν κόρη τῆς λαίδης Χαρκοὺρ, τέως κυρίαν Γκοὺλντ. Οἱ γάμοι ἔγιναν μυστικά, παρουσία ἐννέα ἀτόμων μόνον, καὶ ἐγνώσθησαν εἰς τὴν ἀγγλικὴν πρωτεύουσαν μόνον μετὰ τὴν τέλεσίν των.

Ὁ Βασιλεὺς τῶν βιολιστῶν ποὺ πληρώνεται ἀκριβώτερα ἀπ' ὅλους τοὺς διασήμους συναδέλφους του, ἐχώρισε πρὸ ὀλίγων μόλις μηνῶν εἰς τὸ Ρένο, τὴν ἀμερικανικὴν πόλιν τῶν διαζυγίων. Εἶχε νυμφευθῆ τὴν πρώτην σύζυγόν του, ἐπίσης στὸ Λονδῖνον, πρὸ ἐννέα ἐτῶν. Ὁ Μενουχὶν ἔχει δύο παιδιὰ ἀπὸ τὸν πρῶτον γάμον του, καὶ ἐπέτυχε ἀπὸ τὸ δικαστήριο νὰ ἀνατεθῆ εἰς αὐτὸν ἡ ἀνατροφή των.

Ὁ Γιεχοῦντι Μενουχὶν

Ὁ ἐξαιρετικὸς αὐτὸς καλλιτέχνης τοῦ δοξαριοῦ, ἀνῆκε σὲ μιὰ οἰκογένεια πολυμελῆ καὶ πάμπτωχη.

Ἕνας δημοσιογράφος παρεκάλεσε τὸν Γιεχοῦντι Μενουχὶν νὰ τοῦ ἐμπιστευθῆ ποιὸ περιστατικὸ τῶν παιδικῶν του χρόνων, τοῦ προξένησε τὴν ζωηρότερη ἐντύπωσι.

Ὁ διάσημος βιολιστὴς τοῦ διηγήθη μὲ συγκίνησιν:

— Τὸ εὐτυχέστερο γεγονὸς τῶν παιδικῶν μου χρόνων, ἦταν ἡ ἀπόκτησις τοῦ πρώτου βιολιοῦ μου. Ἕνα νέον ἔτος, ὁ πατέρας μου μοῦ ἀγόρασε μὲ μεγάλη θυσία, ἕνα τραινάκι, ἀλλὰ ἐγὼ οὔτε τὸ ἄγγισα κἄν. Ζητοῦσα καὶ καλὰ νὰ μοῦ πάρη ἕνα βιολί. Ἦταν μιὰ πολὺ μεγάλη ἀξίωσι ἀπὸ ἀνθρώπους τόσο φτωχοὺς σὰν τοὺς γονεῖς μου, ποὺ ἀρκετὲς φορὲς ἐστερήθησαν τὸ φαγητό τους, γιὰ νὰ μὴ χάσουν μιὰ συναυλία. Ἕνας τέτοιος μουσικόφιλος ἄνθρωπος, καταλάβαινε ἀκόμη καλύτερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους τὴ λαχτάρα τοῦ παιδιοῦ του ν' ἀποκτήση βιολί. Ὁ καϋμένος ὁ πατέρας μου, ἔτρεξε στὸν στενώτερό του φίλο καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὁ γυιός μου ζητάει ἕνα βιολὶ καὶ τὸ ἔχω μεγάλο καϋμὸ ποὺ δὲν μπορῶ νὰ τοῦ τὸ πάρω.

Ὁ φίλος τοῦ πατέρα μου, ποὺ ἦταν εὔπορος καὶ ποὺ εἶχε καλὴ καρδιά, τὸν παρηγόρησε:

— Ἔννοια σου καὶ θὰ τοῦ πάρω ἐγὼ ἕνα βιολί.

Μοῦ τὸ ἔφερε τὸ ἴδιο βράδυ καὶ ὅταν μ' ἄκουσε νὰ παίζω γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου βιολί, ὁ φίλος τοῦ πατέρα μου, μοῦ βρῆκε ἀμέσως ἕνα καλὸ καθηγητή. Μετὰ πέντε χρόνια, γινόμουν ὁ σολίστας τῆς φιλαρμονικῆς ὀρχήστρας τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου.

Ὁ Γιεχοῦντι Μενουχὶν δὲν εἶναι ἡ μόνη καλλιτεχνικὴ δόξα τῆς οἰκογενείας του. Ἡ μιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ ἀδελφές του, ἡ ἀγαπημένη του Χεμπζίμπαχ, εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς ἐξαιρετικώτερες πιανίστες ποὺ ἔχει νὰ ἐπιδείξη ἡ νέα γενεά.

Τὰ δυὸ ἀδέλφια, κερδίζουν σήμερα ὅσα θέλουν. Τὰ χέρια τοῦ καθενός, εἶνε ἀσφαλισμένα διὰ ποσὸν πέντε ἑκατομμυρίων δολλαρίων. Ἀμφότερα τὰ ἀδέλφια λέγουν: «Καλύτερα νὰ πεθάνω, παρὰ νὰ πάθουν τίποτε τὰ χέρια μου»,

Καὶ ἂν δὲν ἐφοβοῦντο μὴν πικράνουν τοὺς γονεῖς των, ἴσως νὰ ἐπρόσθεταν:

«Λατρεύουμε τὴ μουσική, ἀμέσως μετὰ ἀπὸ τὸ Θεό».

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΤΑ ΓΑΝΤΙΑ

Μέσα σὲ πένθιμο κουτὶ ἀπὸ κυπαρίσσι
—Ὤ, τί πικρὰ τὸ ξύλο του μοσκοβολᾷ ἡ βροχή!—
Τὰ καλοκαιρινά σου γάντια τἄχω κλείσει
Σπαρμένα μὲ φιλιὰ τοῦ ἀποσπερίτη κι ἐνοχή.

Στὴν ἄσπρη τους διαφάνεια καθαρὰ διακρίνω
Τὸ γελαστό σου τώρα πνεῦμα τῆς καλοκαιριᾶς
Ἀνθὸς τὸ ψέμμα σου κι ἄχος φωτερό μου κρίνο
Ἂς μὴ βραδυάση ἐπάνω του ἡ νύχτα κι ὁ βορηᾶς!

Μὰ τόσο πῶς τρεμίζεις στὸν καθρέφτη ἀγνάντια
Δειλὸ κερί, σὺ τῆς ψυχῆς μου φλόγα ὅταν διαβῆ
Τοῦ φθινοπώρου ὁ πρῶτος ἴσκιος ἄσπρα γάντια
Λικνίστε μου ἁπαλὰ στὰ χέρια τὄνειρο ποὺ σβεῖ..

Λογιάζω, ἀγάπη μου, τὸ βουερὸ λιμάνι
Μὲ τ' ἄοπλα χεράκια σου, σὰν ὀρφανὰ πουλιὰ
Ἂν φτάσης δίχως γάντια πιά, χωρὶς μιὰ πλάνη
Πῶς θἄβρη τὸ σκοτάδι τὰ χεράκια σου γυμνά...

ΣΠΥΡΟΣ ΠΛΑΣΚΟΒΙΤΗΣ

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ο ΦΑΡΟΦΥΛΑΚΑΣ

Ὁ κόμης Σάγκ ἦταν ἀποφασισμένος νὰ κάνη τὴν ἐρωτικὴ ἐκμυστήρευσί του, τὸ ἴδιο ἐκεῖνο βράδυ. Μετὰ τὸ πρῶτο βὰλς ποὺ χόρεψε τὴν Αὐγή, ὁ κόμης ρώτησε τὴν κοπέλλα:

— Πότε θὰ παρουσιασθῆ ἡ εὐκαιρία νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸν πύργο μου;

— Ὁ πύργος σας εἶναι πολὺ μακρυά, καὶ ἡ μητέρα μου δὲ θέλει νὰ κάνη τόσο μεγάλο ταξίδι ἐφέτος τὸ καλοκαίρι.

— Θὰ μπορούσατε νὰ ἔρθετε χωρὶς τὴ μητέρα σας...

— Καὶ μὲ ποιόν θὰ ἐρχόμουν;

— Μαζί μου!

— Ὄχι κόμη. Αὐτὸ δὲ γίνεται στὴ Σουηδία. Δὲν εἴμαστε στὴν Ἀμερική.

— Ὑποθέστε ὅτι ὁ πύργος μου σᾶς ἀνήκει — ἐπέμεινε ὁ κόμης Σάγκ.

— Τότε θὰ πήγαινα ἐκεῖ, κατὰ προτίμησι μονάχη μου.

— Καὶ δὲ θὰ μοῦ δίνατε τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ;

— Αὐτὸ θὰ ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τὸ ἀντάλλαγμα ποὺ θὰ μοῦ ζητούσατε γιὰ τὴν ὑποθετικὴ αὐτὴ ἰδιοκτησία μου.

— Δὲν θὰ σᾶς ζητοῦσα ἀπολύτως τίποτε!

— Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, ἀφῆστε μου ὅλο τὸ καλοκαῖρι νὰ σκεφθῶ. Θἄχετε τὴν ἀπάντησί μου τὸ φθινόπωρο.

Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ Αὐγὴ ἔφυγε μὲ τὴ μητέρα της γιὰ τὸ ἐξοχικό τους κτῆμα.

Σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὸ κτῆμα τους, ποὺ ἦταν παραθαλάσσιο, ὑπῆρχε κάποιο μικροσκοπικὸ νησί, ὅπου εἶχαν ἀνεγείρει ἕνα φάρο.

Ἡ Αὐγὴ ἤθελε νὰ πάη σ' αὐτὸ τὸ νησάκι μὲ τὴ βάρκα. Ὅταν ξεκίνησε γιὰ 'κεῖ, ἡ κοπέλλα ρώτησε τὸ βαρκάρη:

— Τὸ νησὶ εἶναι κατοικημένο;

— Μάλιστα. Ὁ μόνος του κάτοικος εἶνε ὁ φαροφύλακας.

— Καὶ πῶς μπορεῖ νὰ ζῆ ἐκεῖ κατάμονος; — ρώτησε ἡ Αὐγή.

— Μὰ εἶναι ὑποχρεωμένος γιὰ ν' ἀνάβη τὸ φάρο, ἀφοῦ δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς αὐτόματους.

— Καὶ τί κάνει ὅλη τὴν ἡμέρα σ' αὐτὸ τὸ ἐρημόνησο;

— Περνάει τὸν καιρό του διαβάζοντας ἢ γράφοντας.

Ἡ Αὐγὴ χαμογέλασε.

Ὅταν ἡ βάρκα ζύγωσε στὸ νησάκι, ὁ φαροφύλακας πῆγε νὰ ὑποδεχθῆ τοὺς ἐπισκέπτες. Ἡ Αὐγὴ ἀντήλλαξε μαζί του μερικὲς φράσεις. Αὐτὸς ὁ νέος τῆς ἔκανε ζωηρότατη ἐντύπωσι. Ὄχι τόσο γιατὶ ἦταν ὡραῖος, ἀλλὰ πρὸ πάντων, μὲ τὴν τρυφερὴ καὶ κάπως κουρασμένη ἔκφρασι τῆς μορφῆς του.

— Ζῆτε πολὺν καιρὸ μονάχος ἐδῶ;

— Μάλιστα δεσποινίς, ἀπὸ τρία χρόνια ποὺ πέθανε ἡ μητέρα μου.

Σὲ λίγο, σηκώθηκε ἄγριος ἀέρας καὶ ὁ βαρκάρης συμβούλεψε τὴν Αὐγὴ νὰ φύγουν ἀμέσως, ἀλλὰ ἐπενέβη ὁ φαροφύλακας:

— Ἐγὼ δὲν σᾶς συνιστῶ. Ὁ ἀέρας εἶναι βόρειος καὶ θὰ δυναμώση ἀκόμη περισσότερο.

— Μὰ τί πρέπει νὰ κάνωμε; — ρώτησε ἡ Αὐγὴ μὲ νευρικότητα.

Ὁ φαροφύλακας ποὺ πρόσεξε τὴν ταραχή της, τῆς εἶπε:

— Δεσποινίς, δὲν φανταζόμουν ὅτι θὰ φοβόσασταν νὰ μείνετε ἐδῶ

— Ποιὸς σᾶς εἶπε πὼς φοβᾶμαι; Ἁπλῶς σκέπτομαι ὅτι ἡ μητέρα μου θ' ἀνησυχήση γιὰ μένα καὶ γι' αὐτὸ προτιμῶ νὰ φύγωμε.

Ὁ νέος ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὸν ὦμο τῆς Αὐγῆς, καὶ εἶπε μὲ αὐταρχικότητα:

— Δὲν μπορεῖτε νὰ φύγετε, δεσποινίς, γιατὶ σίγουρα θὰ πνιγῆτε.

Ξαφνικά, ἡ κοπέλλα ἔνοιωσε τέτοια ἐμπιστοσύνη σ' αὐτόν, ποὺ ἦταν ἕτοιμη νὰ τοῦ τείνη τὸ χέρι της καὶ νὰ τοῦ πῆ: «Θὰ σᾶς ἀκολουθήσω, ὅπου καὶ ἂν μοῦ προτείνετε νὰ πᾶμε!»

Ὁ βαρκάρης βγῆκε ἀπὸ τὴν καλύβα, λέγοντας:

— Πάω νὰ σιγουρέψω τὴ βάρκα, μὴν πάθη καμμιὰ ζημιά.

Ὁ φαροφύλακας ἔτεινε ἕνα κλειδὶ στὴν Αὐγή, λέγοντάς της:

— Ἀνοῖξτε τὸ ντουλάπι καὶ πάρτε κουβέρτες. Θὰ κοιμηθῆτε ἐδῶ, κι' ἐγὼ θὰ μείνω στὸ πάνω δωμάτιο.

Σὲ λίγο, ὁ φαροφύλακας, ἄκουσε τὴν κοπέλλα ν' ἀνοίγη τὴν πόρτα τῆς καλύβας. Ὁ νέος κατέβηκε γρήγορα καὶ ἔτρεξε κατόπιν της. Ὅπως τὸ πρόβλεψε, ὁ δυνατὸς ἄνεμος εἶχε παρασύρει τὴν Αὐγή, καὶ τὴν ἔρριξε χάμω. Ὁ φαροφύλακας τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ μπράτσο.

— Γιατί νὰ βγῆτε; Εἶναι ἐπικίνδυνο.

— Ζεσταινόμουν πολὺ — ψιθύρισε ἡ κοπέλλα.

— Ἡ μητέρα μου χάθηκε μιὰ νύχτα καταιγίδας, σὰν τὴν ἀποψινή.

— Πνίγηκε; — ρώτησε ἡ Αὐγή.

— Μάλιστα. Γλύστρησε ἀπ' αὐτοὺς τοὺς βράχους.

— Πῶς τὴν ἀγαπούσατε! — ψιθύρισε ἡ Αὐγή.

— Ὤ, ναί! Κι' ἀπὸ τὴ νύχτα ἐκείνη, δὲν ἀγάπησα πιὰ κανένα ἀπὸ τοὺς ζωντανούς. Καὶ κάθε βραδυὰ ποὺ ἔχει θύελλα σὰν ἀπόψε, ξανακούω τὴν ἀπελπισμένη κραυγὴ ποὺ ἔμπηξε γλιστρῶντας στὸ κενό. Ἴσως, ὅμως, ἀπὸ τώρα, νὰ θυμᾶμαι κάποιαν ἄλλη νύχτα, ὅταν θὰ σφυρίζη ἡ καταιγίδα.

Ἄθελά της, ἡ Αὐγὴ σφίχθηκε ἀπάνω του.

Ὁ φαροφύλακας τῆς εἶπε σὲ ἱκετευτικὸ τόνο:

— Γυρίστε στὴν καλύβα, εἶναι προτιμώτερο.

— Ὄχι. Ἐγὼ προτιμῶ νὰ μείνω ἐδῶ καὶ ξέρω καλά, ὅτι τὸ προτιμᾶτε καὶ σεῖς!..

Τὸ ἄλλο πρωΐ, τὴν ὥρα ποὺ ὁ βαρκάρης ἑτοίμαζε τὸ πανὶ τῆς βάρκας γιὰ νὰ φύγη ἡ Αὐγή, ὁ φαροφύλακας ρώτησε τὴν κοπέλλα:

— Πότε θὰ ξαναϊδωθοῦμε;

— Ποτέ! — ἀποκρίθηκε ἐκείνη

— Τότε, δὲ μπορῶ νὰ σ' ἀφήσω νὰ φύγης — ψιθύρισε ὁ νέος.

Ἡ Αὐγὴ τὸν κύτταξε κατάμματα καὶ τοὖπε μὲ σταθερὴ φωνή:

— Πάρε με πάλι στὴν ἀγκαλιά σου ὅπως χθὲς τὴ νύχτα καὶ φέρε με στὴν ἄκρη τοῦ βράχου ὅπου γλύστρησε ἡ μητέρα σου..

Ὁ φαροφύλακας ψιθύρισε:

— Ξέρεις τί μοῦ ζητᾷς: Φόνο καὶ αὐτοκτονία! Ἴσως νἄχα κουράγιο γιὰ τὸ δεύτερο, ὄχι ὅμως καὶ γιὰ τὸ πρῶτο.

Τότε ἡ Αὐγή, ἀπομακρύνθηκε χωρὶς νὰ γυρίση πιὰ νὰ τὸν κυττάξη..

* * *

Ὅταν σὲ λίγους μῆνες ἡ κοπέλλα γύρισε στὴν πρωτεύουσα δὲν ἔνοιωθε πιὰ τὴ δύναμι νὰ ἀντισταθῆ στὴν ἐπιθυμία τῆς μητέρας της. Ὅσο προχωροῦσε ὁ καιρός, ἡ Αὐγὴ καταλάβαινε τί μάταιη ἦταν ἡ ἀπόφασί της, νὰ πήγαινε τὸ παιδί της μόλις τὸ γεννοῦσε, στὸν πατέρα του, νὰ τὸ μεγαλώση στὸ ἔρημο νησάκι.

Καὶ σὰν ἡ νέα γυναῖκα ἄκουσε τὴ μητέρα της νὰ τῆς λέη: «Αὐγή, ἐπὶ τέλους ὁ κόμης γύρισε. Ἑτοιμάσου σὲ λίγη ὥρα νὰ τὸν δεχτῆς» — ἡ Αὐγὴ κατάλαβε καλά, πὼς ἡ ἀδυναμία της τὴν καταδίκαζε στὴ μόνη λύσι ποὺ θὰ ἔσωζε τὰ προσχήματα.

Κι' ὅταν ὁ κόμης ἔφτασε στὸ σπίτι της καὶ ἡ μητέρα της ἄφησε τὴ νέα γυναῖκα μόνη μαζί του, ἡ Αὐγὴ θέλοντας καὶ μή, δέχθηκε τὴν πρότασί του νὰ παντρευτοῦνε. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ μητέρα της παρουσιάστηκε πάλι στὸ σαλόνι, ἡ Αὐγὴ ἦταν κατάχλωμη. Ὡστόσο, βρῆκε τὴ δύναμι νὰ τῆς πῆ:

— Μητέρα συγχαρῆτε μας! Ὁ κόμης κι' ἐγώ, θὰ παντρευτοῦμε τὴν ἄλλη ἑβδομάδα!..

ΑΝΝΑ - ΚΑΡΛΟΤΤΑ ΛΕΦΦΛΕΡ

ΞΕΝΗ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ

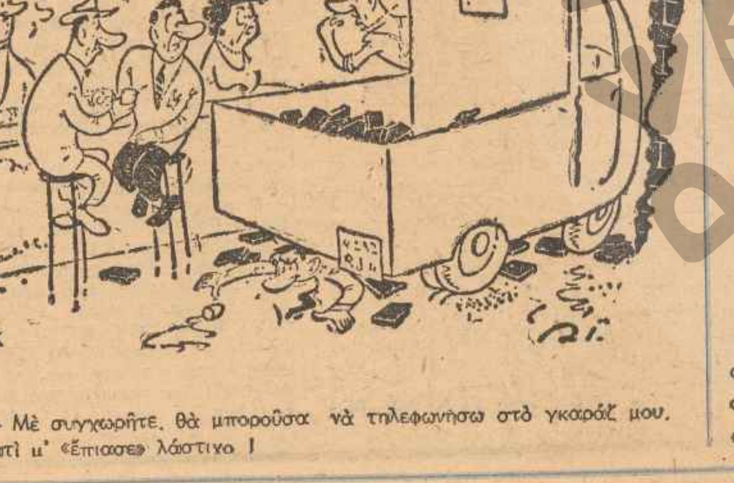

— Μὲ συγχωρῆτε, θὰ μποροῦσα νὰ τηλεφωνήσω στὸ γκαράζ μου, γιατὶ μ' «ἔπιασε» λάστιχο!

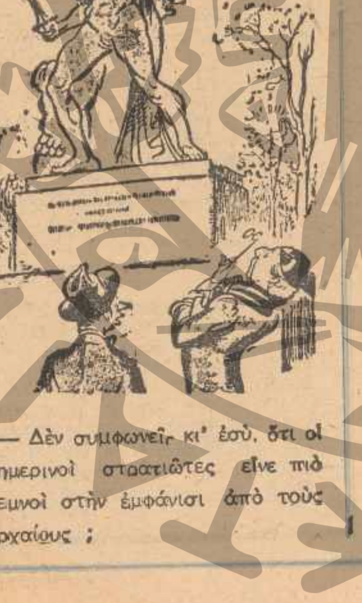

— Δὲν συμφωνεῖς κι' ἐσύ, ὅτι οἱ σημερινοὶ στρατιῶτες εἶνε πιὸ σεμνοὶ στὴν ἐμφάνισι ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους;

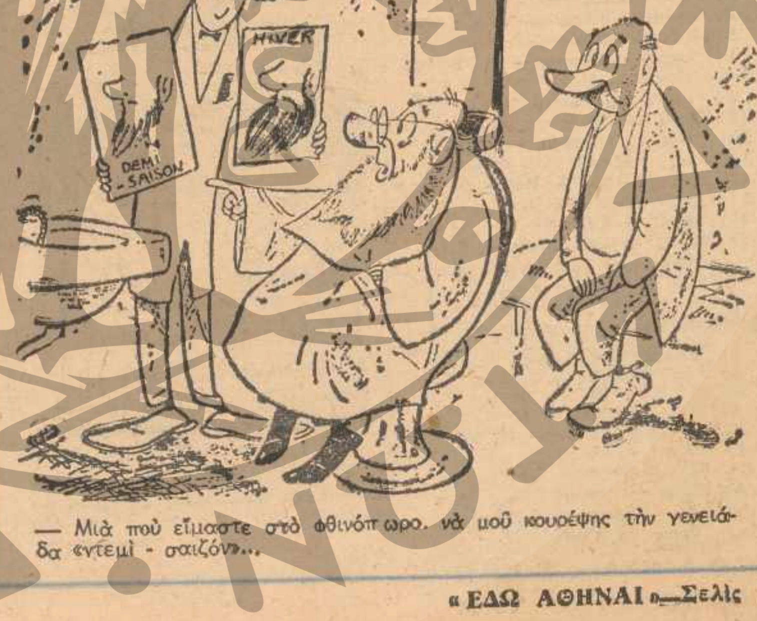

— Μιὰ ποὺ εἴμαστε στὸ φθινόπωρο, νὰ μοῦ κουρέψης τὴν γενειάδα «ντεμὶ - σαιζόν»...

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟΝ 88

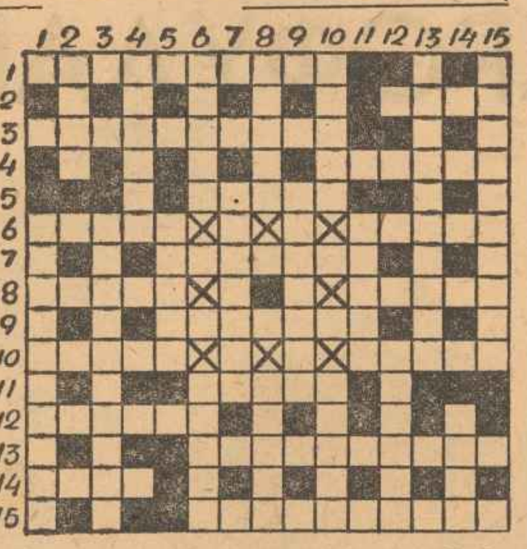

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) Ἔργον τοῦ Σαίξπηρ. — Ρωμαῖος Πατρίκιος.
2) Ἐπίρρημα χρονικόν.
3) Ἔτσι πρέπει νὰ εἶναι ἡ καλὴ σύζυγος στὸ σπίτι.
4) Ἕνα ὡραῖο νησὶ τοῦ Αἰγαίου
5) Τὴν καταδικάζει ὁ ποινικὸς νόμος.
6) Μεγάλη εὐεργέτις. — Καὶ ἐκεῖ ὤργίασαν οἱ Γερμανοί.
7) Ἀθηναϊκὸς κινηματογράφος.
8) Βιβλικὸν πρόσωπον. — Ἥσυχα ἤρεμα.
9) Τοὺς διαπλέουν μεγάλα σκάφη (πλ.)
10) Ποσοτικόν. — Δοξαστικὸν ἐπιφώνημα.
11) Ἡ παρακμὴ τοῦ ἀνθρώπου.
12) Ὀπαδοὶ ἑνὸς μεγάλου ἑλληνικοῦ κόμματος.
13) Ἐπαρχία τῆς Ἰσπανίας.
19) Εἶδος καπέλλου.
15) Ξεχωριστὸς καὶ ἀνήκει σὲ κάθε ὑπουργό.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) Εἰδικὰ Δελτάρια.
2) Κινηματογραφικὴ ἑταιρία.
3) Ἔτσι λέγονται αἱ καλαὶ Τέχναι.
4) Ρουμανικὴ πόλις.
5) Τὸ βῆμα τῶν κληρικῶν.
6) Πολτοποιημένον πρᾶγμα. — Ἡ κτιζομένη οἰκοδομή.
7) Βουνὸ τῆς Ἀττικῆς.
8) Ἐμπορικὴ ὁδὸς τῶν Ἀθηνῶν. — Φυτὸν (πληθυν.)
9) Ἀριθμός.
10) Ὑπάρχουν πολλαὶ εἰς κάθε ἐφημερίδα (ὀνομ.) — Τρόπος μαγειρεύματος.
11) Θρηνῶ.
12) Λόφος τῶν Ἀθηνῶν.
13) Ἀπασχολοῦν τοὺς Μαθηματικούς.
14) Χρησιμοποιεῖται διὰ φόρτωσιν ἢ ἐκφόρτωσιν.
15) Ἀποστάσεις.

(Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Ι. Παπαδοπούλου)

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΥΠ' ΑΡΙΘΜΟΝ 89

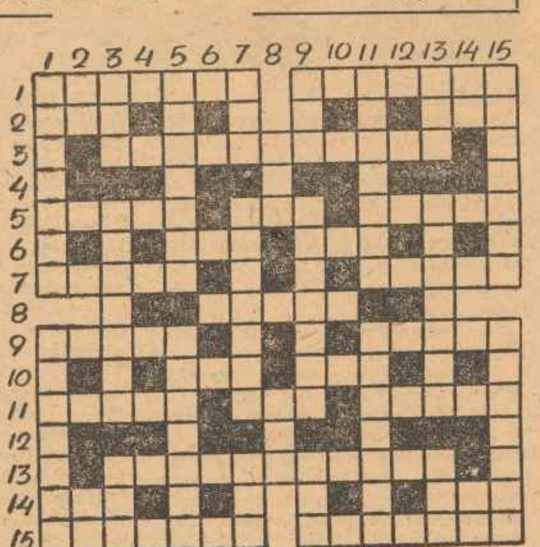

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) Χρησιμεύει διὰ τὴν μεταφορὰν φρούτων καὶ λαχανικῶν. — Πληρεξούσιος κράτους..
2) Πρόθεσις. — 16ος
3) Βιομηχανία διὰ τὴν καθαριότητα.
5) Ἄγγλος καθηγητὴς καὶ πολιτικὸς σύγχρονος — Θεός. — Πήλινον δοχεῖον.
6) Μυθικὴ χώρα γνωστὴ ἀπὸ τὸ χρυσόμαλλον δέρας. — Νῆσος.
7) Ἀγχέμαχον ὅπλον (δημ.) — Ἀποστροφή.
8) Νῆσος τῶν Κυκλάδων.
9) Ἀξιόποινος πρᾶξις. — Εἶναι πολεμικὴ καὶ θεμέλιον.
10) Τρέξιμο ὑγροῦ. — Συμπεραίνει.
11) Κρυμμένη στὴ στάχτη. — Γενεὰ (δημοτική) — Μουσικὸς ὅρος.
13) Πολιτεία τῆς Ἀμερικῆς.
14) Προχωρεῖτε (ἀρχ.) — Πόλις τῆς Γαλλίας ὅπως προφέρεται.
15) Φρικτά. — Ξηρὸς καρπός.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) Τὸ πλοῖον τῆς ἐρήμου. — Χώρα τῆς Εὐρώπης ὁ ἀπ' αἰώνων καυγᾶς μεταξὺ Γαλλίας καὶ Γερμανίας.
2) Πρόθεσις πρὸ φωνήεντος. — Τὰ δύο σύμφωνα λέξεως ποὺ μεταχειριζόμεθα ὅταν τὰ χάνουμε ὅλα στὰ χαρτιά.
3) . Ἀντζέλες. — Χορταρικόν. — Νῆσος τῶν Κυκλάδων.
5) Ἐκδήλωσις ἀγάπης. — Μυθικὸς ἥρως μας.
7) Πρόθεσις. — Κύριον ὄνομα γνωστὸν ἀπὸ ἀποθανόντα Ἕλληνα πολιτικόν. — Σύνδεσμος.
8) Ἴδε. — Ἐπιφώνημα ἀνίας.
9) Ἕλλην δημοσιογράφος καὶ δικηγόρος (+) — Γερμανὸς μουσουργὸς γνωστὸς ἀπὸ τὸ ἔργον του «οἱ εὔθυμες κυράτσες τοῦ Γουνδσωρ. — Ἀρνητικὸν τῆς καθαρευούσης.
11) Ἡ ἐπομένη (καθ.) — Δοκιμὴ καὶ δοκιμασία.
13) Σπουδὴ — Χώρα τῆς Ν. Ἀφρικῆς. — Πρόθεσις.
14) Ζῶον (καθ.) — Γράμμα (ἀντιστραμ.)
15) Χωριὸ τῆς Ἀττικῆς καὶ γυναικεῖον ὄνομα. — Ζημία.

(Ἐστάλη ὑπὸ Ι. Α. Β.)

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 86
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) Λέϊκ — Ρὲ — Σὶ — Κενὰ
2) Σοφὸς — Ἰσαὰκ
3) ΟΕ — Στενὰ — Νὰ
4) Σκιὰς — Ὠμὰ — Ἴασις
5) Ἴων — Ἰός.
6) Λὰμ — Νεανίας — Νέω
7) Ἀνία — Ζολᾶ.
8) Ἀρδέα — Ἰωνᾶς
9) Αἷμα — Νότα
10) Ἐπὶ — Οἰήσεις — Σὲρ
11) Ἅλς — Ἀαρ.
12) Ἀορτὴ — Δὲν — Νομος
13) Ἴς — Αἶνος — Σὰ
14) Ἄμυνα — Μόνος.
15) Ὠχρὰ — Ἂς — Ἧς — Σίνα
11) Τόκα — Κὲρ — Ἄρμα
12) Ἐνῶ — Τόξον — Ἄαρ.
13) Ρέννος — Σαρίκι.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) Λαὸς — Λὰ — Ἄε — Αἰνῶ
2) Ἔκτον — Ἵππος
3) Ἴς — Μισμὶ — Ἄρ
4) Κάραι — Ἄρα — Ἄτομα
5) Σῶν — Ὅλη
6) Ρὸς — Νέμεσις — Ἀγὰ
7) Ἔστω — Δίας.
8) Ἐμένα — Ἔσσεξ
9) Σινὰ — Νομὴ
10) Ἴσα — Ἰαπωνία — ΣΟΣ
11) Ἴος — Σὰν
12) Καλὰς — Ζὰν — Ρόδος
13) Ἐκ — Νόσος — Σὶ
14) Νίκελ — Τέλος.
15) Ἀγᾶς — Ὠὰ — Ἀρ — Σανὰ

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1) Ἔλστερ — Παστὲρ
2) Ροὶ — Συρία — Ὀνὲ
3) Ἡσαῦ — ΑΕΚ — Ἐκὼν
4) Μπὲκ — Ἀέρα
5) Οὐ — Ἐπιορκῶ — Τὸ
6) Σπορὰ — Ἀσκὸς
7) Νὺ — Ἠλίας — Ἕξ
8) Ποσὸν — Τυρὸς
9) Ἂς — Σούνιον — Νὰ
10) Αἶσα — Ἀσία
11) Κάσα — Ἴον — Ἀραὶ
12) Ἄλτ — Ἠγίον — Μὰκ
13) Λουκία — Σαμάρι.

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 87
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1) Ἔρημος — Πασκάλ
2) Λὸς — Ὕπνος — Ἀλὸ
3) Σιὰμ — Οὖς — Ἄστυ
4) Ὑπὲρ — Ὅσια
5) Ἐς — Ἔπαινος — Ἠΐ
6) Ρυάκι — Ὕαινα.
7) Ρὲ — Ὄπιον — Οἱ
8) Πικὰρ — Ἰανός.
9) ΑΑ — Ἕκαστος — Νὰ
10) Ἔρως — Ὑνία

Ἀπορούν ὅλες πῶς
τελειώνω τὰ φορέματα
χωρὶς πρόβες καὶ μὲ
ἀψεγάδιαστη ἐφαρμογή
Ἀπλούστατα...
Χάρις στὸ παγκοσμίου
φήμης σύστημα «
ΖΩΓΡΑΦΙΔΟΥ ποὺ ἐσπούδασα
ΑΘΗΝΑΙ: Νικης & Υπερειδου 3 (Σύνταγμα)
ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: Νικηφορου Φωκα 5 (Λ. Πύργος)
ΣΗΜ. : Διὰ τοὺς ἀπόρους πυροπαθεῖς καὶ πολυτέκνους τὰ ἥμισυ δίδακτρα.
«ΕΡΜΗΣ»

::: Γράφετε στοὺς ἀκρίτας μας :::

Στὴ στήλη αὐτὴ δημοσιεύονται διευθύνσεις Ἀκριτῶν μας, ποὺ ζητοῦν νὰ ἀλληλογραφοῦν μὲ Νέες καὶ Νέους τῶν μετόπισθεν. Δημοσιεύονται ἐπίσης διευθύνσεις ὅσων δέχονται ν' ἀλληλογραφοῦν μὲ τοὺς Ἀκρίτας μας. Ἡ ἀλληλογραφία διεξάγεται ἀπ' εὐθείας μεταξὺ τῶν ἐνδιαφερομένων καὶ ὄχι μέσῳ τοῦ ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ.

Ὁ στρατ. Σ. ΛΑΤΡΕΥΤΟΣ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας εἰς τὴν διεύθυνσιν : 555 Τ.Τ. 3ος λόχος ΣΤΓ.915β.

Ὁ στρατ. ΑΝΔΡ. ΚΑΡΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας εἰς τὴν διεύθυνσιν 117 Τάγμα Πεζ. Λόχος Διοικήσεως ΣΤΓ. 917.

Ὁ δεκ. ΓΕΩΡ. ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ καὶ οἱ στρατ. ΑΝΔΡ. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΣΤΥΛ. ΒΑΒΟΥΛΟΓΙΑΝΝΗΣ. ΜΙΧ. ΓΟΥΝΑΡΗΣ ζητοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας εἰς τὴν ἑξῆς διεύθυνσιν: 37η Ὀρεινὴ ταξιαρχία ΣΤΓ.916γ.

Ὁ ἀνθυπασπιστὴς ΔΗΜ. ΑΝΤΩΝΑΚΑΣ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας εἰς τὴν δ)σιν: Ἀνεξάρτητον Τάγμα Λοκρίδος ΜΑΔ.

Ἡ δὶς ΕΛΕΝΗ Κ. ΠΟΤΑΓΑ δέχεται νὰ ἀλληλογραφῇ μὲ τὰ τιμημένα Ἑλληνόπουλα ποὺ πολεμοῦν γιὰ τὰ μεγάλα ἰδανικὰ τοῦ Ἔθνους στὴν διεύθ)σι: Χατζηχρήστου 4 Ἀθῆναι.

Ὁ στρατ. ΠΕΤΡΟΣ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας εἰς τὴν διεύθυνσιν: 805 ΜΑΜ. ΒΣΤ. 904.

Ὁ στρατ. Δ. ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας εἰς τὴν ἑξῆς διεύθυνσιν: 22α Ταξιαρχία 509 τάγμα Διαβιβάσεων ΣΤΓ 912γ.

Ὁ στρατ. ΕΡΝΕΣΤΟΣ ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ (φοιτητὴς Ἰατρικῆς) ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας εἰς τὴν διεύθυνσιν : Ἀνεξάρτητον Τάγμα Λοκρίδος ΜΑΔ. Σ.Τ.Γ. 902 α Μῶλος.

Ὁ στρατ. Π. ΔΙΑΒΑΣΕ ΜΕ (ψευδώνυμον) ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας εἰς τὴν διεύθυνσιν 555 Τ.Π. 3ος λόχος 915β.

Ὁ ὑποδεκανεὺς ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ ΓΕΩΡ. ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας εἰς τὴν ἑξῆς διεύθυνσιν : 509 τάγμα λόχος Διοικήσεως ΣΤΓ. 912γ.

Ὁ ἐπιλοχ. ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΟΡΦΑΝΟΣ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας εἰς τὴν διεύθυνσιν : Ἀνεξάρτητον Τάγμα Λοκρίδος Μ.Α.Δ. ΣΤΓ 902α.

Δύο φίλες οἱ δεσποινίδες ΛΕΛΑ καὶ ΛΙΛΗ δέχονται νὰ ἀλληλογραφοῦν μὲ τοὺς Ἀκρίτας στὴν διεύθυνσι : Περιοδικὸν «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» λεωφ. Ε. Βενιζέλου 41, Ἀθήνας.

Οἱ ἔφεδροι ἀξιωματικοὶ ΧΡΗΣΤΟΣ ΟΡΦΑΝΟΣ καὶ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΙΔΗΣ ζητοῦν ν' ἀλληλογραφοῦν μὲ δεσποινίδας εἰς τὴν διεύθυνσιν : ΣΤΓ 902α. Σ.Τ. Ἐθνοφρουρᾶς.

Ὁ στρατ. ΝΙΚ. ΧΑΤΖΟΓΛΟΥ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας εἰς τὴν διεύθυνσιν : 509 Τάγμα 3ος Λόχος ΣΤΓ 912γ.

Ὁ στρατ. ΠΑΝΑΓ. ΚΟΥΤΣΟΥΛΑΣ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας εἰς τὴν διεύθυνσιν.: 509 Τάγμα 3ος Λόχος ΣΤΓ 912γ.

Ὁ στρατ. ΝΟΥΛΗΣ ΑΝΕΤΟΓΛΟΥ ζητεῖ ν' ἀλληλογραφῇ εἰς τὴν ἑξῆς διεύθυνσιν : 652 ΠΑΧΠ. ΒΣΤ. 903.

Ὁ ἀνθ)γὸς ΚΩΝΣΤ. ΜΙΧΑΛΑΚΟΣ οἱ λοχίαι ΔΗΜΟΣ ΤΣΑΛΑΣ καὶ ΛΟΥΚΑΣ ΜΑΣΤΡΟΔΗΜΟΣ καὶ οἱ στρατ. ΕΥΑΓΓ. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ. ΤΕΡΖΙΔΗΣ ΜΟΣΧΟΣ. ΑΝΤ. ΒΕΡΒΕΡΗΣ. ΑΘΑΝ. ΤΣΙΡΩΝΗΣ, ΝΕΙΛΟΣ ΠΛΑΪΝΑΚΙΣ, ΚΩΝ. ΚΑΛΛΙΡΗΣ καὶ ΝΙΚΟΣ ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΣ ζητοῦν ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας εἰς τὴν διεύθυνσιν : 509 Τάγμα 3ος Λόχ. ΣΤΓ 912γ.

Ὁ στρατιώτης ΑΒΡΑΝΤΙΝΗΣ ΑΘΑΝ. ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας εἰς τὴν ἑξῆς διεύθυνσιν: Μ. Λ. Μεταφορῶν Σ.Τ.Γ.912.

Ὁ ἀνθυπασπιστὴς ΑΝΔΡΟΥΤΣΟΣ ΒΑΣΙΛ. ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας εἰς τὴν ἑξῆς διεύθυνσιν : Ἀνεξάρτητον Τάγμα Μ.Α.Δ. ΣΤΓ 902.

Η δὶς ΕΛΛΗ ΚΑΡΔΑΡΑ δέχεταί ν' ἀλληλογραφῇ μὲ τοὺς ἡρωϊκοὺς Ἀκρίτας μας εἰς τὴν ἑξῆς διεύθυνσιν: Βαλσαμῶνος 1, Ἀθῆναι.

Ὁ ἀσυρματιστὴς Κουλούρης Ἐλπ. ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας εἰς τὴν διεύθυνσιν: Διαβιβάσεις Χ. Ο. Μαραρχίας Σ.Τ.Γ. 916.

Ὁ λοχίας ἐθελοντὴς ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας εἰς τὴν διεύθυνσιν : Ἀνεξάρτητον τάγμα ΜΑΔ. Λοκρίδος Μῶλος.

Ὁ στρατ. ἐθελοντὴς ΓΙΑΝΝΙΚΑΚΗΣ ΙΩΑΝ. ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας εἰς τὴν ἑξῆς διεύθυνσιν : Ἀνεξάρτητον τάγμα ΜΑΔ. Λοκρίδος Μῶλος.

Ὁ λοχίας ἐθελοντὴς ΑΝΑΓΝΟΥ ΚΩΝ. ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας εἰς τὴν διεύθυνσιν: Ἀνεξάρτητον Τάγμα ΜΑΔ. Λοκρίδος, Μῶλος.

Ὁ δεκ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ΝΙΚΟΛ. ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας εἰς τὴν διεύθυνσιν: 566 τάγμα Πεζ. ΣΤΓ 916Β 3ος λόχος.

Ὁ στρατ. ΚΩΝ. ΠΑΡΑΒΟΛΟΣ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας εἰς τὴν διεύθυνσιν : Ἀνεξάρτητον τάγμα Λοκρίδος ΣΤΓ.902α.

Ἡ δὶς ΔΙΑΝΝΑ ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ δέχεται ν' ἀλληλογραφῇ μὲ τοὺς ἡρωϊκοὺς Ἀκρίτας εἰς τὴν ἑξῆς διεύθυνσιν: Περιοδικὸν «Ἐδῶ Ἀθῆναι», λεωφόρος Ἐλευθερίου Βενιζέλου Ἀθήνας.

Ἡ δὶς ΕΡΛΗ ΙΑΤΡΙΔΟΥ δέχεται ν' ἀλληλογραφῇ μὲ τοὺς Ἀκρίτας εἰς τὴν διεύθυνσιν: Περιοδικὸν «Ἐδῶ Ἀθῆναι».-Ἐλευθ. Βενιζέλου 41 Ἀθήνας.

Ἡ δὶς ΜΙΡΑΝΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ δέχεται ν' ἀλληλογραφῇ μὲ τοὺς Ἀκρίτας εἰς τὴν διεύθυνσιν: Περιοδικὸν «Ἐδῶ Ἀθῆναι». Ἐλευθ. Βενιζέλου 41. Ἀθήνας.

Ὁ λοχίας ΠΑΛΑΙΟΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας εἰς τὴν διεύθυνσιν 555 Τάγμα 3ος Λόχος Σ.Τ.Γ. 915 Β΄.

Ὁ στρατιώτης ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΣ ΤΑΣΟΣ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας. Διεύθυνσις: Διαβιβάσεις ΧΙ Μεραρχίας. Λόχος Διοικήσεως Σ.Τ.Γ. 914.

Η ΕΛΕΝΗ ΓΚΥΓΟΠΟΥΛΟΥ δέχεται νὰ ἀλληλογραφῇ μ' ἐκείνους ποὺ πολεμοῦν γιὰ τὴν Πατρίδα, εἰς τὴν διεύθυνσιν: Ὑψηλάντου 28 (Ἀθῆναι).

Ἡ δεσποινὶς ΝΤΑΙΖΗ ΜΙΧΑ ἐπιθυμεῖ νὰ ἀλληλογραφῇ μὲ τοὺς Ἀκρίτας μας. Διεύθυνσις: Περιοδικὸν «Ἐδῶ Ἀθῆναι» Βενιζέλου 41.

Ὁ δεκανεὺς ΔΑΛΕΖΙΟΣ ΙΩΣΗΦ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας εἰς τὴν διεύθυνσιν: 500 Τάγμα — 2ος Λόχος Σ.Τ.Γ. 912γ.

Ὁ ἐπιλοχίας ΜΙΧΑΗΛ Ε. ΞΕΝΑΚΗΣ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδες καὶ κυρίες εἰς τὴν ἑξῆς διεύθυνσιν: Ἀνεξάρτητον Τάγμα ΜΑΔ Λοκρίδος Σ.Τ.Γ. 902 Α΄

Ὁ στρατιώτης ΑΝΔΡΟΝΙΚΙΔΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας εἰς τὴν διεύθυνσιν: Χ.Ο.Μ. Σ.Τ.Γ. 916Γ.

Ὁ στρατιώτης ΚΟΝΤΟΓΟΥΡΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας εἰς τὴν διεύθυνσιν: 555 Τάγμα 3ος Λόχος. Σ.Τ.Γ. 915 Β΄.

Ὁ λοχίας ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΙΩΑΝΝΟΥ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας εἰςτὴν διεύθυνσιν: 32α Ταξ. 514 Τάγμα Πεζικοῦ. Σ.Τ.Γ. 914 Β΄.

Ὁ στρατιώτης ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ δεσποινίδας στὴν ἑξῆς διεύθυνσι : Χη Ο. Μεραρχία Σ. Τ. Γ. 916.

— Ὁ ἀνθυπολοχαγὸς ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΡΑΚΩΣΤΑΣ ποὺ ἐπὶ 12 μῆνες εὑρίσκεται στὰ βουνὰ τῆς Βορείου Ἑλλάδος ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ δεσποινίδας γιὰ νὰ ἔχῃ ψυχικὴ συντροφιά, στὴν ἑξῆς διεύθυνσι : 509 τάγμα, 2ος λόχος Σ. Τ.Γ 912 Γ.

Ὁ στρατιώτης ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΙΓΙΩΤΗΣ (τραυματίας) ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας εἰς τὴν κατωτέρω διεύθυνσιν:401 Γεν. Στρατ. Νοσοκομεῖον Β.Σ.Τ. 902.

Ὁ στρατιώτης ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΧΡΥΣΑΝΘΑΚΟΠΟΥΛΟΣ (τραυματίας) ζητεῖ νὰ ἀλληλογραφῇ μὲ δεσποινίδας εἰς τὴν κατωτέρω διεύθυνσιν : 401 Γεν. Στρατ. Νοσοκομεῖον Β.Σ.Τ. 902.

Ὁ στρατιώτης ΜΠΑΛΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας εἰς τὴν ἑξῆς Διεύθυνσιν: 509 τάγμα. 4ος λόχος Σ. Τ. Γ. 912Γ΄.

— Ὁ στρατιώτης ΜΙΜΗΣ ΚΑΛΑΠΟΘΑΚΗΣ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας εἰς τὴν ἑξῆς διεύθυνσιν : 583 Τάγμα πεζικοῦ, λόχος Διοικήσεως ΣΤΓ. 923.

— Ὁ στρατιώτης ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ζητεῖ νὰ ἀλληλογραφῇ μὲ δεσποινίδας εἰς τὴν κατωτέρω διεύθυνσιν: 401 Στρατιωτικὸν Νοσοκομεῖον Β.Σ.Τ. 902.

— Ὁ στρατιώτης ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ ΤΑΚΗΣ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας εἰς τὴν ἑξῆς διεύθυνσιν : 401 Στρατιωτικὸν Νοσοκομεῖον Ἀθηνῶν Β.Σ.Τ. 902.

— Ὁ στρατιώτης ΤΣΑΜΠΑΡΔΩΝΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας εἰς τὴν κατωτέρω διεύθυνσιν · 401 Στρατιωτικὸν Νοσοκομεῖον Ἀθηνῶν Β.Σ.Τ. 902

— Ὁ στρατ. ΧΑΤΖΗΔΑΚΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας εἰς τὴν διεύθυνσιν: Γραφεῖον Διαβιβάσεων 51ης Ταξιαρχίας Σ.Τ.Γ. 914 Δ΄.

— Ὁ στρατιώτης ΚΑΤΣΑΜΠΑΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας εἰς τὴν διεύθυνσιν: Γραφεῖον Διαβιβάσεων 51ης Ταξιαρχίας Σ.Τ.Γ 914 Δ΄

— Ὁ δεκανεὺς ΓΡΑΨΑΣ ΤΟΛΗΣ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας εἰς τὴν διεύθυνσιν : ΧΙ Μεραρχία, Διαβιβάσεις 1ος λόχος Σ.Τ.Γ. 914.

Ἡ δὶς ΑΝΤΙΓΟΝΗ Κ. ΙΑΤΡΟΥ δέχεται ν' ἀλληλογραφῇ μ' αὐτοὺς ποὺ ὑπερασπίζονται τὴν Πατρίδα εἰς τὴν τὴν γραμμὴν τοῦ πυρός. Εἰς τὴν ἑξῆς διεύθυνσιν: Τσακάλωφ 17, Ἀθῆναι.

Ἡ δὶς ΕΚΑΤΗ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ δέχεται προθύμως ἀλληλογραφίαν μὲ κάθε γενναῖον Ἀκρίταν εἰς τὴν ἑξῆς διεύθυνσιν : Πόστ Ρεστάντ— Γλυφάδα.

— Ἡ δὶς ΓΕΡΑΚΙΝΑ ΑΓΡΑ δέχεται νὰ ἀλληλογραφῇ μὲ τοὺς ἡρωϊκοὺς Ἀκρίτας μας εἰς τὴν κατωτέρω διεύθυνσιν: «Ἑστία Θηλέων», Ἐγνατίας 109 — Θεσσαλονίκη.

—Ἡ δὶς ΒΑΝΕΣΣΑ Μ. δέχεται ν' ἀλληλογραφῇ μὲ τοὺς ἡρωϊκοὺς Ἀκρίτας μας στὴν ἑξῆς διεύθυνσιν : Περιοδικὸν «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ», λεωφόρος Ἐλευθερίου Βενιζέλου 31 —Ἀθήνας.

— Ἡ δὶς «ΜΑΡΙΑΝΝΑ» δέχεται ν' ἀλληλογραφῇ μὲ τοὺς ἡρωϊκούς μας Ἀκρίτας εἰς τὴν ἑξῆς διεύθυνσιν : Περιοδικὸν «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ», Ἐλευθερίου Βενιζέλου 41 Ἀθήνας.

— Ὁ κ. Δ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ δέχεται νὰ ἀλληλογραφῇ μὲ τοὺς ἡρωϊκοὺς στρατιώτας καὶ ἀξιωματικοὺς τῆς περιοχῆς τοῦ Γ΄ Σώματος Στρατοῦ στὴν ἑξῆς διεύθυνσιν: Νίκης 13 Ἀθήνας.

— Ὁ ἐπιλοχίας ΠΟΥΛΙΑΣΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας στὴν κατωτέρω διεύθυνσιν : 530 Ἀνεξάρτητος λόχος Πολυβόλων Σ.Τ.Γ. 918.

— Ὁ στρατιώτης ΧΑΤΖΗΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας στὴν κατωτέρω διεύθυνσιν : 530 λόχος Πολυβόλων Σ.Τ.Γ. 918.

— Ὁ στρατιώτης ΤΑΚΗΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΣ ζητεῖ νὰ ἀλληλογραφῇ μὲ δεσποινίδας εἰς τὴν διεύθυνσιν : 51η Ταξιαρχία Γραφεῖον Διαβιβάσεων Σ.Τ.Γ. 914 Δ΄.

— Ὁ στρατιώτης ΖΩΓΡΑΦΟΠΟΥΛΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας εἰς τὴν διεύθυνσιν : 401 Στρατ. Νοσοκομεῖον Ἀθηνῶν Β.Σ.Τ. 902. γραφίαν μὲ δεσποινίδας στὴν κατωτέρω διεύθυνσι: 530 Λόγος Πολυβόλων Σ. Τ. Γ. 918.

Ὁ στρατ. ΠΛΑΤΣΙΚΟΠΟΥΛΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας στὴν διεύθυνσι: 530 Λόχος Πολυβόλων Σ. Γ. Τ. 918.

Ὁ ἀνθυπολοχαγὸς ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ ζητεῖ ἀλληλογραφία, μὲ δεσποινίδας εἰς τὴν διεύθυνσι: 957 Λόχος ΕΣΑ ΣΤΓ.

Ὁ ἐπιλοχίας ΜΩΡΑΪΤΗΣ ΣΠ. ποὺ βρίσκεται στὰ Ὑψώματα τοῦ Γρήμμου, ζητεῖ ἀλληλογραφίαν με δεσποινίδας στὴν διεύθυνσι : 22α Ταξιαρχία 509 Τάγμα, Λόχος Διοικήσεως ΣΤΓ. 912γ.

Ὁ στρατιώτης ΜΑΡΑΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ποὺ εὑρίσκεται στὰ Βουνὰ τῆς Ἠπείρου ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ δεσποινίδας στὴν κατωτέρω διεύθυνσι : Διμοιρία Πολυβόλων 43η Ταξιαρχία Σ.Τ.Γ. 913 Γ΄

Ὁ δεκανεὺς ΚΑΡΜΟΓΙΑΝΝΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ ποὺ ὑπηρετεῖ στὶς κορυφὲς τῆς Μεθορίου ἐπὶ 13 συνεχῶς μῆνες ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας στὴ διεύθυνσι : 22α Ταξιαρχία 509 Τάγμα Λοχος Διοικήσεως ΣΤΓ. 912γ.

Ὁ ὑπαξιωματικὸς ΣΑΒΒΑΣ ΤΑΚΗΣ. ποὺ ἀπὸ τοὺς πρώτους ἔσπευσε στὴ φωνὴ τῆς Πατρίδος ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας στὴν διεύθυνσι: Διαβιβάσεις Χ Μεραρχίας Σ. Γ. Τ. 916.

Ὁ στρατιώτης ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΣ (τραυματίας) ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας εἰς τὴν κάτωθι διεύθυνσιν : 301 Γεν. Στρατ. Νοσοκομεῖον Β Σ.Τ. 902.

Ὁ ἀνθυπολοχαγὸς ΠΟΥΛΟΥΛΗΣ Θ. ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας. Γράψατε: 507 τάγμα Σ.Τ.Γ. 912 Γ. λων 75η Ταξιαρχία Σ·Τ·Γ 918.

Ὁ στρατιώτης ΛΙΑΚΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ δεσποινίδας εἰς τὴν κατωτέρω διεύθυνσιν: 599 τάγμα πεζικοῦ, λόχος Διοικήσεως Σ. Τ· Γ· 915 Γ.

Ὁ στρατιώτης ΜΠΑΖΑΚΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ποὺ μάχεται στὰ Ἠπειρωτικὰ Βουνὰ ζητεῖ ἀλληλογραφία μὲ δεσποινίδας στὴν ἑξῆς Διεύθυνσιν : Ἀνεξάρτητος διμοιρία Μ. Πολ)λων 75η Ταξιαρχία Σ. Τ. Γ. 918.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Παρακαλοῦνται αἱ δεσποινίδες ΒΑΝΕΣΑ Μ. ΠΕΠΠΑ Β. ΕΡΜΕΛΙΝΔΑ — 96 — ΕΡΛΗ ΙΑΤΡΙΔΟΥ ΔΙΑΝΑ ΒΑΛΑΩΡΙΤΟΥ ΜΑΡΙΑΝΑ ΜΙΚΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, ΝΤΑΙΖΗ ΜΙΧΑ ΡΕΝΑ Δ., ΡΙΤΑ ΔΑΜΙΛΟΥ ΚΟΥΛΑ ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ ΑΛΙΚΗ ΑΝΤΩΝΙΟΥ, νὰ διέλθουν τῶν Γραφείων τοῦ ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ νὰ παραλάβουν ἐπιστολάς των.

Ματιές σ' ὅλο τὸν Κόσμο

ΤΑ ΟΣΑ ΔΕΝ ΞΕΡΕΤΕ

Ἡ βόμβα τοῦ μέλλοντος

Κατὰ τὸν καθηγητὴν Ζιρὰρ τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Σικάγου, ἐντὸς δεκαπενταετίας γιγαντιαῖαι ἀτομικαὶ βόμβαι θὰ δύνανται νὰ φονεύουν ἀνθρώπους χωρὶς νὰ καταστρέφουν κανένα κτίριον. Ἡ ραδιενέργεια τῶν βομβῶν αὐτῶν θὰ ἐξολοθρεύῃ τοὺς πληθυσμούς.

Γυναῖκα καὶ ραδιενέργεια

Οἱ καθηγηταὶ Μπριοὺς καὶ Χενσόου κατόπιν μακρᾶς μελέτης τῶν συνεπειῶν τῆς χρήσεως τῶν ἀτομικῶν βομβῶν κατὰ τῆς Χιροσίμα καὶ τοῦ Ναγκασάκι, ἐδημοσίευσαν τὰ ἀκόλουθα συμπεράσματά των : Ἐπὶ 124 ἀρρένων ἐξετασθέντων εἰς τὴν Χιροσίμα μετὰ τὸν βομβαρδισμόν, οἱ 53 εἶχον πάθει στείρωσιν. Ἀπεδείχθη ὅτι αἱ γυναῖκες ἀντέχουν περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄνδρας εἰς τὴν ραδιενέργειαν. Οἱ καθηγηταὶ δὲν διεπίστωσαν περιπτώσεις ἀποβολῶν, οὐδὲ γεννήσεων παραμορφωμένων βρεφῶν ἀπὸ μητέρας ποὺ ἐγκυμονοῦσαν ὅταν ἐβομβαρδίσθη τὸ Ναγκασάκι ἢ ἡ Χιροσίμα.

Τὸ νέφος τοῦ ἀτόμου

Ὁ κατασκευαστὴς ἀεροπλάνων Γκλὶν Μάρτιν, ἐδήλωσεν εἰς ὅμιλον Ἀμερικανῶν γερουσιαστῶν ὅτι οἱ ἐπιστήμονες τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν πειραματίζονται ἐπὶ μιᾶς νέας ἐφευρέσεως ραδιενεργοῦ νέφους, τὸ ὁποῖον θὰ δύναται νὰ ἐξαπολύεται ὑπὸ ἀεροπλάνου ἐκ μεγάλου ὕψους ἄνευ τῆς ἐκρήξεως ἀτομικῆς βόμβας. Ὁ Μάρτιν εἶνε τῆς γνώμης ὅτι τὸ ραδιενεργὸν νέφος θὰ ἔχῃ ὑπερτέραν στρατιωτικὴν ἀξίαν ἀπὸ τὴν ἀτομοβόμβαν ἀλλ' ὅτι θὰ ἠδύνατο ν' ἀποβῇ ἐπικίνδυνος ἡ χρῆσίς του δεδομένου ὅτι ὁ ἄνεμος θὰ μποροῦσε νὰ μεταβάλῃ τὴν κατεύθυνσιν τοῦ ἐξαπολυομένου ραδιενεργοῦ νέφους καὶ νὰ τὸ στρέψῃ πρὸς τὸν φίλιον στρατὸν ἀντὶ τῶν ἐχθρῶν δι' οὓς προωρίζετο.

Σχολὴ γκάγκστερς

Ὁ Ἄραψ Χασὰν Ἀλῆ Ἔλ Ζάγκετ, ἄσσος «πορτοφολᾶς» εἶχε ἀνοίξει σχολὴν πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ μεταδώσῃ τὰ φῶτα του καὶ εἰς ἄλλους. Μία ἔρευνα τῆς ἀστυνομίας ἔθεσε τέρμα εἰς τὴν διδασκαλίαν τοῦ κυρίου «καθηγητοῦ» ὁ ὁποῖος ὑπεχρέωνε τοὺς μαθητάς του νὰ μεταφέρουν τὰς θεωρίας του εἰς τὴν πρᾶξιν, δηλαδὴ νὰ δοκιμάζουν τὰς λωποδυτικὰς των ἱκανότητας ἐπὶ τῶν διαβατῶν. Ὅποιος ἐκ τῶν μαθητῶν του ἐγύριζε μ' ἕνα κλεμμένο πορτοφόλι, τὸ παρέδιδε εἰς τὸν «δάσκαλό» του καὶ ἐλάμβανε ὡς ἀνταμοιβὴν διὰ τὸ λαμπρόν του κατόρθωμα ἕνα εἰσιτήριο κινηματογράφου. Οἱ μαθηταὶ τῆς «σχολῆς λωποδυτῶν», ὅλοι των ἡλικίας κάτω τῶν 16 ἐτῶν, ἐνεκλείσθησαν εἰς Σωφρονιστήριον ὁ δὲ «καθηγητὴς» των εἰς τὰς φυλακάς.

Χαρακτηρισμοὶ Κινέζου ψυχολόγου

Ἕνας Κινέζος ψυχολόγος ἔδωσε τοὺς ἑξῆς χαρακτηρισμούς : Οἱ Ἄγγλοι δροῦν καθ' ὃν χρόνον ὁμιλοῦν. Οἱ Ἀμερικανοὶ ὁμιλοῦν ἀφοῦ ἔχουν ἤδη δράσει. Οἱ Ρῶσσοι δροῦν καὶ δὲν ὁμιλοῦν καθόλου. Οἱ Γάλλοι δροῦν ἀμέσως μετὰ τὴν ὁμιλίαν των. Οἱ Κινέζοι ὁμιλοῦν ἀδιακόπως καὶ δὲν κάνουν τίποτε!

Ὁ πάστωρ καὶ οἱ νεόνυμφοι

Ὁ πάστωρ τῆς Λουθηρανῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἰλινόϊς ἀπηγόρευσε εἰς τοὺς νεονύμφους νὰ φιλιοῦνται μετὰ τὴν στέψιν των μέσα στὴν ἐκκλησία. Ὁ πάστωρ εἶνε τῆς γνώμης ὅτι αὐτὰ τὰ φιλιὰ δίδουν ἀφορμὴν εἰς τοὺς καλεσμένους τοῦ ζεύγους νὰ λέγουν ἀστεϊότητας, πρᾶγμα ποὺ ἀποτελεῖ ἀνευλάβειαν μέσα στὸν ἱερὸ χῶρο τῆς ἐκκλησίας.

Μία μονομαχία

Κατ' αὐτὰς προεβλήθη στὸ Παρίσι τὸ φίλμ « 1900 » ποὺ ὅπως μαρτυρεῖ ὁ τίτλος του ἀναφέρεται εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἀρχῶν τοῦ αἰῶνος μας. Ἡ ταινία αὐτὴ δὲν ἐλήφθη σήμερον ἀλλ' ἀποτελεῖ συρραφὴν σκηνῶν διαφόρων ἐπικαίρων τοῦ κινηματογράφου τῆς μακρυνῆς ἐκείνης ἐποχῆς. Εἰς τὸ φίλμ αὐτὸ βλέπει κανεὶς μίαν μονομαχίαν μεταξὺ τοῦ Λεὸν Μπλοὺμ καὶ τοῦ Σὰρλ Μωρρὰς, ληφθεῖσαν ἐκ τοῦ φυσικοῦ. Τὴν συνάντησίν των αὐτὴν εἰς τὸ πεδίον τῆς τιμῆς εἶχε προκαλέσει μία θεατρικὴ κριτικὴ τοῦ Λεὸν Μπλοὺμ γραφεῖσα μὲ ἐξαιρετικὴν δριμύτητα ἐναντίον τοῦ Σὰρλ Μωρρὰς, δι' ἕνα θεατρικόν του ἔργον.

ΜΕΤΑΓΓΙΣΕΙΣ ΑΙΜΑΤΟΣ ΣΕ ΝΕΟΓΕΝΝΗΤΑ

Η Ἐπιστήμη ἐσημείωσε νέον σταθμὸν προόδου χάρις εἰς δύο σοφοὺς ἰατρούς, τοὺς Βίνερ καὶ Λαντστάϊνερ (Βραβεῖον Νόμπελ). Ὁ Λαντστάϊνερ ἀπέθανε ἐν τῷ μεταξύ, ἀλλ' ὁ συνεργάτης του Βίνερ ἐτελειοποίησε τὴν ἀνακάλυψιν ποὺ ἤρχισαν ἀπὸ κοινοῦ. Αὐτὴ ἔγκειται εἰς τὴν ἐξεύρεσιν τρόπου θεραπείας τῆς τρομερᾶς ἀσθενείας τῆς γνωστῆς ὑπὸ τὸ ὄνομα «ἀσθένεια τοῦ Ρέζους», ποὺ ἐστοίχισε τὴν ζωὴν πολυαρίθμων βρεφῶν τὰ ὁποῖα ἐγεννήθησαν ἔχοντα αἷμα τοιαύτης συνθέσεως ὥστε ν' ἀποκλείεται εἰς αὐτὰ νὰ ζήσουν πλέον μερικῶν ἡμερῶν μόνον. Ἡ θεραπεία τοῦ κκοῦ καὶ ἡ διάσωσις τῶν βρεφῶν περὶ ὧν θὰ ὁμιλήσωμεν κατωτέρω, ἐφαρμόζεται ἤδη εἰς εὐρεῖαν κλίμακα στὰ ἀμερικαν. νοσοκομεῖα.

Ὁ Ἰατρὸς Βίνερ ἔκανε μίαν μικρὰν τομὴν στὸν δεξὶ ἀστράγαλο ἑνὸς βρέφους καὶ εἰσήγαγε ἕνα λεπτὸ σωληνάριο στὴ φλέβα. Κατόπιν ἐνήργησε ἑτέραν τομὴν ἄνευ χρονοτριβῆς, εἰς τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς τοῦ βρέφους καὶ εἰσήγαγε ἄλλο σωληνάριο ἐντὸς τῆς ἀρτηρίας. Ὁ ἰατρὸς Βίνερ ἔνευσε εἰς τὸν συνεργάτην του, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ ἀφαιρῇ τὸ κακῆς συνθέσεως αἷμα τοῦ βρέφους σχεδὸν σταγόνα πρὸς σταγόνα. Ταυτοχρόνως ὁ Βίνερ ἤρχισε νὰ μεταγγίζῃ μὲ τὸν αὐτὸν ρυθμὸν ἐντὸς τῆς ἀρτηρίας τοῦ νεογεννήτου αἷμα ὑγιές. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς σωτηρίας αὐτῆς ἐπεμβάσεως ἕνας τρίτος ἰατρὸς παρακολουθοῦσε τὸν σφυγμὸν καὶ τὴν θερμοκρασίαν τοῦ ἀσθενοῦς βρέφους. Σιγὰ-σιγὰ ἡ ἐπιδερμὶς τοῦ νεογεννήτου ποὺ ἦτο κιτρίνη ὡς ἐκ τοῦ κακοῦ αἵματός του ἤλλαξε χρῶμα καὶ ἔλαβε τελικῶς τὸ φυσιολογικὸν χρῶμα τῆς ἐπιδερμίδος τῶν ὑγιῶν βρεφῶν. Ἐντὸς διαστήματος μιᾶς ὥρας περίπου τὸ κακῆς συνθέσεως αἷμα τοῦ νεογεννήτου τοῦ εἶχε ἀφαιρεθῆ μέχρι τελευταίας σταγόνος ἀντικατασταθὲν μὲ τὸ ὑγιὲς ποὺ τοῦ μετηγγίσθη. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν τὸ βρέφος αὐτὸ ἔχαιρε ἄκρας ὑγείας!

Ἀνέκδοτα Ραιμὺ

Ὁ Ραιμὺ ποὺ εἶχε προαισθανθῆ τὸ τέλος του, εἶπε στὴ γυναῖκα του κατὰ τὶς παραμονὲς τοῦ θανάτου του :

— Ἡ τελευταία ἐπιθυμία μου εἶνε νὰ μὲ θάψῃς κοντὰ στὴ μητέρα μου. Μὴ ξεχάσῃς νὰ δώσῃς ἀνὰ 5 χιλιάδες φράγκα ἔκτακτη ἀμοιβὴ στοὺς νεκροθάφτες. Οἱ καημένοι θὰ κουρασθοῦν πολὺ ἀπὸ τὸ βάρος μου!

= Στὴ λιθογραφία ποὺ διεφημίζετο μία ταινία τοῦ Ραιμὺ μὲ τὸν Φερναντὲλ καὶ τὴν ἀσήμαντη ἠθοποιὸ Ζοζὲτ Νταί, ἡ εἰκόνα τῆς τελευταίας κατελάμβανε σχεδὸν ὁλόκληρη τὴ ρεκλάμα. Ὁ Ραιμὺ καὶ ὁ Φερναντὲλ μόλις διεκρίνοντο σὲ μιὰ ἄκρη τῆς διαφημίσεως αὐτῆς. Τὸ γεγονὸς ἐξώργισε πολὺ τὸν Ραιμὺ καὶ τὸν ἔκανε νὰ πῇ στὸν κατασκευαστὴ τοῦ φίλμ : «—Καλύτερα νὰ γράφατε στὴ θέσι τοῦ ὀνόματός μου «ἡ Χιονάτη καὶ δύο ἀπὸ τοὺς.. νάνους!».

= Μετὰ τὴν ὑπογραφὴ τοῦ συμβολαίου του μὲ τὴν Κομεντὶ Φρανσαίζ, ὁ Ραιμὺ ἔλαβε γνῶσιν τοῦ κανονισμοῦ τοῦ κρατικοῦ θεάτρου τῆς Γαλλίας. Κατ' αὐτὸν οἱ ἠθοποιοὶ πρέπει ν' ἀνακαινίζουν ἰδίαις δαπάναις τὰ καμαρίνια τους. Ὁ Ραιμὺ δὲν τὸ χώνεψε καὶ ἐδήλωσε στὸν διευθυντὴ τῆς Γαλλικῆς ἐθνικῆς Σκηνῆς : «—Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι προτιμῶ κατὰ τὰ διαλείμματα τῆς παραστάσεως νὰ πηγαίνω μὲ τὸ ποδήλατο στὸ σπίτι μου ν' ἀλλάζω κοστούμια καὶ νὰ βάφωμαι. Τὸ θεωρῶ πιὸ λογικὸ παρὰ νὰ ἐπιβαρύνωμαι ἐγὼ γιὰ τὴν καλὴ συντήρησι τῶν ἀκινήτων τοῦ κράτους!»

= Ὁ Ραιμὺ εἶχε παίξει σὲ μιὰ σκηνὴ τοῦ ἱστορικοῦ φίλμ τοῦ Γκιτρὺ «Μαργαριτάρια τοῦ Στέμματος». Ὅταν ὁ ἠθοποιὸς-συγγραφεὺς τὸν ρώτησε πόσα χρήματα ἤθελε ὁ Ραιμὺ τοῦ ἀπήντησε: «Δὲν θέλω ἀμοιβὴ γιὰ ἕνα τόσο σύντομο ρόλο, θὰ μ' εὐχαριστοῦσε ὅμως, ἂν ἐδίνατε κανένα σουβενὶρ στὴ γυναῖκα μου γι' αὐτὴ τὴν ἐμφάνισί μου στὸ ἔργο σας!».

Ὁ Σασὰ Γκιτρὺ ἔστειλε στὴν κυρία Ραιμὺ ἕνα ὡραιότατο κόσμημα. Σὲ λίγο καιρὸ ὅμως ὁ Ραιμὺ εἶχε μιὰ πολὺ ὀδυνηρὴ ἔκπληξι : Ἔλαβε εἰδοποίησιν τῆς Ἐφορίας ὅτι τοῦ ἐπέβαλε μεγάλο πρόστιμο ἐπὶ ἀποκρύψει τῶν εἰσοδημάτων του. Ἁπλούστατα ὁ Σασὰ Γκιτρὺ εἶχε ἐγγράψει τὴν ἀξίαν τοῦ κοσμήματος ποὺ προσέφερε εἰς τὴν κυρίαν Ραιμὺ ὡς ἀμοιβὴν τοῦ ἀνδρός της γιὰ τὴν ἐμφάνισί του στὸ φίλμ. Ὁ Ραιμὺ θύμωσε τόσο μὲ τὸν Γκιτρὺ ποὺ δὲν τοῦ τὸ ἀνέφερε καὶ τὸν ἐξέθεσε μ' αὐτή του τὴν παράλειψι ὥστε δὲν τοῦ ξαναμίλησε ποτὲ πιὰ στὴ ζωή του.

ΔΕ ΒΛΕΠΟΥΜΕ!

Τὸ μάτι μας εἶνε ἕνα ἀτελέστατο ὄργανο, διότι ἁπλούστατα βλέπει τὰ ἐγκόσμια διαφορετικὰ ἀπ' ὅ,τι εἶνε πράγματι.

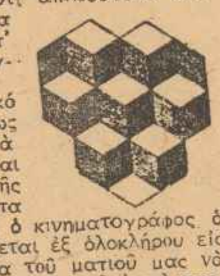

Ἡ ἐπινοητικότης μας ὅμως κατορθώνει νὰ ἐκμεταλλεύεται τὶς ἀτέλειες τῆς Φύσεως. Ἕνα παράδειγμα εἶνε ὁ κινηματογράφος ὁ ὁποῖος στηρίζεται ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν βραδύτητα τοῦ ματιοῦ μας νὰ συλλάβῃ τὰς πρὸ αὐτοῦ ἐκτυλισσομένας εἰκόνας. Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς βραδύτητος εἶνε νὰ μὴ τὰς βλέπωμε ὅπως ἀκριβῶς εἶνε. Ὅταν βρισκώμεθα σὲ μιὰ σκοτεινὴ αἴθουσα κινηματογράφου, τὸ μηχάνημα προβολῆς ἐξαποστέλλει τὰς ἐπὶ τῆς ὀθόνης ἀλληλοδιαδόχους εἰκόνας τοῦ φίλμ. Ἐὰν τὸ μάτι μας ἔβλεπε τὶς ἐκτυλισσόμενες φωτεινὲς εἰκόνες, μόνο ὅσο διαρκοῦν πραγματικὰ ἡ κάθε μιά τους, δὲν θ' ἀντιλαμβανώμεθα κατὰ τὴν προβολὴν των εἰ μὴ κάποιαν ταχεῖα διαδοχὴν εἰκόνων χωριζομένην ἀπὸ στιγμὰς σκότους.

Ἡ ὀφθαλμαπάτη εἶνε ἕνα συνηθέστατο φαινόμενον. Κατ' ἀρχὴν τὰ μάτια μας δὲν βλέπουν τὰ πράγματα ὅπως εἶνε, ἀλλὰ παραμορφωμένα, εἴτε ἀπὸ τὴν προοπτικὴν εἴτε ἀπὸ ἄλλας αἰτίας. Παραθέτομε σχετικὸ παράδειγμα ποὺ θὰ σᾶς πείσῃ ὅτι δὲν ὑπερβάλλουμε. Ἡ ὀφθαλμαπάτη τὴν ὁποία θὰ διαπιστώσετε—ἐφόσον θὰ τὴν ὑποστῆτε ὡρισμένως καὶ σεῖς, ὅπως κι ἐμεῖς πρὶν ἀπὸ σᾶς ἀντικρύζοντας τὸ παρατιθέμενο σχέδιο εἴτε εἶνε ἀποτέλεσμα μιᾶς σχετικῆς ἐπιδιώξεως τοῦ σχεδιάσαντος εἴτε ὄχι δὲν παύει ν' ἀποτελῇ μία περιεργότατη διαπίστωσι.

Οἱ παρατιθέμενοι ρόμβοι θὰ σᾶς φανοῦν πότε 7 τὸν ἀριθμὸν καὶ πότε 6, ἂν κυττάξετε τὰς πλευρὰς των ποὺ εἶνε μαῦραι εἴτε ὡς βάσιν εἴτε ὡς κορυφὴν των. Ἡ ἰδία ὀφθαλμαπάτη σας θὰ ἐπαναληφθῇ ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὅρους, καὶ ἂν ἀντιστρέψετε τὸ παρατιθέμενον σχέδιον μὲ τοὺς ρόμβους.

Ἡ Σάνδη καὶ οἱ ἕνδεκα ἐρασταί της

Τὸ Παρίσι ἑτοιμάζεται νὰ ἑορτάσῃ τὴν ἑκατοστὴν ἐπέτειον τοῦ θανάτου τοῦ Πολωνοῦ μουσουργοῦ Φρειδερίκου Σοπὲν ὁ ὁποῖος ἐτάφη στὸν Πὲρ-Λασαίζ τὸ μεγάλο νεκροταφεῖο τῆς γαλλικῆς πρωτευούσης. Ἡ καρδιά του, κατὰ τὴν ἐπιθυμία τοῦ Σοπὲν εἶχε μεταφερθῆ στὴν πατρίδα του, ἡ ὁποία κάπως ἀργὰ εἶνε ἀλήθεια, διεκδικεῖ σήμερα τὰ ὀστᾶ του. Ὁ Φρειδερῖκος Σοπὲν εἶχε πολλοὺς ἔρωτες, ἀλλὰ ὁ μεγαλύτερος τῆς ζωῆς του ἦταν ἡ ρωμαντικὴ Γαλλὶς συγγραφεὺς Γεωργία Σάνδη. Ἕως τώρα ἔχουν γραφῆ πολλὰ βιβλία γιὰ τὴν πολυτάραχη ζωὴ αὐτῆς τῆς φλογερῆς γυναίκας, ποὺ τὸ παράπονό της ἦταν ὅτι «δὲν συνήντησε κανένα ἄνδρα μὲ ἀρκετὰ ἰσχυρὸ χαρακτῆρα ὥστε νὰ μπορέσῃ νὰ τὴν ὑποτάξῃ».

Κατ' αὐτὰς ὁ κ. Πὼλ Παγιοὺ ἀφιέρωσε ἕνα νέο βιβλίο στὴ συγγραφέα τῆς «Ἰνδιάνας». Ἡ βιογραφία της αὐτὴ τιτλοφορεῖται «Ἡ Γεωργία Σάνδη καὶ οἱ 11 ἐρασταί της». Στὶς σελίδες τοῦ νέου αὐτοῦ βιβλίου γίνεται εὐρέως λόγος γιὰ τοὺς ἔρωτες τῆς Σάνδη μὲ τὸν ποιητὴν Ἀλφρέδον ντὲ Μυσσὲ καὶ διὰ τὸ εἰδύλλιόν της μὲ τὸν Σοπὲν στὸ καταθλιπτικὸ κελὶ τοῦ μοναστηριοῦ τῆς Μαγιόρκας, ὅπου εἶχαν ἀποσυρθῆ ὁ μουσουργὸς καὶ ἡ ἐμπνεύστριά του. Ἡ διαφορὰ τῆς νέας αὐτῆς μελέτης τοῦ κ. Παγιοὺ πρὸς τὰ προηγούμενα βιβλία ποὺ ἀφιέρωσαν ἕως τώρα ἄλλοι συνάδελφοί του στὴν Γεωργία Σάνδη, ἔγκειται στὸ ὅτι ὁ σημερινὸς βιογράφος της. ἀπήλλαξε τοὺς πολυαρίθμους ἔρωτας τῆς ἡρωΐδος του ἀπὸ κάθε στοιχεῖο ρωμαντισμοῦ. Μὲ ἄλλα λόγια ὁ κ. Παγιοὺ ἐξετάζει τὴν περίπτωσι Σάνδη ἀπὸ ἰατρικῆς ἀπόψεως. Καταλήγει δὲ εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι αὐτὴ ἡ περίσσεια ἐρωτισμοῦ ποὺ διέκρινε τὴν ζωὴν τῆς συγγραφέως τοῦ «Ἐκείνη κι' αὐτὸς» ἦτο συνέπεια μιᾶς νευρώσεως ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔπασχε. Τῆς ἰδίας γνώμης εἶνε καὶ ὁ ψυχίατρος καθὼς καὶ ὁ βιολόγος μὲ τοὺς ὁποίους ὁ κ. Παγιοὺ συνειργάσθη διὰ τὴν συγγραφὴν τῆς ἐν λόγῳ μελέτης-βιογραφίας ποὺ ἀφιερώνει εἰς τὴν Σάνδη.

Ἀναμφιβόλως οἱ ἀλληλοδιάδοχοι ἐρασταί της θὰ κατεπλήσσοντο πολὺ ἂν τοὺς ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἡ φίλη των ποὺ ἐξετέλει καὶ χρέη νοσοκόμου μὲ τέτοια αὐταπάρνησι ἦταν ἕνας παθολογικὸς τύπος. Βεβαίως ὁ φυματικὸς Σοπὲν καὶ ὁ ἐπιληπτικὸς Μυσσὲ δὲν ἦσαν ὑγιέστεροι της ψυχικά. Πάντως ὅμως ἡ Σάνδη θὰ ὑπῆρξε πράγματι παθολογικὸς τύπος. Αὐτὸ ἄλλωστε ἀποδεικνύεται ἀρκετὰ ἀπὸ τὴν νοσηρὰν ἕλξιν ποὺ ᾐσθάνετο πρὸς τὰ πλάσματα ποὺ ἔπασχαν. Ἐνῶ περιποιόταν αὐτοὺς τοὺς ἀρρώστους φίλους της καλύτερα ἀπὸ μητέρα καὶ ἀδελφὴ δὲν ἐδίσταζε νὰ τοὺς ἀπατᾷ μὲ τοὺς γιατροὺς ποὺ τοὺς ἐθεράπευαν ἢ μὲ τοὺς φίλους των ποὺ τοὺς συμπονοῦσαν.

Σκίτσο τῆς Σάνδη καμωμένο ἀπὸ τὸν ποιητὴ Μυσσέ

Ἡ Σάνδη ἐπίστευε ὅτι «ἁμαρτία ἐξομολογουμένη, οὐκ ἔστιν ἁμαρτία». Εἰς τὴν «Ἱστορίαν τῆς ζωῆς μου» ἡ ἰδία ἔγραψε : «Ὁ Θεὸς μὲ εἶχε κάνει ἔτσι, ποὺ ν' ἀγαπῶ καὶ νὰ λησμονῶ..» Ἂν ἀφήσωμε πρὸς στιγμὴν κατὰ μέρος τὶς ἠθικὲς συνέπειες αὐτοῦ τοῦ γνωρίσματος τῆς Σάνδη δὲν μποροῦμε παρὰ νὰ τὴν εὐγνωμονήσωμε μ' ὅλες τὶς ἀδυναμίες τῆς ζωῆς της ἀφοῦ ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἐνέπνευσε στὸν Μυσσὲ τοὺς πιὸ ὡραίους στίχους του, καὶ στὸν Σοπὲν τὶς ἀθάνατες μελωδίες του.

Μετὰ τὴν Μαρὶ Μπὲλ καὶ τὴν Ζιμπύλε Σμὶτς ἡ Γκρέτα Γκάρμπο ἑτοιμάζεται νὰ ἀναστήσῃ καὶ αὐτὴ στὸν κινηματογράφο τὴν Σάνδη ποὺ ὑπῆρξε μία ἀπὸ τὶς πιὸ ἑλκυστικὲς φυσιογνωμίες τῆς ἐποχῆς της γιὰ τὴν ὁποία τὸ ἐνδιαφέρον μας δὲν ἔχει ἀκόμη ἐξαντληθῆ.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Οἱ καιροὶ εἶνε δύσκολοι γιὰ νὰ κάνωμε δαπανηρὰ δῶρα ἀλλ' ἡ παράδοσις εἶνε παράδοσις καὶ πρέπει νὰ τὴν τηροῦμε. Ὅσο χρήσιμα καὶ ἂν εἶνε τὰ πρακτικὰ δῶρα, ποὺ προτιμῶνται στὴν ἐποχή μας, δὲν εὐχαριστοῦν πολὺ τοὺς νέους ὅταν τοὺς τὰ προσφέρουμε καὶ ἀκόμα λιγώτερο τὰ παιδιά. Βέβαια εἶνε προτιμώτερο ν' ἀγοράσετε στὸ κοριτσάκι σας ἕνα ζευγάρι μάλλινα γάντια παρὰ μιὰ κούκλα, ἂν τὰ οἰκονομικά σας δὲν σᾶς ἐπιτρέπουν νὰ τοῦ δώσετε καὶ τὰ δύο. Ἡ δαπάνη σας ὅμως δὲν θὰ ηὔξανε πολὺ ἂν ἐβάζατε μέσα στὰ γάντια τῆς μικρούλας λίγες καραμέλλες ἢ ἕνα κουκλάκι, ποὺ θὰ μετέτρεπε τὸ πρακτικὸ δῶρο σας σ' εὐχάριστο δῶρο γιὰ τὸ παιδάκι σας.

Ὑπάρχουν ἐξ ἄλλου γιὰ τοὺς μεγάλους καὶ «δῶρα—τιμωρίες». Μιὰ γιαγιὰ ποὺ ἔφερε βαρέως τὴν ὑπερβολικὴ ἀπλοχεριὰ τῆς ἐγγονῆς της, τῆς ἐχάρισε πέρυσι τὴν πρωτοχρονιὰ ἕνα τραπεζομάνδηλο μὲ κεντημένα λουλούδια. Ὅταν τῆς τὸ ἔδωσε αὐτὸ ἡ γιαγιὰ εἶπε στὴν ἐγγονή της : «—Ἔβαλα νὰ κεντήσουν καὶ τὸ μονόγραμμά σου ἐπάνω, οὕτως ὥστε νὰ μὴ μπορῇς νὰ τὸ χαρίσῃς ἢ νὰ ἀλλάξῃς τὸ δῶρο μου ἂν δὲν σ' ἀρέσει!».

Κοντὰ στὰ «δῶρα-τιμωρίες» ὑπάρχουν καὶ τὰ «ἐγωιστικὰ δῶρα». Ξέρω ἕνα φαγᾶ ποὺ πρόσφερε τὴν περασμένη πρωτοχρονιὰ στὴ γυναῖκα του ἐνῶ ἔπασχε ἀπὸ τὸ στομάχι της ἕνα τεράστιο ζαμπόνι μὲ τὴν ὑστεροβουλία νὰ τὸ φάῃ ὁ ἴδιος ὁ δωρητής! Εἶνε μιὰ ἀληθινὴ τέχνη τὸ νὰ ξέρῃ κανεὶς νὰ κάνῃ εὐχάριστα δῶρα. Μία ἐλπὶς νὰ τὸ κατορθώσῃ, εἶνε νὰ μπῇ στὴ θέσι τοῦ ἀνθρώπου στὸν ὁποῖο προορίζει τὸ δῶρο του ὁπότε θὰ ψωνίσῃ κάτι σύμφωνο μὲ τὰ γοῦστα τοῦ ἐνδιαφερομένου προσώπου.

Αὐτὰ ὅσον ἀφορᾷ τοὺς μεγάλους. Εἶνε ὅμως ὡραῖο νὰ κάνουνε καὶ τὰ παιδιὰ ἔστω καὶ ἕνα παραμικρὸ δωράκι στοὺς γονεῖς τους γιατὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ ἔνδειξι ὅτι δὲν σκέπτονται μόνο τὸν ἑαυτό τους ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους.

'Ο πόλεμος πού ἔρχεται!..

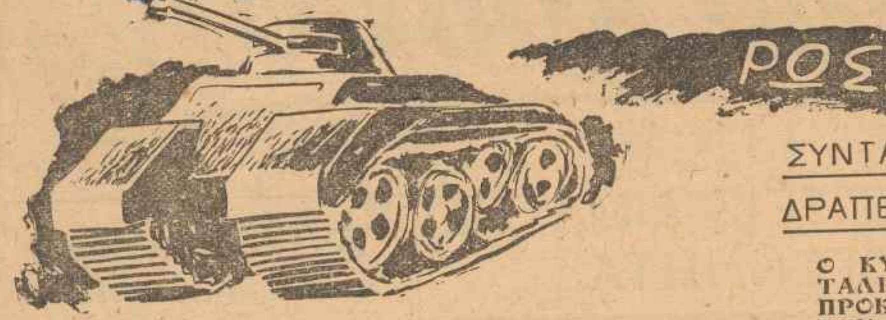

ΡΩΣΙΑ — ΑΓΓΛΟΣΑΞΟΝΕΣ

ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΑΝΩΤΑΤΟΥ ΡΩΣΣΟΥ ΑΞΙΩΜΑΤΚΟΥ ΔΡΑΠΕΤΕΥΣΑΝΤΟΣ ΕΣΧΑΤΩΣ ΜΟΛΙΣ, ΕΚ ΤΗΣ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΣΤΑΛΙΝ : ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΕΞΑΡΘΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΚΡΑΤΩΝ ΚΑΙ «ΜΑΖΙΚΑΙ» ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΑΙ ΕΠΙΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΣ ΠΡΟΚΛΗΣΙΝ ΤΩΝ «ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΠΟΛΕΜΩΝ». — ΤΑ ΣΟΒΙΕΤ, ΑΠΟΛΕΣΑΝΤΑ ΤΗΝ «ΠΟΛΙΤΙΚΗΝ ΜΑΧΗΝ» ΕΙΣΗΛΘΟΝ ΕΙΣ ΠΕΡΙΟΔΟΝ ΑΜΥΝΗΣ.—ΠΟΙΟΙ ΛΟΓΟΙ ΥΠΗΓΟΡΕΥΣΑΝ ΤΗΝ ΣΥΣΤΑΣΙΝ ΤΟΥ «ΚΟΜΙΝΦΟΡΜ». — ΟΙ ΔΥΟ «ΥΠΟΔΙΚΤΑΤΟΡΕΣ» ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΥ : ΖΝΤΑΝΩΦ ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗΝ ΡΩΣΣΙΑΝ ΚΑΙ ΤΟΛΙΑΤΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΝ ΕΥΡΩΠΗΝ. — ΠΟΙΟΙ ΥΠΕΓΡΑΨΑΝ ΤΗΝ ΔΙΑΛΥΣΙΝ ΤΗΣ «ΚΟΜΙΝΤΕΡΝ» ΚΑΙ ΠΟΙΑ Η ΕΚΤΟΤΕ ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΤΩΝ. — Ο ΤΟΛΙΑΤΙ ΠΟΥ ΚΑΝΟΝΙΖΕΙ ΜΕ ΤΑΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΤΗΝ ΤΥΧΗΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ. — ΤΙΤΟ ΚΑΙ ΔΗΜΗΤΡΩΦ ΔΕΥΤΕΡΟΤΕΡΟΙ ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ.

Ἐξαιρετικῆς σπουδαιότητος στοιχεῖα συγκεντρωθέντα ἀπὸ τὸν μόλις ἐπανελθόντα ἐκ Παρισίων ἐκλεκτὸν συνεργάτην μας κ. ΑΛ. ΜΑΚΡΙΔΗΝ

3ΟΝ

«Πολιτικὴν μάχην» ποὺ ἐξέσπασε μεταξὺ τῶν πρώην συμμάχων, ἠθέλησαν νὰ χαρακτηρίσουν οἱ ἄνθρωποι ποὺ χειρίζονται τὰ θέματα τῆς μεταπολεμικῆς ἐποχῆς, τὴν κατάστασιν ποὺ ἐπικρατεῖ σήμερον εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον.

Ὡς τοιαύτην τὴν δέχεται πράγματι καὶ ὁ Στάλιν εἰς τὴν περίφημον θεωρίαν του περὶ «πολέμου τῶν τριῶν διαστάσεων», ὅπως ὀνειρεύεται ὅτι θὰ εἶναι καὶ ὅπως τὴν ὀργανώνει, τὴν νέαν παγκόσμιον σύγκρουσιν.

Μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι αὐτὸς τὴν κατάστασιν αὐτήν, δὲν τὴν ἐννοεῖ ὡς «κάτι αὐθύπαρκτον καὶ ἀνεξάρτητον» ἀλλ' ὡς προοίμιον καὶ ἀναγκαίαν προετοιμασίαν τῆς πραγματοποιήσεως τῶν μεγαλεπηβόλων σχεδίων του, ποὺ ἐνθυμίζουν ἐκεῖνα τοῦ Χίτλερ τὴν θεομηνίαν δηλονότι ποὺ ἑτοιμάζει εἰς τὴν Ἀσίαν διὰ νὰ τὴν ἐξαπολύσῃ ἐναντίον τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς.

Καὶ διὰ νὰ συμπληρώσωμεν τὴν θεωρίαν Στάλιν, ἡ ὁποία εἶναι τὸ ἀπαύγασμα ἡ πεμπτουσία τῶν σημερινῶν ζυμώσεων ἐπὶ τῶν ἐξειλιγμένων Μαρξιστικῶν θεωριῶν, προσθέτομεν καὶ τὰ κάτωθι :

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ «ΟΞΥΝΣΕΩΣ»

Αἱ ἀρχαί, ἐπὶ τῶν ὁποίων βασίζεται ἡ θεωρία τοῦ Στρατάρχου, ἀξιοῦν πράγματι ὅπως ὁ ἀντίπαλος ὁδηγηθῇ εἰς τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς οἰκονομικῆς καὶ κοινωνικῆς του ἐξαθλιώσεως καὶ ἐξασθενήσεως, προτοῦ ἐκδηλωθῇ ἡ ἔντονος τελικὴ προσπάθεια τῶν Σοβιέτ.

Τοιουτοτρόπως ἡ «ὁμὰς τῶν δικτατόρων» ποὺ κυβερνᾷ σήμερον τὴν Ρωσίαν, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Στάλιν, εἶναι πεπεισμένη ὅτι ὁ «καπιταλιστικὸς κόσμος» καλπάζει πρὸς τὴν καταστροφὴν καὶ ὅτι μιὰ τεραστία κρίσις πρόκειται νὰ ἐκσπάσῃ ὅσονούπω εἰς τὰς Ἡνωμ. Πολιτείας καὶ ὅτι τέλος ἡ Μεγάλη Βρεταννία καὶ ὁλόκληρον τὸ Ἡνωμένον Βασίλειον, εὑρίσκεται ἤδη εἰς τὸ στάδιον τῆς «αὐτοδιαλύσεώς» του.

Πιστεύουν ἀκόμη οἱ ἄνθρωποι τοῦ Κρεμλίνου, ὅτι ὀφείλουν νὰ ἀναμείνουν ὥστε ἡ κρίσις αὐτὴ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ἀπώτατον σημεῖον της.

Ἡ ἀναμονή των αὐτὴ δὲν εἶναι μόνον «καιροσκοπική».

Εἶναι συγχρόνως καὶ «ἀναγκαστική».

Εἶναι ἀναμονὴ ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὰς σημερινὰς δυσκολίας ἀνασυγκροτήσεως τῆς Ρωσίας.

Διότι τὸ νέον πρόγραμμα τῆς Σοβιετικῆς ἐργασίας, προβλέπει ὅτι ὅλαι αἱ ἀπαραίτητοι προετοιμασίαι καὶ προϋποθέσεις τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως διὰ τὸν μεγάλον ἀγῶνα θὰ ἔχουν συμπληρωθῆ μόλις περὶ τὰ μέσα τοῦ 1952.

Αὐτὸ εἶναι τὸ πρόγραμμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔταξαν νὰ βαδίσουν οἱ ἄρχοντες τῆς Μόσχας, εἰς τὴν περίπτωσιν «φυσιολογικῆς» καὶ ὁμαλῆς, κατ' αὐτοὺς καὶ συμφώνου πρὸς τὰς ἀπόψεις των ἐξελίξεως τῆς διεθνοῦς καταστάσεως καὶ μὲ κεντρικὸν ἄξονα κινήσεως πάντοτε τὰ Σοβιέτ. Ἐὰν ὅμως ἐν τῷ μεταξὺ ἄλλως ἐξελιχθοῦν τὰ πράγματα — ὅπως καὶ ἤρχισε ἤδη νὰ διαφαίνεται εἰς τὸν ὁρίζοντα — καὶ ἕτερος ἰσχυρὸς παράγων, ἐμφανισθῇ καὶ ἀναλάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν δράσεως εἰς τὴν διεθνῆ πολιτικοκοινωνικὴν σκηνὴν — καὶ αὐτὴ εἶναι πλέον ἡ σημειουμένη σήμερον διαμόρφωσις τοῦ κόσμου — τότε ὅλοι οἱ ὑπολογισμοὶ τῆς ὁμάδος τῶν δικτατόρων τῆς Μόσχας, καταπίπτουν ἀφ' ἑαυτῶν καὶ τὰ πράγματα μεταβάλλονται ἄρδην.

Πρὸ αὐτῶν ἀκριβῶς τῶν νέων στοιχείων εὑρισκομένη ἡ Μόσχα, ὡδηγήθη τελευταίως εἰς τὸ νὰ σκεφθῇ πολὺ καὶ νὰ ἀναθεωρήσῃ τὴν μελέτην της καὶ τὸ πρόγραμμα τῆς «ἀκάμπτου» τακτικῆς καὶ τῆς πολιτικῆς τῆς «ὀξύνσεως» τῶν πραγμάτων.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΑΜΥΝΗΣ

Ὡς συγκεκριμένον δὲ ἀποτέλεσμα τῶν τελευταίων συσκέψεων, ὅπως ἀναφέρουν οἱ δραπετεύσαντες ἐκ Ρωσίας ἀνώτατοι στρατιωτικοὶ παράγοντες εἶναι ὅτι ἡ πολιτικὴ τῶν ἄκρων ἔχει κατ' οὐσίαν ἐγκαταλειφθῆ, ἀσχέτως τῶν ἐπιφανειακῶν κινήσεων τῆς Σοβιετικῆς Ρωσίας ὁριστικῶς περιπεσούσης εἰς τὴν ἄμυναν καὶ εἰς τὴν περίοδον τῆς ἀναζητήσεως συμβιβαστικῶν λύσεων. Ἡ πολιτικὴ τῆς ὀξύνσεως πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς εἰσελθοῦσα πλέον εἰς τὸ στάδιον τῆς ἀτονήσεώς της.

Καὶ τοῦτο διότι οἱ Ρῶσοι φοβοῦνται ὅτι ἡ ἀσυλλόγιστος συνέχισις τῆς πρώτης «ἀκάμπτου τακτικῆς» θὰ ὡδήγει ἀπροόπτως εἰς σύγκρουσιν, τὴν ὁποίαν ἀκόμη δὲν ἐπιθυμοῦν. Δὲν τὴν ἐπιθυμοῦν δὲ διότι εἰς αὐτὴν ἀντίκεινται δύο παράγοντες :

1ον) Ἡ ἄθλια κυριολεκτικῶς οἰκονομικὴ κατάστασις τῆς Ρωσίας, καὶ

2ον) Ὁ φόβος ὁ ψυχολογικός, ὅτι τὸν «πόλεμον τῶν τριῶν διαστάσεων» ποὺ ὀνειρεύεται νὰ ἐφαρμόσῃ ἐν καιρῷ ὁ Στάλιν ἐναντίον τῶν ἀντιπάλων του δύναται κάλλιστα νὰ τὸν ὑποστοῦν σήμερον αἰφνιδιαστικῶς καὶ οἱ Ρῶσοι ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους των μὲ πολὺ μάλιστα μεγαλυτέρας ἐλπίδας ἀπολήξεως τούτου ὑπὲρ τῶν τελευταίων.

Καὶ διὰ νὰ γίνῃ πλέον καταληπτὸν τὸ θέμα, προσθέτομεν :

Διὰ νὰ λάβουν σάρκα καὶ ὀστᾶ οἱ ὑπολογισμοὶ τοῦ Στάλιν πρέπει ὁ πολιτικὸς παράγων, ἡ πολιτικὴ καὶ κοινωνικὴ δηλονότι προετοιμασία εἰς βάρος τῶν ἀντιπάλων νὰ συνδυασθῇ ἀπαραιτήτως καὶ μὲ τὰς «μαζικὰς ἀεροπορικὰς ἀποβάσεις» εἰς τὴν καρδίαν τῆς ἐχθρικῆς χώρας. Αἱ ἀποβάσεις αὐταὶ προώρισται νὰ προκαλέσουν τὰς ἐσωτερικὰς κατὰ τόπους ἐπαναστάσεις καὶ τοὺς ἐμφυλίους πολέμους μὲ τὴν ἐνίσχυσιν πάντοτε τῶν ἐντοπίων τῶν συμπαθούντων τὸ δικτατορικὸν καθεστὼς τῶν Ρώσσων.

ΥΣΤΕΡΟΥΝ ΤΕΧΝΙΚΩΣ

Ἐνῶ ὅμως εἰς τὸν «πολιτικὸν παράγοντα» τὰ Σοβιὲτ ὑπερεῖχον μέχρι πρό τινος καταπληκτικῶς εἰς προετοιμασίαν εἰς τὰς ξένας χώρας, καὶ τώρα ὀλιγώτερον κατά τι μέν, ἀλλὰ πάντως ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπερέχουν εἰς τὸν δεύτερον ἀπαραίτητον παράγοντα διὰ τὴν ἐπίτευξιν τοῦ γενικοῦ σκοποῦ των, δηλαδὴ τὰς μαζικὰς ἀεροπορικὰς ἀποβάσεις ἀντιλαμβάνονται ὅτι ὑστεροῦν καταπληκτικῶς ἔναντι τῶν ἀντιπάλων των. Αἱ τεχνικαί των ἐλλείψεις εἰς τὸν τομέα αὐτὸν εἶναι οὐσιωδέσταται ὡς ἐκ τούτου δὲ καὶ ὁ μέγας σκεπτικισμὸς ποὺ τοὺς κατέλαβε τελευταίως.

Συνεπῶς, χωρὶς νὰ θεωρηθῇ ὅτι ὁ γενικὸς κεντρικὸς ἀντικειμενικὸς των σκοπὸς ἐγκατελείφθη, δύναται νὰ λεχθῇ, μετὰ βεβαιότητος, ὅτι τὸ «τέντωμα τοῦ σχοινιοῦ» ἔπαυσε κατ' οὐσίαν νὰ γίνεται καὶ ὅτι ἡ νέα στροφὴ θὰ γίνῃ περισσότερον ἔκδηλος εἰς τὸ ἀμέσως προσεχὲς μέλλον.

Δηλαδὴ πρέπει νὰ ἐλπίζῃ κανεὶς —λέγουν αἱ μυστικαὶ πηγαὶ τῶν Συμμαχικῶν Ἐπιτελείων — ὅτι ἡ ἀγρία ἀδιαλλαξία τῶν Ρώσσων λίαν προσεχῶς θὰ ἐκλείψῃ καὶ ὅτι καὶ ἡ Ἀνασυγκρότησις ἀκόμη τῆς περιφήμου «Κομινφόρμ» εἶναι σύμφωνος πρὸς τὴν τακτικὴν αὐτὴν διότι ἀποτελεῖ στοιχεῖον ἀμυντικῆς πολιτικῆς καὶ οὐχὶ ἐπιθετικῆς. Τονίζουν ἀκόμη αἱ ἴδιαι πηγαί, ὅτι οἱ Ρῶσσοι θὰ περιορισθοῦν καὶ πάλιν δι' ἀρκετὸν διάστημα εἰς τὸν ὑποχθόνιον καὶ μυστικοπαθῆ τρόπον ἐργασίας των καὶ ὅτι ἀποκλειστικὸς σκοπός των θὰ εἶνε διὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ «ἐκκαθάρισις» τῶν κατεχομένων ὑπ' αὐτῶν χωρῶν ἀπὸ κάθε ἀντιδραστικὸν στοιχεῖον, συγχρόνως δὲ καὶ ἡ μεταφορὰ τῶν σημείων κρούσεως πρὸς τὴν Δύσιν τιθεμένων ἐν κινήσει τῶν ἀφωσιωμένων εἰς αὐτοὺς μαχητικῶν στελεχῶν τῶν Δυτικῶν Δυνάμεων.

«ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΙΣ» ΚΑΙ ΤΟΝΩΣΙΣ

Μὲ τὴν τακτικὴν αὐτὴν ἐλπίζουν ὅτι ἀφ' ἑνὸς μὲν θὰ «ἐκκαθαρίσουν» τὰς δορυφόρους χώρας των ἀπὸ πᾶν ἐπικίνδυνον δι' αὐτοὺς εἰς δεδομένην στιγμὴν στοιχεῖον, συγχρόνως δὲ ἐλπίζουν ὅτι θὰ τονώσουν εἰς τὰς ὑπολοίπους χώρας τὸ ἀντιαμερικανικὸν ρεῦμα ἐμφανιζομένης ἐν ὅλῃ τῇ αἴγλῃ της, τῆς σημερινῆς δυνάμεως τῶν «ὑποκαταστημάτων» των εἰς τὰς διαφόρους χώρας.

Ἄλλωστε ἡ τακτικὴ αὐτὴ δὲν εἶναι καὶ ἐπικίνδυνος δι' αὐτούς, διότι δὲν δύναται νὰ προκαλέσῃ ἄμεσον ἔνοπλον ρῆξιν.

Εἰς τὰς χώρας αὐτὰς τὰ πάντα ἦσαν πάρα πολὺ ἤρεμα δι' αὐτοὺς καὶ ἐβάδιζαν σύμφωνα μὲ τὰ γενικὰ σχέδια τῶν Σοβιὲτ μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ 1947, ὁπότε τὸ μήνυμα τοῦ Προέδρου Τροῦμαν ἀφ' ἑνὸς καὶ τὸ μετέπειτα σχέδιον Μάρσαλ ἀφ' ἑτέρου συνεπλήρωσαν τὴν ἐλλείπουσαν ἀντίπαλον πρὸς τοὺς κομμουνιστὰς πολιτικὴν θέσιν, πληρωθέντος τοῦ «πολιτικοῦ κενοῦ» ποὺ ὑπῆρχε καὶ ἀντιληφθέντος πλέον τοῦ κόσμου πῶς πρέπει νὰ ὀργανωθῇ καὶ ποῦ πρέπει νὰ στραφῇ γιὰ νὰ ἀντεπεξέλθῃ ἔναντι τοῦ Κομμουνισμοῦ.

Αὐτὴ εἶνε ἡ βασικὴ ἀφορμὴ ποὺ ἠνάγκασε τὰ Σοβιὲτ νὰ ἀλλάξουν ἐπὶ τοῦ παρόντος τακτικὴν χωρὶς ὅμως νὰ ἐκφεύγουν καὶ τῆς προδιαγεγραμμένης κεντρικῆς γραμμῆς δράσεώς των.

ΠΕΡΙ «ΚΟΜΙΝΦΟΡΜ»

Προτοῦ κλείσωμεν τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῆς «διπλωματικῆς καὶ πολιτικῆς μάχης» μεταξὺ Σοβιὲτ καὶ Ἀγγλοσαξώνων, θὰ ἔπρεπε ἴσως νὰ ἐπεξεργασθῇ κανεὶς καὶ τὸ μέγα θέμα τῆς Ἐπαναστάσεως τῆς «Κομιντερν» ὑπὸ τὴν μορφὴν τοῦ «Κομινφόρμ».

Περὶ τοῦ τί εἶναι τὸ «Κομινφόρμ» καὶ εἰς τί ἀποβλέπει ἀνεκοινώθησαν ἐλάχιστα μὲν ἀπὸ τοὺς Ρώσσους, ἐγράφησαν ὅμως πολλὰ ἀπὸ τοὺς σχολιαστὰς τῶν Δυτικῶν Δυνάμεων.

Πάντως, σήμερον μὲ τὴν ἐξέλιξιν ποὺ ἔλαβε ἡ διεθνὴς κατάστασις δὲν εἶνε ἄσκοπον νὰ ἐξετασθῇ ἄλλην μίαν φορὰν τὸ ὅλον ζήτημα.

Καὶ ἰδοὺ τὰ συμπεράσματα ποὺ ἐξάγονται ἐπὶ τοῦ προκειμένου:

1ον) Ἡ συγκρότησις τῆς «Κομινφόρμ» ἀποτελεῖ στοιχεῖον ἀμύνης καὶ οὐχὶ ἐπιθέσεως τῶν Σοβιέτ.

Ἡ Ρωσσία ἐλπίσασα ὅτι τὸ «πολιτικὸν κενὸν» τὸ ὁποῖον παρουσίαζε ὁ ἀντίπαλος μὲ αὐτὴν κόσμος, εὐθὺς μετὰ τὸν πόλεμον, θὰ παρετείνετο ἐπ' ἄπειρον καὶ ὅτι ἡ ἐξ αὐτοῦ ὠφέλειά της θὰ ἦτο ὅπως τὴν ὑπελόγισε ὅπως τὴν ἤθελε καὶ ὅπως τὴν ἐμελέτησε, φαίνεται ὅτι «ἔκτιζε πύργους εἰς τὴν Ἰσπανίαν». Διότι ἡ Ἀμερικὴ ἀντιληφθεῖσα ἐγκαίρως τὸ πρᾶγμα, τῆς ἀντέταξε τὸ «σχέδιον ἀναδιοργανώσεως τῆς Εὐρώπης» καὶ τῆς Παγκοσμίου Οἰκονομίας.

Ἐπέτυχε δηλαδὴ τὴν «συσπείρωσιν» ὅλων τῶν ἀντικομμουνιστικῶν στοιχείων τοῦ κόσμου ὑπὸ ἑνιαίαν διεύθυνσιν καὶ νέον συγκεκριμένον ἄξονα.

Αὐτὸ εἰς τὴν πραγματικότητα ἔκαμε τὴν Ρωσσίαν, ν' ἀντιληφθῇ ὅτι τὸ «κέντρον», πέριξ τοῦ ὁποίου ἐστρέφετο ὁλόκληρος ὁ Κόσμος ἔπαυσε πλέον νὰ εἶναι αὐτή. Καὶ ὅτι ὁ νέος αὐτὸς ἄξων ἡ Ἀμερικὴ τὴν ὑποκατέστησε πλήρως εἰς τὴν πλειοψηφίαν τῶν θνητῶν.

Αὐτὸ δὲν τὴν ἐξέπληξε μέν, τὴν ὡδήγησε ὅμως εἰς τὸ νὰ θελήσῃ νὰ ἐφαρμόσῃ ἔστω καὶ κατ' ἐπιφάνειαν μόνον τὸ ἀξίωμα ὅτι «ἡ καλλιτέρα ἄμυνα, εἶναι ἡ ἐπίθεσις».

Καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔκρινε ἀναγκαῖον ἀναθεωροῦσα τὰς σκέψεις της, νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν διὰ τῆς μεθόδου τῆς «μικρᾶς τυμπανοκρουσίας», συγκρότησιν ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς πλέον τοῦ γραφείου ἑνοποιήσεως τῆς κινήσεως τῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων.

Παρὰ ὅμως τὴν ἐκτυφλωτικὴν λάμψιν τους, ἡ νέα χειρονομία εἶναι χειρονομία τρεμούσης χειρὸς καὶ εἶναι γέννημα συσκοτισμένου ἐγκεφάλου ὁ ὁποῖος δὲν αἰσθάνεται διόλου ἀσφαλής, καὶ δὲν δύναται νὰ προβλέπῃ πλέον μετὰ βεβαιότητος τὸ μέλλον.

2ον) Τὸ «Κομινφόρμ» ἐκτὸς τῆς Ρωσσίας καὶ τῶν ἓξ δορυφόρων της (δηλ. τῆς Πολωνίας Τσεχοσλοβακίας, Οὐγγαρίας Γιουγκοσλαυΐας, Ρουμανίας καὶ Βουλγαρίας) δὲν περιλαμβάνει κανὲν ἄλλο κομμουνιστικὸν Κόμμα πλὴν τῶν δύο: τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἰταλίας χώρας δηλαδὴ ὅπου πρόκειται νὰ διεξαχθῇ—καὶ ὅπου διεξάγεται ἤδη — ἡ νέα κυρία ἐπίθεσις τῶν κομμουνιστῶν.

Δηλαδή, τὰ 15 ὑπόλοιπα κομμουνιστικὰ κόμματα τῆς Εὐρώπης παρέμειναν ἔξω — ἐν οἷς καὶ τὸ Ἀγγλικὸν Κομμουνιστικὸν Κόμμα — διότι τὰ Σοβιὲτ κρίνουν ὅτι δὲν ἔχουν ἐκεῖ τὰς δυνάμεις (πλὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ, περὶ οὗ κατωτέρω) διὰ νὰ κάμουν «σοβαρὰ» πράγματα.

3ον) Τὰ Κομμουνιστικὰ Κόμματα τῶν Σκανδιναυϊκῶν Κρατῶν καὶ τῶν χωρῶν ποὺ βλέπουν πρὸς Βορρᾶν, δὲν συμπεριελήφθησαν εἰς τὸ Μανιφέστον.

Κατὰ συνέπειαν οἱ «νέοι στόχοι» στρέφονται, κυρίως πρὸς Νότον καὶ ἐλάχιστα πρὸς Δυσμάς.

4ον) Τὸ Ἑλληνικὸν Κομμουνιστικὸν Κόμμα καίτοι μετασχὸν εἰς τὸ Συνέδριον, ἐκρίθη σκόπιμον νὰ μὴ συμπεριληφθῇ μεταξὺ τῶν Κρατῶν ποὺ ὑπέγραψαν τὸ μανιφέστον τῆς Βαρσοβίας. Μὲ αὐτὸ ἠθέλησαν τὰ Σοβιὲτ νὰ ἀποφύγουν νὰ δώσουν ἀμέσως τὴν ἐντύπωσιν ὅτι τὸ «Κομινφόρμ» ἀποτελεῖ «Κέντρον Ἐπαναστατικῶν Πρακτορείων» καὶ «Κομμάτων ἐκτὸς Νόμου» καθόσον τὸ ἰδικόν μας Κομμουνιστικὸν Κόμμα ἔχει ἐγκολπωθῆ καὶ ἐνστερνισθῆ πρὸ πολλοῦ τὸν διεξαγόμενον ἤδη ἀνατρεπτικὸν ἀγῶνα τῶν σλαυοληστοσυμμοριτῶν.

Συγχρόνως ὅμως — τὸ καὶ κυριώτερον — τὰ Σοβιὲτ ἀφῆκαν ἔξω τὸ Ἑλληνικὸν Κόμμα διότι δὲν ἀποκλείουν τὴν περίπτωσιν τοῦ νὰ διαπραγματευθοῦν καὶ νὰ συμβιβασθοῦν ἐπὶ τοῦ ὅλου ἑλληνικοῦ θέματος, ὡς συνέβη μὲ τὴν περίπτωσιν Ἀτζερμπαϊτζάν.

5ον) Τὰ κομμουνιστικὰ κόμματα τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Αὐστρίας (ἑνιαῖα ἤδη) ἔμειναν ἐπίσης ἔξω.

Καὶ δι' αὐτὰ ἡ ἐξήγησις εἶναι ἡ ἴδια. Ὅτι δηλαδή, τὸ θέμα: Γερμανία καὶ Αὐστρία εἶναι τομεὺς διαπραγματεύσεων μετὰ τῶν Συμμάχων ὅπου τὰ πάντα εἶναι δυνατά.

ΤΑ ΓΕΝΙΚΩΤΕΡΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Καὶ τὰ γενικώτερα συμπεράσματα εἶναι τὰ ἑξῆς :

Ὁ Στάλιν διαχωρίζων τὴν Εὐρώπην ὡς τὴν διεχώρισε, ἀφήνων ἔξω τὰ πλέον «εὐπαθῆ» σημεῖα, τὴν Γερμανίαν, Αὐστρίαν καὶ Ἑλλάδα ὅπως δὲ καὶ τὴν Ἀγγλίαν ἠθέλησε νὰ ὑπογραμμίσῃ ὡς ἀπάντησιν εἰς τὰ ἀμερικανικὰ σχέδια ὅτι:

— «Ἰδοὺ κύριοι τὰ «ἀτοῦ» μου εἰς τὴν Εὐρώπην. Μεθαύριον (τὸ 1948) ἔχετε ἐκλογάς. Σκεφθῆτε τί μπορεῖ νὰ προκύψῃ ἀπὸ αὐτάς. Καὶ χωρὶς νὰ λησμονοῦνε, ὅτι ὁ Ἀμερικανὸς ἐκλογεὺς προσερχόμενος εἰς τὰς κάλπας ἠμπορεῖ νὰ σᾶς πῇ διὰ τῆς ψήφου του «μακρυὰ ἀπὸ τὴν Εὐρώπη ποὺ εἶναι τόσον χωρισμένη καὶ ἐγκυμονεῖ τέτοιους κινδύνους», σπεύσατε ἐγκαίρως σήμερα νὰ συνεννοηθῆτε καὶ νὰ συμβιβασθῆτε μὲ ἡμᾶς... Καὶ ἐμεῖς δὲν εἴμεθα καθόλου ἀνένδοτοι εἰς τὰς ἀξιώσεις μας... Τὰ πάντα διαπραγματευόμεθα καὶ εἰς ὅλα τὰ θέματα κάμνομεν ἀβαρίες... Ἀκόμα κάμνομεν, ἡμεῖς οἱ Δημοκρατικοὶ (;) συμβιβασμοὺς καὶ μὲ Δικτατορικὰ καθεστῶτα — ὅπως καὶ εἰς τὸ παρελθὸν— καὶ ἀναγνωρίζομεν καὶ ὑπογράφομεν σήμερον ἀκόμη συμβάσεις καὶ μὲ φασιστικὰ καθεστῶτα, ὅπως τοῦ στρατηγοῦ Περόν... Ἀρκεῖ νὰ σταματήσωμεν ἐγκαίρως ὅ,τι δὲν μᾶς συμφέρει καὶ ἀρκεῖ νὰ κερδίσωμεν χρόνον ὅπως τὸ 1939, ὁπότε ὑπεγράψαμε τὸ σύμφωνον μὲ τὸν Χίτλερ... Καὶ ἐνῶ ἐκεῖνος ἐπανηγύριζε διὰ τὴν τότε ἐπιτυχίαν του, ἡμεῖς οἱ πονηροὶ Ἀσιᾶται εἴμεθα οἱ πραγματικοὶ νικηταὶ τῆς «πολιτικῆς μάχης» τῆς ἀνθρωπότητος τοῦ καιροῦ ἐκείνου».

. . . .

Ἀλλὰ τὰ πράγματα εἶναι νωπὰ ἀκόμη σήμερον. Καὶ οἱ Ἀγγλοσάξωνες παρακολουθοῦν καὶ μελετοῦν. Οἱ δὲ Ἀμερικανοὶ δὲν εἶνε φασισταί... Οὔτε δὲ καὶ διευθύνονται τυφλῶς ἀπὸ τὴν τάδε ἢ δεῖνα σπεῖραν κακοποιῶν, ὑπὸ τὴν μορφὴν «δικτατορικοῦ περιβάλλοντος».

ΠΟΙΟΙ ΟΙ ΔΥΟ ΥΠΟΔΙΚΤΑΤΟΡΕΣ

Προτοῦ κλείσωμεν τὸ κεφάλαιον τῆς σημερινῆς διαμορφώσεως τῆς Εὐρωπαϊκῆς σκηνῆς, ὅπου κυρίως δίδεται τώρα ἡ «πολιτικὴ μάχη» τῶν δύο ἀντιμαχομένων κόσμων μετὰ τὴν ἐπανασύστασιν τῆς «Κομινφόρμ», θὰ ἔπρεπε νὰ δοθοῦν μερικαὶ λεπτομέρειαι περὶ τῶν δύο προσώπων ποὺ παίζουν εὐθὺς μετὰ τὸν Στάλιν, τὸν κυριώτερον ρόλον, ὁ μὲν πρῶτος ἐντὸς τῆς Σοβιετικῆς Ρωσσίας, ὁ δὲ δεύτερος ἐντὸς τῆς Εὐρώπης, ρωσσοκρατουμένης εἴτε μή.

Οἱ δύο ἄνθρωποι αὐτοὶ καλοῦνται, ὡς γνωστόν: ὁ μὲν πρῶτος Ζντάνωφ, ὁ δὲ δεύτερος Παλμίρο Τολιάττι.

Διὰ τὸν πρῶτον «ὑποδικτάτορα» ἔχουν γραφῆ πολλά, ἰδίως κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀσθενείας τοῦ Στάλιν, ὅταν οἱ ἰατροὶ ἀποφανθέντες ὅτι ὁ κίνδυνος τῆς ζωῆς τοῦ Στάλιν ἦτο ἄμεσος, τοῦ συνέστησαν τὸν παρελθόντα Ὀκτώβριον νὰ ἀποσυρθῇ ὁριστικῶς καὶ ἐξ ὁλοκλήρου τῆς ἐνεργοῦ δράσεως. Τότε προέκυψε καὶ τὸ μέγα πρόβλημα διαδοχῆς εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ρωσσίαν καὶ οἱ ἄφθονοι «πρίγκηπες διάδοχοι» ἤρχισαν νὰ ἀλληλομάχωνται ἐν κρυπτῷ καὶ φανερῷ μεταξύ των διὰ τὸ προβάδισμα.

Ὅλοι ὅμως οἱ γνωρίζοντες τὰ πράγματα καὶ οἱ καλῶς πληροφορημένοι συνεφώνησαν εἰς τὸ τέλος ὅτι ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἔκρινε ὡς κατάλληλον διάδοχόν του ὁ Στάλιν ἦτο ὁ Ζντάνωφ. Αὐτὸς εἶναι ἀκόμη καὶ σήμερον ὁ πιθανώτερος ἀντικαταστάτης του. Ὅταν ὁμιλεῖ εἰς τὸ περίφημον «Πόλιτ - μπυρὼ» δὲν λέγει, ποτὲ πρὸς τοὺς συνεργάτας του : «Ὁ Στάλιν φρονεῖ ὅτι...». Λέγει ἁπλῶς : «Νομίζω ὅτι...».

Πενῆντα περίπου ἐτῶν, τύπος ἀθλητικός, φροντίζει νὰ κινῆται πολὺ διότι πιστεύει ὅτι ἔχει τάσιν πρὸς τὸ πάχος.

Ἔχει καστανὰ μαλλιὰ καὶ μαῦρο μουστάκι, τὸ διαπεραστικό του δὲ καὶ ὀξὺ βλέμμα χρωματίζει ὁλόκληρο τὸ αὐστηρὸ πρόσωπό του καὶ τὸ μεγάλο του μέτωπο. Οὐδέποτε ἀφήνει τὸν ἑαυτό του νὰ «παρασυρθῇ» καὶ νὰ δείξῃ πραότητα καὶ γλυκύτητα «ἐκεῖ ὅπου δὲν πρέπει». Ποτὲ δὲ δὲν ἐπιτρέπει εἰς τὸν ἑαυτό του νὰ κάμῃ καὶ ἕνα ἀστεῖο καὶ νὰ πῇ ἕνα χαριτολόγημα, ἔστω καὶ ἀμφιβόλου λεπτότητος, ὅπως συνηθίζῃ νὰ κάμνῃ ὁ Στάλιν. Δι' αὐτὸν τίποτε δὲν ἔχει ἀξίαν καὶ τίποτε «δὲν λογαριάζει...» παρὰ μόνον: ὁ σκοπός. Ὁ ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τῆς προσπαθείας. Τὰ «μέσα» εἶχε ἐλεύθερον νὰ ἀναζητηθοῦν ὅπου καὶ ὅπως κρίνῃ ὁ ἐκτελῶν τὴν διαταγήν.

Ὁ Ζντάνωφ εἶναι αὐτὸς ποὺ ὑπηγόρευσε τὸ 1939 τὸ Γερμανο - Σοβιετικὸν σύμφωνον. Ὁ ἴδιος θεωρεῖται ὡς ὁ σωτὴρ τοῦ Λένινγκραντ τοῦ ὁποίου ὠργάνωσε τὴν ἀντίστασιν. Αὐτὸς εἶναι ποὺ ἀπεφάσισε καὶ ἐξέδωκε τὴν διαταγὴν τῆς καθαιρέσεως τοῦ Λιτβίνωφ ὡς λίαν «δυτικοποιημένου». Αὐτός, τέλος, εἶνε ὁ ὑποδείξας ὡς ἀντικαταστάτην τοῦ Λιτβίνωφ, τὸν Μολότωφ, τὸν ἄκαμπτον, καὶ ἀσυγκίνητον, τὸν ὁποῖον ἔθεσε ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Σοβιετικῆς διπλωματίας.

Τὸν παρελθόντα Φεβρουάριον, ὁ Ζντάνωφ αἰφνιδίως ἐγκατέλειψε τὴν προεδρίαν τοῦ Ἀνωτάτου Σοβιετικοῦ Συμβουλίου: Ἡ παραίτησίς του αὐτὴ ἐθεωρήθη ὡς ἐκδήλωσις δυσμενείας. Δηλαδή, ἐλέχθη τότε ὅτι ὁ Ζντάνωφ ἔπαυσε νὰ ἔχῃ τὴν ἀμέριστον καὶ ἀπεριόριστον ἐκτίμησιν καὶ ἐμπιστοσύνην τοῦ Στάλιν καὶ διὰ τοῦτο ἐπροτίμησε νὰ «αὐτοκαθαιρεθῇ» προτοῦ «ἐκκαθαρισθῇ» ἀπὸ τὸν Στρατάρχην. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἡ ἑρμηνεία αὐτὴ ἦτο λανθασμένη. Ἁπλούστατα, ὁ Ζντάνωφ εἶχε ἀποσυρθῆ προσωρινῶς, διὰ νὰ ἑτοιμάσῃ ἐν πάσῃ μυστικότητι τὴν ὀργάνωσιν τοῦ «Κομινφόρμ».

Ο ΠΑΛΜΥΡΟ ΤΟΛΙΑΤΤΙ

Ἀλλὰ ὁ Ζντάνωφ εἶναι πρόσωπον κατ' ἐξοχὴν ἀσιατικῆς μορφῆς ἐμφανίσεως καὶ νοοτροπίας.

Ἐχρειάζετο καὶ ἓν ἀκόμη πρόσωπον, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἀνετίθετο ἡ διαχείρισις τῶν θεμάτων τῶν ἐξωσλαυϊκῶν χωρῶν. Ἔπρεπε νὰ εὑρεθῇ ἕνα ἄτομον — ἕνας ἐκ τῶν διαφόρων ἀρχηγῶν τῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων τῆς Εὐρώπης — ποὺ νὰ προσεγγίζῃ περισσότερον πρὸς τὴν Δυτικὴν νοοτροπίαν, εὐέλικτος πνευματικῶς, ὁ ὁποῖος καὶ θὰ ἀνελάμβανε τὴν ἀρχηγίαν καὶ διεύθυνσιν τοῦ ἀγῶνος εἰς τὰς λοιπὰς Εὐρωπαϊκὰς χώρας μετὰ τὴν ἐπανίδρυσιν τῆς «Κομινφόρμ».

Καὶ ὁ Ζντάνωφ ὁ ἴδιος, ὑπέδειξεν ὡς καταλληλότερον ὅλων καὶ ὡς πλέον ἐνδεδειγμένον τὸν ἀρχηγὸν τοῦ Κομμουνιστικοῦ κόμματος τῆς Ἰταλίας τὸν Παλμύρο Τολιάττι.

Ἀπὸ διετίας ἤδη ὁ Τολιάττι ἐθεωρεῖτο ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς τῆς Δύσεως ὡς ὁ ἐκπρόσωπος τῆς Μόσχας εἰς τὴν Εὐρώπην. Εἶναι ὁ κατέχων τὰ περισσότερα προσόντα ἐξ ὅλων τῶν ἄλλων κομμουνιστῶν ἀρχηγῶν ἀλλὰ καὶ ὁ πλέον ἀρτίως μορφωμένος «κομμουνιστικῶς».

Πενῆντα περίπου ἐτῶν καὶ αὐτὸς ὁμιλεῖ τὰ Ἰταλικὰ μὲ ἔντονον σλαυϊκὴν προφοράν, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον συντελεῖ ὥστε νὰ χαρακτηρίζεται ὡς τὸ «πλέον καθαρὸν προϊὸν τῆς Μόσχας».

Ὁ Τολιάττι ἔχει γεννηθῆ εἰς τὴν Λομβαρδίαν καὶ δὲν ἐξῆλθε ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν παρὰ μόλις διὰ πρώτην φορὰν τὸ 1925.

Μετέβη εἰς τὴν Μόσχαν καὶ σπουδάζων ἀνῆλθε μίαν πρὸς μίαν τὰς βαθμίδας τῆς κομμουνιστικῆς ἱεραρχίας διὰ νὰ φθάσῃ τελικῶς νὰ διορισθῇ γραμματεὺς τῆς τότε «Κομιντέρν» διὰ τὴν Μεσόγειον καὶ κατόπιν γενικὸς γραμματεὺς τῆς Γ' Διεθνοῦς πρὸ τοῦ Δημητρώφ.

Κατὰ τὸ 1942 κατορθώνει καὶ διεισδύει κρυφίως εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ ὀργανώνει τὴν ἀντίστασιν τῶν Ἰταλῶν πατριωτῶν — ἀνάγνωθι κομμουνιστῶν — λαμβάνει δὲ τὸ ψευδώνυμον τοῦ «Ἔρκολ Ἐρκόλ».

Διοικεῖ τὸ Κομμουνιστικὸν κόμμα μὲ πολιτικότητα ἀφάνταστον. Ἐλαστικὸς ὅπου πρέπει καὶ ἄκαμπτος καὶ σκληρὸς ἀκόμη, ὅπου ἡ κατ' αὐτὸν ὀρθὴ ἔννοια τῶν συμφερόντων τῆς Ἰταλίας ὡς μέλους τῆς ὑπὸ συγκρότησιν μεγάλης κομμουνιστικῆς οἰκογενείας τῆς Εὐρώπης, τὸ ὑπαγορεύει.

Ἡ αἴθουσα τοῦ γραφείου του εἶναι τόσον μεγάλη εἰς ἔκτασιν ὅση ἦτο καὶ ἡ περίφημος αἴθουσα τοῦ γραφείου τοῦ Ντοῦτσε :

Εἰς τὸ κέντρον ὑπάρχει μία ἀτελείωτος τράπεζα πέριξ τῆς ὁποίας συνεδριάζουν καθ' ἑβδομάδα τὰ 14 μέλη τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἰταλικοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος.

Ἀλλ' ὁ Ταλιάττι ὁ ἴδιος λαμβάνει θέσιν ἐμπρὸς εἰς ἕνα μικρὸν γραφεῖον λογιστοῦ — τὸ προσωπικόν του γραφεῖον — ἀπ' ὅπου ὡς εἶδος προέδρου διευθύνει τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα.

Ἡ σημαντικωτέρα πληροφορία, τὴν ὁποίαν ἀνακοινώνουν οἱ πολιτικοὶ καὶ διπλωματικοὶ φυγάδες τῆς Ρωσίας, εἶναι ὅτι τὴν κομμουνιστικὴν πολιτικὴν ὁλοκλήρου τῆς Εὐρώπης μηδὲ καὶ τῶν Βαλκανίων ἐξαιρουμένων τὴν ὑπαγορεύει διὰ τῶν εἰσηγήσεων καὶ τῶν ἐκθέσεών του πρὸς τὴν Μόσχαν ὁ Τολιάττι. Ὁ περίφημος Δημητρὼφ καὶ ὁ βλοσυρὸς στρατάρχης Τίτο, φαίνεται ὅτι ἔρχονται εἰς πολὺ δευτέραν μοῖραν ἔναντι τοῦ Τολιάττι εἰς τὴν συνείδησιν τῆς ὁμάδος τῶν δικτατόρων τοῦ Κρεμλίνου.

Καὶ φαίνεται ὅτι ἡ ὑπεροχή του ἔναντι τῶν ἄλλων Εὐρωπαϊκῶν ἀρχηγῶν τῶν Κομμουνιστικῶν Κομμάτων εἶναι ἀπόλυτος, διότι οἱ τίτλοι τοῦ περιφήμου αὐτοῦ «Ζντάνωφ τῶν μὴ κομμουνιστικῶν χωρῶν» εἶναι ἰσχυρότατοι ἀναγόμενοι καὶ εἰς τὴν ἐποχὴν ἀκόμη τῆς συστάσεως καὶ τῆς διαλύσεως τῆς περιφήμου πρώτης «Κομιντέρν».

Ἀπὸ τοῦ 1919 ὅταν ὁ Λένιν ἵδρυσε αὐτήν, ὁ Τολιάττι ἐνεφανίσθη εἰς τὸ προσκήνιον. Ὅταν δὲ τὸ 1943, 17 μέλη τῆς Κομιντὲρν ἀπὸ ὅλας τὰς χώρας τῆς Εὐρώπης διέσχισαν κρυφίως τὰς Γερμανοκρατουμένας περιοχάς, διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὴν Μόσχαν καὶ νὰ θέσουν κάτωθι τοῦ «ἐγγράφου διαλύσεως» τὰς ὑπογραφάς των, ὁ Τολιάττι εἶχε τὴν πρωτεύουσαν θέσιν.

Σήμερον, ὁπότε τὰ πάντα ἦλθον εἰς φῶς αἱ ἀγγλοσαξωνικαὶ μυστικαὶ ὑπηρεσίαι γνωρίζουν ὅτι οἱ ὑπογράψαντες τὸ 1943 τὴν πρᾶξιν τῆς διαλύσεως, εἶναι τὰ ἴδια περίπου πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ὑπέγραψαν τὴν ἐπανίδρυσιν τῆς Κομινφόρμ !...

Καὶ ἐπακριβέστερον αἱ συμμαχικαὶ ὑπηρεσίαι γνωρίζουν ὅτι οἱ ὑπογράψαντες τότε εἶναι οἱ κάτωθι :

Ζντάνωφ Δημητρώφ, Γκότβαλντ, Κολάρωφ Κόπλενιγκ Κουουζίνεν Μανουήλσκυ, Μαρτύ, Τορέζ, Πιέκ, Φλορέν, Ἔρκολι (Τολιάττι), Μπιάνκο, Ἰμπαρρούρι (ἡ περίφημος Πασσιονάρια), Λεκχτίνεν, Ἄννα Πάουκερ (ἡ περίφημος ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ρουμανίας) καὶ ὁ Ρακόζι.

Ἕλλην ἀντιπρόσωπος δὲν ὑπῆρχε τότε.

Σήμερον παρὰ τὴν συμμετοχὴν τοῦ Κομμουνιστικοῦ κόμματος τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Σύσκεψιν τῆς Βαρσοβίας, ἑλληνικὴ ὑπογραφὴ δὲν φιγουράρει κάτωθεν τοῦ ἐγγράφου τῆς ἐπανασυστάσεως. Ἢ καὶ ἂν ὑπάρχῃ, τουλάχιστον δὲν ἀνακοινοῦται ἐπισήμως ὡς ὑπάρχουσα.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω οἱ περισσότεροι ἐπωφεληθέντες τοῦ «πολιτικοῦ κενοῦ» τὸ ὁποῖον ἀφῆκε ὁ πόλεμος εἰς τὰς μὴ ἐνσωματωμένας πολιτικῶς μὲ τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν, χώρας κατώρθωσαν νὰ φθάσουν εἰς τὰ ἀνώτατα ἀξιώματα ὑπὸ καθεστῶτα ἀλλοῦ μὲν «πλήρως ἐκκαθαρισμένα» ἀλλοῦ δὲ «ὑπὸ ἐκκαθάρισιν». Ὁ Κολάρωφ π.χ. εἶναι σήμερον πρόεδρος τῆς Βουλγαρικῆς Δημοκρατίας (!) ἐνῶ ὁ Δημητρὼφ εἶναι πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως. Ὁ Γκότβαλντ εἶναι πρωθυπουργὸς τῆς Τσεχοσλοβακίας. Ἡ Ἄννα Πάουκερ ἔγινε ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ρουμανίας. Ὁ ἀλησμόνητος Μανουήλσκυ εἶναι ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Οὐκρανίας. Ὁ Πιὲκ εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῶν κομμουνιστῶν εἰς τὴν Σοβιετικὴν ζώνην κατοχῆς τῆς Γερμανίας. Ὁ Ρακόζι εἶναι ἀντιπρόεδρος τῆς Οὐγγρικῆς Κυβερνήσεως, κατορθώσας νὰ «ἐξουδετερώσῃ» κατὰ τὸν γνωστὸν τρόπον τοὺς «ἀντιδραστικοὺς» ἀντιπάλους του. Ὁ Κόπλενιγκ ἑτοιμάζεται ν' ἀκολουθήσῃ τὸ παράδειγμα τοῦ Ρακόζι εἰς τὴν Αὐστρίαν. Ὁ Κουουζίνεν εἶνε πρόεδρος τῆς Σοβιετικῆς Δημοκρατίας τῆς Καρελίας, ἐνῶ ὁ Λεκχτίνεν εἶναι γενικὸς γραμματεὺς τοῦ Κομμουνιστικοῦ κόμματος τῆς Φινλανδίας, μαχόμενος διὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἀρχῆς.

Τέλος, οἱ δύο ἀρχηγοὶ τοῦ Κομμουνιστικοῦ κόμματος τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Γαλλίας, ὁ πανίσχυρος Τολιάττι ἀφ' ἑνὸς κάμνει τὰς πρώτας κρούσεις του τὰς ἡμέρας αὐτὰς διὰ νὰ καταλάβῃ ἐπαναστατικῶς τὴν ἀρχὴν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου ὁ γνωστότατός μας σωματώδης Μωρὶς Τορὲζ τῆς Γαλλίας, διατελέσας ἐπανειλημμένως ἀντιπρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως, διανύσας νομιμοφρόνως ἕως τώρα τὸν δρόμον του πρὸς τὴν ἀρχήν, εἰσῆλθε ἀπὸ τινος καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἔκνομον δρᾶσιν...

Αὐτή, ἐν ὀλίγοις ἡ «πολιτικὴ μάχη» τῶν Σοβιὲτ πρὸς τοὺς Ἀγγλοσάξωνας καὶ αὐτὰ τὰ μέσα μὲ τὰ ὁποῖα διεξάγεται.

Ὅπως διαπιστώνει κανείς, ἡ θεωρία Στάλιν περὶ «Πολέμου τῶν Τριῶν Διαστάσεων» ἐφαρμόζεται κατὰ γράμμα...

Ἀλλὰ ἔχουν γνῶσιν οἱ φύλακες!.. Καὶ ὅπως θὰ ἴδουν ἐν λεπτομερείᾳ οἱ ἀναγνῶσται εἰς τὸ προσεχές, τὰ μέσα ἀμύνης καὶ ἐπιθέσεως τῶν Ἀγγλοσαξώνων εἶναι τοιαῦτα, ὥστε ὅλοι οἱ ὑπολογισμοὶ τοῦ δικτατορικοῦ περιβάλλοντος τῆς Μόσχας νὰ φαίνωνται ἂν ὄχι ἐντελῶς ἀκίνδυνοι πάντως ἄνευ ἀνησυχητικῆς τινος ἀξίας, μεγαλυτέρας ἐκείνης ποὺ ἀντιμετώπισε ὁ Κόσμος ἀπὸ τὴν θεομηνίαν τοῦ Χίτλερ καὶ τῶν δορυφόρων του πρὸ ἑπταετίας.

ΑΛ. ΜΑΚΡΙΔΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Τὰ νέα ἐκπληκτικὰ πολεμικὰ μέσα τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Ἀγγλίας.—Τὰ ἄνευ πιλότου ἱπτάμενα φρούρια τῶν Ἀμερικανῶν. — Τὸ σχέδιον «μὴ πραγματοποιήσεως» ἐκστρατείας πρὸς Ἀνατολάς. — Στατικὸς πόλεμος νέας μορφῆς.

Η «ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΜΑΧΗ» ΤΩΝ ΣΥΜΜΑΧΩΝ

Οἱ Ὑπουργοὶ τῶν Ἐξωτερικῶν τῶν Τεσσάρων Μεγάλων, συσκέπτονται πάλιν εἰς τὸ Λονδῖνον διὰ νὰ εὕρουν ἕναν τρόπον συνεννοήσεώς των καὶ ν' ἀποφύγουν τὴν σύρραξιν...

Ἡ Ὑφήλιος ὁλόκληρος ἔχει ἐστραμμένα τὰ βλέμματα πρὸς αὐτοὺς καὶ ἀγωνιᾷ... Τί θὰ βγῇ ἀπὸ τὴν συνάντησίν των ; Θὰ συμβιβασθοῦν ;... Θὰ συγκρουσθοῦν ;... Ἢ θὰ ἐξεύρουν ἕνα ἀκόμη παράξενον τρόπον συμβιώσεως, ἕνα ἰδιόρρυθμον «μόντους βιβέντι», ἀπὸ τὰ πολλὰ ποὺ ἔχουν ἐξεύρει μέχρι τοῦδε, ὥστε νὰ παραμένῃ ὁ κόσμος μεταξὺ «φθορᾶς καὶ ἀφθαρσίας», μεταξὺ «Πολέμου καὶ Εἰρήνης», εἰς μίαν κατάστασιν δηλαδὴ «ψυχρᾶς στασιμότητος καὶ ἐσκεμμένης προπαρασκευῆς», ὅπως ἐπιτυχέστατα ἐχαρακτήρισε τελευταίως τὴν διεθνῆ κατάστασιν ὁ πολὺς δημοσιολόγος Λίπμαν. — Διὰ τὸ ἱστορικὸν τοῦ πράγματος, παρέχομεν κατωτέρω χρονολογικῶς τὰς μέχρι τοῦδε οὐκ ὀλίγας Συναντήσεις τῶν τέως καὶ νῦν ἀκόμη Συμμάχων, ἀπὸ τῆς περιφήμου Συναντήσεως τοῦ Ἀτλαντικοῦ μέχρι σήμερον, πρὸς ἐξεύρεσιν τρόπου συνεννοήσεώς των, ἡ ὁποία τόσον ἀργεῖ νὰ φθάσῃ καὶ ἡ ὁποία δὲν ἀποκλείεται τελικῶς νὰ λάβῃ μορφὴν ἐντελῶς ἀντίθετον τῆς ἀρχικῆς προσπαθείας.

Ἰδοὺ αὐταί :

1) **ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΥ** (14 Αὐγούστου 1941). Μετέσχον Τσῶρτσιλ καὶ Ρούζβελτ, Ἀποτέλεσμα : Χάρτης τοῦ Ἀτλαντικοῦ.
2) **ΔΗΛΩΣΙΣ ΗΝΩΜΕΝΩΝ ΕΘΝΩΝ** (1 Ἰανουαρίου 1942), Οὐάσιγκτων. Ὑπογράφουν 26 Κράτη καὶ ὅλοι οἱ Μεγάλοι τὸν Χάρτην.
3) **Α' ΔΙΑΣΚΕΨΙΣ ΜΟΣΧΑΣ** (30 Ὀκτωβρ. 1943). Μετέσχον : Μολότωφ, Ἤντεν, Κόρντελ Χάλλ καὶ Φοὺ Πὶγκ Σούγκ. Ἀποτέλεσμα : Ρύθμισις γενικῶν θεμάτων.
4) **ΔΙΑΣΚΕΨΙΣ ΚΑΪΡΟΥ** (26 Νοεμβρίου 1943). Μετέσχον : Τσῶρτσιλ, Ρούζβελτ, καὶ Τσάγκ Κάϊ Σέκ. Ἀποτέλεσμα : Κανονισμὸς ζητημάτων Ἰαπωνίας.
5) **ΔΙΑΣΚΕΨΙΣ ΤΕΧΕΡΑΝΗΣ** (1 Δεκεμβρ. 1943). Μετέσχον : Τσῶρτσιλ, Ρούζβελτ καὶ Στάλιν. Ἀποτέλεσμα : Ρύθμισις πολεμικῶν καὶ μεταπολεμικῶν ζητημάτων.
6) **ΔΙΑΣΚΕΨΙΣ ΓΙΑΛΤΑΣ** (11 Φεβρουαρίου 1945). Μετέσχον Τσῶρτσιλ, Ρούζβελτ καὶ Στάλιν. Ἀποτέλεσμα : Διακανονίζονται ὅλα τὰ ἐπίμαχα θέματα Πολέμου καὶ Εἰρήνης.
7) **ΔΙΑΣΚΕΨΙΣ ΠΟΤΣΔΑΜ** (17 Ἰουλίου 1945). Μετέσχον : Τροῦμαν (ὁ Ρούζβελτ ἔχει ἀποθάνει), Τσῶρτσιλ, Ἄττλυ, Ἤντεν, Μπέβιν, Στάλιν καὶ Μολότωφ. Ἀποτέλεσμα : Διακανονισμὸς σχέσεων Μεγάλων καὶ περάτωσις ἐργασίας προσυνεδρίου Βερολίνου.
8) **Β' ΔΙΑΣΚΕΨΙΣ ΜΟΣΧΑΣ** (16 Δεκεμβρ. 1945). Μετέσχον : Μπέρνς, Μολότωφ. Μπέβιν. Ἀποτέλεσμα : Ρύθμισις νεοπροκυψάντων θεμάτων..
9) **ΔΙΑΣΚΕΨΙΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ** (29 Ἰουλίου 1946). Μετέσχον 21 Κράτη. Ἀποτέλεσμα : Δὲν ἐκανονίσθη οὐσιαστικῶς τίποτε, τύπικῶς μόνον ἐπερατώθη ἐπεξεργασία Συνθηκῶν τῶν πέντε Δορυφόρων τοῦ Ἄξονος.
10) **Γ' ΔΙΑΣΚΕΨΙΣ ΜΟΣΧΑΣ** (10 Μαρτίου 1947). Μετέσχον : Μάρσαλ, Μπέβιν, Μπιντώ, Μολότωφ. Ἀποτέλεσμα : Συνέχισις ἐκκρεμότητος.
11) **ΔΙΑΣΚΕΨΙΣ ΛΟΝΔΙΝΟΥ** (25 Νοεμβρίου 1947). Μετέχουν : Μάρσαλ, Μπιντώ, Μολότωφ, Μπέβιν. Ἀποτέλεσμα : ;;

ΠΥΡΑΥΛΟΙ !

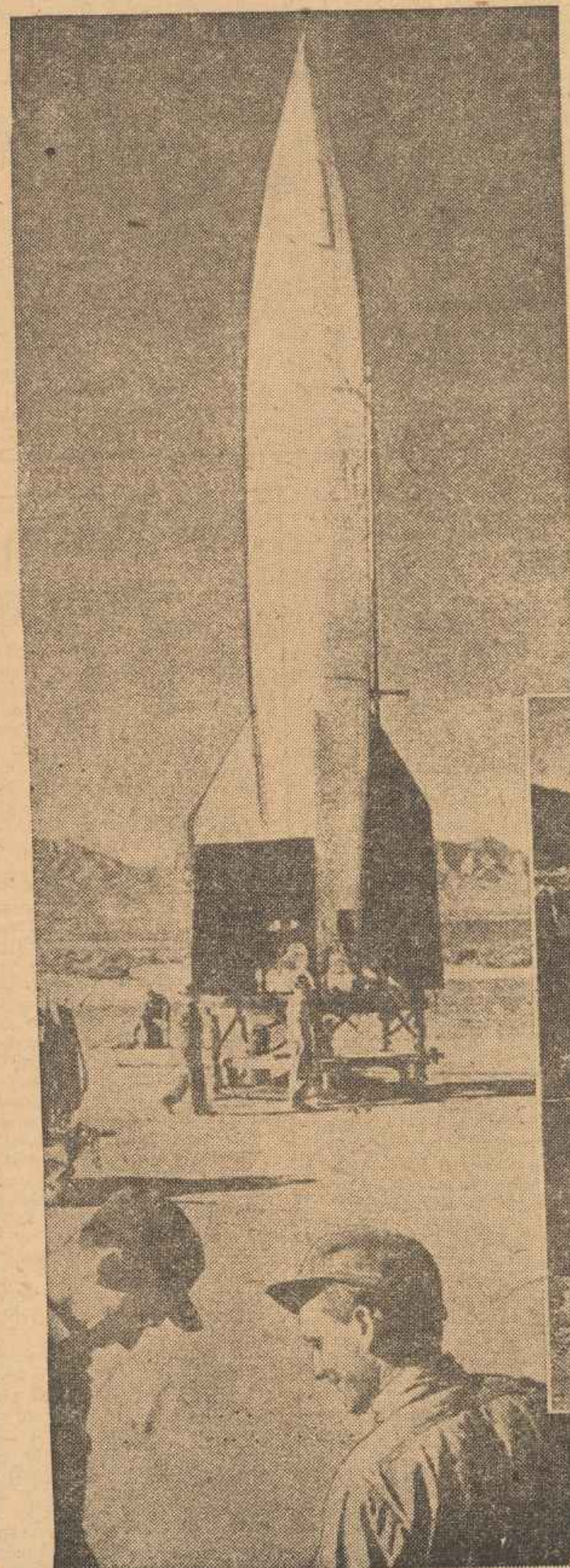

Δυὸ φορὲς κάθε μῆνα στὰ βουνὰ τοῦ Ὀργκάν, κοντὰ εἰς τὸ Νέον Μεξικὸν ἢ κάπου εἰς τὴν Καλιφορνίαν, οἱ Ἀμερικανοὶ τεχνικοὶ τοῦ Στρατοῦ καὶ τοῦ Ναυτικοῦ, βοηθούμενοι ἀπὸ Γερμανοὺς εἰδικούς, συνεχίζουν τὰς δοκιμὰς στοὺς τελειοποιημένους Πυραύλους V1 καὶ V2. Οἱ πύραυλοι αὐτοὶ φθάνουν ἤδη μέχρι τῆς Ἰονοσφαίρας, σ' ἕνα ὕψος δηλαδὴ 100 ἕως 150 χιλιομέτρων πέραν τῆς Στρατοσφαίρας ἀναπτύσσοντες ταχύτητα 5000 χιλιομέτρων τὴν ὥραν.— ΑΡΙΣΤΕΡΑ : Ὁ Πύραυλος V2 ὕψους 15 μ., ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ θανατηφόρα ὅπλα ποὺ ἐχρησιμοποίησαν οἱ Γερμανοί. — ΔΕΞΙΑ : Εἶνε ὁ Πύραυλος V1, ἐκσφενδονίζεται εἰς τὸν ἀέρα μ' ἕνα ἐκκωφαντικὸν θόρυβον ὅμοιον μὲ κεραυνόν.

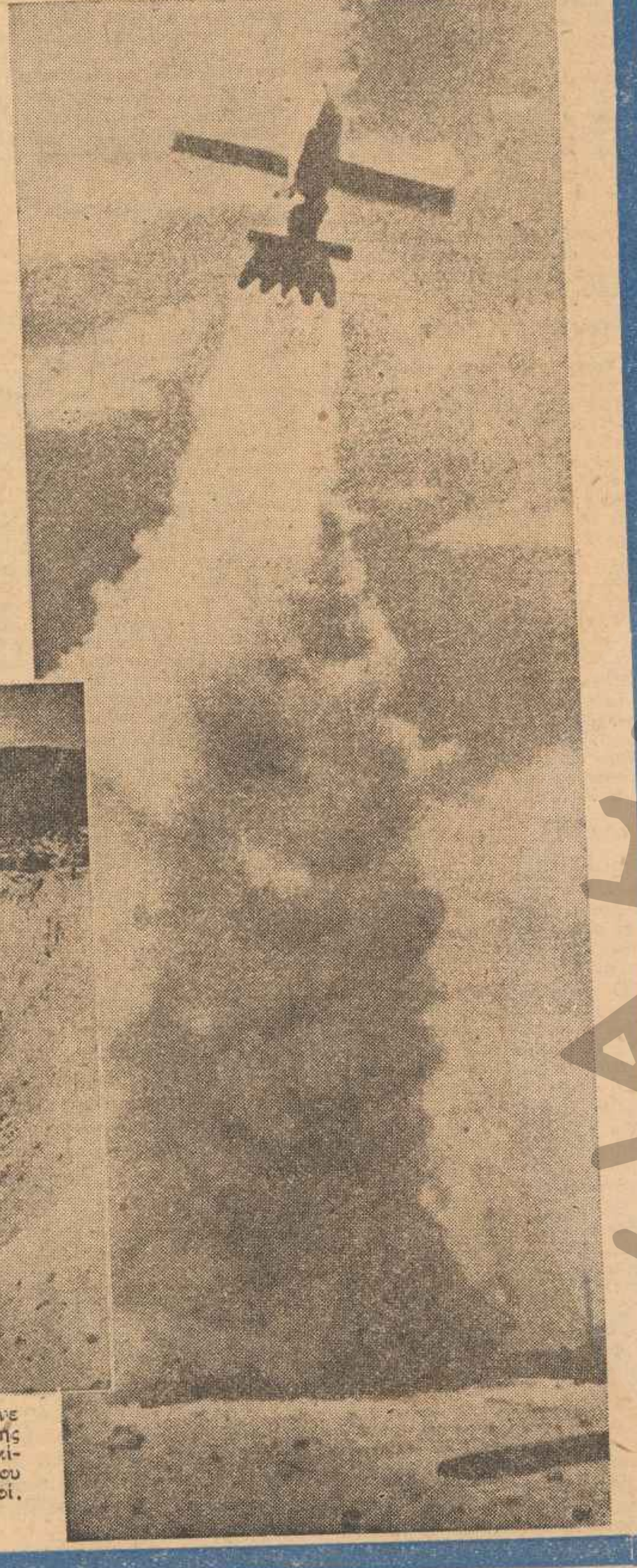

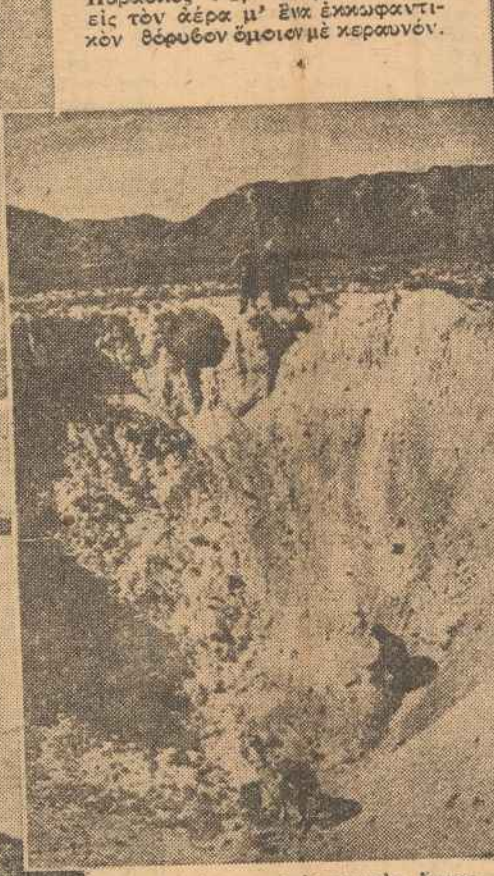

Ὁ πελώριος αὐτὸς κρατὴρ ἔγινε μὲ τὴν πτῶσιν μιᾶς ἱπταμένης βόμβας V2, τὴν ὁποίαν ἐδοκίμασαν εἰς τὴν ἔρημον τοῦ Νέου Μεξικοῦ Ἀμερικανοὶ εἰδικοί.

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΓΚΡΗΝΒΙΛΛ

ΤΟΥ Φ. ΦΛΥΓΚΙΓΚΕΡ

Τὸ δυσκολώτερο μέρος τῆς ζωῆς σας ἦταν αὐτὸ ποὺ περάσατε, μίστερ Μόρλαντ. Εἶστε πάλι ἕνας ἐλεύθερος ἄνθρωπος. Θὰ ξεχάσετε μὲ τὸν καιρὸ καὶ μὲ διαρκῆ καὶ τίμια ἐργασία ὅλα ὅσα ὑποφέρατε. Σ' αὐτὰ τὰ δυὸ χρόνια ποὺ σκεφθήκατε ἀσφαλῶς πὼς δὲν ἐκάνατε σωστὰ νὰ κλέψετε, πρᾶγμα ποὺ ἔκανε τὴν κοινωνία νὰ σᾶς διώξη ἀπὸ κοντά της. Ἴσως τώρα νὰ μὴν ἀντιλαμβάνεστε πολὺ τὴ βαρύτητα τῆς πράξεώς σας, γιατὶ εἶστε νέος ἀκόμη μόλις 23 χρόνων. Ἀλλὰ ἀργότερα, ὅταν κι' ὁ ἴδιος θὰ ἔχετε ἄσπρα μαλλιά, ὅπως ἐγὼ τώρα, θὰ καταλάβετε τί σημαίνει νὰ ἔχη κάμει κανεὶς στὴ ζωή του ἕνα σφάλμα. Λέγουν ὅτι ὁ μύλος τοῦ Θεοῦ ἀλέθει πολὺ σιγά, ἀλλὰ ἀλέθει ἀσφαλῶς. Λοιπὸν ψηλὰ τὸ κεφάλι, μίστερ Μόρλαντ. Τιμωρηθήκατε γιὰ τὴν πρᾶξι σας. Ὁ δρόμος στὴ ζωὴ στέκει τώρα πάλι ἀνοικτὸς γιὰ σᾶς. Μείνετε στὸ μέλλον τίμιος! Ἐλπίζω πὼς θ' ἀκολουθήσετε τὶς συμβουλές μου καὶ δὲ θὰ ξεχάσετε τὰ λόγια μου.»

Ὁ Πὶττ Μόρλαντ ἔκαμε μιὰ μικρὴ παῦσι. Κατόπιν ἤπιε μονομιᾶς τὸ κρασὶ ἀπὸ τὸ ποτῆρι του καὶ ξέσπασε σ' ἕνα τρελλὸ γέλιο.

— Μάλιστα, φίλοι μου, εἶπε, αὐτὰ εἶναι περίπου τὰ λόγια ποὺ μοῦ εἶπε ὁ γέρο Γκάρφιλντ τότε ποὺ βγῆκα ἀπὸ τὸ Σίνγκ — Σίνγκ. Ἦταν ἄνθρωπος τῆς παληᾶς φρουρᾶς, σκληρὸς ἀλλὰ δίκαιος. Δὲν ζῆ τώρα πιά, πρᾶγμα ποὺ μὲ λυπεῖ πολύ. Δὲν μπόρεσα νὰ ξεχάσω ποτὲ τὰ λόγια του καὶ σήμερα ἀκόμα, παρ' ὅλο ποὺ ἀπὸ χρόνια τώρα δὲν ἀκολούθησα τὸ δρόμο ποὺ μοῦ ἔδειξε. Τί εἶμαι σήμερα; Δὲν εἶμαι ὁ ἀξιότιμος κύριος Μόρλαντ ἰδιοκτήτης γραφείου ἀσφαλειῶν στὴ Χοῦντσον — στρητ; Δὲν ζοῦν τόσοι ὑπάλληλοι ἀπὸ μένα; Ἢ εἶμαι ὁ Πὶττ Μόρλαντ, γιὰ τὸν ὁποῖον λένε ὅτι εἶναι ἕνας σπουδαῖος γκάγκστερ; Ἀπαντῆστε μου λοιπόν, φίλοι μου τί εἶμαι;

Ὁ Οὐάτσον Γκρήν, τὸ δεξὶ χέρι τοῦ Μόρλαντ ἀπήντησε ἥσυχα:

— Εἶσαι ὁ Πὶττ Μόρλαντ, ὁ μεγαλοφυέστερος γκάγκστερ ποὺ ἐγεννήθη μέχρι τώρα. Εἶσαι ἡ ψυχὴ τῆς συντροφιᾶς μας χρόνια τώρα, μόνο ποὺ μοῦ φαίνεται πὼς αὐτὸ τὸ ἀναθεματισμένο οὐΐσκυ σὲ κάνει νὰ θέλης νὰ ἐξετάζης τὴ συνείδησί σου.

— Τίποτα δὲν ἐξετάζω πιά, φίλοι μου. Σήμερα ὅμως εἶναι δέκα χρόνια ἀκριβῶς ἀπὸ τότε ποὺ πέθανε ἡ μητέρα μου.

Ὁ Οὐάτσον Γκρὴν σωπαίνει. Ὀχτὼ ἄνδρες χωρὶς συνείδησι σκύβουν τὸ κεφάλι. Ὁ Μόρλαντ πετάει τὸ ποτῆρι του στὸν τοῖχο.

— Λένε πὼς καὶ τὸν πατέρα μου ἐγὼ τὸν πέθανα ξαναλέει ὁ Μόρλαντ, μὲ πνιγμένη φωνή, γιατὶ δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρη τὴ φυλάκισί μου. Περίεργο... Σήμερα τὸν ξαναβλέπω καθαρά, ὅπως καὶ τὸν γέρο Γκάρφιλντ στὸ Σίγκ — Σίγκ.

— Κακὸς οἰωνός, ψιθύρισε ὁ Γκρήν. Σημειώνεις τὸ θάνατό σου ὁ ἴδιος μὲ τὰ ἀνόητα λόγια σου. Μὴ θυμᾶσαι τὰ περασμένα φίλε μου. Συγκρατήσου καὶ πήγαινε νὰ κάνης ἕνα κρύο μπάνιο!

— Δίκηο ἔχεις... Κρύο μπάνιο! Ὁ Γκάρφιλντ δὲν ζῆ πιά. Ἦταν τόσο καλὸς μαζί μου σὰν ἕνας πατέρας. Μὰ μετὰ ἦρθε ἡ ζωή... Γκρήν, πεθύμησα τόσο πολὺ νὰ ἰδῶ τὸ Γκρήνβιλλ, τὸ ὡραῖο χωριό, τὴν πατρίδα μου!

— Εἶσαι στὰ καλά σου; τὸν ἔκοψε ὁ Γκρήν. Ὁ Σέλτον θὰ σὲ γνωρίση ὁ ἴδιος ὁ Σέλτον ποὺ πρῶτος εἶπε τὴν ὑποψία πὼς τὸν Ρενὼ τὸν εἶχες σύ...

— Ἀνοησίες! Τὸν ἐξαφανίζω κι' αὐτόν, ἂν μοῦ γίνη φορτικός.

— Ὄχι ἐπιπολαιότητες Πὶττ. Σὲ προειδοποιῶ.

— Ἄφησέ με ἥσυχο, κι' ἔλα μαζί μου.

— Ἴσως ἀλλάξης ἰδέα, Πὶττ. Κάνε τώρα ἕνα κρύο μπάνιο.

Ὁ Πὶττ Μόρλαντ ἰδιοκτήτης καὶ διευθυντὴς ἑνὸς μεγάλου γραφείου ἀσφαλειῶν ὑποφέρει ἀπὸ νευρασθένεια κάμποσο καιρὸ κι αὐτὸ τὸ ξέρει μονάχα ὁ Γκρήν. Ξέρει ἐπίσης πὼς ὁ Πὶττ πρὶν ἀπὸ κάμποσα χρόνια σκότωσε τὸν Ρενὼ ἀπὸ τὸ Γκρήνβιλλ. Ὁ Ρενὼ κάπου εἶχε μάθει πὼς ὁ Μόρλαντ εἶχε πάει δυὸ χρόνια φυλακὴ στὸ Σίγκ — Σίγκ. Ἔστελνε λοιπὸν σ' αὐτὸν ἀνθρώπους του, ποὺ τὸν ἐξεβίαζαν καὶ τοῦ ἔπαιρναν λεπτά, ἀπειλῶντας τον πὼς θὰ τὸ φανερώσουν. Μιὰ μέρα ὁ Μόρλαντ χάθηκε καὶ λίγες μέρες ἀργότερα ὁ Ρενὼ βρέθηκε σκοτωμένος στὸ Γκρήνβιλλ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι του. Εἶχαν ἰδῆ ἕναν ἄνθρωπο νὰ φεύγη, κι' αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶχε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Μόρλαντ.

Ἰδιοκτήτης ἑνὸς μεγάλου γραφείου ἀσφαλειῶν... Πραγματικὰ ὅμως ὁ Μόρλαντ εἶναι ἀρχηγὸς μιᾶς σπείρας γκάγκστερς. Ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ πίνει οἰνόπνευμα νὰ καθησυχάση τὴ συνείδησί του. Ὅμως ὁ Γκρὴν ξέρει καλὰ πὼς φέρνει ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο ἀποτέλεσμα...

Στὸ γραφεῖο τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Γκρήνβιλλ, βρίσκονται πέντε μικρὲς σφαῖρες μέσα σ' ἕνα γυάλινο βάζο. Αὐτὸ τὸ βάζο στέκει χρόνια τώρα στὴν ἴδια θέσι. Εἶναι οἱ πέντε σφαῖρες ποὺ εἶχαν βγάλει ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ Ρενώ. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ κάθεται ἀπέναντι στὸ γυάλινο βάζο καὶ διαβάζει ἐφημερίδα ἔχει γκρίζα μαλλιὰ καὶ ἔξυπνη φυσιογνωμία. Εἶναι ὁ ἀρχιφύλαξ Σέλτον. Τὸ ρολόϊ χτυπᾶ ὀχτώ. Ὁ Σέλτον τυλίγεται στὸ παλτό του καὶ βγαίνει ἔξω. Ἔχει ἀρχίσει νὰ βρέχη. Σὰ σήμερα εἶναι ἡ μέρα ποὺ βρῆκαν τὸν Ρενὼ σκοτωμένο καὶ ὁ Σέλτον ἐλπίζει πάντα πὼς θὰ συναντήση ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ θὰ τὸν ἀναγνωρίση. Εἶχε διαβάσει κάπου πὼς ὁ δολοφόνος ξαναγυρίζει στὸ μέρος ποὺ σκότωσε, ἔστω κι' ἂν περάσουν πολλὰ χρόνια. Ἡ βροχὴ δυναμώνει. Ὁ Σέλτον σηκώνει τὸ γιακᾶ του. Φτάνει ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Ρενὼ καὶ κρύβεται σὲ ἕναν πλάγιο δρόμο.

Ἔξαφνα βλέπει ἕναν ἄγνωστο μπροστά του ποὺ χωρὶς νὰ τὸν δῆ προχωροῦσε τὸ δρόμο του. Ἡ σιλουέττα του κάτι τοῦ θυμίζει. Ἀπὸ ποῦ ἦλθε; Ποῦ πηγαίνει; Ὁ Σέλτον ἀποφασίζει νὰ τὸν παρακολουθήση. Ὁ ἄγνωστος πηγαίνει στὸν σταθμό, μπαίνει στὴν αἴθουσα καὶ κάθεται κουρασμένος. Ὁ Σέλτον τὸν κυττάζει ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ σκοτάδι. Ποῦ τὸν ἔχει δῆ; Δὲ μπορεῖ νὰ θυμηθῆ.

Τὸ τραῖνο φθάνει, ὁ ἄγνωστος σηκώνεται. Ὁ Σέλτον μπαίνει κι' αὐτὸς στὴ σάλλα. Προτοῦ ὅμως προλάβη νὰ σκεφθῆ τί θὰ κάνη, ὁ ἄγνωστος προχώρησε κ' ἀνέβηκε σ' ἕνα βαγόνι. Ὁ Σέλτον τὸν ἀκολούθησε. Ἦταν ἕτοιμος νὰ πηδήση κι' αὐτὸς στὸ τραῖνο, ὅταν ἕνα παράθυρο δίπλα του ἄνοιξε κι' ἄκουσε μιὰ φωνὴ νὰ λέη:

— Ἥσυχα Σέλτον! Ὁ Μόρλαντ ὑπέφερε αὐτὰ τὰ χρόνια περισσότερο ἀπὸ σένα κι' ἀπὸ μένα μαζί. Ὄχι ἐξ αἰτίας τοῦ Ρενὼ μονάχα. Ἡ πρᾶξις του αὐτὴ ἄλλωστε ἔχει παραγραφῆ ἐκτὸς ποὺ ὁ Ρενὼ ἦτον ἕνας ἄτιμος ἐκβιαστής. Ὄχι! Μὰ ὁ Μόρλαντ σήμερα εἶναι ἕνας χαμένος ἄνθρωπος. Γιατὶ πρέπει νὰ ξέρης ὅτι δὲν εἶναι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐλεύθεροι, ὅσοι δὲ φοβοῦνται τὶς ἁλυσσίδες σου. Λέγομαι Οὐάτσον Γκρήν, κύριε ἀρχιφύλαξ κι' εἶμαι γνωστὸς σ' ὅλον τὸν ὑπόκοσμο τῆς Νέας Ὑόρκης. Γειά σου!

Ὁ Σέλτον ἔμεινε ἄφωνος.

Τὸ τραῖνο ξεκινᾶ. Οἱ δυὸ γκάγκστερς χαιρετοῦν μὲ τὸ καπέλλο ἐνῶ ὁ Γκρὴν βάζει πάλι τὸ περίστροφο στὴν τσέπη του. Ὁ Σέλτον βγαίνοντας ἀπὸ τὸν σταθμὸ ἀκούει τὸ τὶκ — τὰκ τοῦ τηλεγράφου. Μὰ δὲ μπαίνει μέσα νὰ εἰδοποιήση. Πῶς θὰ μποροῦσε νὰ ἀποδείξη ὅτι εἶχε δῆ τώρα δὰ τοὺς δυὸ γκάγκστερς; Κάμποσες μέρες ἀργότερα ἔλαβε ἕνα γράμμα:

«Κύριε ἀρχιφύλαξ.

» Σᾶς στέλνω 3.000 δολλάρια γιὰ σᾶς. Ἂν δὲν θέλετε νὰ τὰ κρατήσετε σεῖς μοιράσετέ τα στοὺς φτωχοὺς τοῦ Γκρήνβιλλ.

ΠΙΤΤ ΜΟΡΛΑΝΤ»

— Ἀκριβῶς τὸ ποσὸν μὲ τὸ ὁποῖον ἦταν ἐπικηρυγμένος! ψιθύρισε ὁ Σέλτον μὲ ἔκπληξι.

Μὰ σὲ 2 μέρες δοκίμασε μεγαλύτερη ἔκπληξι ὅταν ἄνοιξε τὴν ἐφημερίδα του. Ὁ Πὶττ Μόρλαντ εἶχε αὐτοκτονήσει. Βρέθηκε πεσμένος στὸ γραφεῖο του μέσα στὰ αἵματα μὲ τὸ πιστόλι δίπλα στὰ πόδια του...

Φ. ΦΛΥΓΚΙΓΚΕΡ

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΣΜΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Εἰς τὴν Φιλόπτωχον Ἀδελφότητα Κυριῶν

Ἡ Φιλόπτωχος Ἀδελφότης Κυριῶν τῆς πόλεώς μας ἐτέλεσε τὸν ἐτήσιον Ἁγιασμόν της εἰς τὸ ἰδιόκτητο κτίριό της πρὸς τιμὴν τοῦ προστάτου αὐτῆς Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος, παρουσίᾳ τοῦ Δ. Συμβουλίου τῶν μελῶν καὶ πολλῶν Θεσσαλονικέων. Αἱ ἐγκαταστάσεις ὅπου πρόκειται νὰ καταλύσουν, εὕρουν ἄσυλον καὶ τροφήν, ὅταν ἐγκριθῆ τὸ κονδύλιον ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖον Προνοίας ἄνω τῶν 30 ἀπροστατεύτων κοριτσιῶν ἀνταρτοπλήκτων οἰκογενειῶν, εἶνε ἤδη ἕτοιμοι.

Τὸν Ἁγιασμὸν ἐτέλεσεν ὁ Θεοφιλέστατος Ἀγ. Ἀπαμίας κ. Σπυρίδων. Κατόπιν δὲ ἡ πρόεδρος τοῦ Δ. Συμβουλίου ἐξιστόρησε τὴν δρᾶσιν τῆς Ἀδελφότητος. Παρέστησαν: ὁ ὑπουργὸς Γ.Δ. Β. Ἑλλάδος κ. Μπασιάκος, ὁ δήμαρχος κ. Κωνσταντίνου, ὁ πρόεδρος τοῦ Ἐρυθρ. Σταυροῦ καθηγ. κ. Βιζουκίδης, ὁ κ. Κ. Ἀγγελάκης ὁ κ Χατζηπροδρόμου, ἡ πρόεδρος τοῦ Συμβουλίου κ. Μαργαρίτη μὲ τὰς Κυρίας Μαλούτα Μαραγκοπούλου, Τσιάμη Παπακωνσταντίνου Βίμπλη, Παπακώστα, Γαρουφάλλου Σαραντοπούλου, Ἀγγελίδου ποὺ ἀπαρτίζουν τὸ Συμβούλιον. Ἐπίσης διεκρίναμεν τὰς Κυρίας Λάλα, Σεφερτζῆ, Κομιτοπούλου, Μπαλτᾶ Καρατζίδου, Σασιλίδου, Δάλλα, Πάζη, Βλαχοπούλου, Μαρκέζη Παλαμήδους, Σκούρα Βέτσικα Ρουσοπούλου Κοντομήτρου Μανούση, Γκέκα, Τσαγγρίδου Βασιλάκου Νικοπούλου Ἀσημακοπούλου, Κατσιάνη Ὡρολογᾶ Τριχοπούλου Νάκα, Παπαχρήστου, Καλαϊτζῆ, Γριζοπούλου Παπαβασιλείου, Μανιάτη Λεσίου, Χαρδαλιᾶ Κυριακοπούλου, Μέλφα, Κιτρινοπούλου, Παντελίδου, Δερμιτζάκη. Τὰς Δεσποινίδας Νεδέλκου Τσοπάνογλου, Ἀϊβάζη Τζαβέλλα Διαμαντοπούλου, Καράλλου, Δαλέκου κ.ἄ.

Ἡ Ἑβδομὰς Φιλίας τῆς ΧΕΝ.

Ἡ Ἑβδομὰς Φιλίας τῆς Χριστιανικῆς Ἑνώσεως Νεανίδων τῆς παγκοσμίως ἑορταζομένης αὐτῆς ἑβδομάδος ἀπὸ ὅλας τὰς ΧΕΝ. τοῦ κόσμου ἔλαβε χαρακτῆρα θρησκευτικὸν σεμνὸν καὶ ἐπιβλητικὸν συγχρόνως. Ἡ ΧΕΝ. ἡ ὁποία λειτουργεῖ σιωπηλὰ ἀλλὰ τόσον συντελεστικὰ καὶ ἔχει τὰς συμπαθείας ὅλης τῆς κοινωνίας μας, προσφέρουσα ἄσυλον θερμὴν τροφὴν μόρφωσιν, στοργὴν καὶ ψυχαγωγίαν εἰς τὰ ἐργαζόμενα κορίτσια τῆς πόλεώς μας ἑώρτασε τὴν «Ἑβδομάδα Φιλίας» μὲ σειρὰν ὁμιλιῶν καὶ μουσικῶν συγκεντρώσεων τῶν μελῶν. Ἄξιαι συγχαρητηρίων εἶνε ὅλαι ὅσαι συνετέλεσαν διὰ τὴν λαμπρὰν αὐτὴν ἑορτήν: ἡ πρόεδρος κ. Καρυωτάκη καὶ αἱ λοιπαὶ κυρίαι τοῦ Συμβουλίου: Ἐμίρη Κατσογιάννη Λέκκα, Πολυζοπούλου Καροβᾶ Νίκογλου, Βεζύρογλου, Παπακάκη Ἀκκᾶ Φραγκίστα. Αἱ Κυρίαι τῶν διαφόρων ἐπιτροπῶν (Σπιτιοῦ, Λέσχης κτλ.): Ἰατρίδου διευθύνουσα τὸ Οἰκοτροφεῖον ὡς καὶ αἱ Δεσποινίδες Λεβῆ Τσόλη Μαραγκοπούλου, Σκεύη, Ἀγγελίδου, Πεχλιβάνη Λεκκοῦ Παπαδημητρίου, Τρουλινοῦ Κοκκίνου, Χατζηπαρασκευᾶ, Χατζηαυγουστίδου, Καραγεωργίου, Καραμανώλη Τσάλη Κολέκα Βουραντώνη, Δημητριάδου Στεφοπούλου, Παναγιώτα Μαγκαλέτσου Μαριανθοπούλου, Στεφάνου, Κογιάννα, Δημητριάδου Παπαδημητρίου, Ἀλεξάνδρα, Κύρου.

Διάλεξις

Μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα διάλεξις ἀπὸ τὸν καθηγητὴ τῆς Ὑγιεινῆς καὶ Μικροβιολογίας κ. Χατζηβασιλείου περὶ «Χολέρας» εἰς τὸ ἀμφιθέατρον τοῦ Πανεπιστημίου συνεκέντρωσεν ἐκτὸς τοῦ ἐπιστημονικοῦ κόσμου καὶ τῶν καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου, πολλὰ μέλη τῆς κοινωνίας μας. Ὁ ὁμιλητὴς μὲ τὸ ἐπίκαιρόν του θέμα καὶ τὰς λεπτομερεῖς ἀναλύσεις αὐτοῦ, ἐκράτησε ζωηρὸν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀκροατῶν του μεταξὺ τῶν ὁποίων διεκρίναμεν: Τὸν Θεοφιλ. Ἀ. Ἀπαμίας κ. Σπυρίδωνα, τὸν δήμαρχον κ. Κωνσταντίνου, τὸν πρύτανιν καθηγητὴν κ. Γ. Δεληγιάννην τοὺς καθηγητὰς κ.κ. Μιχαλακέαν, Μισιρλόγλου μετὰ τῆς κυρίας του Σιγάλαν, Ἀθανασόπουλον, Κολικτσόπουλον, Κλεισιόνην, Ἠλιάκην, Σιλλαϊδόπουλον, Λάσκαρην, Γάφον, Ἐμπειρίκον, Οἰκονομόπουλον, Σάντην Λιβαδᾶν Πυλαρινὸν, Παπαστούρου μετὰ τῆς κυρίας του, τὸν κ. καὶ τὴν κ Ἀλεξανδρίδη, τὸν ἰατρὸν κ. Χαριτάκην τὸν παιδίατρον κ. Δημητριάδην, τὸν ἰατρὸν κ. Ἐξηντάρην τὸν καθηγητὴν κ. Μουλόπουλον, τὸν καθηγητὴν κ. Κονιδάρην, τὴν δίδα Περράκη, τὴν δίδα Καρπούζα, τὸν κ. καὶ τὴν κ. Χαραλάμπους τὸν κ. καὶ τὴν κ. Ἰωαννίδη, τὸν κ καὶ τὴν κ. Σοφιανοῦ κ.ἄ.

Ἕνα ὡραῖο ρεσιτάλ

Ὁ ἐκλεκτὸς καλλιτέχνης βιολιστὴς κ. Βύρων Κολάσης ἔδωσεν τὴν εὐκαιρίαν εἰς τοὺς μουσικοφίλους Θεσσαλονικεῖς νὰ τὸν ἀκούσουν καὶ νὰ τὸν χειροκροτήσουν ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου ὅπου ἔδωσεν ἕνα Ρεσιτὰλ πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν Κέντρων Ψυχαγωγίας τῶν ἀεροπορικῶν μοιρῶν Βορείου Ἑλλάδος. Ὁ κ. Κολάσης τὸν ὁποῖον συνώδευσεν εἰς τὸ πιάνο ἐξαιρετικὰ καλὰ ἡ γνωστὴ συμπολῖτις μας καλλιτέχνις Δὶς Βάσω Δεβετζῆ, ἀπέδωσε τὸ ἐκλεκτό του πρόγραμμα μὲ τὴ μαεστρία ποὺ τὸν διακρίνει.

— Κατὰ τὸ ὀργανωθὲν τὴν 24 παρελθόντος ὑπὸ τοῦ «Βρεταννικοῦ Συμβουλίου» Θεσσαλονίκης μουσικὸν πρόγραμμα ἔδωσεν ἐνδιαφέρον ρεσιτὰλ πιάνου ἡ καλλιτέχνις καὶ συνεργάτις τοῦ Ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ Θεσσαλονίκης δὶς Βοῦλα Γεωργίου. Ἡ δὶς Γεωργίου ἐξετέλεσε μὲ πολλὴν τέχνην ἔργα τῶν Μπὰχ — Μπουζόνι, Μπετόβεν, Σύριλ Σκὸττ Ἔλγκαρ, Λ. Μαργαρίτη καὶ Σοπέν, καταχειροκροτηθεῖσα.

ΕΛΕΟΝΩΡΑ ΤΣΑΟΥΣΟΓΛΟΥ

Οἱ νέοι «ἄσσοι» τοῦ ποδοσφαίρου ποὺ ἐμφανίζει ὁ «Παναθηναϊκὸς»

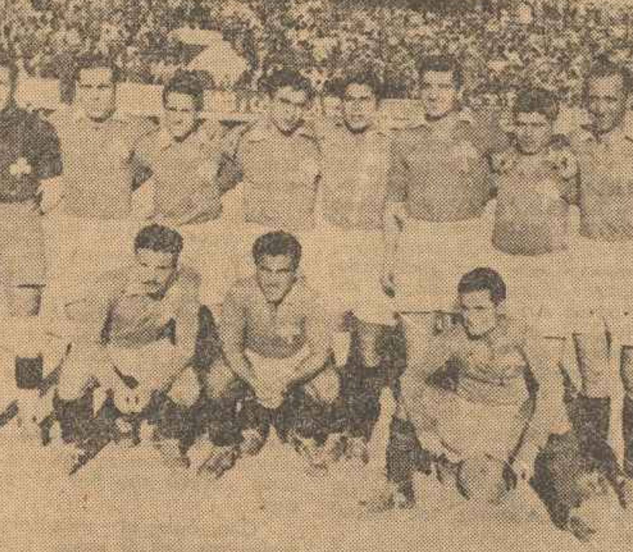

Τὸ καινούριο αἷμα τοῦ ΠΑΟ. Ὄρθιοι ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά: Μαθιός, Μπόγδανος Τσιτούρας (νέος), Γιάννης Παπαντωνίου (νέος), Νικολόπουλος Σταφυλίδης (ν.), Κυρλῆς (ν.) Κρητικός.— Καθήμενοι: Παπαντωνίου Α., Διαλέτος (νέος) καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ὁμάδος Σῖμος. Εἶναι ἡ τευλευταία φωτογραφία τῆς πρώτης ὁμάδος.

Ξαναγυρίζουν τὰ καλὰ ποδοσφαιρικὰ χρόνια. Τὰ γήπεδα πλημμυρίζουν ἀπὸ φιλάθλους κι' οἱ νέοι μας κυνηγοῦν χαρούμενοι, γεροὶ καὶ ροδοκόκκινοι τὴ ματζιάρα μπάλλα. Ὁ ὀργασμὸς θυμίζει τὰ παληὰ χρόνια τοῦ πρώτου ποδοσφαιρικοῦ ἐνθουσιασμοῦ — καὶ τοῦ φανατισμοῦ — ποὺ ὅταν τὸ μὰτς «Παναθηναϊκοῦ» — «Ὀλυμπιακοῦ» (1929—30) ἔγινε στὴ Θεσσαλονίκη ναυλώθηκαν δυὸ βαπόρια γιὰ νὰ μεταφέρουν στὴ νύμφη τοῦ Θερμαϊκοῦ τοὺς φιλάθλους ὀπαδούς.

Δὲν βρίσκονται σήμερα στὰ γήπεδα ὁ Μεσσάρης, ὁ Κουράντης, οἱ Μηγιάκηδες, οἱ Ἀδριανόπουλοι, ὁ Νεγρεπόντης κλπ. Παρεχώρησαν τὶς θέσεις τους σ' ἄλλους κι αὐτοὶ μὲ τὴ σειρά τους σὲ καινούριους.

Αὐτοὺς τοὺς «καινούριους» ποδοσφαιριστὲς θὰ παρουσιάσουμε στὴν ἔρευνα ποὺ ἀρχίζουμε σήμερα στὸ «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ».

Ο ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΣ

Χαρούμενες φωνὲς προκαλοῦν ἕνα ἀπόγευμα Πέμπτης στὸ γήπεδο τῆς λεωφόρου Ἀλεξάνδρας στὸν «Παναθηναϊκό». Εἴκοσι δύο νέα παιδιὰ βρίσκονται στὸ τερραίν. Εἰκοστὸς τρίτος, μαζί τους, βρίσκεται μιὰ δόξα τοῦ Ἑλληνικοῦ ποδοσφαίρου, ὁ Ἀντώνης Μηγιάκης, ποὺ ὑπηρέτησε 20 χρόνια τὸ φοὺτ — μπώλλ, μπῆκε 22 φορὲς στὶς Ἐθνικὲς ὁμάδες καὶ ὡς τὰ τώρα ἐργάζεται ἀκούραστα γι' αὐτὸ — οἰκογενειάρχης, πατέρας ἑνὸς χαριτωμένου «διαδόχου» τοῦ 3ετοῦς Νικολάκη π.ἀ — προπονητὴς τοῦ συλλόγου ποὺ τιμοῦσε πρῶτα τὰ χρώματα.

Τρίτη καὶ Πέμπτη εἶνε οἱ προπονήσεις τῆς α' καὶ τῆς β' ὁμάδος τοῦ τριφυλλιοῦ. Ἂς ὑποῦμε, λοιπὸν στὸ γήπεδο νὰ δοῦμε τοὺς παίκτες καὶ νὰ τούς... γνωρίσουμε στὸν ἀναγνώστη.

Η «ΠΡΩΤΗ» ΤΟΥ ΤΡΙΦΥΛΛΙΟΥ

Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς Κρητικό, Σῖμο, Κυριαζόπουλο Μαθιὸ καὶ Νικολόπουλο ποὺ εἶναι ἀρκετὰ γνωστοὶ στοὺς φιλάθλους στὴν α' ὁμάδα τοῦ ΠΑΟ ἀγωνίζονται τώρα νέα ἀστέρια.

Ὁ σέντερ χὰφ Ἠλίας Σταφυλίδης εἶναι τὸ εὕρημα τοῦ ΠΑΟ στὴ Φλώρινα. Εἶνε ὁ στυλοβάτης τοῦ συλλόγου καὶ τὸ ποδοσφαιρικὸ φαινόμενο τῆς ἐποχῆς. Εἴκοσι ἑπτὰ ἐτῶν, τώρα πατέρας μιᾶς χαριτωμένης μικρούλας ὁ Ἠλίας θὰ παίξη γιὰ πολλὰ χρόνια λόγω τῆς ἀθλητικῆς ζωῆς του στὸν Παναθηναϊκὸ καὶ στὴν ὑπὸ κατάρτισι Ἐθνικὴ ὁμάδα.

Ἐξαιρετικὸ ταλέντο τῆς Α' ὁμάδος εἶναι ὁ «ντεμὶ» (μέσα ἀριστερὰ ἢ δεξιὰ) Κώστας Τσιτούρας μόλις 18 ἐτῶν ἀπόφοιτος γυμνασίου ὑποψήφιος νομικός

Ὁ «ἔξω δεξιὰ» Στ. Διαλέτης, 19 ἐτῶν φοιτητὴς τῆς Χημείας, εἶναι ἕνας παίκτης ποὺ ἀπὸ πέρυσι συμπεριλαμβάνεται στὴ Μικτὴ Ἀθηνῶν.

Ὁ Ἀντώνης Παπαντωνίου «ποὺ παίζει τὴν μπάλλα, ὅπως ἡ γάτα τὸν ποντικὸ» ἔπαιζε προπολεμικὰ στὰ «τσικὸ» τοῦ ΠΑΟ, ἐμφανίστηκε στὴν κατοχὴ καὶ σήμερα μποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς εἶναι ὁ καλύτερος «ἔξω ἀριστερά». Ὁ Παπαντωνίου εἶναι σήμερα στρατιώτης. Παπαντωνίου ὑπάρχει καὶ δεύτερος ὁ Γιάννης 19 ἐτῶν (μέσα ἀριστερά). Ὁ Γιάννης χαρακτηρίζεται ὡς ὁ καλύτερος «ντριπλέρ» ἀλλὰ μὲ τὴν κατάχρησι ποὺ κάνει στὶς «ντρίπλ» πολλοὶ ἀμφισβητοῦν ἂν αὐτὸ ἀποτελεῖ προτέρημα ἢ ἐλάττωμα.

Ἀναπληρωτὴς ἀκραῖος ἀριστερός, εἶναι ὁ Χαρ. Φυλακτὸς ποὺ ἂν κι' ἔχει καλὴ σέντρα καὶ τεχνικὰ προσόντα μιὰ φυσικὴ δειλία τὸν ἐμποδίζει νὰ ἐξελιχθῆ.

Τέλος νέοι παῖκται τῆς «πρώτης» ὁμάδος εἶναι ἀκόμη οἱ Γαζῆς Γαβριὴλ καὶ Περικλῆς Κυρλῆς (δεξιοὶ μέσοι) φιλότιμοι καὶ σταθεροί.

ΤΑ ΑΣΤΕΡΙΑ ΤΗΣ Β'

Οἱ παῖκται τῆς β' ὁμάδος εἶναι ὅλοι νέοι. Ἀπ' ὅλους διακρίνεται ὁ ἔξω δεξιὰ Νίκος Φαράντος, ποὺ μερικοὶ τὸν προορίζουν γιὰ διάδοχο τοῦ Μηγιάκη. Ὁ Φώτης Τσουκαλᾶς γράφτηκε στὸν Π.Α.Ο. μὲ ἐλευθέρα μεταγραφὴ ἀπ' τὸν «Ἡρακλῆ» Θεσσαλονίκης. Ἄριστος τύπος χὰφ ἐγγυᾶται πρόοδο ποὺ θὰ τὸν ἀνεβάση στὴν α' ὁμάδα μέχρι τοῦ προσεχοῦς ἔτους. Ὁ δυναμικὸς μέσα δεξιὰ εἶναι ὁ Χρῆστος Νικολαΐδης. Ὁ σκόρερ τῶν δευτέρων εἶναι ὁ Α. Ἰωάννου ὁ σέντερ φὸρ ποὺ σὲ κάθε ἀγῶνα κερδίζει 3 — 4 γκὸλ καὶ ὁ ὁποῖος ἐδοκιμάσθη ἀρκετὰ καλὰ καὶ στὴν πρώτη ὁμάδα. Λαμπρὸς ἔξω ἀριστερὰ εἶνε καὶ ὁ Νάσος Γιαννακόπουλος μὲ καλὲς σέντρες καὶ εὐθύβολο σούτ. Γιὰ τὸ μικρόσωμο σέντερ χὰφ Τάκη Μαστίνη ἀρκεῖ ν' ἀναφέρωμε τὰ λόγια τοῦ Χέλμη:

— Αὐτὸς γεννήθηκε ποδοσφαιριστής! εἶπε ὅταν τὸν εἶδε.

Ἐπιμελὴς στὶς προπονήσεις, θετικὸς καὶ ἔξυπνος εἶναι ὁ χὰφ Φάνης Παυλίδης ἐνῶ οἱ ὀπισθοφύλακες Ι. Φωκᾶς καὶ Γ. Κατσίκης εἶναι δυὸ παῖκτες ζωηροὶ καὶ εὐκίνητοι. Τερματοφύλακες τῆς δευτέρας εἶναι οἱ Λεκατσᾶς, Σαρρῆς, Γκάσδης. Ἐξ αὐτῶν οἱ δυὸ πρῶτοι ἔχουν ἀγωνισθῆ καὶ στὴν πρώτη ὁμάδα.

Η ΤΡΙΤΗ ΟΜΑΣ

Οἱ παῖκτες τῆς «τρίτης» ὁμάδος εἶναι νεαρώτατοι, 15 — 16 ἐτῶν. Γκολκῆπερς ἀγωνίζονται οἱ Σχοινᾶς Φυλακτός, Μανουηλίδης. Μπὰκ Δουκέρης, Τσούσβαλης, μέσοι: Λάμπρου Τατέλης, Γέγιος καὶ κυνηγοί: Χωριατέλης, Λιάφος Τσουκαλᾶς ΙΙ, Βάσος καὶ Γιαννάκης. Αὐτοὶ εἶναι οἱ νέοι «ἄσσοι» τοῦ ΠΑΟ.

♥ ♥ ♥

Ἕνας καινούργιος ποδοσφαιρικὸς κόσμος γεννιέται. Οἱ ἁρμόδιοι ἔχουν καθῆκον νὰ τὸν διαμορφώσουν καὶ νὰ τὸν κάμουν ὑπέροχο. Νὰ τὸν ἀπομακρύνουν ἀπ' τὶς κακὲς συνήθειες νὰ τὸν γυμνάσουν καὶ νὰ τὸν ρίξουν γερὸ καὶ χαρούμενο στὸ τερραίν. Νὰ ζῆ τὴν Ὀλυμπιακὴ παράδοσι καὶ νὰ θεωρῆ τὴν ἀγωνιστικὴ ἱερὸ κληροδότημα τῶν προγόνων.

Μ. ΛΑΜΠΡΙΝΙΔΗΣ

παληὰ ἀριστουργήματα

Μανὸν Λεσκὼ

ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ: Γυρίζοντας ἀπὸ τὸ Ρουὲν στὸ Παρίσι ὁ συγγραφεὺς ὕστερ' ἀπὸ ἕνα ταξίδι του γιὰ οἰκογενειακὲς ὑποθέσεις περνοῦσε ἀπὸ τὸ Ἐβρέ, ὅπου συνήντησε μιὰ κουστωδία χωροφυλάκων ποὺ συνώδευε δέσμιες δώδεκα γυναῖκες τοῦ ὑποκόσμου ποὺ ἡ ἀστυνομία ἐξώριζε στὴν Ἀμερική. Μέσα σ' αὐτὲς ὁ συγγραφεὺς ξεχώρισε μιὰ ποὺ ὅλη της ἡ ἐμφάνισις ἔδειχνε ἀριστοκρατικὴ καὶ εὐγενικὴ καταγωγὴ ἀλλὰ καὶ σεμνότητα ποὺ δὲν ἐδικαιολογοῦσε καθόλου τὴν παρουσία της κοντὰ στὶς ἄλλες ἐξοριζόμενες. Ἕνας νέος ποὺ εἶχε καὶ αὐτὸς τὴν ἴδια εὐγενικὴ καὶ ἀριστοκρατικὴ ἐμφάνισι, καθόταν μόνος του σὲ μιὰ γωνία τοῦ πανδοχείου ποὺ εἶχε σταθμεύσει ἡ συνοδεία ἱκανοποίησε ἐν μέρει τὴν περιέργεια τοῦ [illegible] πρὸς τὸ μέρος του. Καὶ προχώρησε, ἀργά, κυττάζοντας μέσα στὸ εἴδωλό της προσεχτικά.

Τὰ χέρια της σηκώθηκαν πρὸς τὸ πρόσωπο κι' ἁπαλὰ χάϊδεψαν τὰ μάγουλά της ποὺ τὰ αἰσθανόταν νὰ φλογίζουν. Τὰ εἶδε καὶ στὸν καθρέφτη κατακόκκινα, ἕτοιμα νὰ σκάσουν καὶ ν' ἀφήσουν νὰ ξεχυθῆ ἀπὸ μέσα τους ὅλη ἡ φωτιὰ ποὺ κύλαγε στὸ αἷμα της. Οἱ ἄκρες τῶν δαχτύλων της τσουρουφλίστηκαν ἀπὸ τὴν ἐξαψί τους. Ἦταν ἕνας πυρετός, ποὺ τῆς ἔφερνε κάτι παράξενες κρυάδες σ' ὅλο τὸ κορμὶ καὶ τὤκανε νὰ συγκλονίζεται κάθε τόσο. Τὰ μαλλιά της, κοντὰ στὸ μέτωπο καὶ στοὺς κροτάφους ἦσαν κολλημένα ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα τῆς λαχτάρας ποὺ τὴν ἔλουζε. Τ' ἀνασκάλεψε μὲ τὰ χέρια καὶ βρῆκε αὐτὸ νὰ τὴ δροσίζη κάπως ἀπὸ τὴ φλόγα ποὺ τὴν ἀναστάτωνε, μὰ σὲ λίγο τὰ ξανανακάτωσε χαμογελῶντας μ' αὐταρέσκεια στὴν εἰκόνα ποὺ τῆς ἔδειχνε ὁ καθρέφτης.

Ὕστερα, μὲ τὰ ἴδια πάλι ἀργὰ βήματα ἔφυγε ἀπὸ τὴ θέσι ποὺ στεκόταν καὶ πῆγε νὰ πέση μπρούμυτα στὸ κρεββάτι. Ἔχωσε τὸ κεφάλι στὰ μαξιλάρια, ποὺ ἡ δροσιά τους ὅμως, ἀντὶ νὰ τῆς κάνη καλό, τῆς ξανάφερε αὐτὸ τὸ παράξενο ρῖγος ποὺ τὴν συντάραζε σύγκορμη, ἀπὸ τὴν μιὰν ἄκρη ὣς τὴν ἄλλη τῆς ραχοκοκκαλιᾶς...

♥ ♥ ♥

Μόλις εἶχε κλείσει τὰ δεκατέσσερα χρόνια της κι' ἀκόμα ὅλοι τὴν παίρνανε γιὰ παιδί. Τὸ «μικρὸ» τὴ φώναζαν οἱ συμμαθήτριές της ποὺ ἔτυχε νἆναι ὅλες πιὸ μεγάλες ἀπ' αὐτὴν καὶ πιὸ ξεπεταγμένες. Στὰ παιχνίδια τους πάντα θὰ ἦταν ἡ τελευταία ποὺ φώναζαν νὰ πάρη μέρος κι' αὐτὸ σὰν ἔλειπε καμμιὰ ἢ σὰν δὲν εἶχε ὄρεξι κάποια ἄλλη γιὰ παίξιμο. Τὴν παίρναν μαζί τους γιὰ χατῆρι ἢ καλύτερα αὐτὴ μονάχη της προσπαθοῦσε νὰ χώνεται ἀνάμεσά τους γιὰ νὰ φαίνεται καὶ δαύτη, ὅπως καὶ κεῖνες, μεγάλη. Μὰ τὶς πιὸ πολλὲς φορὲς ὅλο καὶ τὴν ἀποφεύγανε. Πάντα κάποια πρόφασι θἆταν εὔκολη νὰ βρεθῆ νὰ τὴν κρατοῦν μακρυά τους.

Ἔτσι, αὐτὸ ποὺ ἀπὸ τὸ σπίτι της, τῆς λέγαν πὼς ἔπρεπε νὰ τὸ χαίρεται γιατὶ ἦταν ἡ μικρότερη καὶ ἡ πιὸ προχωρημένη ἀπὸ ὅλες τὶς ἄλλες, τῆς γινόταν τώρα ἕνας τέτοιος ἐφιάλτης ποὺ καθημερινὰ τὴν παίδευε καὶ τῆς πλήγωνε τὸ γυναικεῖο ἐγωϊσμό. Πόσες φορὲς εἶχε πέσει κλαίγοντας στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας της καὶ τῆς ἔλεγε μὲ παράπονο:

— Γιατί μαμά γιατί νὰ μὲ λένε «μικρό»: Θέλω κι' ἐγὼ νἆμαι, ὅπως κι' ἐκεῖνες!

Κι' ἡ μητέρα της τότε, τὴ χάϊδευε μὲ στοργὴ καὶ τῆς μίλαγε μαλακά:

— Μὴν κλαῖς παιδάκι μου Θάρ-

θω λεπτομέρειες σχετικὰ μὲ τὸ ταξίδι του ἐκεῖνο στὴν Ἀμερική, καθὼς καὶ γιὰ τὴν τωρινὴ κατάστασί του.

Τὸν βρῆκα νὰ μὲ περιμένη. Τοῦ ἔκαμα χίλιες περιποιήσεις καὶ διέταξα νὰ μὴν τοῦ λείψη τίποτα. Συγκινημένος ὁ δυστυχὴς νέος ἀπ' τὰ δείγματα αὐτὰ τῆς συμπόνιας μου, δὲν περίμενε νὰ τὸν ρωτήσω γιὰ τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς του. Μόνος του, αὐθόρμητα καὶ πρὶν ἀκόμη ἀποτελειώσει τὸ φαγητὸ ποὺ παρήγγειλα ἐπίτηδες γι' αὐτόν, μοῦ εἶπε:

— Κύριε μοῦ φερθήκατε πάντα μὲ τόση εὐγένεια ψυχῆς ὥστε θὰ ἦταν ἀχαριστία μου νὰ μὴ σᾶς δείξω ἐμπιστοσύνη... Θὰ σᾶς ἀφηγηθῶ ὄχι μόνον τὶς συμφορές μου καὶ τὶς θλίψεις μου, ἀλλὰ καὶ τὰ σφάλ-

τῆς νεανικῆς ἀργότερα ἡλικίας μου. Ἀπὸ καλὴ οἰκογένεια κι αὐτὸς ἀλλὰ πολὺ πτωχή, ἀναγκαζόταν νὰ μείνη στὴν Ἀμιὲν γιὰ νὰ ἀκολουθήση τὸ ἐκκλησιαστικὸ στάδιο καὶ νὰ συνεχίση τὶς σχετικὲς μὲ αὐτὸ σπουδές του.

Ὡς ἄτομο καὶ ὡς φίλος εἶχε σπάνια προτερήματα. Πιὸ κάτω θὰ δῆτε ὅτι μοῦ φάνηκε τόσο χρήσιμος, τόσο ἀφωσιωμένος καὶ τόσο μεγαλόψυχος ὥστε μόνον στὴν ἀρχαιότητα μποροῦμε νὰ βροῦμε ἀνάλογα παραδείγματα φιλίας. Ἂν ἀκολουθοῦσα ἀπὸ τότε τὶ συμβουλές του, θὰ ἤμουν πιὸ φρόνιμος ἀλλὰ καὶ πιὸ εὐτυχής. Κι ἂν συμμορφωνόμουν μὲ τὶς ὑποδείξεις του καὶ μὲ τὶς ἐπιπλή

... Βιαστικὴ γύριζε στὸ σπίτι της...

το κι ἐκείνη ποὺ μίλαγε γύρισε καὶ τῆς εἶπε ἀπότομα καὶ περιφρονητικά:

— Ἔ σὺ μικρό, φεύγα ἀπὸ δῶ. Αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν εἶνε ἀκόμα γιὰ σένα!

Καὶ καθὼς ξεμάκραινε ἀπὸ κοντά τους τὴ συνώδευαν τὰ δυνατὰ γέλια τους.

Αὐτὰ σκεφτόταν ἐκεῖνο τὸ μεσημέρι καθὼς ἔφευγε ἀπὸ τὸ σχολεῖο.

Ἀκόμα καὶ κάτι μισόλογα ποὺ εἶχεν ἁρπάξει τ' αὐτί της ἀπὸ τὴ διήγησι τῆς συμμαθήτριάς της γιὰ κάποιον ἄγνωστο, ποὺ ἦταν τόσον ὄμορφος, γιὰ βραδυνοὺς περιπάτους, γιὰ κρυφὰ σφιξίματα χεριῶν καὶ κάτι κλεφτὰ φιλιὰ ποὺ δίνονται πεταχτὰ πίσω ἀπὸ τὶς μάντρες τῶν σπιτιῶν, στὰ σκοτεινά. Ὅλα αὐτὰ στριφογύριζαν στὸ κεφάλι της ἀνάκατα καὶ τῆς δίνανε τώρα μόνο τὴν ἐξήγησι γιατὶ ὅλες οἱ ἄλλες τὴν ἀποφεύγανε. Αὐτὴ δὲν μποροῦσε νὰ διηγηθῆ τέτοιες ἱστορίες καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἔπρεπε καὶ νὰ τὶς ἀκούη. Ἦταν πράγματα ποὺ μόνο στὸν κινηματογράφο σὰν πήγαινε καμμιὰ φορά, τὰ ἔβλεπε κι ὕστερα τὶς νύχτες στὸν ὕπνο της ξαναζωντάνευαν ὅλα ἀπ' τὴν ἀρχή, ὄχι ὅμως πιὰ μὲ ξένες γυναῖκες, ἀλλὰ μὲ τὴν ἴδια γιὰ πρωταγωνίστρια. Ἐκεῖ μονάχα ζοῦσε τὰ θερμὰ ἀγκαλιάσματα μέσα στὰ μπράτσα ἑνὸς παλληκαριοῦ ποὺ ἡ μορφή του δὲν εἶχε ποτὲ τίποτα τὸ σταθερό γιατὶ πάντα κυμαινόταν ἀνάμεσα στὸν ἠθοποιὸ ποὺ εἶχε δῆ ἀπὸ τὸ ἀπόγεμα καὶ τὸν καθηγητὴ

— Θὰ μποροῦσα, δεσποινίς, νὰ σᾶς ἀπασχολήσω γιὰ λίγο:

Γύρισε ξαφνιασμένη καὶ τὸν κύτταξε. Δίπλα της περπάταγε ἕνας νέος ψηλός καλοκαμωμένος, ντυμένος κομψά.

Τὰ μαλλιά του ἦσαν χτενισμένα πρὸς τὰ πάνω προσεχτικά, μὰ χωρὶς καμμιὰ ἐκζήτησι. Ἡ ματιά του τὴν παρακολούθαγε κι' ἔκλεινε μέσα της μιὰ βαθειὰ ἱκεσία. Κρεμόταν ἀπὸ τὰ χείλη της νὰ τοῦ δώση τὴν ποθητὴ ἀπάντησι.

Αὐτὴ δὲν ἄνοιξε τὸ στόμα νὰ μιλήση. Ἕνας κόμπος εἶχε ἀνέβει στὸ λαρύγγι της καὶ τῆς εἶχε κλείσει μεμιᾶς τὴ φωνή. Ἡ καρδιά της σπαρτάραγε κι' ἀπὸ τότε ἦταν ποὺ ἔνοιωθε τὸ αἷμα της νὰ τῆς φλογίζη τὰ μάγουλα. Τάχυνε τὸ βῆμα της νὰ τὸν ἀποφύγη μὰ ἐκεῖνος δὲν ἄφηνε τὸ κατόπι της. Πόσα θὰ τῆς εἶπε! Τὴν ἔφερε μέχρι τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της κι' ὅλο τῆς ἔλεγε. Βούιζαν ἀκόμα τ' αὐτιά της ἀπὸ τὰ λόγια του. Θυμᾶται τὴν τελευταία του φράσι:

— Αὔριο τὴν ἴδια ὥρα θὰ σᾶς ξαναπεριμένω νὰ μοῦ δώσετε τὴν ἀπάντησί σας.

Αὔριο τὴν ἴδια ὥρα τῆς εἶχε πῆ. Δηλαδὴ ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι τέσσερεις ὁλόκληρες ὧρες θὰ τὸν ξανάβλεπε. Πῶς θὰ μποροῦσε ὅμως ν' ἀνθέξη σὲ μιὰ τόσο μακρόχρονη προσμονή;

Τὸ στῆθος της φούσκωνε ἀπὸ τὴν ἀγωνία ποὺ τὴν ἔπνιγε. Ἡ πάλη ποὖχε κάνει μὲ τὸν ἑαυτό της ὅσην ὥρα τῆς μιλοῦσε ἐκεῖνος, γιὰ νὰ μὴ τοῦ δώση ἀπάντησι τὴν εἶχε πιὰ τσακίσει. Χρειάστηκε νὰ πολεμήση παλληκαρίσια γιὰ νὰ μὴ βάλη τὶς φωνές. Νὰ μὴ σταθῆ μπροστά του καὶ νὰ τοῦ ἀνοίξη τὴν καρδιά της διάπλατα. Νὰ τοῦ φωνάξη:

— Ἔλα, καλέ μου. Σὲ περίμενα τόσο καιρό! Σὲ ὅλα τὰ παρθενικά μου ὄνειρα ἐσένα λαχταροῦσα! Ἡ μορφή σου ἦταν ποὺ μὲ ἀναστάτωνε... Πάρε ὅλο τὸ κορμί μου καὶ σύντριψέ το... Σοῦ ἀνήκει. Εἶναι δικό σου. Γιατὶ εἶσαι ὁ πρῶτος ποὺ μ' ἔκανες νὰ νοιώσω πὼς γίνηκα ἕνας ἀλλοιώτικος ἄνθρωπος!...

♥ ♥ ♥

Ἄκουσε τὴ μητέρα της νὰ τὴν φωνάζη ἀπ' ἔξω. Ξεπετάχτηκε βιαστικὰ ἀπὸ τὸ κρεββάτι κι' ἔτρεξε πάλι στὸν καθρέφτη τῆς τουαλέττας νὰ φτιαχτῆ.

— Τώρα, τώρα μαννούλα— ἀποκρίθηκε μὲ κομμένη φωνή, — ἔρχομαι...

Καὶ συμπλήρωσε μουρμουριστά:

— Πόσο εἶχες δίκηο μητέρα. Ἦρθε ἐπὶ τέλους ἡ μεγάλη μέρα! Σήμερα γίνηκα μιὰ σωστὴ γυναίκα!...

ΛΕΦΤΕΡΗΣ ΞΑΝΘΟΣ

πιὸ νωρὶς ἢ ἔστω καὶ πιὸ ἀργά!.. Θὰ ἐπέστρεφα τότε στὶς ἀγκάλες τῶν γονέων μου τόσο ἀθῶος κι' ἁγνός, ὅσο ἤμουν κι' ὅταν πετοῦσα ἀπ' τὴν ἀγκαλιά τους πρὸς τὶς θαυμάσιες σπουδές μου!...

Ἡ μοῖρα μου φταίει, κι' ἡ τυφλότης τῶν παθῶν μου...

Τὴν παραμονὴ λοιπὸν τῆς ἀναχωρήσεώς μου ἀπ' τὴν Ἀμιὲν περπατοῦσα ἄσκοπα στὴν πλατεία τῆς πόλεως μὲ τὸν στενό μου φίλο, ὁ ὁποῖος λεγόταν Τιβέρζ.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ φάνηκε νἄρχεται ἀπ' τὴν πόλι Ἀρρὰς τὸ λεωφορεῖο τῆς ταχυδρομικῆς συγκοινωνίας. Ἀπὸ περιέργεια νὰ δοῦμε τοὺς ἐπιβάτες του καὶ μὴν ἔχοντας τί ἄλλο νὰ κάνουμε, ἀκολουθήσαμε τὸ λεωφορεῖο τὸ ὁποῖο σταμάτησε ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας μπρὸς στὸ συνηθισμένο πανδοχεῖο.

Χωμένοι κι' ἐμεῖς μέσα στὸν ὅμιλο τῶν ἄλλων περιέργων εἴδαμε νὰ κατεβαίνουν ἀπ' τὸ λεωφορεῖο μὲ..

μου, νὰ δέχτηκε βαρὺ πλῆγμα μόλις ἄκουσα τὸ σχέδιο αὐτὸ τῆς θελκτικῆς νέας: Θὰ γινόταν καλογριά! Δηλαδή, δὲν θὰ τὴν ξανάβλεπα ποτέ μου!

Τόλμησα νὰ τῆς ἐκφράσω μὲ κατάλληλα λόγια, τὴ θλίψι μου. Θὰ ἦταν κρῖμα νὰ ταφῆ ἡ δροσερώτατη καλλονή της, στοὺς γυμνοὺς τοίχους τοῦ γυναικείου μοναστηριοῦ. Ὤ ἐκείνη μ' ἄκουγε γαλήνια ὅσο βαθειὰ ταραγμένος ἤμουν ἐγώ!...

Πόσο πιὸ ἔμπειρη ἀπὸ μένα στὸν κόσμο, ἦταν Θεέ μου!

Ναί, λίγα λόγια μοῦ εἶπε. Μὰ πόσο σοβαρὰ καὶ βαθειά, ἦσαν τὰ λόγια της ἐκεῖνα παρ' ὅλη τὴ νεαρή της ἡλικία! Μοῦ εἶπε μονάχα, ὅτι ἦταν φιλάρεσκη, ὅτι τῆς ἄρεσαν τὰ στολίδια οἱ διασκεδάσεις κι' οἱ χαρὲς τῆς ζωῆς κι' ὅτι οἱ γονεῖς της — γιὰ νὰ βάλουν κάποιο χαλινὸ στὶς τόσο πρώϊμες ὅσο κι' ἐπικίνδυνες κλίσεις της — τὴν ἔστελναν

ἔπαψαν πιὰ νὰ βλέπουν τὸν μικρό τους εὐεργέτη. Ἀλλ' ὁ Τιμπούρκιο, δὲν τὸ σκέφθηκε αὐτό.

Ἡ Γιοχάννα, βλέποντας τὸν ἔρημο περιστεριῶνα ἄρχισε τὰ κλάμματα. Ὁ ἄνδρας της προσπάθησε νὰ τὴν παρηγορήση:

— Κάνε ὑπομονὴ φτωχοῦλα μου...

Μὰ ἡ Γιοχάννα τινάχθηκε ξαφνικά, σὰν νὰ τὴν δάγκασε φίδι, καὶ ἔτρεξε μέσα στὸ σπίτι. Πρὶν ὁ Τιμπούρκιο συνέλθη ἀπὸ τὴν ἔκπληξι ποὺ τοῦ προκάλεσε ἡ ἀπότομη φυγὴ τῆς γυναίκας του, ἀντήχησε μιὰ σπαρακτικὴ κραυγή της. Ὁ Ἰνδὸς ἔτρεξε κοντά της. Τὴν βρῆκε στὰ πόδια τοῦ κρεββατιοῦ τοῦ γυιόκα τους, νὰ κλαίη γοερά.

— Αὐτὸ ἦταν! Τελείωσε πιά! —μουρμούρισε ἡ Γιοχάννα ἀνάμεσα στοὺς λυγμούς της.

Ὁ Τιμπούρκιο ἀκούμπησε τ' αὐτί του στὴν καρδιὰ τοῦ παιδιοῦ του καὶ βεβαιώθηκε πὼς ἦταν πιὰ νεκρό. Τότε ὁ δύστυχος πατέρας, ἄρχισε ἕνα βουβὸ κλάμμα. Τὰ δάκρυα κυλοῦσαν ποτάμι στὸ σκελετωμένο του πρόσωπο. Βλέποντάς τον νὰ κλαίη ἔτσι, ἀπαρηγόρητα, ἡ γυναῖκα του ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του κι' ἑνώσανε τὰ δάκρυά τους ἀμίλητοι.

Ὅταν σὲ λίγο, ἡ Γιοχάννα γύρισε πάλι κοντὰ στὸ νεκρὸ παιδί της, ὁ Τιμπούρκιο βγῆκε στὴ βεράντα ν' ἀναπνεύση, ἴσως καὶ λυτρωνόταν ἀπὸ τὸ βάρος ποὺ ἔνοιωθε ἀπάνω στὴν καρδιά του. Κάποια στιγμὴ τοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσε πάλι τὸ γουργούρισμα τῶν περιστεριῶν. Συγκράτησε τὴν ἀναπνοή του, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ὅτι δὲν γελιόταν. Τὸ γουργούρισμα ἐξακολουθοῦσε. Τότε ὁ Ἰνδὸς ἔτρεξε στὸν περιστεριῶνα. Τὰ περιστέρια γύριζαν πάλι μετὰ τὸ πέρασμα τοῦ θανάτου! Μὰ τώρα πιὰ ἦταν ἀργά. Σ' αὐτὴ τὴ σκέψι ὁ Τιμπούρκιο, σὰ νὰ τὸν ἔπιασε

[illegible] οἱ ἄνθρωποι.. Δὲν πρόσεξες τί πένθιμο εἶνε τὸ γουργούρισμά τους; Γκρέμισα τὴ φωλιὰ τῶν γρουσούζικων αὐτῶν πουλιῶν. Γιὰ κύττα τὰ χέρια μου! Καὶ ὁ Ἰνδὸς τῆς ἔδειξε τὰ καταιματωμένα δάκτυλά του.

Ἡ Γιοχάννα βγῆκε στὴ βεράντα ἀμίλητη. Ὁ Τιμπούρκιο τῆς ἔδειξε τὰ λείψανα τοῦ περιστεριῶνα καὶ κατόπιν τὰ πτώματα τῶν δυὸ μικρῶν περιστεριῶν ποὺ εἶχε πνίξει.

— Γιὰ κύττα τί τοὺς ἔκανα! Νὰ τί θὰ κάνω τώρα! — εἶπε ὁ Ἰνδός, ρίχνοντάς τα στὰ σκουπίδια.

Ἡ φρίκη εἶχε στεγνώσει τὰ δάκρυα τῆς Γιοχάννας. Δὲν πρόφερε λέξι. Τὰ δυὸ μεγάλα περιστέρια φτερούγισαν ἀπὸ τὴ στέγη τοῦ σπιτιοῦ καὶ χάθηκαν στὸν ὁρίζοντα. Τότε ὁ Τιμπούρκιο ἄρχισε πάλι νὰ κλαίη μὲ λυγμούς. Τὰ μάτια τῆς Γιοχάννας ἦσαν πάντα στεγνὰ ἀλλ' ἡ φωνή της ἔκλεινε ἄπειρη συμπόνια ὅταν τοῦ εἶπε:

— Κουράγιο φτωχούλη μου. Ἔτσι ἦταν γραφτό. Τώρα τὸ παιδί μας βρίσκεται στὸν οὐρανό!..

Ἐπῆρε τὸν ἄνδρα της ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ μπήκανε πάλι στὸ σπίτι. Τὴ στιγμὴ ποὺ πλησίαζαν στὸ κρεββάτι τοῦ νεκροῦ παιδιοῦ τους, ἀκούστηκε πάλι τὸ γουργούρισμα τῶν περιστεριῶν. Εἴχανε ξαναγυρίσει ὅλα στὴ στέγη τοῦ σπιτιοῦ, λὲς καὶ ἤθελαν νὰ θρηνήσουν τὸν μικρό τους εὐεργέτη ποὺ χάθηκε...

COELHO NETTO

ΑΣΤΟΡ

Ἀπὸ τὴν Δευτέραν

Ἡ ἀπροσπέλαστη κορυφὴ τῆς δραματικῆς Τέχνης,
τὸ εἴδωλον τῆς ὀθόνης ΤΖΕΪΜΣ ΜΕΪΣΟΝ
στὴν συγκλονιστικώτερη δημιουργία τῆς καρριέρας του
τὸ πολύκροτο δρᾶμα

ΑΠΟΚΛΗΡΟΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

(ODD MAN OUT)

Α' Βραβεῖον εἰς τὸ Διεθνὲς Φεστιβὰλ τῶν Βρυξελλῶν
Μὲ τὴν νέα ἀποκάλυψι ΚΑΘΛΗΝ ΡΑΪΑΝ καὶ τὸν
ἄφθαστο ΡΟΜΠΕΡΤ ΝΙΟΥΤΟΝ
Ταινία τοῦ Ὀργανισμοῦ ΤΖ. ΑΡΘΟΥΡ ΡΑΝΚ.

ΕΘΝΙΚΗ ΛΥΡΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

ΘΕΑΤΡΟΝ «ΟΛΥΜΠΙΑ

Τηλέφ. Ταμείου 24-377
ΣΗΜΕΡΟΝ
ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΜΙΝΙΟΝ
Ἔναρξις 7 μ.μ. ἀκριβῶς
ΑΥΡΙΟΝ
ΚΥΡΙΑΚΗΝ
Ἀπογευματινὴ ὥρα 4.30
ΒΑΦΤΙΣΤΙΚΟΣ
Βραδυνὴ ὥρα 7.30
ΚΑΒΑΛΛΕΡΙΑ
ΠΑΛΗΑΤΣΟΙ

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΕΠΙΤΥΧΙΩΝ
«MELODY»

Στοὰ Νικολούδη 15
ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ
ΤΑ ΟΚΤΩ ΝΕΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
ΠΟΥ ΘΑ ΚΑΤΑΚΤΗΣΟΥΝ
ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ:
ΕΛΑ ΝΑ ΠΑΝΤΡΕΥΤΟΥΜΕ...
(Νικολαΐδη—Ἰακωβίδη)
ΕΝΑ ΣΠΙΤΑΚΙ Σ' ΕΝΑ ΧΩΡΙΟΥΔΑΚΙ
(Φώτη Πολυμέρη)
ΣΕΡΕΝΑΤΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ
(Μαργαρίτη—Κορολόγου)
ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΣΑΝ ΚΙ ΑΥΤΗ
(Μαργαρίτη—Κορολόγου)
ΕΙΣΑΙ.. Τ' ΑΣΤΕΡΙ ΜΟΥ..
(Σαββίδη—Ζάκουτυ)
ΠΑΝΤΑ ΣΕ ΒΛΕΠΩ ΣΤ' ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ
(Καφιώτη—Μωράκη)
ΑΠΟΨΕ ΣΕ ΘΕΛΩ ΚΟΝΤΑ ΜΟΥ
(Νικολαΐδη—Ἰακωβίδη)
ΟΤΑΝ ΔΥΟ ΜΑΤΙΑ ΣΕ ΓΕΛΑΣΟΥΝΕ
(Μαργαρίτη — Ἰακωβίδη).
ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
«MELODY»
Στοὰ Νικολούδη 15

ΙΔΟΥ ΠΕΝΤΕ ΠΡΟΣΩΠΑ ΠΟΥ ΣΑΣ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΓΝΩΣΤΑ

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΤΟΥΣ;

Ἂν ὄχι θὰ βρῆτε τὴν ἀπάντησι στὴ σελίδα 22.

τὰ τολμηρά μου σχέδια θὰ κατέρρεαν σὰν πύργοι ἀπὸ τραπουλόχαρτα. Ἔσωσε ὅμως τὴν κατάστασι, ἡ ἀπίστευτη γιὰ μιὰ τόσο νεαρὴ κοπέλλα ψυχραιμία της.

Μόλις μᾶς πλησίασε δηλαδὴ ὁ συνοδός της, μὲ σύστησε ἀμέσως σ' αὐτὸν ὡς ἐξάδελφό της! Ἀμέσως κατόπιν, γύρισε σὲ μένα καὶ μοῦ εἶπε χαμογελαστή:

— Δὲν ξέρετε πόσο χάρηκα ἀγαπητέ μου ἐξάδελφε, ποὺ σᾶς συνήντησα τόσο ἀπροσδόκητα ἐδῶ στὴν Ἀμιέν!... Μὰ αὐτὸ εἶναι σωστὸ εὐτύχημα, γιὰ μένα... Θὰ ἀναβάλω γιὰ αὔριο, τὴν εἴσοδό μου στὸ μοναστῆρι καὶ ἔτσι ὄχι μόνον θὰ φᾶμε μαζὶ τὸ μεσημέρι ἀλλὰ καὶ θὰ μοῦ δείξετε ὅλα τὰ ἀξιοθέατα τῆς πόλεως!

Ἂν καὶ ἤμουν ἔκθαμβος γιὰ τὴν τόση θρασύτητα καὶ ἑτοιμότητα τῆς νεαρῆς αὐτῆς κοπέλλας, ὡστόσο συγκρατήθηκα: Εἶχα μπῆ στὸ νόημα τῆς πανουργίας της.

Τῆς πρότεινα λοιπὸν νὰ μείνῃ τὸ βράδυ, σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τῆς ἐμπιστοσύνης μου. Ὁ ἰδιοκτήτης του, πολλὰ χρόνια ἁμαξηλάτης τῆς οἰκογενείας μου, μὲ γνώριζε καλὰ καὶ μοῦ ἦταν ἐξ ὁλοκλήρου ἀφωσιωμένος.

Ἐκείνη δέχτηκε πρόσχαρη τὴν πρότασί μου καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ τὴν ὁδηγήσω στὸ ξενοδοχεῖο αὐτό. Προπορεύτηκα τότε μαζί της, ἐνῷ πίσω μας ἀκολουθοῦσε — κατσουφιασμένος φανερὰ — ὁ συνοδός της, ὁ ὁποῖος ὅλο καὶ κάτι μουρμούριζε στὸ δρόμο.

Καὶ πιὸ πίσω ἀπ' ὅλους μας, ἀκολουθοῦσε ὁ ἐπιστήθιος φίλος μου Τιβέρζ, βουβὸς σ' ὅλο τὸ διάστημα αὐτό, καὶ μὴ κατορθώνοντας ἀκόμα νὰ καταλάβῃ τίποτα ἀπὸ τὴν ἀλλόκοτη αὐτὴ σκηνὴ ποὺ ἔβλεπε μπροστά του!

Σὲ μιὰ στιγμὴ τὸν θυμήθηκα καὶ γύρισα νὰ τὸν δῶ. Μὲ κύτταξε ὅμως μὲ τόση ἀπορία, ὥστε φοβήθηκα τὴ φρονιμάδα του ἡ ὁποία ἐξάπαντος θὰ μοῦ χαλοῦσε τὰ σχέδια καὶ βιάστηκα νὰ τὸν ξεφορτωθῶ. Τοῦ ἀνέθεσα λοιπὸν νὰ μοῦ κάνῃ μιὰ φιλικὴ ἐκδούλευσι, καὶ ἔτσι, ὅταν ἔφθασα στὸ ξενοδοχεῖο, ἤμουν μόνος μὲ τὸ ξαφνικὸ εἴδωλό μου καὶ μὲ τὸν γηραλέο ἀλλὰ ἄγρυπνον κέρβερό του.

Κάλεσα ἐπιβλητικὰ τὸν ξενοδόχο, καὶ τοῦ εἶπα νὰ δώσῃ δυὸ ὡραῖα δωμάτια στοὺς προστατευομένους μου. Ἕνα στὴ δεσποινίδα Μανὸν Λεσκὼ — ἔτσι μοῦ εἶπε στὸ δρόμο, ὅτι λεγόταν — καὶ ἕνα στὸν συνοδό της. Ἡ Μανὸν τότε ἀνέθεσε στὸν συνοδό της αὐτὸν νὰ μεταφέρῃ ἐκεῖ τὶς ἀποσκευές της ἀπὸ τὸ ἄλλο ξενοδοχεῖο καὶ παρήγγειλε κατόπιν ἕνα πλούσιο γεῦμα.

Κάθησα ἀντίκρυ της στὸ τραπέζι. Εἴμαστε οἱ δυὸ μας στὴν αἴθουσα τοῦ ἑστιατορίου, καθισμένοι στὴν πιὸ ἀπόμερη γωνιά του. Ἄρχισα νὰ νοιώθω μέσα μου ὅτι δὲν ἤμουν πιὰ ἕνας ἀνήξερος νέος. Ἡ καρδιά μου φούσκωνε ἀπὸ πληθώρα ἀγνώστων μου, ὡς τότε, συναισθημάτων, οἱ φλέβες μου σφυροκοποῦσαν ἀπ' τὸ φλογισμένο ξαφνικὰ αἷμα μου καὶ μὲ εἶχε πιάσει κάτι σὰν παραφορὰ καὶ κάτι σὰν ἡδονικὸ μεθύσι τῶν αἰσθήσεών μου!

Δὲν ἤξερα μὲ τί λόγια νὰ ἐκφράσω τὸν θαυμασμό μου στὴ Μανόν, γιὰ τὴν καλλονή της. Ἐκείνη δεχόταν τὶς ἐκφράσεις μου αὐτὲς μὲ ὁλοφάνερη εὐχαρίστησι. Μοῦ φάνηκε ὅτι καὶ αὐτὴ ἐπίσης ἦταν ταραγμένη σὰν κι' ἐμένα. Καὶ μοῦ ὡμολόγησε, ὅτι μ' εὕρισκε πολὺ χαριτωμένο καὶ πνευματώδη νέο...

Φλυαρούσαμε καὶ οἱ δυό, μ' ὅλη τὴν ξενοιασιὰ τῆς χρυσῆς νεότητός μας. Μοὔλεγε, ὅτι μὲ θεωροῦσε σὰν σωτῆρα ἄγγελό της, ὁ ὁποῖος θὰ τὴ γλύτωνε ἀπὸ τὴν ἀνιαρὴ σκλαβιὰ τοῦ ἄχαρου μοναστηριοῦ. Κατόπιν ρώτησε πῶς μὲ λένε κι' ἐγὼ τῆς εἶπα τὸ ὄνομά μου καὶ τοὺς τίτλους μου.

Ὤ, πόσο φάνηκε καταγοητευμένη, ἀλλὰ καὶ κολακευμένη γιατὶ γνωρίστηκε μὲ ἕναν εὐπατρίδη τόσο λαμπρᾶς οἰκογενείας σὰν κι' ἐμένα!... Τὰ ἐνθουσιαστικά της λόγια μὲ ξετρέλλαιναν καὶ μὲ ἔκαναν νὰ πλέω σὲ πελάγη εὐτυχίας κι' αὐταρεσκείας!...

Ἐκείνη βλέπετε, λεγόταν ἁπλῶς Μανὸν Λεσκὼ καὶ ἀνῆκε σὲ πλουσία ἀλλὰ ταπεινὴ οἰκογένεια ἀστῶν... Ἐνῷ ἐγώ, ἐκτὸς τοῦ λαμπροῦ οἰκογενειακοῦ ὀνόματός μου καὶ τῶν ἄλλων τίτλων μου, ἤμουν συγχρόνως καὶ ἱππότης τοῦ Στρατιωτικοῦ — Ἐκκλησιαστικοῦ Τάγματος τῆς Μάλτας καὶ λεγόμουν καὶ ἱππότης ντὲ Γκριέ!

Ξετρελλαμένος πιὰ μαζί της, ἀπεφάσισα νὰ μὴ χάσω μιὰ τόσο θελκτικὴ καὶ χαριτόβρυτη ἐρωμένη ποὺ τόσο γρήγορα καὶ ἀνεπάντεχα τὴν κέρδισα... Ἀρχίσαμε νὰ σκεπτώμαστε μὲ τί τρόπο θὰ μπορούσαμε ν' ἀνήκουμε ὁ ἕνας στὸν ἄλλον γιὰ τὸ μέλλον.

Καὶ συμφωνήσαμε στὸ ἑξῆς: Ὅτι ὁ καταλληλότερος τρόπος νὰ μὴ χωρίσουμε πιά, θὰ ἦταν νὰ τὴν ἁπαγάγω τὴν ἴδια ἐκείνη νύχτα γιατὶ τὴν ἑπομένη τὸ πρωΐ, θὰ ἦταν πιὰ ἀργά. Θὰ τὴν δεχόταν γιὰ ἀρκετὰ χρόνια — μέσα στοὺς ψηλοὺς του τοίχους — τὸ Μοναστῆρι τῶν Καλογραιῶν τῆς Ἀμιέν!

Ναί, θὰ τὴν ἅρπαζα λοιπό, τὴ νύχτα καὶ θὰ φεύγαμε μακρυά. Θὰ μίσθωνα μιὰ ταχυδρομικὴ ἅμαξα, θὰ τὴν ἔφερνα κάτω ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο ὕστερα ἀπ' τὰ μεσάνυχτα, θὰ ἐξαπατούσαμε τὴν ἐπαγρύπνησι τοῦ γηραλέου συνοδοῦ θὰ ἔκλεβα τὴν Μανόν μου καὶ θὰ τραβούσαμε ὁλοταχῶς γιὰ τὸ Παρίσι. Ὅταν θὰ φθάναμε πιὰ ἐκεῖ, θὰ φροντίζαμε νὰ παντρευτοῦμε ἀμέσως!

Ἄχ, τί ὄμορφα σχέδια — ἀλλὰ καὶ πόσο ἄμυαλα — πλάθει ἡ νεότης!... Τὴν ἴδια ἐκείνη στιγμὴ ποὺ ἐκμυστηρευόμαστε ἀμοιβαία τὰ ὡραῖα ὄνειρά μας, ἄδειασα ἀπάνω στὸ τραπέζι τὸ περιεχόμενο τοῦ πορτοφολιοῦ μου. Βρέθηκα τότε νὰ ἔχω δέκα χρυσᾶ λουδοβίκεια ὅσα μοῦ περίσσεψαν ἀπὸ τὶς προπαρασκευὲς τῆς ἐπιστροφῆς μου στὸ πατρικὸ σπίτι. Ἡ Μανὸν ξεφωνίζοντας ἀπὸ χαρὰ μὲ μιμήθηκε, ἄδειασε τὸ τσαντάκι της στὸ τραπέζι καὶ βρέθηκε νὰ ἔχῃ εἰκοσιπέντε χρυσᾶ λουδοβίκεια ἐκείνη.

Ἀλληλοκυτταχτήκαμε τότε, μὲ ἄπειρη εὐδαιμονία. Τὸ ποσὸν ἐκεῖνο φάνηκε στὶς ἀμάθητες ἐπιπόλαιες καὶ τυφλωμένες ἀπ' τὴν ἀγάπη ψυχές μας, ὅτι θὰ ἐπαρκοῦσε αἰώνια γιὰ ὅλες τὶς ἀνάγκες μας!

Τελειώσαμε τὸ φαγητό μας, χωρὶς ἡ εὐτυχισμένη φλυαρία μας νὰ τελειώνῃ. Πρώτη ἡ Μανὸν βρῆκε τὴν ψυχραιμία νὰ μοῦ συστήσῃ, ὅτι ἔπρεπε νὰ χωριστοῦμε προσωρινά, γιὰ νὰ ἑτοιμάσω τὴν ἁπαγωγή της!

Τῆς ἔσφιξα τὸ χέρι μὲ λαχτάρα, τὸ φίλησα λαθραῖα, κι' ἀποσύρθηκα. Δὲν ἀργοπόρησα πολὺ γιὰ νὰ ἑτοιμαστῶ ἐγώ, γιατὶ οἱ ἀποσκευές μου ἦσαν ἤδη δεμένες. Βρῆκα ἐπίσης καὶ μιὰ ἅμαξα καὶ τὴ συμφώνησα νὰ μᾶς περιμένῃ μπρὸς στὸ ξενοδοχεῖο κατὰ τὶς πέντε ἡ ὥρα τὸ πρωΐ, γιατὶ ἐκείνη ἀκριβῶς τὴν ὥρα ἄνοιγαν — κάθε πρωΐ — οἱ πύλες τῆς πόλεως καὶ ἐπιτρεπόταν ἡ ἀναχώρησις στὰ ἁμάξια.

Ἐνῷ ὅμως ὅλα πήγαιναν εὐνοϊκὰ γιὰ τὸ τρελλό μας σχέδιο, μοῦ παρουσιάστηκε ξαφνικὰ ἕνα ἐμπόδιο— τελείως ἀπροσδόκητο—τὸ ὁποῖο λίγο ἔλειψε νὰ τὰ ματαιώσῃ ὅλα. Καὶ τὸ ἐμπόδιο αὐτὸ ἦταν ὁ Τιβέρζ...

Μόλις τρία χρόνια μεγαλύτερός μου ὁ φίλος μου αὐτός, εἶχε ὡστόσο σύνεσι καὶ κρίσι ἀνδρὸς ὥριμης πιὰ ἡλικίας. Ποτὲ δὲν εἶχα ἀκούσει νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ στόμα του ἐπιπόλαια λόγια, ἡ δὲ διαγωγή του ἦταν πάντοτε ἐνάρετη καὶ μετρημένη. Τὸν ἀγαποῦσα θερμά, καὶ μοῦ ἀνταπέδιδε τὰ φιλικά μου αἰσθήματα μὲ διπλάσια θερμότητα καὶ μὲ στοργικώτατον ἐνδιαφέρον.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στὸ προσεχές.

Μπορεῖτε νά μᾶς ρωτᾶτε

Ο «ΑΓΝΩΣΤΟΣ Χ.» ἀπαντᾶ σ' ὅλες τὶς ἀπορίες σας καὶ σᾶς δίνει συμβουλὲς γιὰ ὅ,τι σᾶς ἐνδιαφέρει. Γράψατε: Περιοδικὸν «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ», διὰ τὸν «Ἄγνωστον Χ.». Ἐλ. Βενιζέλου 41 (Μέγ. Νικολούδη), Ἀθήνας. Θὰ ἔχετε συντόμως τὴν ἀπάντησι.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

«ΤΟΣ - ΤΟ»: Τὰ δύο ποιήματά σας τὰ ἔδωσα στὴν κριτικὴ ἐπιτροπὴ γιὰ νὰ πῆ τὴ γνώμη της.

Κ. Ι. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ: Μοῦ ἀρέσει ἐξαιρετικὰ τὸ ποίημά σας ποὺ λέει τόσα πολλὰ σὲ δυὸ μόνον τετράστιχα. Θὰ δημοσιευθῆ μὲ τὴ σειρά του.

Α. Δ. Γ. Α. (Λοχίαν): Ἀντιλαμβάνομαι τὴ δυσκολία σας καὶ θέλω νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος. Διαπιστώνω ἀδιαφορία ποὺ προκύπτει κυρίως ἀπὸ τὸ ὅτι δὲν ἔδειξε τὴν παρουσία στὸν νέο θάλαμο ποὺ μετεφέρθητε. Ἂν μπορεῖτε νὰ ἐπιτύχετε μιὰ συνάντησι καὶ μιὰ προφασιστικὴ ἐξήγησι, εἶνε τὸ καλύτερο γιὰ νὰ βγῆτε ἀπὸ τὴν ἀγωνία ποὺ σᾶς κατέχει. Σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα χρειάζονται θάρρος καὶ ἀποφασιστικότης.

«ΠΛΗ — ΚΑΡ» (Καλάμας): Ὁ «Δρόμος τοῦ ἐξαγνισμοῦ» δημοσιεύεται σ' αὐτὸ τὸ φύλλο καθὼς βλέπετε. Εἶνε γεμᾶτο ἀπὸ πατριωτισμό.

«ΚΑΝΑΡΙΝΗΝ»: Δὲν εἶνε ἑλληνικὸς αὐτὸς ὁ Σταθμὸς οὔτε διευθύνεται ἀπὸ καμμιὰ ἑλληνικὴ ὑπηρεσία. Καὶ ἄλλη φορὰ εἶχα νὰ ἀπαντήσω σὲ σχετικὴ ἀπορία ἐπιστολογράφου μου. Σταθμὸς βραχέων κυμάτων «Ἑλληνικὸς» δὲν λειτουργεῖ πρὸς τὸ παρόν.

Α. ΚΑΡΥΣΤΙΝΟΝ (Χολαργὸν): Στὴν Κωνσταντινούπολι ἐκδίδονται ἑλληνικὲς ἐφημερίδες, ὅπως «Τὸ Βῆμα» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Κόκκινον. Δὲν νομίζω ὅτι πρακτορεύονται στὰς Ἀθήνας. Μόνον ἀπ' εὐθείας μπορεῖτε νὰ τὶς προμηθευθῆτε. Τὸ «Ὅπως τότε» τὸ παρέδωσα στὴν ἐπιτροπή. Ἔχει ὡραῖες εἰκόνες καὶ ἀπαλὸ γράψιμο.

ΖΩΗΝ ΜΑΝΑΡΗΝ: Δικαιολογῶ ἀπολύτως τὰ αἰσθήματά σας καὶ τὶς συγκινήσεις σας γιὰ τὴ χαρὰ καὶ τὰ καρδιοχτύπια τοῦ πρώτου ξεκινήματος. Καὶ εἶμαι μαζί σας γιὰ νὰ σᾶς συντρέξω. Ἀλλοίμονο ἂν τὰ νειᾶτα παύσουν νὰ ἔχουν αὐτὲς τὶς συγκινήσεις. Τὰ δυὸ ἄρτια ποιήματά σας τὰ ἔδωσα γιὰ νὰ κριθοῦν μὲ τὴ σειρά τους.

«ΜΙΚΡΟ ΒΑΣΑΝΑΚΙ»: Καὶ «τὸ ὄνειρό μας» ποὺ ἔχει τὰ προτερήματα τῶν προηγουμένων ἐπῆρε τὴ σειρά του.

«ΠΛΗ - ΚΑΡ» (Καλάμας): Τὸ πεζό σας εἶναι μακρὸ ἀλλὰ μὲ πιστὸ ἠθογραφικὸ περιεχόμενο. Τὸ ἔμμετρο ἐπίσης ὡραῖο. Θὰ κρίνῃ ἡ ἐπιτροπὴ περὶ τοῦ πότε θὰ δημοσιευθοῦν.

ΧΡΙΣΤ. ΚΑΛΛΕΡΓΗ (Ἡράκλειον - Κρήτης): Σᾶς ἐταχυδρόμησα μερικὲς φωτογραφίες. Νομίζω θὰ σᾶς ἀρέσουν. Περὶ τιμῆς δὲν γίνεται συζήτησις γιατί, εἶναι ἀπὸ τὴν προσωπική μου συλλογή. Ζητῶ μόνον τὴν ἀγάπη σας γιὰ τὸ «Ἐδῶ Ἀθῆναι».

ΒΑΣ. ΜΠΑΡΔΗΝ: «Τὰ ζωντανὰ πτώματα» ποὺ εἶναι σὰν χρονικὸ τῆς κατοχῆς μὲ ἐνθουσιάζει παρὰ τὸ ὅτι γιὰ νὰ δημοσιευθῆ θὰ καταλάβῃ ὁλόκληρη σελίδα μας.

ΓΕΩΡ. ΠΑΧΗΝ (Ναύπλιον): Εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ὡραῖο ποιηματάκι σας τὸ ἀφιερωμένο στὸ «Ἐδῶ Ἀθῆναι». Θὰ φροντίσω νὰ δημοσιευθῆ κατὰ προτίμησι, ἀφοῦ κριθῆ ἐκ τῶν πρώτων. Τὸ «Φθινόπωρο» θὰ πάρῃ τὴ σειρά του.

Ε. ΜΙΧΑΛΗΝ: Εἶναι ἀξιοπρόσεκτος ἡ πρότασίς σας καὶ τὴν μελετοῦμε κι' ἐμεῖς ἀπὸ καιρό. Ἐλπίζουμε νὰ τὴν πραγματοποιήσουμε σύντομα.

ΝΙΚΟΝ ΛΟΥΓΓΙΩΤΗΝ (Ἰωάννινα): Μὲ κατεκλύσατε ἀπὸ παράπονα. Καὶ δικαιολογημένα καὶ ἀδικαιολόγητα. Φροντίζω περισσότερο αὐτοὺς ποὺ ζοῦν μακρυὰ ἀπὸ τὸ κέντρον, διότι λόγῳ τοῦ ἐπαγγέλματός μου συμμερίζομαι τὶς ἀγωνίες τους. Τὸ «Περήφανο κλάμμα» σας πῆρε θέσι κάποιου ἄλλου ποὺ ἦταν ἕτοιμο νὰ δημοσιευθῆ ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες. Πάντως αὐτὸ δὲν σημαίνει οὔτε ὅτι τὰ ἄλλα πῆγαν στὸ καλάθι, οὔτε ὅτι ἐκπηύχθησαν εἰς ἄγνοιαν. Τὸ νέο σας τὸ ἔδωσα γιὰ νὰ κριθῆ. Καὶ τὸ «Στὴ νεκρὴ ἀγαπημένη» θὰ ἔχῃ σύντομα σειρά.

ΓΡ. ΓΚΟΤΣΟΠΟΥΛΟΝ (Κυπαρισσίαν): Τὰ φύλλα σᾶς ἀπεστάλησαν. Νομίζω ὅτι κάθε τόμος θὰ πρέπει νὰ περιλαμβάνῃ 25—30 φύλλα τοῦ νέου σχήματος. Ἔχω ὑπ' ὄψει μου ὅλα τὰ χειρόγραφά σας καὶ τὰ νεώτερα ποὺ μοῦ ἐστείλατε. Μὴν ἀνησυχῆτε.

ΓΕΩΡ. ΜΠΟΧΛΕΜ (Μέγαρα): Δὲν χρειάζονται πιστοποιητικά. Χρειάζεται πρακτικὴ ἐξάσκησις καὶ κατόπιν ἄδεια ἀπὸ τὸν νομογεωπόνο.

ΣΩΤ. ΜΠΑΙΚΑΝ (Πειραιᾶ): Εἶσθε ἀκατανόητος μὲ τὴν ἀπαισιοδοξία σας. Μὰ ἂν τὰ νειᾶτα νομίζουν ὅτι δὲν μποροῦν νὰ δημιουργήσουν τὸ μέλλον των τότε τί πρέπει νὰ κάνουν οἱ γέροι; Ἐδιάβασα τὸ χειρόγραφό σας, τὸ ξαναδιάβασα καὶ θὰ ἤθελα ἂν μποροῦσα νὰ τὸ δημοσιεύσω ἀμέσως. Μὲ ἐμποδίζει ἡ προτεραιότης τῶν ἄλλων, καὶ ἡ ἀνάγκη νὰ σᾶς ὁπλίσω μὲ ἄφθονο θάρρος.

ΑΛΕΚΑΝ ΜΑΡΑΤΟΥ: Ἔπρεπε νὰ σᾶς εἶχα κοντά μου νὰ ἰδῆτε πόσος σωρὸς ὑπάρχει ἀπὸ ἄχρηστα, ἀνόητα καὶ τελείως ἀκατάλληλα. Ξεκαθαρίζουν μόνον τὰ καλὰ τὰ μέτρια καὶ τὰ ἀνεκτά. Διότι ἡ στήλη ἔχει προορισμὸ νὰ δώσῃ ἐλπίδες σὲ κάθε διαφαινομένη ἱκανότητα. Αὐτὴ τὴν ἐξήγησι δίνω ἀπαντῶντας στὴν ἐπιστολή σας.

«ΑΓΝΩΣΤΟΝ Ψ» (Πειραιᾶ): Εἶναι ἀπολύτως δικαιολογημένη ἡ παράκλησίς σας γιὰ τὰ ἀθλητικά. Θὰ ληφθῆ φροντὶς ὥστε νὰ ἀφιερωθοῦν ἐκτενέστερες στῆλες καὶ γιὰ τὸ ποδόσφαιρο κλπ.

«ΑΛΕΞΗΝ»: Τὰ χειρόγραφά σας εἶναι ὑπ' ὄψιν τῆς κριτικῆς ἐπιτροπῆς ἀκόμη. Ὑπάρχουν ἄλλωστε στὰ χέρια της ἄλλων παλαιότερα.

ΜΥΡΩΝΑ ΛΟΥΛΑΚΙΝ: Ἔγινε ἡ ἐγγραφή σας καὶ σᾶς ἀπεστάλη τὸ 61ον. Τὸ ποίημα δημοσιεύεται ἔστω καὶ μετὰ τὴν ἑορτὴ διότι ἐλήφθη ἀργὰ ὁ φάκελλός σας.

Ι. Α. Β.: Ἐφρόντισα ὥστε νὰ μὴ παραλείπεται τὸ ὄνομα. Ἡ διαπραχθεῖσα ἀπρέπεια βαρύνει ἁπλῶς τὸν δράστην.

ΜΑΙΡΗΝ ΒΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ: Μετὰ λύπης μου διεπίστωσα ὅτι τὸ σταυρόλεξό σας εἶναι ἀντιγραφὴ ἀπὸ τὸ σταυρόλεξο τῆς ἐφημερίδος «Ἐμπρὸς» τῆς 16ης Ἰουλίου 1947 μὲ τὴν ἀλλαγὴν τῆς λέξεως «ὀφρὺς» διὰ τῆς λέξεως «Ὀχρίς». Εἶχε σταλῆ στὴ ἐφημερίδα ἀπὸ τὸν κ. Ι. Α. Β. Εἶναι σωστὸ αὐτὸ ποὺ κάνατε;

Ν. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΝ (Χαλάνδριον): Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν καλή σας ἐκτίμησι. Τὸ ποίημά σας τὸ ἔδωσα στὴν κριτικὴ ἐπιτροπή.

ΤΖΙΝΑ ΠΟΛΥΜΕΡΟΠΟΥΛΟΥ (Γλυφάδα): Ἔγινε κατὰ τὴν ἐπιθυμία σας. Καὶ τὰ συγχαρητήριά μου διότι ἐξυπηρετήσατε μιὰ ἐθνικὴ ἀνάγκη.

ΛΙΤΣΑ ΔΓΚ.: Δὲν ξέρω νὰ ὑπάρχῃ τέτοιο βιβλίο. Αἱ ἀπαντήσεις στὴν περίπτωσι ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει πρέπει νὰ δίδωνται μὲ βάσιν τὶς γνώσεις καὶ τὴν πεῖρα τῆς ζωῆς.

ΠΙΕΡ: Τὸ ποίημά σας παρεδόθη στὴν κριτικὴ ἐπιτροπή.

Γ. ΧΑΤΖΗΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ (Νίκαια): Ἐλπίζω νὰ ἔλθῃ γρήγορα ἡ σειρὰ καὶ τοῦ «Πάντα μόνος».

ΑΥΡΑΝ ΔΡΟΣΟΥ: Μὴ στενοχωρῆσθε γιὰ τὴ συνέχεια. Προχωρῆστε μὲ τὴν ἡσυχία σας. Στὸ γραφεῖο εὑρίσκομαι ὅλες τὶς πρωϊνὲς ὧρες. Τὸ νέο ποίημα ἐπῆρε τὴ σειρά του. Ἕνα ἀπὸ τὰ παληὰ δημοσιεύεται.

«ΓΕΡΑΚΙ»: Τὸ πατριωτικὸ ποιηματάκι σας θὰ κριθῆ ἀπὸ τὴν ἐπιτροπή.

ΑΡΧΙΜ. Π. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΝ (Κουπόνια): Μὲ τὸν ἑορτασμὸ τῆς Ἑνώσεως θὰ φροντίσουμε νὰ δημοσιευθῆ τὸ «Ἡ ἀνάστασις».

«ΝΤΑΝ ΦΟΟΥΛΕΡ»: Τὸ ποίημά σας «Στὴ Σημαία» ἐτέθη ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς ἐπιτροπῆς. Μοῦ φαίνεται δὲ ὅτι πρέπει νὰ συνδυασθῆ μὲ τὸ ἄλλο «Ἡ μεγάλη Ἑλλὰς» ποὺ φέρει τὴν ὑπογραφὴ «Γεράκι».

ΚΑΙΤΗΝ ΜΟΥΝΤΗ: Ἔγινε ἡ σχετικὴ διαγραφή. Καὶ σᾶς εὔχομαι νὰ βρῆτε εὐκαιρία ὥστε νὰ ἐπανέλθητε, διότι εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραιότερες ἀπασχολήσεις στὶς σημερινὲς συνθῆκες.

«Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ Χ.»

τσια μὲ καθαρὸ ἄχυρο κι' ὅταν ἐμεῖς πιὰ εἴμαστε ἀπ' τὴν κορφὴ ὡς τὰ νύχια γεμᾶτοι κουτσουλιές σκόνες καὶ βρωμιές, ἀνοίγαμε τὶς πόρτες νὰ μποῦνε οἱ κυράδες κουβεντιάζοντας.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ
ΠΟΙΟΣ ΠΕΙΡΑΖΕΙ ΠΟΙΟΝ:

Ποιὸς λέει πὼς τ' ἄγρια ζῶα δὲν σὲ πειράζουν, ἂν δὲν τὰ πειράξῃς: Ὅποιος τὄχει πῆ αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ μὴν ἔχῃ ζήσει στὴ ζωή του παρὰ σὲ «ἀπαρτμὰν» νὰ μὴν ἔχῃ διαβάσει παρὰ τὸν «Μόγλη».

Οἱ φασαρίες μας μὲ ἄγρια ζῶα ἄρχισαν γιὰ πρώτη φορὰ τὸ καλοκαῖρι. Ὡς τώρα βέβαια εἴχαμε διεξαγάγει ἀρκετὲς μάχες μικρῆς κλίμακος μὲ νυχτερίδες, ἰκτίδες, κουκουβάγιες, μεγάλα ποντίκια τοῦ δάσους κλπ. Λέγοντας ἄγρια ζῶα ὅμως ἐννοῶ τώρα πιὰ ἀρκοῦδες, τίγρεις, ἀγριόγαττες «σκάνκ» (εἶδος ἀγριόγαττας ποὺ ζῆ στὴν Ἀμερικὴ καὶ βρωμάει ἀπαίσια) κλπ.

Τὰ καλοκαίρια μας ἄρχιζαν νωρίς. Πεοίπου τὸν Μάη. Οἱ μέρες ἦταν φωτεινὲς καὶ ζεστές. Ἡ δουλειὰ ἦταν πιὸ εὔκολη τὸ καλοκαῖρι. Τὰ πλυμένα ροῦχα γίνονταν κάτασπρα στὸν ἥλιο καὶ στέγνωναν γρήγορα, τὰ πατώματα, τὰ κοττέτσια δὲν καλλοῖσαν καὶ γενικὰ ὅλα καθαρίζονταν πιὸ εὔκολα καὶ μένανε μὲ λιγώτερο κόπο καθαρά.

Τὸ καλοκαῖρι κατεβαίναμε στὴν «πόλι» νωρὶς τὸ πρωΐ καὶ ἐπιστρέφαμε προτοῦ ἀρχίσῃ ἡ πολλὴ ζέστη. Ἕνα πρωῒ σηκωθήκαμε νωρὶς κι' ἀφοῦ ἑτοιμάσαμε τὶς πιὸ ἀπαραίτητες δουλειὲς μπήκαμε στὸ αὐτοκίνητο στὶς 7 τὸ πρωΐ. Ὡστόσο παρ' ὅλες τὶς ἡρωϊκὲς καὶ ἐπίμονες προσπάθειές μας τὸ αὐτοκίνητο δὲν ἐννοοῦσε νὰ πάρῃ μπρός. Ὁ Μπὸμπ ἀναγκάστηκε νὰ παραδώσῃ τὰ ὅπλα κι' ἐγὼ νὰ «πεταχτῶ» εἰς τοὺς Κὴλ νὰ φέρω τὸν γυιό τους τὸν Ἔρβιν ποὺ ἤξερε ἀπὸ αὐτοκίνητα, νὰ τὸ φτιάξῃ. Ὡς ποὺ νὰ ἑτοιμαστῇ ὁ Ἔλβιν ἐγὼ ξεκίνησα. Περνῶντας ὅμως τὸ δάσος εἶχα διαρκῶς τὴν ἐντύπωσι πὼς κάποιος μὲ παρακολουθοῦσε.

Ἄκουγα σὰ νὰ σπάζαν κλαριὰ πίσω ἀπ' τὴν ράχη μου ἀπὸ κάτι πολὺ βαρὺ ποὺ τὰ πατοῦσε. Ὅταν σταματοῦσα ὅμως, σταματοῦσε κι' ὁ θόρυβος καὶ στὸ τέλος ἄρχισα νὰ πείθωμαι ὅτι ὅλα ἦταν δικές μου φαντασιοπληξίες. Ξαφνικὰ ἄκουσα ἕναν πολὺ δυνατὸ γδοῦπο κι' ἤμουν πιὰ βεβαία ὅτι δὲν ἤμουν ἐγὼ ποὺ τὸν εἶχα κάνει, ἦταν σὰν νἄχε πηδήσει ἕνα βαρὺ σῶμα στὰ ξερὰ γαϊόκλαδα. Ξαναστωμάτησα καὶ ἀφουγράστηκα. Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν σταμάτησε κι' ὁ θόρυβος ἐξηκολούθησε καὶ ἦταν σὰ νὰ ἔρχονταν κατὰ πάνω μου κάποιος ἢ κάτι, δὲν ἤξερα τί. Ἀλλὰ τὄνοιωθα κι' αἰσθάνθηκα φρίκη. Ἄρχισα νὰ τρέχω σὰν παλαβὴ κι' ἔφθασα στὸ σπίτι κι' ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς, λαχανιασμένη καὶ χωρὶς ἀνάσα. Ρίχτηκα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Μπὸμπ ὁ ὁποῖος μὲ χτύπησε χαϊδευτικὰ στὴν πλάτη καὶ μοῦ εἶπε ὅτι ἦταν ἀπολύτως βέβαιος, πὼς ἦταν ἡ ἰδέα μου καὶ πὼς δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὲ ἀκολουθοῦσε ὅ,τι δήποτε καὶ ὁποιοσδήποτε.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἦρθε κι ὁ Ἔρβιν καὶ χώθηκε κάτω ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο κι' ἄρχισε νὰ τὸ σκαλίζῃ καὶ νὰ τὸ ξεβιδώνῃ, ὁ δὲ Μπὸμπ ξεκίνησε μὲ τὸν «Σπὸρτ» τὸ σκυλλί, γιὰ τὸ δάσος, νὰ κόψῃ μερικὰ ξύλα. Γύρισε ὅμως πίσω σχεδὸν ἀμέσως γιὰ νὰ πάρῃ τὸ ὅπλο του, γιατὶ εἶδε τὰ σκυλλιὰ πολὺ ἀνήσυχα καὶ σκέφθηκε νὰ κάνῃ ἕναν γῦρο, νὰ δῇ τί τρέχει. Μοῦ φάνηκε πὼς εἶχαν περάσει ὧρες ὅταν ὁ Ἔρβιν κι' ἐγὼ ἀκούσαμε πιστολιές. Τέσσερις ἢ πέντε ἡ μιὰ πίσω ἀπ' τὴν ἄλλη, ἔπειτα σιγή. Βγῆκα ἔξω καὶ φώναξα τὸ ὄνομα τοῦ Μπὸμπ ὅσο πιὸ δυνατὰ μποροῦσα. Δὲν πῆρα ἀπάντησι. Ἄρχισα νὰ φοβᾶμαι πολὺ καὶ νὰ παρακαλῶ τὸν Ἔρβιν ποὺ ἦταν χωμένος κάτω ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο νὰ τρέξῃ νὰ δῇ τί συμβαίνει. Ἐκεῖνος ὅμως ἔβγαλε τὸ κεφάλι του ἀπὸ κάτω φύσηξε τὰ μαλλιὰ ποὺ τοῦ σκέπαζαν τὰ μοῦτρα καὶ μοῦ εἶπε ἥσυχα κι' ἀδιάφορα:

— Ἂν δὲν γυρίσῃ θὰ πῆ πὼς σκοτώθηκε κι' ἂν σκοτώθηκε δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ σκοτωθῶ κι' ἐγὼ χά χά χά!

Εἶμαι σίγουρη πὼς θὰ τὸν εἶχα σκοτώσει ἂν εἶχε φτιάξει τὸ αὐτοκίνητο. Ἔπειτα ἀπὸ δὲν ξέρω καὶ ἐγὼ πόσην ὥρα, ἦρθε μέσα κι' ἀφοῦ ἤπιε τρεῖς πελώριες γουλιὲς νερό, σκούπισε τὸ στόμα του μὲ τὸ μανίκι καὶ εἶπε:

— Δὲν φαίνεσαι νὰ ἔχῃς καὶ πολὺ κουράγιο χά, χά, χά!

Πάλι αἰσθάνθηκα μιὰ φοβερὴ τάσι νὰ τὸν σκοτώσω, τὸ αὐτοκίνητο ὅμως δὲν εἶχε ἀκόμα φτιαστῆ καὶ ἀρκέσθηκα νὰ τοῦ ρίξω τὸ πιὸ ἄγριο βλέμμα μου καὶ νὰ τὸν ἀντιμετωπίσω μὲ μιὰ προσβλητικὴ σιωπή.

Ἐπὶ τέλους κάποια στιγμὴ κατέφθασε κι' ὁ Μπὸμπ, μὲ τὸ πουκάμισο κουρελιασμένο, καὶ μιὰ μεγάλη ματωμένη γρατσουνιὰ στὸ στῆθος, καὶ ἕνα ἀκτινοβόλο χαμόγελο στὰ χείλη: «Καθὼς ἔκανα νὰ κόψω τὸ δέντρο, πήδησε πάνω μου μιὰ ἀρκούδα ἴσα μὲ κεῖ πάνω. Τὶς ἔρριξα πέντε πιστολιὲς ὅπου ἡ μιὰ ἀπ' ὅλες τὴν πέτυχε γιατὶ εἶνε τώρα πιὸ ψόφια ἀπὸ τὸ πιὸ ψόφιο ζῶο ποὺ ἔχω δῆ στὴν ζωή μου.

— Κι' αὐτὴ ἡ πληγή; ψιθύρισα μὲ ὅση φωνὴ μοῦ ἔμενε.

— Ἄ, αὐτὸ θὰ γίνηκε τὴν ὥρα ποὺ πήδησε ἡ ἀρκούδα ἐπάνω μου, κυνηγημένη ἀπ' τὸν Τζό. Ἐνῷ αὐτὴ πηδοῦσε ὁ Τζὸ τὴν ἔπιασε ἀπ' τὸ πίσω ποδάρι καὶ τὴν τράβηξε κι' ἔτσι δὲν μπόρεσε νὰ μὲ ρίξῃ κάτω μὲ τὸ βάρος της. Μ' ἄλλα λόγια, δηλαδὴ μοῦ ἔσωσε τὴν ζωὴ ὁ φιλαράκος».

Ἔπειτα ὁ Μπὸμπ κίνησε μαζὶ μὲ τὸν Ἔρβιν, νὰ φέρουν τὸ πτῶμα τῆς ἀρκούδας κι' ἐγὼ ἔβγαλα νὰ τἄχω πρόχειρα, τὸ ἰώδιο, ἐπιδέσμους, ναρκωτικὰ χαπάκια καὶ τὸν αὐτοέλεγχό μου, γιατὶ ὁ Μπὸμπ μπορεῖ νὰ ἔδειξε φαινομενικὴ γενναιότητα μπροστὰ στὸν Ἔρβιν, ὅταν ὅμως θὰ ἔμενε μόνος μαζί μου θὰ ἔπαιρνε ὕφος σὰ νὰ τοῦ εἶχε ἀνοίξῃ ἡ ἀρκούδα τὴν κοιλιὰ καὶ νὰ τοῦ εἶχε καταβροχθίσῃ ὅλα του τὰ ἐντόσθια καὶ θὰ ξόδευε πολλὲς εὐτυχισμένες ὧρες ἐκφράζοντας ὑπόνοιες καὶ ἐξακριβώνοντας συμπτώματα δηλητηριάσεως τοῦ αἵματος.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Στὸ προσεχές.

ΜΕΤΑ ΜΙΑΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΝ, Η ΕΛΛΑΣ ΧΩΡΕΙ ΜΕ ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΝ ΑΝΟΡΘΩΣΙΝ

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΟΥ ΤΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ κ. Γ. ΜΑΝΤΖΑΒΙΝΟΥ

Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἐπραγματοποιήθη ἡ γενικὴ Συνέλευσις τῶν Μετόχων τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ἐνώπιον τῆς ὁποίας ὁ Διοικητὴς αὐτῆς κ. Γ. Μαντζαβῖνος προέβη εἰς τὴν ἔκθεσιν τῶν πεπραγμένων τῆς Τραπέζης διὰ τὸ χρονικὸν διάστημα 1941—1946. Εἶνε ἡ πρώτη φορὰ μετὰ μακρὰν σιωπὴν ἐξ ὁλοκλήρων ἐτῶν, ποὺ ἀκούεται ἡ φωνὴ τοῦ πρώτου πιστωτικοῦ μας Ἱδρύματος, ὑποστάντος, ὡς ἦτο φυσικὸν καὶ αὐτοῦ τὴν ὅλην τραγῳδίαν τὴν ὁποίαν ὑπέστη ἡ Χώρα ἀπὸ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1941 ὅταν ἔπιπτον πρὸ τῆς χιτλερικῆς βίας καὶ τὰ τελευταῖα της ὀχυρά, ἕως τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1944 ὅταν ἡ Ἐλευθερία ἐπανήρχετο εἰς τὴν Χώραν μας καὶ ἔκτοτε μέχρι σήμερον. Εἶχεν, ὡς ἐκ τούτου ἰδιαίτερον ἐντελῶς ἐνδιαφέρον ἡ ἔκθεσις τοῦ Διοικητοῦ τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ἐκ τῆς ὁποίας παραθέτομεν κατωτέρω τὰ κυριώτερα σημεῖα.

Μὲ βαθυτάτην συγκίνησιν, λέγει ὁ κ. Μαντζαβῖνος, ἀντικρύζομεν σήμερον τὴν παροῦσαν Συνέλευσιν, ἥτις εἶναι ἡ πρώτη μετὰ ἑξαετίαν ἤδη ὑψίστων ἐθνικῶν θριάμβων, μεγίστων ἐθνικῶν περιπετειῶν, δραματικῆς περιόδου δουλείας, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Διοίκησις ὑπεχρεώθη νὰ καταφύγῃ μακρὰν τοῦ πατρίου ἐδάφους, ἀλλὰ καὶ ἐκτάκτων δυσχερειῶν καθ' ὧν ἡ Πατρὶς ἡμῶν ἐπάλαισε καὶ παλαίει κατὰ τὴν μεταπολεμικὴν περίοδον. Ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος ἀντιμετώπισε τὴν κοσμοϊστορικὴν καταιγίδα, ἥτις ἐξέσπασεν ἀγρία, εἰς τὴν σημαντικὴν αὐτὴν κλεῖδα τῆς Μεσογείου ὑπερέβη εἰς ἡρωϊσμόν, καρτερίαν καὶ πρὸ πάντων εἰς συνείδησιν ἀποστολῆς καὶ αὐτὰς τὰς ἐνδοξοτέρας σελίδας τῆς τρισχιλιετοῦς καὶ περιλάμπρου ἱστορίας τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς. Καὶ δικαίως ἀπέσπασε τὸν θαυμασμὸν τῆς πεπολιτισμένης ἀνθρωπότητος τῆς ὁποίας ἀπέβη ὁ πρωτοπόρος εἰς τὴν μεγάλην μάχην καὶ τὴν νίκην τῆς ἐλευθερίας. Καὶ δικαίως ἐπίσης αἰσθανόμεθα νὰ πλημμυρίζουν τὴν καρδίαν μας αἰσθήματα χαρᾶς καὶ ὑπερηφανείας, ὅτι τὸ Ἔθνος ἠδυνήθη, διὰ μέσου ἀνυπολογίστων θυσιῶν νὰ φέρῃ τὸν σκληρότατον καὶ ἄνισον αὐτὸν ἀγῶνα εἰς αἴσιον πέρας. Δὲν πρέπει δὲ νὰ σταματήσωμεν οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν εἰς τὰ μοιραῖα φαινόμενα κοπώσεως καὶ ἐκνευρισμοῦ, τὰ ὁποῖα ἐσημειώθησαν κατὰ τὴν ἔξοδον τοῦ Ἔθνους ἀπὸ τὸν αἱματηρὸν στίβον τῆς ἱστορικῆς πάλης, οὐδὲ νὰ κυριευθῶμεν ἀπὸ αἰσθήματα πικρίας καὶ ἀπογοητεύσεως διὰ τὰς δραματικὰς συνθήκας τῆς μεταπολεμικῆς περιόδου ἀλλὰ προσβλέποντες εἰς τὴν ἀπαράμιλλον ζωτικότητα τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, νὰ χωρήσωμεν μετὰ θάρρους ἀκλονήτου εἰς τὴν ἀνόρθωσιν τῆς Χώρας, ἀπολύτως βέβαιοι, ὅτι μᾶς ἀναμένει τὸ λαμπρότερον μέλλον.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν καθ' ἣν ἀνατρέχω εἰς τὸ παρελθὸν αἰσθάνομαι βαθυτάτην θλῖψιν ἀναμιμνησκόμενος τὴν ἀπώλειαν ἐναρέτου καὶ ἀληθῶς ἐθνικοῦ Βασιλέως, ὁ Ὁποῖος ὑπερόχως ἐσυμβόλισε καὶ κατηύθυνε μετ' ἀπαραμίλλου σθένους τὸν ἱστορικὸν ἀγῶνα καὶ τὸν ὁποῖον φθονερὰ μοῖρα ἐστέρησε τῆς ζωῆς, εἰς ὥραν καθ' ἣν ἔμελλε ν' ἀπολαύσῃ καὶ Αὐτὸς τοὺς καρποὺς ἀτρύτων μόχθων καὶ μακρῶν, χάριν τῆς Πατρίδος, ἀγρυπνιῶν. Εἰς τὸ πανελλήνιον πένθος διὰ τὸν θάνατον τοιούτου Βασιλέως, τὸν ὁποῖον ἡ Ἱστορία θὰ κατατάξῃ ἀσφαλῶς μεταξὺ τῶν ἡρώων καὶ τῶν Μαρτύρων τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς τὸ Ἵδρυμα μετέσχεν ὡς εἶχεν ἐπιτακτικὸν καθῆκον, μετὰ πάσης ἐπισημότητος. Ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδία μας στρέφεται ὡσαύτως εὐλαβῶς τὴν στιγμὴν αὐτὴν καὶ πρὸς τὰ ἐκλεκτὰ στελέχη τοῦ Ἱδρύματος τὰ ὁποῖα, εἴτε εἰς τὰς χιονοσκεπεῖς κορυφογραμμὰς τῶν Ἀλβανικῶν ὀρέων εἴτε εἰς τὰς ἀπεράντους ἐκτάσεις τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, εἴτε εἰς τὸν αἱματηρὸν καὶ ἀπέλπιδα ἀγῶνα τῆς ἐθνικῆς ἀντιστάσεως ἐθυσίασαν τὴν ζωὴν των εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἐθνικῆς ἐλευθερίας καὶ τῶν ὑψηλοτέρων συνάμα ἰδανικῶν τῆς ἀνθρωπότητος. Εἰς ἔνδειξιν πένθους, ἀλλὰ καὶ θαυμασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς ὅλους αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ Βασιλέως μέχρι τοῦ τελευταίου στρατιώτου τοῦ ἐπικοῦ ὑπὲρ τῆς Ἐλευθερίας ἀγῶνος, θὰ σᾶς παρακαλέσω, Κύριοι, ὅπως τηρήσωμεν ὄρθιοι ἑνὸς λεπτοῦ σιγήν.

Ο ΧΡΥΣΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Εἶχε μεριμνήσει ταὐτοχρόνως ἡ Διοίκησις τοῦ Ἱδρύματος, ὅπως τὸ ἐξ Ἀθηνῶν μεταφερθὲν εἰς χρυσὸν ἀπόθεμα ἀνερχόμενον εἰς οὐγγίας καθαροῦ καθ' ὑπολογισμὸν βάρους 610.796.431 ὅπερ ἐφυλάχθη ἐπ' ὀλίγον εἰς Ἡράκλειον, μεταφερθῇ εἰς Ἀλεξάνδρειαν δι' ἀγγλικοῦ καταδρομικοῦ, τοῦ ἡρωϊκοῦ «Διδὼ» καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ντουρμπὰν τῆς Ν. Ἀφρικῆς δι' ἀγγλικοῦ ἐμπορικοῦ καὶ τέλος διὰ τοῦ σιδηροδρόμου εἰς Πραιτωρίαν.

Καθῆκον ἐπιβεβλημένον θεωρῶ, Κύριοι, ὅπως ἐκφράσω τὴν βαθυτάτην εὐγνωμοσύνην τοῦ Ἱδρύματος, πρὸς τὴν Βρεταννικὴν Κυβέρνησιν, πρὸς τὴν Τράπεζαν τῆς Ἀγγλίας καὶ πρὸς ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μετὰ συγκινητικῆς προθυμίας ἐβοήθησαν εἰς τὴν μεταφοράν, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸ Ἀγγλικὸν Ναυαρχεῖον Μέσης Ἀνατολῆς, τὸ ὁποῖον εἰς ἡμέρας ἀδιαλείπτων ἀπὸ ἀέρος βομβαρδισμῶν καὶ κινδύνων καθ' ἃς ἰσχυρόταται μονάδες τοῦ Βρεταννικοῦ Στόλου ἀπωλέσθησαν, ἀπέσπασε τῶν πολεμικῶν καθηκόντων του ἀξιόλογον σκάφος, διὰ τὴν ἀσφαλῆ διαπεραίωσιν τοῦ χρυσοῦ ἀπὸ Κρήτης εἰς Αἴγυπτον. Ὀφείλω ἐπίσης νὰ ἐκφράσω θερμοτάτας εὐχαριστίας εἰς τὴν «Ἐθνικὴν Τράπεζαν Αἰγύπτου» καὶ τὴν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Διεύθυνσιν τῆς «Τραπέζης Ἀθηνῶν» διὰ τὴν πολύτιμον συνδρομὴν των εἰς τὸ λόγῳ τῶν τότε συνθηκῶν, δυσχερέστατον ἔργον.

Ἐν Νοτίῳ Ἀφρικῇ, κατ' ἀρχὰς εἰς Γιοχάνεσμπουργκ καὶ ἔπειτα εἰς Κέϊπ - Τάουν, παρέμεινεν ἡ Διοίκησις τῆς Τραπέζης περὶ τοὺς δύο μῆνας ἀπασχοληθεῖσα πλὴν τῶν ἄλλων καὶ μὲ τὸν μεταφερθέντα εἰς Ν. Ἀφρικὴν χρυσόν. Ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ὁ μεταφερθεὶς χρυσὸς ἀπετελεῖτο ἐκ διαφόρων χρυσῶν νομισμάτων ὡς καὶ ἐκ ράβδων προελθουσῶν ἐκ τήξεως ἐν Ἑλλάδι χρυσῶν ἀντικειμένων, παρέστη ἀνάγκη, ὅπως μετατραπῇ εἰς ὁμοειδεῖς ράβδους περιεχούσας τὸν κεκανονισμένον βαθμὸν καθαρότητος.

Ἐκ τῆς ἀνατήξεως τοῦ χρυσοῦ τούτου ἥτις ἐξετελέσθη ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς «Σάουθ Ἄφρικα Ρήσερβ Μπάνκ», ἐκδοτικῆς τραπέζης τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς, παρὰ τῆς ἐν Γκέρμιστον τῆς Ν. Ἀφρικῆς «Ρὰντ Ρηφίνερυ Λίμιτεντ» προέκυψε χρυσὸς τῆς κεκανονισμένης καθαρότητος βάρους οὐγγιῶν 608.350 καὶ 790)000, ὅστις μετεφέρθη εἰς Πραιτώριαν ὅπου καὶ ἐναπετέθη πρὸς φύλαξιν εἰς τὰ Θησαυροφυλάκια τῆς «Σάουθ Ἄφρικαν Ρήσερβ Μπάνκ». Πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι τὰ ἔξοδα τῆς μεταφορᾶς καὶ τῆς ἀνατήξεως τοῦ χρυσοῦ ὑπῆρξαν ἐλάχιστα, διότι λόγῳ τῶν εἰδικῶν μέτρων ἀσφαλείας ἅτινα ἐλήφθησαν ἀπεφύγαμεν νὰ πληρώσωμεν ἀσφάλιστρα, τὰ ὁποῖα θ' ἀνήρχοντο κατὰ τοὺς μετριωτέρους ὑπολογισμοὺς εἰς 500.000 λίρας. Εἶναι τόσον ἔκδηλος ἡ σημασία τῆς διασώσεως τοῦ χρυσοῦ ἀπὸ τοὺς εἰσβολεῖς ὥστε νὰ περιττεύῃ πᾶς λόγος ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ὀφείλω νὰ ἐκφράσω καὶ ἀπὸ τῆς αἰθούσης ταύτης τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ Ἱδρύματος τόσον πρὸς τὴν «Σάουθ Ἄφρικαν Ρήσερβ Μπάνκ» ὅσον καὶ πρὸς τὸν ὑπέροχον Κυβερνήτην τῆς Νοτ. Ἀφρικῆς Στρατάρχην Σμὰτς διὰ τὴν βοήθειαν τὴν ὁποίαν μᾶς παρέσχον καὶ τὴν πραγματικῶς ἱπποτικὴν φιλοξενίαν τοῦ τελευταίου, τοῦ ὁποίου τὰ φιλελληνικὰ αἰσθήματα ἐδόθη εἰς τὸ Ἔθνος πλειστάκις ἡ ἀφορμὴ νὰ ἐκτιμήσῃ.

Θεωρῶ ὑποχρέωσιν ἐπίσης νὰ ἐξάρω τὴν αὐταπάρνησιν καὶ τὸν ἡρωϊσμὸν τῶν ἀνωτέρων ἐκείνων ὑπαλλήλων τῆς Τραπέζης οἵτινες ἄνευ δισταγμοῦ τινος ἀπεδέχθησαν καὶ ἐξετέλεσαν τὴν ἐντολὴν τῆς Διοικήσεως, νὰ συνοδεύσωσι τὸν χρυσὸν κατὰ τὴν μεταφοράν του ἀπὸ τοῦ λιμένος τοῦ Ἡρακλείου εἰς τὸν λιμένα τῆς Σούδας, νὰ ἐποπτεύσωσι τὴν μεταφορὰν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἀγγλικοῦ καταδρομικοῦ καὶ νὰ συνεχίσωσι τὴν συνοδείαν μέχρις Ἀλεξανδρείας. Ἂν ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν αἱ συνθῆκαι ὑπὸ τὰς ὁποίας ἐγένετο ἡ μεταφορὰ ὑπὸ τὰς διαρκεῖς σχεδὸν ἀπὸ ἀέρος προσβολὰς καὶ τὸν κίνδυνον ὃν διέτρεξαν οἱ ὑπάλληλοι οὗτοι, θ' ἀναγνωρίσετε ὅτι ὀφείλεται εἰς αὐτοὺς δίκαιος ἔπαινος.

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΝ

Ἡ χώρα ἡμῶν ὑποστᾶσα εἰς κλίμακα μεγαλυτέραν πάσης ἄλλης εὐρωπαϊκῆς χώρας τὰς δῃώσεις καὶ τὰς καταστροφὰς τοῦ παγκοσμίου πολέμου εὑρέθη εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους 1945 πρὸ τῆς ἀνάγκης τῆς ἀνασυγκροτήσεως τῆς οἰκονομίας της καὶ τῆς σταθεροποιήσεως τῆς οἰκονομικῆς καὶ δημοσιονομικῆς καταστάσεως αὐτῆς. Διὰ τοῦτο ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἀπηυθύνθη πρὸς τὴν Μεγάλην Βρεταννίαν καὶ ἐζήτησε παρ' αὐτῆς τὴν ἀναγκαίαν πρὸς τοῦτο συνδρομήν, ἀποτέλεσμα δὲ τῶν ἐνεργειῶν αὐτῶν ὑπῆρξεν ἡ συμφωνία τοῦ Λονδίνου κατὰ Ἰανουάρ. 1946. Διὰ τῆς συμφωνίας ταύτης ἐχορηγήθη ἐκ μέρους τοῦ Βρεταννικοῦ Θησαυροφυλακίου δάνειον 10 ἑκατομμυρίων λιρῶν στερλινῶν πρὸς σταθεροποίησιν εἰδικῶς τῆς δραχμῆς, ἐχορηγήθησαν δὲ παραλλήλως καὶ πιστώσεις διὰ εἴδη ρουχισμοῦ, γεωργικὰ μηχανήματα καὶ ἐργαλεῖα, δι' ὑλικὸν δεξαμενῶν καὶ ναυαγοσωστικῶν ὡς καὶ τὰ ἀναγκαιοῦντα μέσα διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν χερσαίων καὶ θαλασσίων συγκοινωνιῶν. Συγχρόνως ἡ Βρεταννικὴ Κυβέρνησις παρῃτήθη πάσης ἀξιώσεως διὰ τὴν ἐπιστροφὴν λιρῶν 46 ἑκατομμυρίων αἵτινες ἐχορηγήθησαν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Δημόσιον κατὰ τὰ ἔτη 1940—1941 πρὸς ἀντιμετώπισιν πολεμικῶν δαπανῶν. Παραλλήλως συνεχίσθη ἡ ἀρξαμένη ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως παροχὴ οἰκονομικῆς βοηθείας τῆς Μεγάλης Βρεταννίας διὰ τὴν ὀργάνωσιν καὶ τὴν συντήρησιν τοῦ Στρατοῦ, τοῦ Ναυτικοῦ καὶ τῆς Ἀεροπορίας. Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω εἰδικοὶ ἐμπειρογνώμονες ὑπὸ τὴν καθοδήγησιν τῆς Βρεταννικῆς Οἰκονομικῆς Ἀποστολῆς ἐτέθησαν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως διὰ τὴν καλυτέραν ἐφαρμογὴν τοῦ ὅλου προγράμματος τῆς οἰκονομικῆς ἀνασυγκροτήσεως τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Ἑλλὰς εἶναι πάντοτε εὐγνώμων πρὸς τὴν Μεγάλην Βρεταννίαν διότι καὶ κατὰ τὴν δυσχερεστάτην αὐτὴν περίοδον ὡς καὶ εἰς πᾶσαν στιγμὴν ἀνάγκης ἐφάνη πρωτοπόρος τῆς πρὸς αὐτὴν βοηθείας, οὐ μόνον διὰ τῶν ἰδικῶν της πόρων, εἰς στιγμὰς ἀληθῶς λίαν δυσχερεῖς δι' αὐτὴν ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἀποστολῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐμπειροτάτων προσώπων, ὧν ἡ συνδρομὴ ὑπῆρξεν ἀληθῶς πολύτιμος.

Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΒΟΗΘΕΙΑ

Ἀλλά, Κύριοι, εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον, ἐξαιρέσει τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ὁ ρυθμὸς μὲ τὸν ὁποῖον προέβαινε μετὰ τὸν καταστρεπτικὸν αὐτὸν πόλεμον, ἡ οἰκονομικὴ ἐξαθλίωσις καὶ τὰ συναφῆ πρὸς ταύτην φαινόμενα πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀποσυνθέσεως, ἦτο πολὺ ταχύτερος τοῦ ρυθμοῦ τῆς βοηθείας πρὸς ἀνασυγκρότησιν. Ἀπέβαινε δὲ ἄμεσος ὁ κίνδυνος τραγικῆς καταρρεύσεως ὁλοκλήρου τοῦ οἰκοδομήματος ἑνὸς πολιτισμοῦ διὰ τὸν ὁποῖον εἰργάσθησαν σειραὶ ἀνθρωπίνων γενεῶν καὶ μακροὶ αἰῶνες.

Ἡ Μεγάλη Ὑπερατλαντικὴ Δημοκρατία, ἡ ὁποία ἄλλωστε πρόκειται νὰ εἶναι, εἴτε ἀμέσως εἴτε ἐμμέσως, ὁ κυριώτερος χρηματοδότης τῶν χειμαζομένων χωρῶν, κατεῖδεν ἀμέσως, μετ' ἀπαραμίλλου διαυγείας τὴν ἐπικρεμαμένην ἀπειλήν. Καί, μὲ τὴν χαρακτηρίζουσαν αὐτὴν δραστηριότητα, ἔσπευσε νὰ στηρίξῃ τὸ οἰκονομικὸν οἰκοδόμημα τῆς Εὐρώπης δι' ἀμέσου καὶ ἀπ' εὐθείας εἰς ἑκάστην χώραν βοηθείας. Δάνεια ἐχορηγήθησαν πρὸς τὴν Μ. Βρεταννίαν ἐκ 3750 ἑκατομμυρίων δολλαρίων πρὸς δὲ τὴν Γαλλίαν ἐξ 720 ἑκατομμυρίων. Ταὐτοχρόνως ἐχρηματοδότει τὰ διάφορα κράτη διὰ τῆς Τραπέζης Εἰσαγωγῶν — Ἐξαγωγῶν, παρ' ἧς ἔλαβε καὶ ἡ Ἑλλὰς δάνειον ἐξ 25.000.000 δολλαρίων καὶ οὕτω συνέβαλεν ἀποτελεσματικῶς εἰς τὴν ἔναρξιν τῆς οἰκονομικῆς ἀνορθώσεως τῶν διαφόρων χωρῶν.

Εἰς τὴν ἀγωνιώδη ἔκκλησιν τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας ἀπήντησεν ὁ Πρόεδρος Τροῦμαν, διὰ τοῦ ὑπερόχου διαγγέλματος τῆς 12 Μαρτίου, τὸ ὁποῖον σημειώνει τὴν φωτεινοτέραν καμπὴν τῆς νεωτέρας ἱστορίας, ὡς ἐκδήλωσις ἀνωτέρας, ἀλλὰ καὶ θετικῆς ἀλληλεγγύης τοῦ Μεγάλου Ἀμερικανικοῦ Ἔθνους πρὸς ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς, ὅσοι θέλουν νὰ ἐργασθοῦν διὰ τὴν ἐθνικήν των ὕπαρξιν καὶ τὴν ἐλευθέραν ἐθνικήν των ἀνάπτυξιν καὶ συγχρόνως νὰ συνεργασθοῦν διὰ τὴν διατήρησιν καὶ τὴν προαγωγὴν τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ. Ἀποδεικνύουσα διὰ τῆς λαμπρᾶς αὐτῆς χειρονομίας ἡ Ἀμερικὴ ὅτι δὲν ἦτο λόγος κενὸς καὶ φενάκη τῆς στιγμῆς τὸ Σύμφωνον τοῦ Ἀτλαντικοῦ, ἀλλὰ πρόγραμμα ἐνεργείας πρὸς θετικὴν καὶ ὁριστικὴν ἀπαλλαγὴν τοῦ κόσμου ἀπὸ τὴν ἐφιαλτικὴν πίεσιν τῆς ἐνδείας καὶ τοῦ φόβου, ἀναδεικνύεται σημαιοφόρος εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ἀνασυντάξεως τοῦ μεταπολεμικοῦ κόσμου. Ἡ παροχὴ τῶν 300 ἑκατομμυρίων δολλαρίων πρὸς τὴν Ἑλλάδα διὰ τὰς γενικὰς ἀνάγκας τῆς ἀνασυγκροτήσεώς της, δὲν ἀποτελεῖ ἁπλῶς ἱκανοποιητικὴν ἀναγνώρισιν τῶν μεγάλων ὑπηρεσιῶν καὶ τῶν ἀφαντάστων θυσιῶν της εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ἐλευθερίας, ἀλλὰ καὶ ἐκφράζει, διὰ τοῦ θετικωτέρου τρόπου, τὴν πίστιν τοῦ Ἀμερικανικοῦ λαοῦ ἐπὶ τὴν ζωτικότητα τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους καὶ τὴν πεποίθησιν ὅτι τοῦτο ἀποτελεῖ πολύτιμον παράγοντα εἰρηνικῆς προόδου καὶ ἀνωτέρου πολιτισμοῦ εἰς τὴν γωνίαν αὐτὴν τῆς Νοτιοανατολικῆς Εὐρώπης. Ἐξ ἴσου σημαντικὴ πρέπει νὰ θεωρηθῇ ἐπίσης καὶ ἡ παροχὴ τῶν 50 ἑκατομμυρίων δολλαρίων διὰ τὴν ἄμεσον εἰς ἐφόδια ἐνίσχυσιν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὅπως μὴ ἀποβῇ αἰσθητὴ ὀδυνηρῶς καὶ ἀποτόμως εἰς αὐτόν, ἡ ἀποχώρησις τῆς Οὔνρα.

Ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν γενναίαν αὐτὴν βοήθειαν ἐνώπιόν μας διανοίγει νέους, εὐρυτάτους ὁρίζοντας καὶ νέας δυνατότητας ἐκδηλώσεως στενῆς ἀλληλεγγύης, συμπράξεως καὶ ἐνισχύσεως, ἐντὸς τοῦ γενικωτάτου πλαισίου τῆς πανευρωπαϊκῆς συνεργασίας, ἡ πρότασις Μάρσαλ, τῆς ὁποίας εὑρισκομένης ἀκόμη εἰς τὸ στάδιον τῆς ἐπεξεργασίας, οὐδεὶς δύναται νὰ προΐδῃ ὅλας τὰς εὐεργετικὰς συνεπείας. Ἡ Ἑλλὰς τὴν ἀπεδέχθη κατ' ἀρχὴν καὶ ἀποβλέπει εἰς αὐτὴν μὲ πλήρη ἐμπιστοσύνην εὐελπιστοῦσα ὅτι θέλει συμβάλῃ εἰς εὐρεῖαν κλίμακα εἰς τὴν οἰκονομικὴν ἀνασυγκρότησιν τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Οἰκονομίας ἡμῶν.

ΝΟΜΙΣΜΑΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ἐν συνεχείᾳ ὁ κ. Διοικητὴς δίδει μὲ ἀριθμοὺς πλήρη τὴν εἰκόνα τῆς τρομακτικῆς οἰκονομικῆς δῃώσεως τὴν ὁποίαν ὑπέστη ἡ Χώρα διαρκούσης τῆς ἐχθρικῆς κατοχῆς, ἀναλύει τὰ τῶν ἰσολογισμῶν 1941, 1944 1945 καὶ 1946 καὶ εἰσερχόμενος εἰς τὸ θέμα τῆς νομισματικῆς πολιτικῆς, ἡ ὁποία ἠσκήθη ἀπὸ τῆς ἀπελευθερώσεως καὶ ἐντεῦθεν μὲ τὰς τρεῖς ἔκτοτε πραγματοποιηθείσας διὰ σχετικῶν νόμων σταθεροποιήσεις τῆς δραχμῆς καὶ ἐξηγῶν τὰ τῆς τελευταίας ἥτις ἔγινε διὰ τοῦ νόμου 879 τῆς 25ης Ἰανουαρίου 1946 λέγει τὰ ἑξῆς:

— Ὁ νόμος οὗτος ὡς καὶ οἱ ἐπακολουθήσαντες αὐτὸν καὶ εἰδικώτερον ὁ Νόμος ὑπ' ἀρ. 944 τῆς 14 Φεβρ. 1946 «Περὶ ἀγοραπωλησίας χρυσοῦ καὶ χρυσῶν νομισμάτων» ἐχάραξαν νέαν νομισματικὴν πολιτικήν στηριχθεῖσαν μὲν ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀρχῶν τῆς μέχρι τοῦδε ἀσκηθείσης πλὴν ἐμφανίζουσαν οὐσιώδεις ἀποκλίσεις διότι ἐγένετο τὸ πρῶτον δεκτὴ ἡ ὑπὸ ὡρισμένας προϋποθέσεις καταθέσεις παρὰ τῇ Τραπέζῃ τῆς Ἑλλάδος ἐξωτερικοῦ συναλλάγματος καὶ διότι ἐπετράπη ἡ ἀγοραπωλησία χρυσοῦ καὶ χρυσῶν νομισμάτων ὑπὸ τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος καὶ ἐν τῷ Χρηματιστηρίῳ Ἀθηνῶν.

Κατὰ τὸ πρῶτον δωδεκάμηνον τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ ἐν λόγῳ Νόμου ἐπιτυγχάνεται ἡ συγκράτησις τῆς ἀγοραστικῆς δυνάμεως τῆς δραχμῆς εἰς σχετικῶς σταθερὸν ἐπίπεδον ἡ κυκλοφορία ἐξελίσσεται ὁμαλῶς σημειοῦσα βραδεῖαν ἄνοδον ἀνάλογον πρὸς τὴν προϊοῦσαν αὔξησιν τοῦ ὄγκου τῶν κυκλοφορούντων ἀγαθῶν, ἡ τιμὴ τῆς χρυσῆς Ἀγγλικῆς λίρας συγκρατεῖται ἐπὶ σταθεροῦ ἐπιπέδου.

Παραλλήλως ἡ ταμειακὴ θέσις τοῦ Δημοσίου βελτιοῦται τὰ δὲ ἀντλούμενα παρ' αὐτοῦ ποσὰ ἐκ τῆς Τραπέζης πρὸς κάλυψιν τῶν ἀναγκῶν του μειοῦνται συνεχῶς. Ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς νομισματικῆς σταθερότητος ἡ γεωργικὴ καὶ βιομηχανικὴ παραγωγὴ σημειοῦν ἄνοδον. Ἡ γεωργικὴ παραγωγὴ ἀνῆλθε κατὰ τὸ ἔτος 1946 εἰς ποσοστὸν 75% τῆς προπολεμικῆς ἡ δὲ βιομηχανικὴ παραγωγὴ φθάνει κατὰ τὸν τελευταῖον μῆνα τοῦ ἔτους 1946 τὰ 61% τῆς προπολεμικῆς. Πλὴν τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο ἐπετεύχθη διὰ βαρυτάτων θυσιῶν, μειωθέντων σοβαρῶς τῶν διαθεσίμων τοῦ εἰς χρυσὸν καὶ συνάλλαγμα ἀποθέματος ἡμῶν, ἐστηρίχθη δὲ καὶ ἐπὶ τῆς πολυτιμοτάτης βοηθείας τῆς ΟΥΝΡΡΑ ἥτις δὲν ἐπρόκειτο νὰ συνεχισθῇ καὶ εἰς τὸ μέλλον.

Τίθεται τὸ ἐρώτημα ἐὰν ὑπῆρξεν ὀρθὴ ἡ ἀσκηθεῖσα νομισματικὴ πολιτικὴ τῆς ἐξασφαλίσεως ἔστω καὶ προσωρινῶς νομισματικῆς σταθερότητος διὰ τῆς διαθέσεως μεγάλου τμήματος τῶν διαθεσίμων ἐξωτερικοῦ συναλλάγματος καὶ χρυσοῦ καὶ δὴ ἐν ὄψει τῆς ἐπικειμένης διακοπῆς τῆς βοηθείας τῆς ΟΥΝΡΡΑ. Εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο ἀπαντῶμεν ὅτι, καίτοι φρονοῦμεν ὅτι αὐστηρότερος ἔλεγχος ἐπὶ τῶν τιμῶν θὰ ἐξησφάλιζε τὴν καλυτέραν διαχείρισιν καὶ κατανομὴν τῶν εἰσαγομένων εἰς τὴν χώραν ἀγαθῶν καίτοι εἴχομεν πάντοτε ἐνδοιασμοὺς ὡς πρὸς τὴν ὀρθότητα τῆς πολιτικῆς τῆς ἐπεμβάσεως τῆς Τραπέζης πρὸς ρύθμισιν τῆς τιμῆς τῆς χρυσῆς λίρας Ἀγγλίας, πολιτικῆς ἥτις ἐν πάσῃ περιπτώσει εἶχε θεωρηθῆ ὡς μέτρον προσωρινὸν καὶ ἔκτακτον, οὐχ ἧττον εἴμεθα πεπεισμένοι ὅτι ἡ ἀσκηθεῖσα νομισματικὴ πολιτικὴ ὑπῆρξε πολιτικὴ ἀνάγκης, ἐπιβληθεῖσα ἀναποτρέπτως πρὸς ἐπαναλειτουργίαν τοῦ οἰκονομικοῦ βίου τῆς χώρας. Οὐδεμία θυσία εἶνε βαρεῖα ὅταν πρόκειται δι' αὐτῆς νὰ ἀποτραπῇ ἐπικειμένη κατάρρευσις τῆς Οἰκονομίας. Τοῦτο δὲ καὶ ἐπετεύχθη ἀπὸ τῆς τελευταίας σταθεροποιήσεως μέχρι τῆς παροχῆς τῆς πολυτίμου Ἀμερικανικῆς ἀρωγῆς. Κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἐμειώθησαν μὲν σημαντικῶς τὰ διαθέσιμα τοῦ εἰς συνάλλαγμα καὶ χρυσὸν ἀποθέματος τῆς Τραπέζης πλὴν κατέστη δυνατὴ ἡ λειτουργία εἰς ἀξιόλογον κλίμακα τῆς παραγωγικῆς μηχανῆς ἡ ἐπελθοῦσα δὲ τοιουτοτρόπως βελτίωσις τῆς Οἰκονομίας ἡμῶν θέλει ἀποτελέσει σταθερὸν βάθρον πρὸς περαιτέρω ἀνάπτυξιν τῆς φυσικῆς καὶ βιομηχανικῆς παραγωγῆς τῆς χώρας.

Παρὰ τὴν ἀναγκαιότητα τῶν γενομένων θυσιῶν πρὸς συγκράτησιν τῆς ἀγοραστικῆς δυνάμεως τῆς δραχμῆς κατὰ τὴν ὑπ' ὄψιν χρονικὴν περίοδον, δὲν δυνάμεθα οὐχ ἧττον νὰ ἀντιπαρέλθωμεν ἐν σιγῇ τὴν συνεχιζομένην καὶ κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ὀλεθρίαν τακτικὴν τῆς συναλλαγῆς εἰς χρυσᾶ νομίσματα. Ἡ νοσηρὰ αὕτη ἕξις ἀποτελεῖ μίαν ἀπὸ τὰς βαρείας κληρονομίας τοῦ ἀλογίστου πληθωρισμοῦ τῆς Κατοχῆς ἔσχε δὲ ὡς ἐξετέθη ἤδη βαρείας συνεπείας ἐπὶ τῆς ἀγοραστικῆς δυνάμεως τῆς δραχμῆς καθόσον ὑπέσκαπτε συνεχῶς τὴν πρὸς τὸ ἐθνικὸν νόμισμα ἐμπιστοσύνην τοῦ λαοῦ.

Ἡ συναλλαγὴ εἰς χρυσὸν καὶ χρυσᾶ νομίσματα καὶ ἡ ἐπ' αὐτῶν κερδοσκοπία δὲν ἀποτελεῖ μόνον ἔγκλημα κατὰ τῆς Οἰκονομίας, ὅπερ ὀρθῶς κολάζει ὁ Ποινικὸς Νόμος, ἀποτελεῖ καὶ ἠθικῶς ἀπαράδεκτον πρᾶξιν στρεφομένην κατὰ τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, τὴν ὁποίαν διὰ τοῦτο ἡ κοινωνία ὀφείλει νὰ διώκῃ καὶ νὰ στιγματίζῃ.

ΠΙΣΤΩΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ἡ πιστωτικὴ πολιτικὴ κατὰ τὴν ἐξεταζομένην περίοδον προσδιορίζεται ἐκ τῆς ἀνάγκης ἀφ' ἑνὸς μὲν τῆς ἀμέσου ἐπαναλειτουργίας εἰς ὅσον ἔνεστι εὐρυτέραν κλίμακα τῆς παραγωγικῆς μηχανῆς ἀφ' ἑτέρου δὲ τῆς λελογισμένης χρησιμοποιήσεως τῶν πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον διατιθεμένων κεφαλαίων, ἅτινα δημιουργοῦνται σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου δι' ἐκδόσεως χαρτονομίσματος.

Μία τῶν πλέον καταστρεπτικῶν συνεπειῶν τῆς κατοχικῆς περιόδου ὑπῆρξεν ἡ πλήρης κατάρρευσις τῆς πίστεως ἥτις περιήγαγεν, ἀρχικῶς, τὸ πιστωτικὸν σύστημα τῆς Χώρας εἰς πλήρη ἀδράνειαν, καὶ ἥτις δὲν ἐπέτρεψε μέχρι σήμερον τὴν ἀνασύστασιν εἰς ἀξιόλογον ποσοστόν, τῆς ἐκμηδενισθείσης διὰ τῆς πτώσεως τῆς δραχμῆς προπολεμικῆς ἀποταμιεύσεως τῆς οἰκονομίας.

Καθ' ὅλην τὴν περίοδον ταύτην αἱ καταθέσεις ἰδιωτῶν παρὰ Τραπέζαις σημειοῦν συνεχῆ πλὴν βραδεῖαν ἄνοδον, τὸ ὕψος αὐτῶν οὐχ ἧττον ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ χαμηλόν, ἀποτελοῦν μικρὸν μόνον ποσοστὸν (25%) τῆς κυκλοφορίας, ἐνῷ προπολεμικῶς τὸ σύνολον τῶν τοιούτων καταθέσεων ἀνήρχετο εἰς ὑπερδιπλάσιον ὕψος τῆς ἀντιστοίχου κυκλοφορίας.

Παραλλήλως ἡ ἀποθησαύρισις χρυσῶν λιρῶν ἐξακολουθεῖ μαστίζουσα τὴν οἰκονομίαν ἡμῶν, καθ' ὅσον ἀπορροφᾷ σχεδὸν ἐξ ὁλοκλήρου τὰ εἰς περιωρισμένην κλίμακα δημιουργούμενα διαθέσιμα δραχμῶν, ἅτινα ὑπὸ ὁμαλὰς συνθήκας θὰ εἶχον εἰσρεύσει εἰς τὰς Τραπέζας ὑπὸ μορφὴν καταθέσεων.

Τοιουτοτρόπως κατὰ τὴν ὑπ' ὄψιν περίοδον, τὸ μὲν τραπεζικὸν σύστημα ἔχει περιέλθει εἰς ἀδυναμίαν ὅπως παράσχῃ ἀξιόλογον πιστωτικὴν ἐνίσχυσιν εἰς τὴν οἰκονομίαν τὸ δὲ Ἐκδοτικὸν Ἵδρυμα ἔχει ἀποβῆ ἡ κυρία πηγὴ κεφαλαίων πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν τεραστίων ἀναγκῶν χρηματοδοτήσεως δι' ἀνασυγκρότησιν καὶ ἐνίσχυσιν τῶν παραγωγικῶν κλάδων τῆς Χώρας.

Τοιαύτης ἐκτάσεως πιστωτικὸν πρόβλημα δὲν ἦτο βεβαίως ἐφικτὸν ὅπως ἀντιμετωπισθῇ, ἔστω καὶ εἰς περιωρισμένην κλίμακα, ἀπὸ τὴν στερουμένην παντελῶς ἀποταμιευτικοῦ κεφαλαίου οἰκονομίαν ἡμῶν. Ἰδίᾳ μετὰ τὴν σύναψιν τῶν συνθηκῶν εἰρήνης διὰ τῶν ὁποίων ἡ Χώρα ἡμῶν δὲν ἔτυχε, ὡς ἀνεμένετο ἀξιολόγων ἐπανορθώσεων πρὸς κάλυψιν, ἔστω καὶ μερικῶς, τῶν κολοσσιαίων ζημιῶν ἃς ὑπέστη κατὰ τὸν πόλεμον ὑπολογιζομένων εἰς δισεκατομμύρια δολλαρίων, οὐδεμία ἄλλη ὁδὸς ἀπέμενε πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς τεραστίας ἀνάγκης εἰς κεφάλαια ἀνασυγκροτήσεως ἀπὸ τὴν ἔξωθεν ἀρωγὴν καὶ ἐπικουρίαν τῶν Συμμάχων μας ὡς καὶ τὴν πιστωτικὴν ἐνίσχυσιν ὑπὸ τῶν διεθνῶν ὀργανισμῶν πίστεως.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀνάγκη τῆς βραχυπροθέσμου πιστοδοτήσεως τῶν παραγωγικῶν κλάδων τῆς Χώρας ἥτις ἐγένετο δεκτόν, ὅτι δὲν νὰ ἀντιμετωπισθῇ ἐκ τῶν ἰδίων τῆς οἰκονομίας ἡμῶν κεφαλαίων, ἐπέβαλλεν καὶ λόγῳ τῆς ἐκτάσεως αὐτῆς, καὶ διότι τὰ πρὸς τοῦτο διατιθέμενα κεφάλαια θὰ ἀπέρρεον κυρίως ἐκ τοῦ Ἐκδοτικοῦ Ἱδρύματος, τὴν καθιέρωσιν νέων, εὐρυτέρων τῶν ἰσχυουσῶν, διατάξεων τοῦ Καταστατικοῦ τῆς Τραπέζης, ἀρχῶν χρηματοδοτήσεως ὡς καὶ τὴν ἀναδιοργάνωσιν τοῦ πιστωτικοῦ ἡμῶν μηχανισμοῦ πρὸς ἐξασφάλισιν ἑνιαίας κατευθύνσεως ἐν τῇ ἀσκήσει τῆς πιστωτικῆς πολιτικῆς.

Ἐπειδὴ ὑπεστηρίχθησαν, τόσον ἡ ἄποψις ὅτι ἡ ἀσκηθεῖσα πιστωτικὴ πολιτικὴ ἐπηρεάσθη ὑπερμέτρως ἀπὸ τὸν νομισματικὸν παράγοντα καὶ συνεπῶς δὲν ἐπιστοδότησεν ὅσον ἔπρεπε, ἰδίᾳ τὴν βιομηχανίαν καὶ τὸ ἐμπόριον, ὅσον καὶ ἡ ἄντικρυς ἀντίθετος ἄποψις καθ' ἣν ἠσκήθη πληθωρικὴ πιστωτικὴ πολιτικὴ δημιουργήσασα πλεονάζουσαν ἀγοραστικὴν δύναμιν ἥτις ἐνίσχυσεν τὴν ζήτησιν χρυσῶν λιρῶν, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ καθορίσωμεν ὅτι τὰ ὅρια ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐκινήθη ἡ πιστωτικὴ πολιτικὴ ἐπεβάλλοντο ἀπὸ πραγματικὴν ἀνάγκην τῆς οἰκονομίας.

Τὸ ὕψος τῶν βιομηχανικῶν καὶ ἐμπορικῶν πιστώσεων τῶν χορηγηθεισῶν μέσῳ τῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν λοιπῶν ἐν Ἑλλάδι Τραπεζῶν, ὑπολογιζόμενον εἰς δραχμὰς προπολεμικῆς ἀγοραστικῆς δυνάμεως μόλις φθάνει τὸ πέμπτον τῶν προπολεμικῶν πιστώσεων τῶν Τραπεζῶν. Συνεπῶς δὲν ἠσκήθη ἔναντι τῆς βιομηχανίας καὶ τοῦ ἐμπορίου πληθωρικὴ πιστωτικὴ πολιτική.

Ἐξ ἄλλου ἡ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος ἔχει ἱκανοποιήσει πᾶσαν αἴτησιν παροχῆς πιστώσεως πρὸς τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν βιομηχανίαν ἐμπίπτουσαν εἰς τὰς προαναφερθείσας βασικὰς ἀρχὰς πιστοδοτήσεως.

Συνεπῶς ἡ πιστωτικὴ πολιτικὴ δὲν ἠσκήθη μετὰ στενότητος περιοριζούσης τὴν ἀνάπτυξιν τῆς παραγωγῆς. Ἀντιθέτως ἡ Τράπεζα παρέσχε πάντοτε τὰ ἀναγκαῖα κεφάλαια διὰ τὴν ὁμαλὴν λειτουργίαν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν εἰς ὁλονὲν εὐρυτέραν κλίμακα, τῶν παραγωγικῶν δυνάμεων τῆς Χώρας.

ΙΣΟΖΥΓΙΟΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ ΠΛΗΡΩΜΩΝ

Ἵνα δοθῶσι πρὸς Ὑμᾶς πληρέστερα τὰ στοιχεῖα τῆς οἰκονομικῆς ἡμῶν θέσεως, θεωροῦμεν νῦν ἐπάναγκες ὅπως ρίψωμεν ἓν βλέμμα ἐπὶ τοῦ Ἰσοζυγίου τῶν ἐξωτερικῶν πληρωμῶν τῆς Χώρας.

Ἐκ τῆς μελέτης τοῦ Ἰσοζυγίου τούτου προκύπτουσι δύο κύριαι διαπιστώσεις τὸ ἔλλειμμα τοῦ ἐμπορικοῦ ἡμῶν Ἰσοζυγίου καὶ ἡ ἀδυναμία τῆς οἰκονομίας ἡμῶν κατὰ τὴν διανυομένην περίοδον, ὅπως καλύψῃ τοῦτο εἰς ἀξιόλογον ποσοστὸν ἐξ ἰδίων αὐτῆς πόρων.

Ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ Ἰσοζυγίου τούτου κατὰ τὸ ἔτος 1945, ἐπὶ συνολικοῦ ποσοῦ 195 ἑκατομμυρίων δολλαρίων διατεθέντων διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς οἰκονομίας ἡμῶν, τὸ μέγιστον τμῆμα, ἤτοι ποσὸν 166 ἑκατομμυρίων δολλαρίων προέρχεται ἐκ τῆς οἰκονομικῆς βοηθείας τῆς ΟΥΝΡΡΑ.

Ὡσαύτως, ἐπὶ συνόλου δολλαρίων 421 ἑκατομμυρίων διατεθέντων κατὰ τὸ ἔτος 1946, δολλάρια 319 ἑκατ. προέρχονται ἐξ ἐκτάκτων πηγῶν, μόνον δὲ τὸ ὑπόλοιπον ἐκ δολλαρίων 102 ἑκατομ. καλύπτεται ἐκ τακτικῶν προσόδων ἤτοι ἀξίας ἐξαγωγῶν, ἐμβασμάτων κλπ. Ἐκ τῶν ὡς ἄνω 319 ἑκατομ. δολλαρίων ἐξ ἐκτάκτων πηγῶν 210 ἑκατομμύρια ἀποτελοῦν τὴν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο βοήθειαν τῆς ΟΥΝΡΡΑ, ποσὸν 40 ἑκατομ. δολλαρίων τὸ ἰσότιμον εἰς δολλάρια τοῦ ἐκ 10 ἑκατομμυρίων λιρῶν δανείου τῆς Βρεταννικῆς Κυβερνήσεως πρὸς τὴν Ἑλλάδα χορηγηθέντος εἰς ἐκτέλεσιν τῆς συμφωνίας Λονδίνου τοῦ Ἰανουαρίου 1946 τὸ ἀπομένον δ' ὑπόλοιπον ἐξ 69 ἑκατομ. δολλαρίων καλύπτεται κατὰ μέγιστον ποσοστὸν ἐκ τοῦ εἰς συνάλλαγμα ἀποθέματος τῆς Τραπέζης.

Ἐκ τοῦ Ἰσοζυγίου τούτου προκύπτει ὡσαύτως, ὅτι κατὰ μὲν τὸ ἔτος 1945 αἱ ἐξαγωγαὶ ἡμῶν εἶναι ἀσήμαντοι ἀνερχόμεναι μόλις εἰς 280 χιλιάδας δολλαρίων, κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1946 ἀνέρχονται αὗται εἰς 40.8 ἑκατομμύρια δολλαρίων ἔναντι εἰσαγωγῶν 350.2 ἑκατομμυρίων δολλαρίων, ἤτοι καλύπτουσι μόλις τὰ 17% τῶν εἰσαγωγῶν, ἐνῷ προπολεμικῶς ἡ ἀξία τῶν ἐξαγωγῶν ἔφθασε νὰ καλύπτῃ τὰ 70% τῆς ἀξίας τῶν εἰσαγωγῶν.

Ἡ προοπτικὴ τῆς ἐξελίξεως εἰς τὸ ἄμεσον προσεχὲς μέλλον τοῦ ἀνοίγματος τούτου τοῦ ἐμπορικοῦ ἡμῶν Ἰσοζυγίου δὲν ἐμφανίζεται εὐοίωνος.

Τὸ ὕψος τῶν εἰσαγωγῶν δὲν εἶναι πιθανὸν ὅτι θέλει καταστῆ ἐφικτὸν ὅπως μειωθῇ τουλάχιστον κατὰ τὸ προσεχὲς μέλλον, δεδομένου ὄντος ὅτι ὀφείλομεν ἀπαραιτήτως ὄχι μόνον νὰ ἐξασφαλίσωμεν ἓν ἀνεκτὸν ἐπίπεδον ζωῆς εἰς τὸν πληθυσμόν, ἀλλὰ καὶ νὰ μεριμνήσωμεν διὰ τὴν ἀνασυγκρότησιν τῆς οἰκονομίας ἡμῶν κατὰ τρόπον ὥστε νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ προπολεμικὸν τουλάχιστον ἐπίπεδον τοῦ οἰκονομικοῦ ἡμῶν βίου.

Ἐπομένως αἱ εἰσαγωγαὶ ἡμῶν, παρὰ πᾶσαν οἰκονομίαν ἣν ὀφείλομεν νὰ ἐπιφέρωμεν εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν προμήθειαν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀγαθῶν, θέλουσι κατ' ἀνάγκην ἀκολουθήσει ἀνιοῦσαν κατεύθυνσιν, δεδομένου ὄντος ὅτι αἱ μέχρι σήμερον εἰσαγωγαὶ ἐγένοντο εἰς περιωρισμένην κλίμακα, καθ' ὅσον περιωρίσθησαν εἰς τὴν ἐξασφάλισιν τῶν ἐπισιτιστικῶν μόνον ἀναγκῶν τοῦ πληθυσμοῦ, ὡς καὶ τῶν ἀναγκῶν εἰς πρώτας ὕλας τῆς βιομηχανίας οὐδεμίαν δὲ ἱκανοποίησαν ἀνάγκην ἀφορῶσαν εἰς τὴν ἀνασυγκρότησιν τῆς Χώρας.

Ὡς πρὸς τὰς ἐξαγωγάς, αὗται ὡσαύτως θέλουσιν ἀκολουθήσει ἀνιοῦσαν κατεύθυνσιν καὶ διότι αὐξανομένης τῆς παραγωγῆς θέλουσιν αὐξηθῆ καὶ αἱ διαθέσιμοι ποσότητες τῶν ἐξαγομένων εἰς τὸ ἐξωτερικὸν εὐγενῶν γεωργικῶν προϊόντων (καπνός, σταφὶς ἔλαιον, σῦκα, ὀπῶραι κλπ.) καὶ διότι βασίμως ἀναμένομεν ὅτι βελτιουμένων τῶν ἐν Εὐρώπῃ κρατουσῶν πολιτικῶν καὶ οἰκονομικῶν συνθηκῶν, θέλομεν ἀνακτήσει μέρος τῶν ἀγορῶν τῆς κεντρικῆς καὶ ἀνατολικῆς Εὐρώπης, μετὰ τῶν ὁποίων σήμερον αἱ συναλλαγαί μας εἶναι σημαντικῶς περιωρισμέναι καὶ αἵτινες ἀγοραὶ προπολεμικῶς ἀπερρόφων τὸ ἥμισυ σχεδὸν τοῦ συνόλου τῶν ἐξαγωγῶν τῆς Χώρας.

Παρὰ ταῦτα ἐπειδὴ τόσον ἡ αὔξησις παραγωγῆς, ἥτις θὰ εἶχεν ὡς συνέπειαν τὴν μείωσιν τῶν εἰσαγομένων ἀγαθῶν ὡς καὶ τὴν αὔξησιν τῶν διαθεσίμων πρὸς ἐξαγωγὴν προϊόντων, ὅσον καὶ ἡ ἐλπιζομένη ἀποκατάστασις τῶν προπολεμικῶν ἐμπορικῶν ἡμῶν σχέσεων μὲ τὰς Εὐρωπαϊκὰς χώρας, θέλουσιν ἐπέλθει μόνον βαθμιαίως καὶ δὴ διὰ τῆς καταβολῆς συνεχοῦς καὶ μακροχρονίου προσπαθείας φρονοῦμεν ὅτι τὸ ἔλλειμμα τοῦ ἐμπορικοῦ ἡμῶν Ἰσοζυγίου θέλει ἐξακολουθήσει παραμένον, τουλάχιστον κατὰ τὸ προσεχὲς μέλλον εἰς ἐπίπεδον δυσανάλογον πρὸς τὴν σημερινὴν οἰκονομικὴν ἀντοχὴν τῆς Χώρας.

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΡΓΑΣΘΩΜΕΝ

Ἐκ τῆς ἀνασκοπήσεως ταύτης προκύπτει ἡ διαπίστωσις ὅτι ἡ Χώρα ἡμῶν εὑρίσκεται τό γε νῦν ἔχον ἐν πραγματικῇ ἀδυναμίᾳ, ὅπως ἐπιλύσῃ τὸ πρόβλημα τῆς ἐπιβιώσεως της ἄνευ τῆς συμμαχικῆς ἐπικουρίας, τῆς ὁποίας ἔχομεν ἀπόλυτον καὶ ἀπαραίτητον ἀνάγκην, ὅπως δοθῇ εἰς μεγάλην κλίμακα καὶ ἐπὶ τῇ βάσει οἰκονομικοῦ προγράμματος ὅπερ χρονικῶς θὰ ἔδει νὰ περιλάβῃ ὁλόκληρον τὴν ἐξαιρετικῶς κρίσιμον μεταβατικὴν περίοδον ἣν διανύει ἡ οἰκονομία ἡμῶν.

Ἀλλ' ἐὰν τοιαύτη ὑφίσταται ἀνάγκη τῆς συμμαχικῆς βοηθείας, γίνεται ταυτοχρόνως ἐμφανές, εἰς ὁλόκληρον τὸ πλάτος καὶ βάθος αὐτοῦ, τὸ πρωταρχικὸν καθῆκον τῶν παραγωγικῶν τάξεων ὅπως εὑρίσκωνται εἰς τὸ ὕψος τῶν ἐκτάκτως δυσχερῶν συνθηκῶν, ἃς ἀντιμετωπίζει ἡ οἰκονομία ἡμῶν.

Ὀφείλομεν νὰ ἐργασθῶμεν σκληρῶς, νὰ παράγωμεν ἐντατικῶς, νὰ δαπανῶμεν μετὰ φειδοῦς, νὰ ἐπενδύωμεν τὰς οἰκονομίας μας παραγωγικῶς καὶ νὰ ἔχωμεν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ ἐθνικὸν ἡμῶν νόμισμα, ἡ τύχη τοῦ ὁποίου, ὅπως καὶ ἡ τύχη τῆς οἰκονομίας τῆς χώρας, κεῖται εἰς χεῖρας ἡμῶν αὐτῶν.

Τοιουτοτρόπως μόνον θέλομεν ἀξιοποιήσει τὴν συμμαχικὴν βοήθειαν κατὰ τὸν καλύτερον δυνατὸν τρόπον, θέλομεν σταθεροποιήσει τὸν οἰκονομικὸν ἡμῶν βίον, θέλομεν ἀποδείξει, ὅτι γνωρίζομεν νὰ ἀντιμετωπίζωμεν ἐπιτυχῶς καὶ μετὰ θετικότητος τὸ τεράστιον πρόβλημα τῆς οἰκονομικῆς ἡμῶν ἀνασυγκροτήσεως καὶ τῆς ἐπιβιώσεως τῆς φυλῆς.

Ἐὰν ἡ χώρα ἡμῶν ἐξησφάλιζε προπολεμικῶς ἓν στοιχειῶδες ἐπίπεδον ζωῆς εἰς τὸν πληθυσμόν της, κατώρθωνε τοῦτο ἐφ' ἑνὸς μὲν χάρις εἰς τοὺς ἀδήλους πόρους τοῦ Ἰσοζυγίου τῶν πληρωμῶν της, προϊὸν κυρίως τοῦ μόχθου καὶ τῆς προσπαθείας τῶν εἰς τὴν ξένην ἀποδημούντων τέκνων της καὶ ἀφ' ἑτέρου χάρις εἰς τὴν συνεχῆ προσπάθειαν πρὸς αὔξησιν τῆς παραγωγῆς αὐτῆς καὶ προώθησιν εἰς ὁλονὲν εὐρυτέραν κλίμακα τῶν ἐξαγωγῶν της.

Ἡ Ἑλλὰς κατὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον κατεκτήθη, ἐδῃώθη, κατεστράφη. Τὸ νόμισμα, ἡ πίστις, ὁ κινητὸς της πλοῦτος κατέρρευσαν. Ὅταν ὁ ἥλιος τῆς ἐλευθερίας ἀνέτειλε καὶ πάλιν εἰς τὴν γωνίαν αὐτήν, τὴν πτωχοτέραν τῆς Εὐρωπαϊκῆς γῆς, ἀλλ' ἥτις ὑπῆρξε τὸ λίκνον τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ἡ κατεστραμμένη χώρα ἡμῶν, αἱμόφυρτος καὶ ρακένδυτος, ἀλλὰ πλήρης αἰσιοδοξίας ἠγέρθη καὶ μετὰ θάρρους ἐρρίφθη εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς οἰκονομικῆς της ἀνασυγκροτήσεως, στερουμένη τῶν πάντων, ἄνευ ὠργανωμένων κρατικῶν ὑπηρεσιῶν ἄνευ συγκοινωνιῶν ἄνευ κεφαλαίων, ἄνευ νομίσματος.

Εἰς τὸν τραχύτατον ἀγῶνα ὃν διεξήγαγεν ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας στηριζομένη εἰς τὴν πολύτιμον συμμαχικὴν βοήθειαν, εἶχε τὴν τραγικὴν τύχην ὅπως γνωρίσῃ τὸν ἐμφύλιον σπαραγμόν, ἀκριβῶς κατὰ τὴν δυσχερεστάτην ταύτην περίοδον τὴν ὁποίαν μόνον διὰ τῆς ἀπολύτου ὁμονοίας τῶν τέκνων της θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ἀντιμετωπίσῃ νικηφόρως, ὡς ἡνωμένη ἀντιμετώπισε νικηφόρως τοὺς εἰσβολεῖς κατὰ τὸν παγκόσμιον πόλεμον.

ΜΕ ΘΑΡΡΟΣ ΚΑΙ ΑΙΣΙΟΔΟΞΙΑΝ

Οὐδὲν τὸ ἐκπληκτικόν, ὅθεν, ὅτι ἡ χώρα ἡμῶν διῆλθεν ἀπὸ ὀξυτάτην κρίσιν, ἥτις δὲν παρῆλθεν εἰσέτι. Ὅ,τι ὅμως ὀφείλομεν νὰ ἐξάρωμεν, δὲν εἶναι τόσον αἱ ἐκτεθεῖσαι ἤδη τραγικαὶ συνθῆκαι τῆς περιόδου ταύτης, ὅσον τὸ ἐπιτελεσθὲν ἔργον παρὰ τὰς συνθήκας ταύτας, κατὰ τὴν περίοδον ταύτην.

Ἡ Ἑλλὰς κατώρθωσε νὰ θέσῃ εἰς ἐπαναλειτουργίαν τὴν παραγωγικὴν αὐτῆς μηχανήν, οὐδέποτε δὲ τὸ γνωμικὸν ὅτι «ἡ ἀρχὴ ἀποτελεῖ τὸ ἥμισυ τοῦ παντὸς» εἶχε καλυτέραν ἐφαρμογὴν ἀπὸ τὴν περίπτωσιν αὐτὴν καθ' ἣν ἐκ τοῦ χάους τῆς ἐκμηδενίσεως τῆς οἰκονομίας μας, ἐπετεύχθη ἡ ἀναδημιουργία τοῦ οἰκονομικοῦ ἡμῶν βίου, ὅστις στηρίζεται πλέον ἐπὶ τοῦ σταθεροῦ θεμελίου τῆς φυσικῆς καὶ βιομηχανικῆς παραγωγῆς τῆς χώρας, τῆς ὁποίας ἐξησφαλίσθη ἡ ἐπαναλειτουργία καὶ ἡ βαθμιαία ἀνάπτυξις.

Δὲν πρέπει ὡσαύτως νὰ ὑποτιμᾶται ἡ καταβληθεῖσα ἐντατικὴ προσπάθεια πρὸς ἰσοσκέλισιν τοῦ Προϋπολογισμοῦ τοῦ Κράτους, ὅστις ἀπὸ τοῦ ἔτους 1946 ἐξασφαλίζει εἰς ὁλονὲν μεγαλύτερον ποσοστὸν τὴν κάλυψιν τῶν τακτικῶν δαπανῶν τοῦ Δημοσίου ἐκ τῶν τακτικῶν προσόδων αὐτοῦ εἰς τρόπον ὥστε βαθμιαίως νὰ περιορίζωνται οἱ κίνδυνοι τῆς ἀσταθείας τοῦ νομίσματος ἐκ τῆς καλύψεως δι' ἐκδόσεως χαρτονομίσματος τῶν ἀνοιγμάτων τοῦ δημοσίου ταμείου.

Ὀφείλομεν συνεπῶς νὰ ἀτενίζωμεν μετὰ θάρρους καὶ αἰσιοδοξίας πρὸς τὴν μελλοντικὴν ἐξέλιξιν τῆς οἰκονομίας ἡμῶν ἀπολύτως πεπεισμένοι ὅτι θέλομεν ὑπερνικήσει πᾶσαν δυσχέρειαν, καὶ ὅτι, στηριζόμενοι εἰς τὴν γενναιόφρονα ἀρωγὴν τῆς μεγάλης Ἀμερικανικῆς Δημοκρατίας, ἀλλὰ κυρίως εἰς τὸν μόχθον καὶ τὴν ἡρωϊκὴν προσπάθειαν ἡμῶν αὐτῶν, θέλομεν ἀνεγείρει ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τοῦ παρελθόντος περικαλλὲς καὶ ἀκλόνητον τὸ νέον οἰκοδόμημα τῆς Ἑλλάδος, ἥτις ἐδίδαξεν εἰς τὸν κόσμον τὸ καλὸν καὶ τὸ ὡραῖον καὶ ἥτις ἐπέζησε πάντοτε ἐλευθέρα καὶ νικήτρια καὶ ἐν πολέμῳ καὶ ἐν εἰρήνῃ διὰ μέσου τῆς μακραίωνος ἱστορίας της.

ΠΕΝΤΕ ΠΡΟΣΩΠΑ, ΠΟΥ ΣΑΣ ΕΙΝΕ ΠΟΛΥ ΓΝΩΣΤΑ

(Ἀπὸ τὴ σελίδα 20)

Ἰδοὺ ἡ ἀπάντησις : 1) Τὰ πόδια τῆς Γκάρμπο. 2) Τοῦ Νέγκους. 3) Τοῦ Ἄντονυ Ἤντεν. 4) Τῆς Βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας. 5) Τῆς Κυρίας Ροῦζβελτ.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΗΣ ΠΛΟΚΗΣ

Ἡ χαμένη κληρονομιά

τοῦ Ε. ΦΙΛΙΠΠΣ ΟΠΠΕΝΧΑΪΜ

13ον

Κανεὶς στὸ κόσμο δὲν ἔχει μεγαλύτερη ἀνάγκη χρημάτων ἀπὸ μένα, ἀλλὰ θέλω νὰ τὰ ἀποκτήσω μὲ τὸν κόπο μου καὶ νὰ τὰ ἔχω ἀληθινὰ δικά μου. Ἂν δὲν μπορέσω νὰ τὰ βρῶ μὲ τὸν τρόπο αὐτό... τότε τὸ πρόβλημα διαφέρει καὶ ἴσως ἀλλάξω ἰδέες. Πρὸς τὸ παρὸν, στηρίζομαι στὴ φευγαλέα ἐλπίδα ὅτι ἐσεῖς... ἢ κανεὶς ἄλλος ἄνθρωπος θὰ ἀνακαλύψῃ γιὰ μένα τὴν περιουσία τοῦ παπποῦ μου.

Τὸ γκαρσόνι ἔφερε ὕστερα ἀπὸ λίγο τὸ ἁπλούστατο μενοῦ, ποὺ εἶχε παραγγείλει ὁ Χάρβεϋ καὶ ἄρχισαν νὰ τρῶνε χωρὶς νὰ μιλοῦν. Πλησίαζε ἡ ὥρα ἕνδεκα καὶ ὁ ἴδιος ὁ Χάρβεϋ εἶχε γευματίσει τὸ μεσημέρι πολὺ ἐλαφρά. Ὅσο γιὰ τὴ νέα αὐτὴ ἔδειχνε φανερὰ ἀλλὰ καὶ μὲ ἀρκετὴ χαρά, ἀληθινὴ πεῖνα. Ἀφησε μιὰ μικρὴ κραυγὴ ἐνθουσιασμοῦ, ὅταν ὁ σερβιτόρος ἄνοιξε μιὰ μπουκάλα σαμπάνιας καὶ ὁ ἐνθουσιασμός της δὲν εἶχε πλέον ὅρια, ὅταν παρουσιάσθηκαν τὰ σπαράγγια.

— Δὲν πρέπει νὰ πιστέψετε παρακαλῶ — ἐξήγησε — ὅτι εἶμαι πάντοτε τόσο λαίμαργη, ἀλλὰ ἐδῶ καὶ ἀρκετὲς μέρες εἶχα τόσα βάσανα καὶ ἀπογοητεύσεις ὥστε δὲν ἔτρωγα σχεδὸν διόλου. Στὸ Παρίσι ξέρω πολλὰ μικρὰ ἑστιατόρια, ὅπου θὰ μοῦ σέρβιραν ὅ,τι ἤθελα χωρὶς νὰ χρειασθῇ νὰ πῶ λέξι, ἀλλὰ ἐδῶ εἶναι πολὺ διαφορετικά. Καί, ἔπειτα... νὰ εἶναι μιὰ γυναῖκα ὁλομόναχη στὸ Λονδῖνο δὲν εἶναι πολὺ εὐχάριστο πρᾶγμα.

Καθὼς τὴν κύτταζε κατὰ πρόσωπο χωρὶς νὰ ἐννοῇ καλὰ-καλὰ τί ἤθελε νὰ πῇ μὲ τὶς τελευταῖες λέξεις της, ὁ Χάρβεϋ ἔμεινε ξαφνικὰ κατάπληκτος. Ἀντιλαμβανόταν μὲ μιᾶς ὅτι ἡ νέα αὐτὴ ἦταν πολὺ ἑλκυστική, γιὰ νὰ μὴ πῇ γοητευτική. Τὸ λευκὸ δέρμα της στὸ διάχυτο φῶς τῆς αἰθούσης ἐκείνης ἔπαιρνε μιὰ λεπτὴ ἀπόχρωσι ἐλεφαντοστοῦ, τὰ φρύδια της ἦταν λεπτὰ καὶ τοξοειδῆ, τὰ μάτια της μαῦρα καὶ βαθειά, τὸ στόμα γλυκὸ καὶ σαρκῶδες, στόμα γυναίκας θερμῆς καὶ εὐαίσθητης. Οἱ γυναῖκες εἶχαν ὡς τότε τόσο μικρὴ θέσι στὴ ζωὴ τοῦ Χάρβεϋ ὥστε τὸ νὰ σουπάρῃ ἔτσι μαζὶ μὲ μιὰ ὡραία νέα, ἦταν γι' αὐτὸν κάτι ἐντελῶς καινούργιο. Αἰσθανότανε εὐχαρίστησι ποὺ τοῦ ἦταν δύσκολο νὰ τὴν ἀναλύσῃ καθὼς ἔβλεπε τὴν φανερὴ ἱκανοποίησι τῆς νέας, τὶς διάφορες μικρολεπτομέρειες τοῦ προσώπου καὶ τοῦ σώματός της, τὴν ἔλλειψι οἱουδήποτε κοσμήματος, τὴν χαριτωμένη ἁπλότητα τοῦ μαύρου φορέματός της, τὸ ὁποῖον ἀκόμη καὶ ἕνας ἀδαὴς σὰν αὐτὸν καταλάβαινε ὅτι ἦταν φτηνό.

Ὁ Χάρβεϋ παρήγγειλε καφὲ καὶ ἄκουσε χωρὶς νὰ δείξῃ καμμιὰ ἔκπληξι, τὴν νέα νὰ παραγγέλνῃ λικὲρ μὲ μέντα. Αἰσθανότανε μιὰ περίεργη εὐχαρίστησι καὶ δὲν εἶχε καμμιὰ ἐπιθυμία νὰ τὴν ἀφήσῃ γιὰ νὰ γυρίσῃ στὸ μέγαρο τῆς ὁδοῦ Κῶρζον.

— Μιλῆστε μου γιὰ τὴ ζωή σας στὸ Παρίσι, τῆς εἶπε.

Ἡ νέα δέχθηκε ἕνα τσιγάρο καὶ ἔσκυψε λίγο πρὸς τὸ μέρος του πάνω ἀπὸ τὸ τραπέζι, σὲ μιὰ στάσι ἐντελῶς φυσική, ἡ ὁποία τοῦ γέννησε τὴν ἰδέα μιᾶς ὡραίας οἰκειότητος.

— Ἡ ζωή μου δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἐνδιαφέρον — ἄρχισε — καὶ τὸν τελευταῖο μάλιστα καιρό. Ὁ πατέρας μου εἶχε ἔλθει στὸ Παρίσι γιὰ νὰ σπουδάσῃ ζωγραφικὴ παρὰ τὴν θέλησι τοῦ πατέρα του, ἐννοεῖται. Δὲν ἐπέτυχε ὅμως ποτὲ στὴ σταδιοδρομία του καὶ ἐφ' ὅσον θυμᾶμαι διαρκῶς εἴμαστε φτωχοί. Ἐπεδόθη στὶς ἐπιχειρήσεις, ἀλλὰ κι' ἂν εἶχε ποτέ του κάποια ἱκανότητα γιὰ τὸ ἐμπόριο, τὴν εἶχε χάσει μέσα στὰ καλλιτεχνικὰ ἀτελιέ. Ἡ μητέρα μου τοῦ ἔκανε συχνὰ παράπονα, ἐπειδὴ εὕρισκε, φαντάζομαι πολὺ δύσκολη τὴ ζωή... Ὁ πατέρας μου πέθανε πρὸ πέντε ἐτῶν. Ἡ μητέρα μου εἶχε ἀρχίσει νὰ εἶναι πολὺ ἡλικιωμένη γιὰ τοὺς ρόλους ποὺ ἤθελε νὰ παίζῃ καὶ ἔμενε πολὺ συχνὰ χωρὶς δουλειά...

— Καὶ σεῖς δὲν εἴχατε ποτὲ τὴν ἐπιθυμία νὰ παίξετε στὸ θέατρο;

— Ὤ! Αὐτό!..., ψιθύρισε ἡ νέα μὲ μιὰ ἀνύψωσι τῶν ὤμων της. Δὲν ἐπρόκειτο γιὰ δική μου ἐπιθυμία ἀλλὰ ὅλοι οἱ διευθυνταὶ καὶ οἱ ἰμπρεσσάριοι ποὺ μᾶς ἐπεσκέπτοντο στὸ σπίτι μας, ζητοῦσαν ὅλοι νὰ μὲ λανσάρουν, ἡ μητέρα μου ὅμως ἠρνεῖτο πάντοτε.

— Γιατί ;

Ἡ νέα ἐδίστασε λίγο καὶ ἐτίναξε τὴν στάχτη τοῦ τσιγάρου της.

— Νὰ σᾶς πῶ... Ἡ μητέρα μου ἔλεγε ὅτι ἡ ζωὴ στὸ θέατρο ἦταν πάρα πολὺ ἐπικίνδυνη γιὰ μιὰ νέα. Ἤξερε ὅτι ἀγαποῦσα τὴν πολυτέλεια, ὅλα τὰ ὡραῖα πράγματα, καὶ στὸ σπίτι μας ὅλα ἦσαν τόσο ἄθλια. Πιστεύω ὅμως ὅτι εἶχε καὶ κάποιον ἄλλο λόγο. Ἐμοιάζαμε πολὺ οἱ δυό μας καὶ ἡ μητέρα μου ἤξερε ὅτι ἤθελαν νὰ μοῦ δώσουν ἐμένα τοὺς ρόλους, στοὺς ὁποίους αὐτὴ εἶχε θριαμβεύσει ἄλλοτε. Ἡ ἰδέα αὐτὴ τὴν ἔκανε ἔξω φρενῶν. Ἀλλὰ γιατὶ ὄχι, στὸ κάτω - κάτω; Εἶναι πολὺ φυσικὸ αὐτό.

— Τὸ καταλαβαίνω κι' ἐγώ, εἶπε ὁ Χάρβεϋ.

— Πιστεύω ὅτι ἀκριβῶς ὁ φόβος τῆς μητέρας μου μήπως μπῶ στὸ θέατρο γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουμε τὴ ζωή μας, τὴν παρεκίνησε νὰ πείσῃ τὸν θεῖο μου νὰ γράψῃ στὸν παπποῦ μου. Ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ ὁ παπποῦς μου μᾶς ἔστειλε μιὰ μικρὴ ἐπιχορήγησι καὶ ἔτσι μπόρεσα νὰ μάθω στενογραφία καὶ γραφομηχανή.... Ἔπειτα, ἡ μητέρα μου πέθανε καὶ ἔγραψα τότε στὸν παπποῦ μου. Αὐτὸς μὲ πληροφόρησε ὅτι θὰ ἐρχότανε στὴν Εὐρώπη, ὅτι δὲν εἶχα πλέον λόγο ν' ἀνησυχῶ καὶ ὅτι θὰ ἐφρόντιζε αὐτὸς γιὰ μένα. Δὲν ἐκοιμώμουν ὁλόκληρες βδομάδες τόση ἦταν ἡ συγκίνησις καὶ ἡ ταραχή μου. Τέλος, ἔφθασε τὸ γράμμα, ποὺ μοῦ ἔγραφε νὰ ἑτοιμασθῶ καὶ ἔπειτα ἀπολύτως τίποτε, ἕως ὅτου ἦλθε τὸ τηλεγράφημα ἀπὸ τὴν Ἀμερική. Ἰδοὺ ὅλη ἡ ἱστορία μου, κύριε Γκάρραρ!...

— Δὲν εἴχατε καθόλου αἰσθηματικὲς ἱστοριοῦλες;... ἐτόλμησε νὰ ρωτήσῃ ὁ Χάρβεϋ.

— Κανεὶς Γάλλος — ἀπάντησε αὐτὴ γελαστὴ — δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ ὑποβάλῃ τὴν ἐρώτησι αὐτὴ τόσο ὠμά! Τότε, λοιπόν, πρέπει νὰ σᾶς κάνω μιὰ ἐξομολόγησι.

Ὁ Χάρβεϋ πῆρε μὲ μιᾶς ὕφος σοβαρὸ καὶ πίσω ἀπὸ τὸ λεπτὸ σύννεφο τοῦ καπνοῦ ποὺ ἐπλανᾶτο ἀνάμεσά τους, εἶχε ὕφος σχεδὸν ἀγωνιῶδες ὅταν ρώτησε :

— Περὶ τίνος πρόκειται ;

Ἡ νέα σήκωσε ἐλαφρὰ τὰ φρύδια της καὶ παρετήρησε τὴ μεταβολὴ αὐτὴ μὲ κάποια ἔκπληξι. Ἔπειτα, σὰν νὰ κατάλαβε τὴ σημασία της, ἐγέλασε ἐλαφρὰ μὲ ὕφος ἱκανοποιήσεως :

— Ἡ ἐξομολόγησίς μου — ἄρχισε — εἶνε ταπεινωτική, ἀλλὰ δὲν ἔχει τίποτε τὸ κακό. Ἀνεκάλυψα τὸ πρᾶγμα αὐτὸ μόλις τελευταίως, ἀλλὰ εἶναι ἀναμφισβήτητα ἀληθινό : γιὰ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλο λόγο, δὲν ἀρέσω στοὺς ἄνδρες..., καί, πρὸ πάντων, στοὺς Γάλλους. Μπορεῖτε νὰ μοῦ ἐξηγήσετε γιατί, κύριε Γκάρραρ; Ἀρχίζει νὰ μὲ ἀνησυχῇ αὐτό.

Ὁ Χάρβεϋ ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ἄφωνος. Γιὰ νὰ βρῇ ἕνα πρόσχημα ν' ἀποστρέψῃ τὰ μάτια του, παρήγγειλε ἕνα ποτό, καὶ ὅταν ἔσκυψε πάλι πάνω ἀπ' τὸ τραπέζι, ἡ ἔκφρασίς του δὲν ἦταν πλέον τόσο τρυφερή.

— Δὲν θὰ μποροῦσα, βέβαια, νὰ σᾶς τὸ ἐξηγήσω ἐγὼ αὐτό. Ἔχω μελετήσει τὸ φῦλο σας λιγώτερο ἀπὸ κάθε ἄλλον ἄνδρα καὶ χωρὶς ἀμφιβολία δὲν εἶμαι αὐθεντία ἀλλά, ἂν μοῦ ζητοῦσαν τὴ γνώμη μου...

— Ἐξακολουθῆστε παρακαλῶ — εἶπε ἡ νέα βλέποντάς τον νὰ διστάζῃ.

— Λοιπὸν θὰ ἔλεγα ὅτι οἱ ἄνδρες ποὺ δὲν σᾶς βρίσκουν χαριτωμένη, ἔχουν πολὺ κακὸ γοῦστο! ἐπρόφερε αὐτὸς ἀποφασιστικά.

— Δὲν εἶναι ἐντελῶς Γαλλικὴ ἡ φιλοφρόνησις... Λείπει ὁ προσωπικὸς τόνος. Μπορῶ τουλάχιστον νὰ ἐλπίζω, ὅτι ἡ εἰλικρίνεια ἀντισταθμίζει τὴν ἔλλειψι αὐτή :

— Μοῦ φαίνεται, εἶπε αὐτὸς κυττάζοντάς την μὲ προσποιητὴ αὐστηρότητα, ὅτι μὲ κοροϊδεύετε. Μὴ ξεχνᾶτε, παρακαλῶ, ὅτι εἶμαι ἀρκετὰ μεγάλος ὥστε θὰ μποροῦσα νὰ εἶμαι... ἀλήθεια τί ἡλικία ἔχετε ;

— Μικρότερη ἀπὸ ὅσο θὰ πιστεύατε. Στὸ Παρίσι, ὅπου στὴν ἐποχή μας ἡ νεολαία κρατεῖ τὰ σκῆπτρα, μὲ βρίσκουν ἤδη ἀρκετὰ μεγάλη. Εἶμαι εἴκοσι δύο ἐτῶν.

— Δὲν φαίνεσθε μεγαλύτερη!... Ἀκριβῶς ὅσο εἶσθε... Λοιπὸν ἂν κατάλαβα καλά, δὲν εἶσθε οὔτε ἀρραβωνιασμένη, οὔτε τίποτα παρόμοιο :

— Μήπως θέλετε νὰ γίνετε κηδεμών μου ; ρώτησε αὐτὴ γελῶντας.

— Θὰ τὸ ἔκανα μὲ μεγάλη εὐχαρίστησι — ἀπάντησε αὐτὸς μὲ ἀπροσδόκητο τόνο — καὶ μάλιστα, νὰ ἀναλάβω αὐτὸν τὸν ρόλο ἀπὸ τώρα.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ : Στὸ προσεχές.

ΕΛΙ

ΤΟ ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ

Χαμαράκη

ἀναλαμβάνει διά τά βαμένα καί κουρασμένα μαλλιά Περμανάντ ψυχρά μέ τά ἀμερικανικά φάρμακα (Cold Wave)

ΑΥΡΙΑΝΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

ΕΡΧΟΥ ΚΑΙ ΙΔΕ

«Καὶ εἶπεν αὐτῷ Ναθαναήλ. Ἐκ Ναζαρὲτ δύναταί τι ἀγαθὸν εἶναι ; Λέγει αὐτῷ Φίλιππος· Ἔρχου καὶ ἴδε» (Ἰωάννου Α' 35—52). Κατὰ τὴν σημερινὴν Κυριακὴν ἑορτὴν τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέου τοῦ Πρωτοκλήτου, ἡ Ἐκκλησία ἀναγινώσκει Εὐαγγελικὴν περικοπὴν εἰς τὴν ὁποίαν περιγράφεται ἡ στρατολογία τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου. Πρῶτος καλεῖται ὁ Ἀνδρέας παρὰ τοῦ Κυρίου διὸ καὶ Πρωτόκλητος ὀνομάζεται. Τῇ ἐπαύριον καλεῖται ὁ Φίλιππος. Ὁ τελευταῖος δὲ οὗτος εὑρίσκει τὸν Ναθαναὴλ καὶ τοῦ ἀναγγέλλει ὅτι εὑρέθη τέλος ὁ ὑπὸ τοῦ Μωϋσέως καὶ τῶν Προφητῶν προκαταγγελθεὶς Ἰησοῦς ὁ ἀπὸ Ναζαρέτ. Ὁ Ναθαναὴλ διστάζει διότι ὑπάρχει ἡ γνώμη ὅτι ἀπὸ Ναζαρὲτ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ προέλθῃ ἀγαθόν τι. Καὶ τότε ὁ Φίλιππος ἀπευθύνει πρὸς τὸν Ναθαναὴλ τὴν προτροπήν : «Ἔρχου καὶ ἴδε».

«Ἐκ Ναζαρὲτ δύναταί τι ἀγαθὸν εἶνε ;». Τὴν προκατάληψιν αὐτὴν τοῦ Ναθαναὴλ τὴν ἔχουν πολλοί. Παρεξηγήσεις ἐπὶ παρεξηγήσεων ἔχουν διαμορφώσει μὲ τὸν καιρὸν ὡρισμένας πεπλανημένας ἀντιλήψεις αἱ ὁποῖαι δὲν ἀνταποκρίνονται ποσῶς πρὸς τὰ πράγματα ἀλλὰ τὰς ὁποίας μὲ τὸν καιρὸν πολλοὶ ἐκλαμβάνουν ὡς νόμους, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶνε δυνατὸν παρὰ νὰ ἐνεργοῦν εἰς κάθε περίστασιν καὶ νὰ ἔχουν κῦρος. Καὶ οὕτω οἱ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀνατραφῆ μέσα εἰς τὸ περιβάλλον αὐτῶν τῶν παρεξηγήσεων ἐκφράζονται μετὰ σκεπτικισμοῦ καὶ διατυπώνουν ἀμφιβολίας ὅταν τοῖς ἐμφανίσῃ κανεὶς ἄποψιν τῶν πραγμάτων ἀντίθετον ἐκείνης τὴν ὁποίαν αὐτοὶ ἐσυνήθισαν νὰ παραδέχωνται. Καὶ τὸ δυσάρεστον εἶνε ὅτι ἱστοὶ παρεξηγήσεων δὲν ἔχουν πλεχθῆ μόνον πέριξ ἐπουσιωδῶν ζητημάτων ἀλλὰ καὶ πέριξ τῶν ζητημάτων ἐκείνων τὰ ὁποῖα εἶνε τὰ μᾶλλον φλέγοντα καὶ τὰ μᾶλλον καίρια καὶ τὰ περισσότερον σπουδαῖα. Οὔτε δὲ ὀλίγον οὔτε πολὺ τοιαῦται παρεξηγήσεις ἔχουν ἐξυφανθῆ καὶ πέριξ τῆς Ἁγίας ἡμῶν εἰς Χριστὸν Πίστεως. Αἱ ποικιλίαι τῶν αἱρέσεων αἵτινες ἐδημιουργήθησαν μετὰ τὴν πρώτην ἀπόσχισιν ἀπὸ τῆς Ἀρχαίας Ὀρθοδόξου Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καὶ αἱ κακόδοξοι ἀντισυγκρουόμεναι γνῶμαι τὰς ὁποίας αἱ διάφοροι αὗται αἱρέσεις εἰσήγαγον ἔδωκαν λαβὴν εἰς τοὺς πολεμίους τοῦ Χριστιανισμοῦ νὰ μηχανευθοῦν πᾶσαν ἀνοησίαν καὶ πᾶσαν κακοπιστίαν διὰ τῶν ὁποίων οἱ πλέον ἀδύνατοι καὶ οἱ ὀλιγώτερον κατηρτισμένοι παγιδεύονται. Καὶ τοιουτοτρόπως παρατηροῦμεν καλοπίστους ἀνθρώπους καὶ ἀγαθοὺς ὡς ὁ Ναθαναὴλ διστάζοντας ἐνώπιον τῆς Ἀληθείας καὶ διατυποῦντας τὰς ἐπιφυλάξεις των ...

«Ἔρχου καὶ ἴδε». Αὐτὸ ἀπήντησεν ὁ Φίλιππος πρὸς τὸν ἀγαθὸν Ναθαναήλ, αὐτὸ λέγομεν καὶ ἡμεῖς πρὸς τοὺς διστάζοντας καὶ ἐπιφυλακτικοὺς καλοπίστους. Ἔλθετε πλησιάσατε εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ μελετήσατε τὸ πνεῦμα τῆς θείας Διδασκαλίας οἵαν διετύπωσεν αὐτὴν ὁ Κύριος, ἀνέπτυξαν οἱ Ἀπόστολοι καὶ ἡρμήνευσαν οἱ Πατέρες τῶν Ἀποστολικῶν χρόνων. Μὴ παρασύρεσθε καὶ μὴ ἐπηρεάζεσθε ἀπὸ τὰ κακόδοξα διδάγματα τῆς ἀντιχριστιανικῆς ἑβραϊκῆς Ὀργανώσεως τῶν Χιλιαστῶν ἢ Σπουδαστῶν τῶν Γραφῶν ἢ Ἰεχωβιτῶν καὶ τῶν ἄλλων παραπλησίων. Ἐμβαθύνατε εἰς τὰ ρήματα τῆς Ζωῆς. Τί σᾶς χρειάζεται ; Φιλοσοφία ; Θὰ εὕρετε τὴν ἀνωτέραν καὶ τὴν ὑψηλοτέραν εἰς τὰ θεῖα ρήματα. Πρακτικὸν πνεῦμα ; Θὰ εὕρητε εἰς τὸν Χριστιανισμὸν τὸν μεγαλύτερον ρεαλισμόν. Χαρά ; Μὰ αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸ εὕρητε καὶ νὰ τὸ ἀπολαύσητε ἀλλοῦ ἔξω τοῦ Χριστιανισμοῦ. Εἰρήνη ; Ὁ Αἰώνιος Διδάσκαλος ἡμῶν εἶνε ὁ Ἄρχων τῆς Εἰρήνης. Τί θέλετε ; Ἀγάπην μακροθυμίαν εὐγένειαν ἱκανοποίησιν συνειδήσεως, παραμυθίαν εἰς τὰς θλίψεις ἐπιβράβευσιν διὰ τὰ καλὰ ἔργα ; Ὅλα αὐτὰ θὰ τὰ εὕρητε δωρεὰν πλούσια δαψιλῆ, ἀδαπάνητα μέσα εἰς τὰς σελίδας τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου.

«Ἔρχου καὶ ἴδε». Μὴ μένετε μακρὰν μὲ τοὺς δισταγμούς σας ἀποκρούσατε τὰ βέλη τῆς κακοδόξου διαβρωτικῆς ἐργασίας. Πλησιάσατε! Δοκιμάσατε ἀπ' εὐθείας δροσίσατε τὰ χείλη σας μὲ τὸ ὕδωρ τῆς ἀκενώτου πηγῆς. Μεταλάβετε τοῦ καινοῦ γεννήματος τῆς ἀμπέλου ἧς κατὰ τὴν θείαν ρῆσιν σεῖς εἶσθε τὰ κλήματα. Λάβετε μέρος καὶ σεῖς εἰς τὴν πλουσίαν τράπεζαν, ἡ ὁποία εἶνε δι' ὅλους παρατιθεμένη. Θέσατε τέλος σεῖς οἱ ἴδιοι τὸν δάκτυλον εἰς τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ τότε ἀσφαλῶς θὰ ἀναφωνήσητε ὡς ὁ Θωμᾶς : «Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου!».

ΣΤΥΛ. Γ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ

Οἱ νέοι σοῦ γράφουν

ΘΕΕ ΜΟΥ ΣΕ ΠΑΡΑΚΑΛΩ !

Θέλω νὰ ζήσω εὐτυχισμένα
σὲ μιὰ χώρα μακρυνὴ
τὰ νειάτα μου τὰ μαραμένα
νὰ δοῦνε μιὰ ἀναλαμπή.

Μέσα στὴ φτώχεια εἶμαι πνιγμένος
χωρὶς ἐλπίδα νὰ μὲ συγκρατῇ
ἄχ, πότε θὰ εἶμαι λυτρωμένος
ἀπὸ τὴν ἀπελπισιά μου αὐτή.

Ἀπὸ σὲ ζητῶ Θεὲ μιὰ χάρι
δῶσε σὲ μένα τὸν φτωχὸ
στεῖλε τὸν ἄγγελον, νὰ μὲ πάρῃ
ἀπὸ τὸν κόσμο τὸν πεζό

Κ. ΓΟΥΔΑΣ

Σ' ΑΓΑΠΩ !

Σ' ἀγαπῶ! καὶ γιὰ σένα πονάω
σὰν λουλοῦδι κι' ἐνῷ ποὺ ποθεῖ
τὴ δροσιὰ τῆς αὐγῆς—σοῦ ζητάω
ἕνα χάδι σου ἕνα φιλί

Σ' ἀγαπῶ καὶ ποθῶ μὲ λαχτάρα
διψασμένου ποὺ βλέπει νερὸ
νὰ ριχτῶ στοῦ κορμιοῦ σου τὴ λαύρα
σὰν κοράκι ἀργὰ νὰ καῶ !

ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΑΪ-ΜΑΝΤΑΣ

«ΜΥΣΤΙΚΗ ΛΥΠΗ»

Παντοῦ σ' ἀναζητοῦσα γιατ' εἶχες χαθῆ καιρό. γλυκειὰ παρηγορήτρα τῆς δόλιας μοναξιᾶς μου. Σὲ στενὰ ἀνθόσπαρτα δρομάκια, σὲ κήπους στολισμένους μ' ἄλικα γιασεμιὰ καὶ μὲ τῶν ἀηδονιῶν τὸ θρῆνο τὴ μελαγχολη λαλιά. Βράδυα ἀτέλειωτα στῆς νύχτας τὴ γαλήνη κα. τὰ χλωμὰ τὰ σύθαμπα. Στὴ θλιβὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ φτωχοῦ μου γραφείου ποὺ τόση εὐτυχία μοῦ χάριζε ἡ συχνή σου συντροφιά.. Ἔγραφα στίχους γιὰ σένα ἔπλαθα ὄνειρα γλυκὰ τὴ φαντασία μου τυραννοῦσα μὲ τὰ ἐξαίσιά σου μάτια τὰ γλυκά. Κι' ἐσύ.. τί κρῖμα! Καιγόσουν ἀπ' τὸν πυρετὸ στὸ δωματιάκι σου τὸ μοναχικό. Ἔνοιωθα λύπη μυστικὴ βαθειὰ μέσ' τὴν ψυχή μου, ἕνα μαρτύριο φρικτὸ ἦταν τὶς μέρες αὐτὲς ἡ ζωή μου. Κι' ἕνα θλιμμένο βράδυ. ὕστερα ἀπὸ καιρὸ. ἔνοιωσα ρῖγος ἄγριο μέσα στὴ ψυχή μου ὅταν... Τί πόνος!, ἀντίκρυσα χλωμὸ τὸ νοσταλγικό σου προσωπάκι τὸ γοητευτικό. Ἕνα παράπονο ἐστάλλαξαν τὰ λόγια σου στὴ πονεμένη μου καρδιά.. μὰ ἐσὺ δὲν ἔμαθες ποτὲ ἴσως καὶ νὰ μὴ μάθῃς τὸν πόνο ποὺ μέσα μοὔτρωγε τὰ σωθικά.

(Καλάμαι)

ΑΡΙΠΙΚ

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Τὸ Φεγγάρι πρόβαλε ἀπὸ τὴν κρύπτη του ἀσημένιο γιὰ νὰ δώσῃ χαρὰ σ' ὅ,τι εἶνε θλιμμένο..

Πῶς τὸ περίμενα πῶς τὸ περίμενα γιὰ νὰ ρίξῃ τὸ φῶς του σὰν βάλσαμο στὴν καρδιά μου, νὰ ρίξῃ τὸ φῶς του καὶ νὰ διαλύσῃ τὸ σκοτάδι τῆς ψυχῆς μου.. Πῶς τὸ περίμενα γιὰ νὰ μοῦ κάνῃ συντροφιὰ στὴν τόση μοναξιά μου.

Τὸ φεγγάρι μὲ εἶδε θλιμμένο καὶ μὲ ρώτησε πρόσχαρα τί ἔχεις;.. γιατί λυπᾶσαι μέσα στὴν τόση χαρὰ τῆς φύσης; Γιατί μόνος; Χαμήλωσα τὰ μάτια στὴν γῆς καὶ δυὸ θαμπὰ δάκρυα κύλησαν στὸ χῶμα!

Τί ν' ἀπαντήσω ;... τὸ κύτταξα κατάματα μὰ ἡ καρδιά μου σφίχτηκε ἡ γλῶσσα μου δέθηκε. τὸ φεγγάρι χαμογέλασε μὲ τὸν πόνο μου θλιμμένα καὶ συνέχισε τὸν δρόμο του..

...Τὸ φεγγάρι ἑτοιμάζεται γιὰ τὸ ὁλονύχτιο ταξίδι του. Μὲ ἀγωνία τὸ περιμένω γιὰ νὰ τοῦ φωνάξω! Αἴ! Φεγγάρι στὸ ἄλλο σου ταξίδι δὲν θὰ μὲ δῇς μονάχο!

Τὴν βρῆκα... τὴν προσμένω... θὰ τὴν ἔχω.. Τὸ φεγγάρι σταμάτησε κα. μὲ κοίταξε καὶ εἶπε: τὴν προσμένεις :

Καί.. ἀπάντησα μουδιασμένα.. Τὸ φεγγάρι πάλι χαμογέλασε μὰ δὲν εἶπε τίποτα, καὶ ξεκίνησε νὰ φύγῃ.

— Στάσου τοῦ φώναξα μὴ φεύγεις.. Γιατί; μὲ ρώτησες γιατί:

Τὸ φεγγάρι ὅμως δὲν μ' ἄκουσε κι' ἔφυγε..

Μὰ στ' αὐτιά μου ὅμως βούϊζαν τὰ λόγια του : — Τὴν προσμένεις; Γιατί ἄργησε μὲ ρώτησε. γιατί :

ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΣΑΜΗΣ

ΕΝΩΘΗΤΕ !

Σᾶς κράζει ἡ Πατρίδα σηκωθῆτε·
κι' εἶν' ἡ φωνή της θρῆνος ποὺ σπαράζει·
τὰ χέρια σας ἁπλῶστε φωνάζει
καὶ σὰν ἀδέρφια γνήσιά, ἀγαπηθῆτε.

Τῆς νίκης τὰ κλαδιὰ μὴ τὰ μαδᾶτε
ποὺ φέρατ' ἀπ' τὴν Πίνδο κάποια μέρα,
τὸν Μόροβα κι' ἀκόμα πάρα πέρα·
τὰ στέφανα τῆς δάφνης μὴ σκορπᾶτε.

Κλωνιὰ τοῦ ἴδιου δέντρ' ἀνταμωθῆτε
γκρεμίζοντας μακρυὰ τ' ἄγρια μίση
μ' ἐλπίδα δῶστε σεῖς τὴν ἅγια λύση.

στὴ χώρ' αὐτὴ τῆς δόξας καὶ τοῦ κλέους,
νὰ ξαναζήσῃ ὁ αἰὼν τοῦ Περικλέους
ἀπόγονοι ἡρώων ἑνωθῆτε.

Μ. ΕΡΜΙΟΝΕΥΣ

ΣΤΟΝ ΓΕΝΝΑΙΟ ΛΟΧΑΓΟ

Λοχαγὸς μὲ ματιὰ ἀετήσια ποὺ λάμπει
βουνὰ χαράδρες καὶ δάση ψάχνει κυττάζει,
τὸν ὕπουλο ἀδελφὸ ν' ἀντικρίσῃ κουφάρια
Βουλγάρων κι' ἀλλαξοπίστων κορμιὰ θερίσῃ.

Ἀχ! Μαννοῦλα Ἑλλάδα! ποὺ στὸν κόρφο σου
κράτησες κι' ἀνάθρεψες παιδιὰ σατανάδες!..
Σὺ, τὰ τάϊσες γάλα κι' ἀπὸ θυμάρι μέλι
κι' αὐτὰ σὲ πρόδωσαν σὲ βάφουν στὸ αἷμα σὲ κάνουν κουρέλι

Ἡ κάθε πνοή σου Πατρίδα Ἑλλάδα καὶ δική μας
πνοή: Τὸ κάθε σου δάκρυ καυτὸ ἀναβλύζει
κι' ἀπ' τὴν δική μας ψυχή! Μὰ κάνε κουράγιο
γλυκειά μας Μαννοῦλα ἐλεύθερ' ὀρθᾶναι καὶ πάλι
σὲ λίγο ἡ ματωμένη μας γῆ.

(Ναύπλιον)

Μ Κ.

«Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΕΞΑΓΝΙΣΜΟΥ»

Ντροπὴ στοὺς Ἕλληνες ντροπὴ ποὺ φονικὸ μαχαίρι
σηκῶσαν νὰ κτυπήσουνε νικήτριας κορμὶ
κ' ἔβαψανε μὲ αἵματα τῆς Ρούμελης τὰ μέρη,
σφάζοντας κι' ἀτιμάζοντας τῆς μάννας τὴν ψυχή.

Ἂς ρίξουν οἱ στασιασταὶ μία ματιὰ τριγύρω
νὰ δοῦνε πῶς ἐμαύρισε ὁ αἰθέριος οὐρανὸς
νὰ δοῦνε πῶς μαράθηκε σὰν φθινοπώρου φύλλο,
ἀπ' τὸν ἐμφύλιον σπαραγμὸ ὁ ἑλληνικὸς λαός.

Κι' ἂν τύχη κ' ἔχουν Ἕλληνος φιλότιμο λιγάκι
τὰ ὅπλα ἂς πετάξουνε κι' ἀπ' τὰ ψηλὰ βουνὰ
ἂς τρέξουν γιὰ νὰ δώσουνε τῆς μάννας τὸ φιλάκι,
ἕνα φιλὶ ἐξαγνισμοῦ ζητῶντας λησμονιά.

«ΠΛΗ — ΚΑΡ»

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟ

Φυσομανάει ὁ βοριμᾶς στὰ ξεραμένα ἀλώνια
καὶ τὸ σκοτάδ' ἁπλώνεται βαρὺ στὴ γύρω πλάσι
τοῦτ' ἡ νυχτιὰ στοχάζεσαι πῶς θὰ κρατήσ' αἰώνια
καὶ πῶς ὁ μαῦρος οὐρανὸς ἀπ' τὶς βροντὲς θὰ σπάσῃ.

Στὸ χιονισμένο τάφο της φωτάει 'να φανάρι
τ' ἀλαργινὸ χλωμό του φῶς θυμίζει κάποι' ἀστέρι
γιὰ τὸ ἀστέρι ποὔσβησε ἐχάθη τὸ φεγγάρι
κι' ἕνα φανάρι ἀπόμεινε στὸν τόπο του γιὰ ταῖρι.

Μιὰ λεβεντιὰ ξεπρόβαλε σὰν ξωτικὸ στὸ χιόνι
λυγγίζεται στὸ φύσημα τ' ἀπάντεχου βοριμᾶ
ἀνάμεσα 'πὸ μνήματα τὸν τάφο της σιμώνει
καὶ σκυθρωπὴ στυλώνεται στὴ γέρικη μουργιά.

Σκύβει μὲ τὶς παλάμες του τὸ χιόν' ἀπομερίζει
στὸ μάρμαρο ποὺ πρόβαλε τὰ χείλη κολλάγε
φιλοῦν τὴν πέτρα καταγυιὰ σπίλα ποὺ μυρίζει
κι' ὁλόκαφτα τὰ δάκρυα στὸ χιόν' ἀργοκυλᾶνε.

Ἡ λεβεντιὰ σηκώθηκε καὶ στὸ σκοτάδ' ἐχάθη
τὴν πῆρ' ὅπως τὴν ἔφερε τὸ παγωμέν' ἀγέρι
καὶ τὸ φανάρι ἀπόμεινε μέσ' τῆς νυχτιᾶς τὰ βάθη
γιὰ νὰ θυμίζῃ ἀμυδρὰ τὸ νεκρωμέν' ἀστέρι !

ΑΔΡΙΑΝΟΣ ΠΙΚΟΥΛΑΣ

ΗΡΩΕΣ

Ἐπάνω κεῖ στ' Ἀλβανικὰ
Λόφους καὶ ἄγρια βουνὰ
Λεβέντες πολεμήσανε
Ἡρωϊκὰ τὸ αἷμα τους ἐχύσανε
Νίκες δόξες καὶ στεφάνια
Ἐπαίνους θρύλους περηφάνεια
Σὰν ΕΛΛΗΝΕΣ ἐπραγματοποιήσανε.

(Ναύπλιον)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΧΗΣ

ΠΕΡΑΣΜΕΝΕΣ ΩΡΕΣ

Ὢ τί ὥρα σκέψεις ἀτέλειωτες πόση βαθειὰ ἀναθυμιὰ μὲ κατέχει.. Ποῦ στέλνω τὸ νοῦ μου σὰν τί ν' ἀνταμώσῃ στὸ κάπου ἐκεῖ ποὔχει φύγει ἀπὸ χρόνια :

Ὢ ποῦ τρέχετ' ἀπρόχαστα σεῖς λογισμοί μου κεῖ στὸ χάος μιᾶς ἄλλης ζωῆς τί δικό μας νὰ βρῆτε ζητᾶτε :...

Στιγμὲς μικροῦλες στιγμὲς ἀσυλλόγιστες, φύγαν χαθῆκαν σὲ δρόμο ποὺ σέρνει στὰ διάβα τους, κάθε τι δικό μας σκεπάζει. Σὰν τί ἔχω χάσει ἀκόμα δὲ νοιώθω

ΙΝΟ — ΑΓ

ΣΤ' ΑΝΤΙΚΡΥΣΜΑ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ

Σὰν ὅραμα μοῦ φαίνεσαι στὸν ἥλιο καὶ σὰν χάδι
αἰσθάνομαι τὸ θρόϊσμα τῶν φύλλων
κι εἶμαι σὰ νἄχω πιῆ πολὺ κρασί
νοιώθοντας πῶς βρισκόμουνα χρόνια πολλὰ στὸν Ἅδη
κι' ἡ ΓΑΛΗΝΗ — ποὺ ταράζει τὸ γαύγισμα τῶν σκύλων—
εἶσαι, Παράδεισέ μου μόνο ΕΣΥ!

ΑΥΡΑ ΔΡΟΣΟΥ

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

—Γύρισ' ἀπὸ τὰ ξένα
ποὺ ἡ μοίρα μὲ κρατοῦσε
δεμένο τόσα χρόνια
μ' αὐτὴ ποὺ μὲ ποθοῦσε
κι' ὅλο γιὰ μὲ ρωτοῦσε
ἀπέθανε παντέρημη φτωχὴ μὲ περιφρόνιας!

Καὶ τώρα ἄλλο δὲ βλέπω
παρὰ τὸ ἔρμο μνῆμα,
χωρὶς σταυρὸ καντῆλι
οὔτε λουλούδια κρῖμα!..
κι' οὔτε κανεὶς στὸ μνῆμα
δὲ θάφερνε λιβάνι σὰν στ' ἄλλα κάθε δειλι!

Κι' ἔτσι π' ἀργοσαλεύουν τὰ κυπαρίσσια μόνο
σὰ νὰ μοῦ ψιθυρίζουν τῆς μάννας μου τὸν πόνο!

ΜΑΝ. ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ

ΕΧΑΣΕ ΤΗΝ ΜΑΝΝΟΥΛΑ ΤΟΥ

Ὅλα τὰ παιδάκια παίζουν στὸ ἀκρογιάλι
μόνο ἕνα παιδάκι κλαίει καὶ θρηνάει
ἔχει χάσει τὴν μαννοῦλα του.

Τ' ἄλλα τὰ παιδάκια τρέχουν τὸ ρωτᾶνε
τί ἔχει τάχα :
Αὐτὸ δὲν τοὺς μιλάει στρέφει τὸ κεφάλι
τὰ κυττᾶ στὰ μάτια:

Ἔχασα τὴν μαννοῦλα μου τοὺς λέει ἐνῷ κλαίει
κι' ἀπ' ὅλα τὰ παιδάκια ἡ λύπη ζωγραφίστηκε
στὸ πρόσωπο τῆς Καίτης.

Ἔχασε τὴν μαννοῦλα του τὸ καημένο
εἶπε ἐνῷ συνόκλαιγε κι αὐτὴ
Ἔχασε τὴν μαννοῦλα του τὸ καημένο
δὲν θὰ τὴν ξαναειδῆ!

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ Β. Β. C.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ 30 Ν)ΒΡΙΟΥ - 6 Δ)ΒΡΙΟΥ

ΜΗΚΗ ΚΥΜΑΤΟΣ :
Μέτρα : 16.84 19.76 24.80 31.55 49.10

Κυριακὴ 30 Νοεμβρίου :

6.30	Συμφωνικὴ ὀρχήστρα : Μπάχ Βὼν Οὐΐλλιαμς, Χάϋδν.
7.30	Παίζω γιὰ σᾶς
8.00	Εἰδήσεις
8.15	Μετάδοσις Λειτουργίας
8.45	Πιάνο
9.00	Εἰδήσεις
9.45	Χωριάτικοι χοροὶ καὶ τραγούδια
10.00	Εἰδήσεις
10.15	Ἀθλητικὸ δελτίο
11.00	Κατὰ προτίμησιν τῶν ἐνόπλων δυνάμεων
13.00	Εἰδήσεις
13.15	Ἡ Ὥρα τοῦ ἐργάτου.
15.00	Εἰδήσεις
15.15	Σερενάτες μὲ τὸν Πῆτερ Γιὸρκ
16.00	Ραδιοφωνικὰ ἐπίκαιρα
16.15	Βαριετέ
17.30	Ἡ Ὥρα τοῦ Παιδιοῦ.
18.30	Νέοι δίσκοι
19.15	Βαριετέ.
20.00	Εἰδήσεις τοῦ Εἰκοσιτετραώρου
20.15	Σκωτικὴ Ὀρχήστρα.
21.15	Μιὰ νύχτα στὴν Ὄπερα..

Δευτέρα 1 Δεκεμβρίου :

7.15	Τραγούδια τῆς Μονμάρτης.
8.00	Εἰδήσεις
8.15	Νέοι δίσκοι
8.45	Πιάνο
9.00	Εἰδήσεις
9.15	Ὀρχήστρα.
10.00	Εἰδήσεις
10.15	«Ἀναμνήσεις»
11.00	Ἐπίκαιρα θέματα
11.30	Συμφωνικὴ Συναυλία
12.15	Μουσικὴ χοροῦ
12.30	Μουσικὴ τὴν ὥρα τῆς ἐργασίας
13.00	Εἰδήσεις.
13.15	Ὀρχήστρα Τζεράλντο
14.45	Ρεσιτὰλ βιολοντσέλλου καὶ πιάνου.
15.00	Εἰδήσεις
16.15	Εὔθυμος περίπατος
17.20	Ὅ,τι ζητήσετε
18.00	Εἰδήσεις
18.15	Βιβλίο Θέατρο Κινηματογράφος
19.00	Ραδιοφωνικὰ ἐπίκαιρα
19.45	«Οἱ Ρόμπινσον»
20.00	Εἰδήσεις Εἰκοσιτετραώρου
20.15	Ἐπιθεώρησις.
22.00	Εἰδήσεις
22.15	Τζάζ
23.15	Βαριετέ.

Τρίτη 2 Δεκεμβρίου :

8.00	Εἰδήσεις
8.15	Κατὰ προτίμησιν τῶν ἐνόπλων δυνάμεων
8.45	Πιάνο
9.00	Εἰδήσεις
9.15	Ὁμιλία
9.30	Συμφωνικὴ Ὀρχήστρα : Μότσαρτ
10.00	Εἰδήσεις
10.15	Ἀθλητικὸ δελτίο
10.30	Ὀρχήστρα Ρέτζ Πέρσυ-κλαϋβ.
11.00	Στρατιωτικὴ Μπάντα
12.00	Ὁμιλία γιὰ τὴν Ἀγγλικὴ γλῶσσα
12.15	Χωριάτικοι χοροὶ καὶ τραγούδια
12.30	Μουσικὴ τὴν ὥρα τῆς ἐργασίας.
13.00	Εἰδήσεις
13.15	Ὀρχήστρα Β. Β. C.
13.45	Θεατρικὸ ὄργανο
14.15	Ὀρχήστρα Τζεράλντο
15.00	Εἰδήσεις
16.15	Βαριετέ
17.20	Κατὰ προτίμησιν τῶν ἐνόπλων δυνάμεων
18.00	Εἰδήσεις
18.15	Πολιτικὴ ὁμιλία
18.30	Ὅ,τι ζητήσετε
19.00	Ραδιοφωνικὰ ἐπίκαιρα
19.15	Βρεταννικὰ προβλήματα
19.45	«Οἱ Ρόμπινσον»
20.00	Εἰδήσεις Εἰκοσιτετραώρου
21.30	Στρατιωτικὴ Μπάντα
22.00	Εἰδήσεις.
22.15	Τραγοῦδι μπάσσου
23.15	Ὀρχήστρα.

Τετάρτη 3 Δεκεμβρίου :

8.00	Εἰδήσεις
8.15	Μουσικὴ ἐπιθεώρησις.
8.45	Πιάνο
9.00	Εἰδήσεις
9.30	Συμφωνικὴ Συναυλία : Πάρρυ Μπάττερουερθ
10.00	Εἰδήσεις
10.30	Εὔθυμες μελῳδίες
11.00	Ἡ Ὥρα τοῦ τανκὸ
11.30	Παίζω γιὰ σᾶς.
12.00	Ἡ ἐπιστήμη ἐκλαϊκευμένη.
12.15	Μουσικὴ τῆς Μονμάρτης.
12.30	Μουσικὴ τὴν ὥρα ποὺ ἐργάζεσθε
13.00	Εἰδήσεις
13.15	Κατὰ προτίμησιν τῶν ἐνόπλων δυνάμεων
14.15	Ἡ ὑπηρεσία τηλεοράσεως
15.00	Εἰδήσεις
16.00	Ραδιοφωνικὰ ἐπίκαιρα
16.15	Μιοῦζικ Χώλ
17.20	Κατὰ προτίμησιν τῶν ἐνόπλων δυνάμεων
18.00	Εἰδήσεις
18.30	Σκωτικὸ ἡμίωρον
19.00	Ραδιοφωνικὰ ἐπίκαιρα
19.15	Τραγοῦδι ὁ Ρίχαρντ Τάουμπερ
19.45	Οἱ «Ρόμπινσον»
20.00	Εἰδήσεις εἰκοσιτετραώρου
20.15	Εὔθυμος περίπατος.
21.30	Κατὰ προτίμησιν τῶν ἐνόπλων δυνάμεων
22.00	Εἰδήσεις
22.10	Ὁ Γιαννάκης καὶ ἡ Μαρούλα τοῦ Χούμπερντινκ.

Πέμπτη 4 Δεκεμβρίου :

7.30	Ὅ,τι ζητήσετε
8.00	Εἰδήσεις
8.15	Μουσικὴ χοροῦ
9.00	Εἰδήσεις
9.15	Ὀρχήστρα Β. Β. C.
10.00	Εἰδήσεις
10.30	Ραδιοφωνικοὶ ρυθμοί
11.00	Ρεσιτὰλ πιάνου: Ντεμπυσσύ.
11.30	Σκωτικὸν ἡμίωρον.
12.15	Τραγοῦδι καὶ κιθάρα
13.00	Εἰδήσεις
13.15	Μουσικὴ χοροῦ
15.00	Εἰδήσεις
15.15	Σκέτς
16.15	Συμφωνικὴ ὀρχήστρα : Μπάχ Μπετόβεν, Ρεσπίγκι
18.00	Εἰδήσεις
18.30	Ὀρχήστρα
19.00	Ραδιοφωνικὰ ἐπίκαιρα
20.00	Εἰδήσεις Εἰκοσιτετραώρου
20.15	Μουσικὴ χοροῦ
21.00	Ἀποτελέσματα φούτμπωλ.
21.30	Ὅ,τι ζητήσετε
22.00	Εἰδήσεις
22.15	Ὀρχήστρα Μάϊερλ
23.15	Μουσικὴ τζάζ

Παρασκευὴ 5 Δεκεμβρίου :

8.00	Εἰδήσεις
8.15	Μελῳδικὸ πανηγύρι
8.45	Πιάνο.
9.00	Εἰδήσεις
9.30	Μουσικὴ χοροῦ
10.00	Εἰδήσεις
10.15	Ἀθλητικὸ δελτίο
10.30	Παληὲς καὶ νέες Μπαλλάντες.
11.00	Ἐπιθεώρησις
11.30	Μουσικὲς μινιατοῦρες
12.15	Θεατρικὸ ὄργανο
12.30	Μουσικὴ τὴν ὥρα τῆς ἐργασίας
13.00	Εἰδήσεις
14.15	Μουσικὴ χοροῦ
15.00	Εἰδήσεις
15.15	Κιθάρα
16.00	Ραδιοφωνικὰ ἐπίκαιρα.
17.20	Συμφωνικὴ Συναυλία : Μέντελσον Ντήλιους
18.00	Εἰδήσεις
19.00	Ραδιοφωνικὰ ἐπίκαιρα
19.45	Οἱ «Ρόμπινσον»
20.00	Εἰδήσεις Εἰκοσιτετραώρου
20.15	Βαριετέ.
22.00	Εἰδήσεις

Σάββατον 6 Δεκεμβρίου :

8.00	Εἰδήσεις
8.15	Στρατιωτικὴ Μπάντα
8.45	Πιάνο
9.00	Εἰδήσεις
9.15	Σερενάτες
10.00	Εἰδήσεις
10.15	Ἀθλητικὸ δελτίο
10.30	Ἡ Ὥρα τῶν φιλάθλων
11.00	Ὁμιλία
11.15	Μουσικὴ χοροῦ
11.30	Ἐπιθεώρησις
12.00	Μουσικὴ ὁμιλία: Τὸ Κοντσέρτο
12.30	Μουσικὴ τὴν ὥρα τῆς ἐργασίας
13.00	Εἰδήσεις
13.15	Μουσική
14.30	Εὔθυμος περίπατος
15.00	Εἰδήσεις
15.15	Ραδιοφωνικοὶ ρυθμοί
19.15	Σερενάτες
20.00	Εἰδήσεις εἰκοσιτετραώρου
20.15	Μιοῦζικ Χώλ.
21.00	Ἀποτελέσματα ἀγώνων φούτμπωλ
21.30	Εὔθυμος περίπατος.
22.00	Εἰδήσεις
22.15	Περιγραφὴ ἀγώνων ράγκμπυ.
22.30	Ὀρχήστρα Τζεράλντο.

Τὸ Σπίτι ἡ Γυναίκα τὸ Παιδί

Κουρτίνες καὶ στόρια

Ὑπάρχουν στὴν ἐπίπλωσι τοῦ σπιτιοῦ μερικὰ πράγματα ποὺ ἀποκαλύπτουν ἀμέσως τὴν προσωπικότητα τῆς γυναίκας τῆς νοικοκυρᾶς τοῦ σπιτιοῦ : ἡ ἐκλογὴ καὶ ἡ τοποθέτησις τῶν ἐπίπλων· ὁ συνδυασμὸς τῶν χρωμάτων· ἡ τοποθέτησις τῶν κουρτινῶν. Καὶ αὐτὰ ἀκριβῶς εἶνε τὰ πράγματα στὰ ὁποῖα κάθε γυναῖκα πρέπει νὰ ἀφιερώνη ὅλη της τὴν φροντίδα. Θὰ σᾶς δώσωμε ἐδῶ μερικὲς ἰδέες ποὺ ἀφοροῦν τὴν διαρρύθμισι τῶν διαφόρων δωματίων τοῦ σπιτιοῦ. Σὲ σᾶς ἀπομένει βέβαια νὰ τοὺς δώσετε τὸν τόνο τοῦ προσωπικοῦ σας γούστου.

ΣΑΛΛΑ : Μιὰ βαρειὰ κουρτίνα ἢ ἕνα καλὸ περσικὸ χαλὶ ἢ ἀκόμα μιὰ καλὴ ταπετσαρία θὰ ντύσουν πλούσια καὶ ἄνετα τὸ χὼλ σας.

ΣΑΛΟΝΙ : Ἂν τὸ σαλόνι σας βρίσκεται δίπλα στὴν τραπεζαρία καὶ συνδέεται μὲ μιὰ πόρτα, προτιμήσετε νὰ βγάλετε τὴν πόρτα καὶ στὴν θέσι της νὰ τοποθετήσετε βαρειὲς χονδρὲς κουρτίνες, ποὺ θὰ φροντίσετε νὰ ταιριάζουν ἁρμονικὰ (ὡς πρὸς τὸ χρῶμα τους) μὲ τὰ ἔπιπλα τοὺς τοίχους καὶ γενικὰ τὸ χρῶμα ποὺ κυριαρχεῖ στὸ δωμάτιο.

ΤΡΑΠΕΖΑΡΙΑ : Ἡ τραπεζαρία πρέπει πάντοτε νὰ εἶνε καλὰ φωτισμένη. Στὰ παράθυρα τοποθετῆστε κουρτίνες ἀπὸ σουρωμένο λευκὸ τοῦλι ἢ βουάλ. Ἐὰν ὡστόσο ἀπὸ τὸ παράθυρο φαίνεται μία ὤμορφη θέα θὰ εἶνε καλύτερα ν' ἀφήσετε τὰ τζάμια γυμνά. Σ' αὐτὴν τὴν περίπτωσι θὰ εἶνε ὤμορφο νὰ σκεποσθῆ τὸ παράθυρο ἀπὸ μιὰ ἀνοιχτόχρωμη κουρτίνα ἀπὸ λεπτὸ ὕφασμα, ποὺ θὰ δεθῆ ἀπ' τὴν μιὰ μεριὰ μὲ ἕνα ὤμορφο χονδρὸ κορδόνι ἀπὸ μετάξι.

ΔΩΜΑΤΙΟ ΕΡΓΑΣΙΑΣ : Ὁ «κύριος» ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ ἡσυχία ἀπὸ φῶς «ἔμμεσο» ποὺ διευκολύνει τὴν συγκέντρωσι. Γιὰ τὰ παράθυρα εἶνε πολὺ κατάλληλες μακρυὲς λεπτές, κουρτίνες μὲ βαθειὲς πτυχὲς ἀνασηκωμένες λίγο πρὸς τὰ πλάγια, οὕτως ὥστε νὰ φωτίζουν μαλακὰ τὸ δωμάτιο χωρὶς νὰ ἀφήνουν τὸ μάτι νὰ παρασύρεται ἀπὸ ὅ,τι γίνεται ἔξω.

ΚΡΕΒΒΑΤΟΚΑΜΑΡΑ : Αὐτὸ τὸ δωμάτιο συνήθως ἢ πολὺ ὡραῖο εἶνε ἢ πολὺ ἄσχημο Πάντως θὰ τοῦ δώσετε ἕναν τόνο ὠμορφιᾶς, ἂν προσέξετε πολὺ στὴν ἐκλογὴ τῆς κουρτίνας. Ἡ κουρτίνα μπορεῖ νὰ γίνη ἀπὸ τοῦλι ἀπὸ βουὰλ ἢ μαρκιζέττα σὲ ἕνα θερμὸ χρῶμα. Μπροστὰ στὸ παράθυρο πάει ὤμορφα ἕνα ὡραῖο ἀμπαζοὺρ ἀσσορτί.

ΔΩΜΑΤΙΟ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ : Τὸ δωμάτιο αὐτὸ πρέπει νὰ συνδυάζη κυρίως τρεῖς ἰδιότητες : Νὰ εἶνε χαρούμενο, φωτεινὸ καὶ πρακτικό. Γιὰ τὰ παράθυρα νὰ προτιμήσετε στόρια ἀπὸ ἀνοιχτόχρωμο ὕφασμα ἐμπριμὲ (μὲ μικρὰ λουλουδάκια, βουλίτσες κλπ.). Ἂν βάλετε κουρτίνες, νὰ προτιμήσετε ἄσπρο σουρωμένο τοῦλι ἢ βουάλ. Ἂν τὰ παράθυρα εἶνε ψηλά, τοποθετῆστε ἀπὸ κάτω δυὸ ἐταζέρες· ἐπάνω στὴ μία βάλετε μικρὲς γλαστροῦλες στὴν ἄλλη τὰ βιβλία ἢ τὰ παιγνίδια τῶν παιδιῶν.

ΔΩΜΑΤΙΟ ΤΟΥ ΜΩΡΟΥ: Μιὰ μεγάλη κουρτίνα πολὺ φωτεινὴ ἀπὸ βουὰλ ἢ ὀργκαντίνα κεντημένη ἢ ἐμπριμὲ τὴν ὁποία θὰ δέσετε στὸ πλάϊ μ' ἕνα μεγάλο φιόγκο μεταξωτὸ ἢ βελουδένιο σὲ χρῶμα ἀσσορτὶ μὲ τὶς κουρτίνες καὶ τὴν κούνια. Τὸ σύνολο εἶνε ὤμορφο δροσερὸ καὶ εὔκολο στὴν κάθε μιά σας νὰ τὸ ἐπιτύχη.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ 1947 ΕΙΝΑΙ 100% ...ΚΑΜΟΥΦΛΑΡΙΣΜΕΝΗ

Τὸ «μπαλκονὲ» σᾶς ἐξασφαλίζει ὅ,τι δὲν ἔχετε... Λίγο ἀπὸ ὅλα !...

Στὸ σωτήριο ἔτος 1947 ἡ Παριζιάνα, ποὺ καμμιὰ ἄλλη δὲν μπορεῖ μέχρι σήμερα νὰ τῆς ἀμφισβητήση τὴν ὑπεροχὴ στὸ θέμα τῆς μόδας ἔμαθε τουλάχιστον δυὸ καινούργιες λέξεις : «γκεπιὲρ» καὶ «μπαλκονέ».

Οἱ πρωτεργάτες τῆς Παρισινῆς μόδας κατώρθωσαν μὲ τὶς ἐπινοήσεις τους νὰ παρουσιάσουν τὸ γυναικεῖο σῶμα πολὺ λεπτότερο ἀπὸ ὅ,τι εἶναι, τὸ στῆθος στὴ θέσι τοῦ σώματος ἀπὸ τὴν ὁποία ποτὲ δὲν θἄπρεπε νὰ «μετατοπισθῆ» τὰ μαλλιὰ ἄφθονα, τὶς βλεφαρίδες μακρυές, τὰ νύχια ἐπίσης καὶ ἐληές, πλάϊ στὰ μάτια, ποὺ κανεὶς δὲν τὶς περνᾶ γιὰ ψεύτικες.

Ὅλα αὐτὰ ὅμως δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο ἀπὸ ἕνα ἀριστοτεχνικὸ καμουφλὰζ γιὰ τὴν ἐπιτυχία τοῦ κατακτητικοῦ πολέμου ποὺ διεξάγει ἡ Γυναῖκα κατὰ τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου. Τὴ νύχτα ὅλα ἐξαλείφονται καὶ ἡ γυναῖκα ἐπανέρχεται στὴν κανονική της κατάστασι...

Σ' αὐτὴ τὴν πανοπλία, μὲ τὴν ὁποία ἡ γυναῖκα προσπαθεῖ νὰ ἀντεπεξέλθη στὴν «αἰσθητικὴ ἀντίληψι τῆς ἐποχῆς» ὅπως λένε οἱ εἰδικοί, μποροῦμε νὰ προσθέσουμε καὶ ἄλλα... ἐξαρτήματα. Τὸ καταπληκτικώτερο εἶναι ἀσφαλῶς κατι ἀνάλογο μὲ τὰ μαξιλάρια ποὺ ἔβαζαν οἱ κοκέττες γιαγιάδες μας, ποὺ θέλανε νὰ δείξουν πὼς ἔχουν... ψαχνά ! Ποιὸς θὰ τὄλεγε πὼς αὐτὴ ἡ τουλάχιστον κωμικὴ ἐπινόησις θὰ ξαναεμφανίζονταν τὸ 1947 ! Κι' ἀκόμα, τὸ «μπαλκονέ». Μιὰ σατανικὴ ἐπινόησις, ἀπὸ νάϋλον καὶ 20 λεπτὲς μπαλένες. Συντελεῖ στὸ νὰ φαίνεται τὸ γυναικεῖο σῶμα ἴσιο καὶ λεπτό, νὰ προβάλλη ἐλαφρὰ τὰ ἰσχία καὶ νὰ ἀνασηκώνη καὶ νὰ στρογγυλεύη τὸ στῆθος, ποὺ ἐναποτίθεται ἐλαφρὰ σὲ δυὸ τσέπες ποὺ σχηματίζουν δυὸ .. ἐξῶστες ! Ἐξ οὗ καὶ «μπαλκονὲ» μικρὸ μπαλκόνι (ἐξώστης).

Στὴν ἀρχή, βλέποντας ὅλα αὐτὰ ἡ γυναῖκα σηκώνει τοὺς ὤμους, κάνει μιὰ γκριμάτσα ἀποστροφῆς καὶ τὰ καταδικάζει, διότι «δὲν τἄχει ἀνάγκη»... Στὸ τέλος ὅμως σκέπτεται καλύτερα καταφεύγει στὸν καθρέφτη καὶ — συμβαίνει καὶ αὐτό! — παραγγέλλει ὅλα αὐτὰ τὰ ἐξαρτήματα τοῦ καμουφλάζ... Ἔτσι γίνεται, παρ' ὅλο ποὺ κοστίζουν ἀκριβά.

Γιὰ νὰ ἀποκτήσετε... ψαχνὰ — μιὰ «γκεπιὲρ» δηλαδὴ — χρειάζεσθε 15.000 φράγκα, «μπαλκονὲ» 7.500 μαλλιὰ ἕως 20.000 φράγκα, ψεύτικα νύχια 750 καὶ ψεύτικες βλεφαρίδες 800 φράγκα!

Κι' ἐν τῷ μεταξὺ ὅλες αὐτὲς οἱ ἐπινοήσεις δὲν κατώρθωσαν νὰ θέσουν σὲ δεύτερη μοῖρα τὴ μάχη ποὺ διεξάγεται μεταξὺ δυὸ μεγάλων συνασπισμῶν στὴν Ἀμερική : Τῶν ὀπαδῶν τῶν μακρυῶν φορεμάτων καὶ τῶν κοντῶν, ποὺ κατὰ τοὺς παρατηρητάς, ὑπερέβη σὲ ἔντασι τὶς... Ἀμερικανοσοβιετικὲς διενέξεις... Ἀλλά, παρ' ὅλα αὐτά, οἱ Ἀμερικανοὶ εἶχαν τὸν καιρὸ νὰ παρουσιάσουν στὴν πρωτεύουσα τῆς μόδας καλοκτιμωμένες ρόμπες, ποὺ οἱ τιμές τους ἀνησύχησαν τοὺς μεγάλους Παρισινοὺς οἴκους : 20 δολλάρια (2.700 φράγκα περίπου), 30 δολλάρια (3.500 φράγκα) καὶ βραδυνὴ τουαλέττα μὲ 45 δολλάρια, ἤτοι περίπου 5.400 φράγκα !

Βέβαια ἀνάμεσα στὰ 92 μοντέλλα ποὺ παρουσίασαν στὸ Παρίσι οἱ Ἀμερικανοί, ὅλα δὲν ἦταν τέλεια. Οἱ λεπτομέρειες πολλὲς φορὲς ἔκαναν τὶς ἐνδιαφερόμενες πολὺ σκεπτικές. Καὶ οἱ Παριζιάνοι «μαῖτρ» ἀνάσαναν κάπως.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐνῶ στὴν Ἀμερικὴ μιὰ γυναῖκα θέλει 25 δολλάρια γιὰ νὰ ντυθῆ, στὸ Παρίσι θέλει 50.000 φράγκα γιὰ νὰ... καμουφλαρισθῆ ! Καὶ 25 δολλάρια εἶναι μονάχα 3.000 φράγκα.

(Ἀπὸ τὸ γνωστὸν Γαλλικὸν περιοδικὸν «Ἰμὰζ ντὺ Μόντ»).

Τὸ τελευταῖο εὕρημα τοῦ Φερνὰν Ὠμπρύ : Τὰ ψεύτικα νύχια ἀπὸ πλαστικὴ ὕλη. Λίγη κόλλα καὶ ὅλα εἶναι ἐν τάξει. Ὕστερα λίγο «βερνίκι»...

Δὲν ἔχετε ἄφθονα μαλλιά ; Μὴ στενοχωριέστε. Προσθέτετε ξένα ποὺ θὰ σᾶς κάνουν πιὸ ὄμορφη. Ἰδού, μιὰ κτενισιὰ τοῦ Φερνὰν Ὠμπρύ.

ΛΙΓΟ ΓΕΛΙΟ!

Ἕνας φαρσὲρ εἰδοποίησε τὶς ἐφημερίδες ὅτι ἀπέθανε ἡ Σεσὶλ Σορὲλ ποὺ ὡς γνωστὸν εἶνε μετὰ τὴν Μιστεγκὲτ ὁ ὑπ' ἀρ. 2 θηλυκὸς Ζόρο ἀγᾶς τοῦ παρισινοῦ θεάτρου. Οἱ δημοσιογράφοι ἔσπευσαν στὸ σπίτι τῆς Σεσὶλ Σορέλ, διὰ νὰ πληροφορηθοῦν ἀπὸ τοὺς οἰκείους της καὶ νὰ περιγράψουν τὰς τελευταίας στιγμάς της. Ὁ συντάκτης ποὺ ἔφθασε πρῶτος στὸ σπίτι τῆς Σορέλ, βλέποντας τὴ γηραιὰ καλλιτέχνιδα νὰ ἀνοίγη ἡ ἴδια τὴν πόρτα, τὰ ἔχασε καὶ τὴν ρώτησε : «—Ὥστε ἦταν ψέμματα; Δὲν πεθάνατε ἀκόμη ; »

— Εἶμαι ἀποφασισμένη νὰ μὴν πεθάνω ποτέ!—τοῦ ἀπήντησε ἡ Σεσὶλ Σορὲλ καὶ τοῦ ἔκλεισε κατάμουτρα τὴν πόρτα.

Ὁ Μπέρναρ Σῶ ἐπῆρε κάποια μέρα ἀπὸ μιὰ κοσμικὴ κυρία τὴν ἑξῆς πρόσκλησι: «Ἡ λαίδη Τάδε θὰ βρίσκεται σπίτι της ἀπὸ 16 μέχρι 18...».

Ὁ Μπέρναρντ Σῶ ἐπέστρεψε τὴν πρόσκλησι προσθέτοντας : «Καὶ ὁ κ. Μπέρναρντ Σῶ τὸ ἴδιο».

Ἕνας ἀστυφύλακας συλλαμβάνει στὸ Παρίσι κάποιον ἀλήτη ποὺ ζητιανεύει.

— Ἀπαγορεύεται ἡ ἐπαιτεία. Ἀκολούθησέ με στὸ Τμῆμα!

Καὶ ὁ ἀλήτης ἀπαθέστατος :

— Μὰ δὲν ἐδιάβασες ἐφημερίδα ; Ἡ Μιστεγκὲτ ἔχασε τὸ πορτοφόλι της καὶ κάνω... ἔρανο γι' αὐτήν!

Οἱ παριστάμενοι ποὺ ξέρανε τὴν παροιμιώδη φιλαργυρία τῆς Μιστεγκέτ, γέλασαν καὶ ὁ ἀστυφύλακας ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ κρατήση τὴ σοβαρότητά του, ἀφῆκε τὸν πνευματώδη ἀλήτη ἐλεύθερο.

Προσέχεται τὰ χαλιά σας

Καὶ τὰ μικρότερα χαλιὰ κοστίζουν σήμερα μιὰ περιουσία. Ἡ κάθε νοικοκυρὰ ὀφείλει νὰ ἀγρυπνῆ γιὰ τὴν καλὴ διατήρησί τους. Πρέπει δηλαδὴ νὰ ἔχη στὴν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ της μιὰ χονδρὴ ψάθα γιὰ νὰ σκουπίζουν καλὰ τὰ πόδια τους οἱ οἰκεῖοι της καὶ οἱ ἐπισκέπται ὥστε νὰ μὴ μπαίνουν στὸ σπίτι μὲ λάσπες στὰ παπούτσια τους. Ἐξ ἄλλου καὶ ὁ τρόπος τοποθετήσεως τῶν χαλιῶν παίζει μεγάλο ρόλο στὴν διατήρησί τους. Ὅταν τὸ σπίτι ἔχη παρκὲ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ καρφωθῆ τὸ χαλὶ στὸ πάτωμα. Βγαίνει δηλαδὴ πολὺ εὔκολα γιὰ νὰ τὸ τινάξωμε κατὰ τὶς ἡμέρες ποὺ κάνουμε καθαριότητα στὸ σπίτι. Ὅταν ὅμως τὸ πάτωμα εἶνε σανιδένιο καὶ ἀνώμαλο, πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ ἁπλώσωμε λουρίδες χαρτονιοῦ πρὶν στρώσωμε τὰ χαλιά. Ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ ν' ἀποκλείσωμε τὴ φθορὰ τῶν χαλιῶν κατὰ τόπους εἶνε νὰ τὰ μετακινοῦμε συχνά, δηλαδὴ νὰ τὰ τοποθετοῦμε διαφορετικὰ δυὸ-τρεῖς φορὲς τὴ σαιζόν. Τὰ χαλιὰ γυρίζουν κάποτε στὶς ἄκρες καὶ μπορεῖ κανεὶς νὰ σκοντάψη. Ἕνα μέσον γιὰ ν' ἀποφύγωμε ἕνα τέτοιο κίνδυνο, εἶνε νὰ ράψωμε ἕνα βαρύδι στὶς τέσσερις ἄκρες τοῦ χαλιοῦ. Τέλος ἂν τὸ χαλί σας λεκιάση ἀπὸ κάποια λιπαρὴ οὐσία ἁπλῶστε στὸ σημεῖο τῆς κηλῖδος ἄφθονο πηλὸ σὲ σκόνη τρίψτε τον δυνατὰ γιὰ νὰ εἰσχωρήση καλὰ στὸ μαλλί ἀφῆστε τὸν πηλὸ αὐτὸ ἐπὶ 24 ὧρες καὶ κατόπιν σαρῶστε δυνατὰ τὸ χαλί. Ἡ κηλῖδα θὰ ἔχη σβήσει ἢ θὰ διακρίνεται λιγώτερο, χωρὶς ν' ἀλλοιωθοῦν τὰ χρώματα τοῦ χαλιοῦ.

ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΚΑΘΕ ΚΥΝΗΓΟΥ !

Πρακτικὲς συμβουλὲς

— Τὰ ἐπιχρυσωμένα κάδρα καθαρίζονται πολὺ καλὰ ἂν τὰ τρίψετε μ' ἕνα σφουγγαράκι βρεγμένο μὲ τερεβενθίνη. Μπορεῖτε ἐπίσης νὰ τοὺς ξαναδώσετε τὴν παληά τους ὄψι ἂν τρίψετε τὰ ἐπιχρυσωμένα κάδρα μ' ἕνα κομματάκι φανέλλας, βουτηγμένο σὲ ἀσπράδι αὐγοῦ.

— Πολλὲς νοικοκυρὲς παραπονοῦνται ὅτι τὰ λουλούδια ποὺ τοὺς προσφέρουν μαραίνονται λίγες ὧρες ἀφοῦ τὰ βάλουν στὸ ἀνθοδοχεῖο. Αὐτὸ ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι τὰ ἔβαλαν μέσα σὲ πολὺ ψυχρὸ νερό, ἢ στὸ ὅτι ἐτοποθέτησαν τὰ λουλούδια μέσα σὲ μετάλλινο ἢ γυάλινο βάζο. Τὰ πήλινα καὶ τὰ πορσελάνινα, εἶνε πολὺ καταλληλότερα γιὰ τὴ διατήρησι τῆς δροσιᾶς τῶν λουλουδιῶν, τὴν ὁποία μποροῦμε νὰ παρατείνωμε 1) ἀλλάζοντάς τους νερὸ δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα καὶ 2) ἂν κόβουμε κάθε πρωῒ λιγάκι τὰ κοτσάνια τῶν λουλουδιῶν αὐτῶν.

— Οἱ γάμπες μερικῶν χορευτριῶν παρουσιάζουν τὸ ἀντιαισθητικὸ θέαμα νὰ φαίνωνται πολὺ οἱ μῦς τῶν κνημῶν τους. Τὸ ὅτι αὐτὸ δὲν παρατηρεῖται σὲ ὅλες τὶς χορεύτριες σημαίνει πὼς οἱ ἄλλες καταβάλλουν μιὰ σχετικὴ φροντίδα γιὰ νὰ τὸ ἀποφύγουν. Ἡ μέριμνά τους ἔγκειται στὸ νὰ κάμνουν μασσὰζ καὶ νὰ πηδοῦν σκοινάκι. Πηδοῦν ἀργά, ἐλαφρὰ καὶ κατὰ προτίμησιν στὶς μύτες τῶν ποδιῶν τους. Αὐτὴ ἡ ἄσκησις εἶνε πολὺ ὠφέλιμη καὶ γιὰ τὸ στῆθος, τὸ ὁποῖον ἐμποδίζει νὰ γίνη πλαδαρό, ἂν ἀρχίζη νὰ ἔχη αὐτὴν τὴν τάσι.

Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς Ἀθηνῶν

ΤΟ ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΩΝ ΕΚΠΟΜΠΩΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ - 6 ΔΕΚΕΜΒΡ.

Κυριακή

30 Νοεμβρίου :

Πρωινὴ ἐκπομπή

06.45 Πρωινὴ μουσική

07.00 Ταξιδιωτικὲς ἐντυπώσεις Ἑλλήνων καὶ ξένων συγγραφέων μὲ τοπικὰ ἤθη καὶ ἔθιμα

07.10 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)

07.15 Α΄ δελτίον εἰδήσεων

07.30 Ὁ Σταθμὸς καὶ οἱ ἀκροαταί του. (Ἡ γνώμη τῶν ἀκροατῶν μας. Ἀπαντήσεις σὲ γράμματα καὶ τηλεφωνήματα).

07.40 Παληὰ Μουσική

Γιόχαν Κρίστιαν Μπὰχ (1735—1782) : Συμφωνία σὲ ρὲ μεῖζ. (Ἀλλέγκρο ἀσσάϊ. Ἀντάντε, Πρέστο). Ἡ Κρατικὴ Ὀρχήστρα τοῦ Βερολίνου. Διευθ. ὁ Βάλτερ Γκμάϊντλ).

Γιόχαν Σεμπάστιαν Μπάχ : «Σ' ἐπικαλοῦμαι Κύριε». Ἡ Συμφωνικὴ τῆς Φιλαδελφείας. Διευθυντὴς ὁ Λεοπόλδος Στοκόφσκυ.

08.00 Θρησκευτικὸ 10λεπτο

08.10 Μετάδοσις τῆς θείας Λειτουργίας ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγ. Βασιλείου (Πολυγώνου)

Μεσημβρινὴ ἐκπομπή

11.00 Μετάδοσις τῆς συμφωνικῆς Συναυλίας τῆς Ὀρχήστρας τοῦ Σταθμοῦ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Κου Θ. Βαβαγιάννη. Σολὶστ ἡ Κα Καίτη Ἀναστασάκη—Πρωτοπαπᾶ ἅρπα.

Καρυωτάκη : «Μικρὴ Συμφωνία γιὰ ὀρχήστρα ἐγχόρδων (Ἀλλέγκρο, Ντετσίζο, Λαργκαμέντε, Ἀλλέγκρο βιβάτσε, Ροντίνο).

Μουσσόργκσκυ : «Χοβάνστσινα» εἰσαγωγή

Πιερνέ : Κοντσερτίνο γιὰ ἅρπα καὶ ὀρχήστρα.

Μπράμς : Συμφωνία ἀρ. 3 σὲ φὰ μεῖζ. ἔργο 90 (Ἀλλέγκρο κὸν μπρίο, Ἀντάντε, Πόκο ἀλλεγκρέττο, Ἀλλέγκρο).

(Κατὰ τὸ διάλειμμα μετάδοσις καλλιτεχν. ὁμιλίας).

13.00 Τὰ ἑλληνικὰ νειάτα στὸν στίβο

13.10 Ὁδηγίαι διὰ τοὺς ναυτιλλομένους

13.15 Κινηματογραφικὸ ρεπορτάζ

13.30 Ἡ ὀρχήστρα Κορολόγου. Τραγοῦδι ὁ Μαρούδας καὶ τὸ Τρίο Μέλλοντυ.

«Ρυθμὸς τῆς Ζούγκλας» φὸξ τρὸτ (Κλίντων).

«Θὰ καθόμουνα πλάϊ σου». ταγκὸ (Σουγιούλ).

«Κλεῖσε τοῦ ἀμπαζοὺρ τὸ φῶς» φὸξ τρὸτ (Κορολόγου).

«Καΐκι» σλόου φὸξ (Ρουχωτᾶ).

«Μὴ φύγης» ταγκὸ (Κορολόγου).

«Ἔλα νὰ παντρευτοῦμε». ρούμπα (Ἰακωβίδη)

«Ποιὸ εἶνε τὸ ὄνομά της», σλόου (Τρενέ).

«Ἐρυθρόδερμοι» φὸξ (Τζάκομπ).

14.00 Τὸ λογοτεχνικὸ τέταρτον τοῦ κ. Στράτη Μυριβήλη

14.15 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων

14.25 Ἡ ἑβδομὰς τοῦ ἑλληνικοῦ βιβλίου

14.30 Ἐλαφρὸ πρόγραμμα

«Τρεῖς καμπαλλιέρος» (Ἐσπερόν, Κορταθάρ).

«Θὰ μοῦ περάση» (Ἀλέρτ)

«Κατὰ τύχην στὰ ὄνειρα», ἐπιλογὴ (Νοβέλλο).

«Τὴ μέρα ποὺ γεννήθηκα» (Μοστάθο).

Μιὰ ρούμπα τοῦ Λεκουόνα.

«Μιὰ ὁλογάλανη γωνιά» (Μοννό, Πιάφ).

«Πίσω ἀπὸ τὸν γαλάζιο ὁρίζοντα» (Ρόμπιν Χάρλινγκ)

«Μαγεμένη καρδιά» ταγκὸ (Κανάρο).

(Κατὰ τὴν διάρκειαν μετάδοσις θεατρικῶν νέων)

15.00 Τέλος τοῦ μεσημβρινοῦ προγράμματος

Ἑσπερινὴ ἐκπομπή

16.00 Ἐλαφρὰ ἑλλην. τραγούδια

16.30 Ὥρα σπουδαστῶν

16.45 Γαλλικὴ ἐκπομπή

Συμφωνικὴ μουσική

17.15 Ἐθνικοὶ ἑλλην. χοροί

17.30 Ἡ ὀρχήστρα τοῦ Σταθμοῦ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Βάλτερ Πφέφφερ.

18.00 Ἡ ὥρα τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν

18.10 Ἡ ὥρα τῶν ἀκροατῶν

18.30 Εἰδικὴ ἐκπομπὴ διὰ τοὺς Ἕλληνας τοῦ Ἐξωτερικοῦ

18.45 Ποντιακὰ τραγούδια ἀπὸ τὸν ὅμιλο Χρίστου Μπαϊρακτάρη

«Χοντρὰ Χαψιὰ εὔγευσαν Σουρμένων».

«Μητερίτσα μου γλυκειά», χορὸς γοργός.

«Αἴ φώνα-φώνα».

Ποντιακὰ δίστιχα.

19.00 Ἐκπομπὴ τῶν Ἐνόπλων μας Δυνάμεων.

19.20 Ἐμβατήρια

19.30 Ὁδηγίαι διὰ τοὺς ναυτιλλομένους

19.35 Ἐκλεκτοὶ Δίσκοι

Ρίμσκυ Κόρσακωφ: «Σεχεραζάτ». Συμφωνικὸ ποίημα, ἔργο 35 (Λάργκο ἐ μαεστόζο, Ἀλλέγκρο νὸν τρόππο, Λέντο-Ἀνταντίνο, Ἀλλέγκρο μόλτο, Ἀνταντίνο κουάζι ἀλλεγκρέττο Ἀλλέγκρο μόλτο-βίβο σπιριτόζο, Ἀλλέγκρο νὸν τρόππο μαεστόζο Ἀλλὰ μπρέβε). Ἡ Φιλαρμονικὴ τοῦ Λονδίνου. Διευθ. ὁ Ἄνταλ Ντοράττι.

20.15 Ἐσωτερικὴ ἀνασκόπησις τῶν πολιτικῶν γεγονότων

20.25 Ἀνακοινώσεις τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ

20.30 Ραδιοφωνικὴ σκηνή

21.00 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων

21.15 Ἡ ὥρα τῆς Βορείου Ἑλλάδος

21.30 Ἀναμετάδοσις ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ τῆς εἰδικῆς ἐκπομπῆς εἰς τὴν ἑλληνικήν

21.45 Μουσικὴ χοροῦ

22.30 Μουσικὴ μπαλλέττου

«Νύχτες στὸ μπαλλέττο» (ἐπιλογὴ ἀπὸ μουσικὴ τῶν συνθετῶν Σοῦμαν, Σοπέν, Τσαϊκόφσκυ, Ροσσίνι, Ρεσπίγκι, Γ. Στράους, Σκαρλάττι, Ντελίμπ, Βέμπερ, Μποροντίν, Στραβίνσκυ, Ντὲ Φάλλια, Ρίμσκυ Κόρσακωφ καὶ Μπιζέ). Συμφωνικὴ ὀρχήστρα. Διευθ. ὁ Βάλτερ Γκαΐρ.

23.00 Δελτίον εἰδήσεων

23.15 Ἐλαφρὰ μουσική

Γοητευτικὸς ρυθμὸς (Γκέρσουϊν)

«Γέρω ποταμὲ» (Χάμερσταϊν, Κέρν).

«Τὸ τραγοῦδι τοῦ ἔλατου» (Μέγιερλ).

«Ἀφρόντιστη ἔκστασις», ἐπιλογὴ (Νοβέλλο, διασκ. Πρέντις).

«Λιμάνια» (Μαρὲζ Μοννό).

«Καπνὸς σκιάζει τὰ μάτια σου» (Κέρν).

«Νύχτα καὶ μέρα» (Πόρτερ)

23.45 Μουσικὴ χοροῦ

00.30 Τέλος τῆς ἐκπομπῆς

Ὁ ὅμιλος ΑΛΕΚΟΥ ΚΑΡΑΒΙΤΗ στὰ κρητικὰ τραγούδια τὴν Παρασκευὴ (ὥρα 18.40). Ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά : Χαρ. Βεργίτσης, Γεωρ. Ψιστάκης, Αλ. Καραβίτης καὶ Δημ. Βοσκάκης.

Δευτέρα

1 Δεκεμβρίου

Πρωινὴ ἐκπομπή

06.45 Πρωινὴ μουσική

07.00 Ὑγιεινὴ γυμναστική

07.10 Ἐμβατήρια

7.15 Α΄ Δελτίον εἰδήσεων. Δελτίον Ἀγορανομίας

7.30 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)

07.35 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων

07.40 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)

07.45 Τὸ καθημερινό μας πρωινὸ ξεκίνημα. Ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὴν ζωὴν καὶ τὴν ὑγείαν μας.

07.55 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)

08.15 Καθημερινὴ ἑλληνικὴ ζωή. — Ἐπιθεώρησις τοῦ πρωινοῦ Ἀθηναϊκοῦ Τύπου

08.25 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)

08.30 Τὸ ἱστορικὸ χρονικὸν τῆς ἡμέρας (Ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν)

08.40 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)

09.00 Τέλος τῆς πρωινῆς ἐκπομπῆς

Μεσημβρινὴ ἐκπομπή

12.00 Ἐλαφρὰ μουσικὴ (δ)

12.20 Σχολικὴ ὥρα

12.30 Ἐλαφρὰ μουσικὴ (συνέχεια)

12.45 Ὥρα ἀσθενῶν

13.00 Β΄ δελτίον εἰδήσεων

13.10 Ὁδηγίαι διὰ τοὺς ναυτιλλομένους

13.15 Ἡ ὀρχήστρα Φρέντ Χάρτλεϋ

13.30 Ἀναμετάδοσις ἐκ Παρισίων τῆς ἐκπομπῆς εἰς τὴν Ἑλληνικήν

13.45 Μουσικὲς σελίδες

Βιβάλντι—Μπάχ : Κοντσέρτο γιὰ 4 πιάνα καὶ ὀρχήστρα σὲ λὰ μεῖζ. Σολὶστ οἱ : Μπέρτραμ, Αἴστερ, Κρόϋτσερ καὶ Ὅσμπορν μὲ τὴν Φιλαρμονικὴ τοῦ Βερολίνου. Διευθ. ὁ Χάϊντς Οὔνγκερ.

Βιβάλντι : Τὸ β' μέρος ἀπὸ τὸ κοντσέρτο σὲ σὶ ἐλασ. γιὰ 4 βιολιὰ τσέμπαλο καὶ ὀρχήστρα. Σολίστ οἱ βιολισταὶ Μπέργκ, Φρένκελ, Χάνκε καὶ Τότενμπεργκ. Τσέμπαλο ὁ Βέρτχαϊμ μὲ τὴ Φιλαρμονικὴ τοῦ Βερολίνου. Διευθ. ὁ Χάνς Οὔνγκερ.

Βόλφ : «Ἰταλικὴ Σερενάτα» ἐπεξεργασία τοῦ Ρέγκερ. Ἡ Φιλαρμονικὴ τῆς Πράγας. Διευθ. ὁ Γιόζεφ Κάϊλμπερτ.

Ἀλμπένιθ : «Γιορτὴ στὴ Σεβίλλη» (διασκ. Στοκόφσκυ). Ἡ Συμφωνικὴ τῆς Φιλαδελφείας. Διευθ. ὁ Λεοπ. Στοκόφσκυ.

14.15 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων

14.30 Γ΄ δελτίον εἰδήσεων

14.45 Ἐλαφρὸ πρόγραμμα

«Ἕνα φιλὶ μέσα στὴ νύχτα» (Ντὲ Κάρολις).

Ρομάντσα ἀπὸ τὴ Σουΐτα τῆς Ἀνοίξεως (Ε. Κόουτς).

«Δὲν μποροῦμε νὰ εἴμαστε φίλοι» (Σουΐφτ, Τζέϊμς).

«Κάτω, κάτω, κάτω» (Ρέντμαν).

15.00 Τέλος τοῦ μεσημβρινοῦ προγράμματος

Ἑσπερινὴ ἐκπομπή

16.00 Ἀνακοινώσεις. — Ἡ ὥρα τῶν ναυτιλλομένων

16'15 Σχολικὴ ὥρα

16.30 Μουσικὰ πορτραῖτα

Βέρντι

Ἐπιλογὴ ἀπὸ τὸν «Ριγκολέττο». Ἡ ὀρχήστρα τοῦ Πὼλ Γκόντουϊν.

Ἐπιλογὴ ἀπὸ τὴν «Τραβιάτα». Ἡ ὀρχήστρα τῆς Γερμανικῆς Ὄπερας τοῦ Βερολίνου. Διευθ. ὁ Βάλτερ Λοῦτσε.

Ἐπιλογὴ ἀπὸ τὶς ὄπερες «Χορὸς μετημφιεσμένων», «Ἀΐντα», «Δύναμις τοῦ Πεπρωμένου» καὶ «Ὀθέλλος». Ἡ Φιλαρμονικὴ τοῦ Βερολίνου. Διευθ. ὁ Ἔριχ Ὄρτμαν.

16.45 Γαλλικὴ ἐκπομπή

Πορτραῖτο τοῦ καλλιτέχνου Ζὰν Ντεμπονκούρ.

17.00 Ἀποσπάσματα ἀπὸ φωνοταινίες

17.30 Ἡ ἐκπομπὴ τῶν Ἐνόπλων μας Δυνάμεων

17.50 Ἐμβατήρια

18.00 Μουσικὴ δωματίου

Φράνκ : Σονάτα γιὰ πιάνο καὶ βιολὶ σὲ λὰ μεῖζ. (Ἀλλεγκρέττο, μπὲν μοντεράτο, Ἀλλέγκρο, Ρετσιτατίβο Φαντάζια, Ἀλλέγκρο πόκο μόσσο). Ὁ πιανίστας Ἀλφρ. Κορτὼ καὶ ὁ βιολιστὴς Ζὰκ Τιμπώ

18.30 Ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὴν ἑλληνικὴ ὕπαιθρο

18.40 Δημοτικὰ τραγούδια ἀπὸ τὸν ὅμιλο Γεωργίου Σκανδαρᾶ

«Βρύση μου μαλαματένια».

«Ὁ Γιάννος» ἐπιτραπέζιο.

«Ἡ Βλάχα» στὰ τρία.

«Στὰ Σάλωνα» τσάμικο.

19.00 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Βουλγαρίαν (εἰς τὴν Βουλγαρικήν)

19.10 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Βουλγαρίαν (εἰς τὴν Γαλλικήν)

19.15 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Γιουγκοσλαυΐαν (εἰς τὴν Σερβικήν)

19.25 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Γιουγκοσλαυΐαν (εἰς τὴν Γαλλικήν)

19.30 Ὁδηγίαι διὰ τοὺς ναυτιλλομένους

19.35 Μουσικὴ ἀπὸ ὀπερέττες

Γ. Στράους : «Μιὰ νύχτα στὴ Βενετία» ἐπιλογή. Ἡ ὀρχήστρα Μάρεκ Βέμπερ.

Ρόμπεργκ : «Τὸ τραγοῦδι τῆς ἐρήμου» ἐπιλογή. Ἡ ὀρχήστρα τοῦ Σαβόϋ Ὀτέλ.

Λέχαρ : «Βίλια, βίλια», ἀπὸ τὴν «Εὔθυμη χήρα». Ἡ ὑψίφωνος Ράουτα Βάαρα μὲ τὴν ὀρχήστρα τῆς Γερμαν. Ὄπερας τοῦ Βερολίνου. Διευθ. ὁ Πέτερ Κρώϋντερ.

Φρίμλ : «Ὁ ἀλήτης Βασιλιᾶς» Χαβανέζικη ὀρχήστρα τοῦ Σαβόϋ Ὀτέλ.

Σουππὲ : Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν ὀπερέττα «Βοκκάκιος». Ἡ ὑψίφωνος Σβάρτσκοπφ, ὁ τενόρος Γκλάβιτς καὶ χορωδία μὲ τὴν ὀρχήστρα τῆς Γερμαν. Ὄπερας τοῦ Βερολίνου.

Μπάγιερ : «Ἡ μάγισσα Κούκλα», ἐπιλογή. Ἡ ὀρχήστρα τῆς Γερμαν. Ὄπερας τοῦ Βερολίνου. Διευθ. ὁ Β. Λοῦτσε.

20.15 Δ΄ δελτίον εἰδήσεων. Ἐξωτερικὴ ἀνασκόπησις

20.35 Ρεσιτὰλ τοῦ βαρυτόνου Κων. Ἐγκολφοπούλου

Βάγκνερ: Ἄρια ἀπ' τὸ μουσικόδραμα «Ταγχώϋζερ».

Βέρντι : Ἄρια ἀπ' τὸν «Ριγολέττο».

Βέρντι: Ἄρια ἀπ' τὸν «Ἐρνάνη».

Καλομοίρη : «Οἱ δυὸ διαλαλητάδες».

Σκλάβου : «Ἀητός».

Βαλτετσιώτη: «Ὁ Λύγκος»

21.00 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων

21.15 Ἡ ὥρα τῆς Βορείου Ἑλλάδος

21.30 Ἀναμετάδοσις ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ τῆς εἰδικῆς ἐκπομπῆς εἰς τὴν ἑλληνικήν

21.45 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων

22.00 Καντάδες ἀπὸ τὴ χορωδία τοῦ κ. Ν. Τσιλίφη

22.30 Ἐλαφρὰ μουσική

«Φαντασία ἀπὸ ρούμπες»

Ἐπιλογὴ ἀπὸ ἀργὰ βάλς.

«Ἡ προσευχή μου», φὸξ τρὸτ (Κένεντυ, Μπουλανζέ)

«Ἦρθε ἡ ἀγάπη» (Γκέρσουϊν, διασκ. Μελαχρινοῦ).

«Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ δώσω τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἀγάπη» φὸξ τρότ (Φῆλνες, Μὰκ Χιού).

«Γλυκόπικρο», ἐπιλογὴ (Κάουαρντ).

«Συμφωνία» (Ἄλστοουν)

«Ἀγαπημένε ξαναγύρνα σὲ μένα» (Ρόμπεργκ)

23.30 Ε΄ δελτίον εἰδήσεων

23.15 Γαλλικὰ τραγούδια

«Ἕνας νέος τραγουδοῦσε» (Πόλλ Ἀσσό). Ἡ Ἐντὶτ Πιάφ.

«Ἡ θάλασσα». Μουσικὴ στίχοι καὶ ἐκτέλεσις Σὰρλ Τρενέ.

«Πίστεψέ με» (Ὑβαὶν Λυσέ). Ἡ Λὺς Γκωτύ.

«Αὐτὸ εἶνε τὰ τραγοῦδι τῶν ἀκκορντεόν» (Λεντρύ). Ὁ Ζ. Γκεταρύ.

«Παρίσι—Μεσόγειος» (Ἀσσό). Ἡ Ἐντὶτ Πιάφ.

23.30 Νυκτερινὴ μουσική

24.00 Εἰδήσεις σὲ ρυθμὸ ὑπαγορεύσεως

00.30 Τέλος τῆς ἐκπομπῆς

Τρίτη

2 Δεκεμβρίου :

Πρωινὴ ἐκπομπή

06.45 Πρωινὴ μουσική

07.00 Ὑγιεινὴ γυμναστική

07.10 Ἐμβατήρια

7.15 Α΄ Δελτίον εἰδήσεων. Δελτίον Ἀγορανομίας

7.30 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)

07.35 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων

07.40 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)

07.45 Τὸ καθημερινό μας πρωινὸ ξεκίνημα. Ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὴν ζωὴν καὶ τὴν ὑγείαν μας.

07.55 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)

08.15 Καθημερινὴ ἑλληνικὴ ζωή. — Ἐπιθεώρησις τοῦ πρωινοῦ Τύπου

08.25 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)

08.30 Τὸ ἱστορικὸν χρονικὸν τῆς ἡμέρας (Ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν)

08.40 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)

08.45 Μετεωρολογικὸν δελτίον.— Οἱ ὡραιότερες ἱστορικὲς καὶ φιλολογικὲς σελίδες

09.00 Τέλος τῆς πρωινῆς ἐκπομπῆς

Μεσημβρινὴ ἐκπομπή

12.00 Ἐλαφρὰ μουσικὴ (δ)

12.30 Ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὸν Ἕλληνα ἐργάτην

12.40 Ἔργα τοῦ Σοῦμαν γιὰ πιάνο.

«Τὸ βράδυ» ἀπὸ τὶς «Φαντασίες». Ὁ Κὰρλ Ντέσλαϊτ.

«Παιδικὲς σκηνές», ἔργο 15. Ὁ Τζῶννυ Ὠμπέρ.

13.00 Β΄ δελτίον εἰδήσεων

13.10 Ὁδηγίαι διὰ τοὺς ναυτιλλομένους

13.15 Ἐλαφρὰ ἑλλην. τραγούδια

13.30 Ἀναμετάδοσις ἐκ Παρισίων τῆς ἐκπομπῆς εἰς τὴν Ἑλληνικήν

13.45 Ἡ ὀρχήστρα Σιλβέστερ

14.00 Περίπατοι ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα

14.10 Μουσικὸν διάλειμμα

14.15 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων

14.30 Γ΄ δελτίον εἰδήσεων

14.45 Δίσκοι κατ' ἐκλογὴν ἀκροατῶν

15.00 Τέλος τοῦ μεσημβρινοῦ προγράμματος

Ἑσπερινὴ ἐκπομπή

16.00 Ἀνακοινώσεις

16.15 Διὰ τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος (Ἡ μεταπολεμικὴ ἑλληνικὴ γενεά)

16.30 Μουσικὰ πορτραῖτα

Οἱ Ἄντριους Σίστερς

16.45 Γαλλικὴ ἐκπομπή

Κινηματογραφικὸ χρονικό. «Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ στρογγυλὸ καπέλλο».

17.00 Ποικίλη μουσική

Σοῦμπερτ : Ἐπιλογὴ ἀπὸ μελωδίες του. Ἡ ὀρχήστρα τῆς Γερμανικῆς ὄπερας τοῦ Βερολίνου. Διευθυντὴς ὁ Νόρμπερτ Σοῦλτσε.

Τσαϊκόφσκυ : «Καντσονέττα» ἀπὸ τὸ κοντσέρτο γιὰ βιολὶ καὶ ὀρχήστρα, ἔργο 35. Ὁ βιολιστὴς Μπρονισλὰβ Χούμπερμαν.

Λίστ : «Στὸ χεῖλος μιᾶς πηγῆς». Ὁ πιανίστας Ἀλέξανδρος Μπορόβσκυ.

Ντβόρζακ : «Σκέρτσο καπριτσιόζο», ἔργο 66. Ἡ ὀρχήστρα τῆς Μιννεαπόλεως. Διευθυντὴς ὁ Εὐγένιος Ὄρμαντυ.

Μπάς : «Σανσονέττ». Ὁ βιολιστὴς Φρὶτς Κράϊσλερ.

Γιοῦγκεν : «Χορὸς τῆς Βαλλώνης» ἀρ. 2. Ἡ Συμφωνικὴ

Ἡ ΚΡΕΜΑ ΠΕΝΙΚΙΛΛΙΝΗΣ

διὰ τὴν ὑγιεινὴν καὶ θεραπείαν τῆς ἐπιδερμίδος τοῦ προσώπου :

ΠΡΟΪΟΝ ΣΥΣΚΕΥΑΣΙΑΣ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ
Ι. ΒΑΓΕΝΑ
Λυκούργου 7

Χρησιμοποιήσατε ἀντὶ πάσης ἄλλης κρέμας διὰ τὸ ντεμακιγιὰζ κάθε βράδυ τὴν ἀλοιφὴν Πενικιλλίνης. Θὰ ἔχετε καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα.

Ἀπαλλάσσει τοὺς πόρους τῆς ἐπιδερμίδος ἀπὸ κάθε μολυσματικὴν ἑστίαν.

Η ΚΡΕΜΑ ΠΕΝΙΚΙΛΛΙΝΗΣ παρασκευάζεται ἀπὸ στοιχεῖα γνωστὰ καὶ ἀπαραίτητα διὰ τὴν καλὴν συντήρησιν τῆς ἐπιδερμίδος : EUCAIRINE—LANOLINE κλπ.

Θεραπεύει τὴν ἀκμὴν τὰ μπουτὸν καὶ παντὸς εἴδους μολυσματικὰς καταστάσεις.

Γνήσια συσκευασία
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Ι. ΒΑΓΕΝΑ

Κυρία μου

Δὲν ἀρκεῖ μόνον νὰ ἔχετε καλὸ δέρμα, πρέπει νὰ φροντίζετε νὰ τὸ προφυλάσσετε.

Μιὰ καλὴ κρέμα μὲ ἁγνὰ ὑλικά, δίνει πάντα καλὸ ἀποτέλεσμα.

Τὰ ὑλικὰ αὐτά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα παρασκευάζεται καὶ ἡ κρέμα MIREILLE εἶνε:

1ον) Huile d'amande douces
2ον) Lanoline anydre
3ον) Cire blanche
4ον) Blanc de baleine
5ον) Es de roses

Ζητῆτε πάντοτε τὴν
ΚΡΕΜΑ ΝΤΕΜΑΚΙΓΙΑΖ
MIREILLE
τοῦ Φαρμακείου
ΓΕΡ. ΓΕΡΟΛΥΜΑΤΟΥ
(Γιὰν Συάτς (Βουκουρεστίου) 2

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ: ΕΚΠΟΜΠΑΙ 30 ΝΟΕΜ.-6 ΔΕΚΕΜ.

ὀρχήστρα τῆς Βελγικῆς Ραδιοφωνίας. Διευθυντὴς ὁ Φράντς Ἀντρέ.
17.30 Ὁμιλία
17.40 Διάφορα τραγούδια
«Ἡ ζωὴ δὲν ἀξίζει χωρὶς μουσική» (Χάρτλεϋ).
«Δὲν βρέχει ποτὲ μὰ κάνει κατακλυσμὸ» (Γκόρντον, Ρέβελ).
«Ἔγινε μὲ τὸν πιὸ ἁπλὸ τρόπο» βάλς (Σινιαβίν).
«Ἀμάδο μίο» — ἀργὸ φὸξ (Ρόμπερτ, Φίσσερ).
«Ἀγαπημένε πές μου σ' ἀγαπῶ» (Μπύς).
«Δέκα καρφίτσες στὸν οὐρανὸ» (Μὰκ Κάρδυ Ἔϊτζερ).
18.00 Νοτιοαφρικανικὴ ἐκπομπή
18.15 Δίσκοι στὴν τύχη
19.00 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Βουλγαρίαν (εἰς τὴν Βουλγαρικήν)
19.10 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Βουλγαρίαν (εἰς τὴν Γαλλικήν)
19.15 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Γιουγκοσλαυΐαν (εἰς τὴν Σερβικήν)
19.25 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Γιουγκοσλαυΐαν (εἰς τὴν Γαλλικήν)
19.30 Ὁδηγίαι διὰ τοὺς ναυτιλλομένους.
19.35 Ἔργα γιὰ συμφωνικὴ τζάζ
«Κουβανέζικη εἰσαγωγὴ» (Γκέρσουϊν). Ἡ ὀρχήστρα τοῦ Πὼλ Οὐάϊτμαν.
«Γαλάζια ραψῳδία» (Γκέρσουϊν). Ἡ ὀρχήστρα περιπάτου τῆς Βοστώνης. Διευθυντὴς ὁ Ἄρθουρ Φήντλερ.

20.15 Δ΄ δελτίον εἰδήσεων
20.30 Ἐλαφρὰ ἑλλην. τραγούδια
21.00 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
21.15 Ἡ ὥρα τῆς Βορείου Ἑλλάδος
21.30 Ἀναμετάδοσις ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ τῆς εἰδικῆς ἐκπομπῆς εἰς τὴν ἑλληνικήν
21.45 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
22.00 Μελοδραματικὴ ἐκπομπή.
Ἀποσπάσματα ἀπὸ τὴν ὄπερα τοῦ Πουτσίνι «Μποέμ». Συμπράττουν: Αἱ ὑψίφωνοι κυρίαι Μαίρη Κουράκου καὶ Ἀλίκη Ζωγράφου καὶ οἱ κύριοι Λάμπρος Μαυράκης τενόρος, Δημ. Εὐστρατίου βαρύτονος καὶ Γ. Μουλᾶς βαθύφωνος μὲ τὴν Συμφωνικὴν ὀρχήστραν τοῦ Σταθμοῦ. Διευθυντὴς ὁ κ. Τότης Καραλίβανος.
23.00 Ε΄ δελτίον εἰδήσεων
23.15 Μουσικὴ χοροῦ
24.00 Εἰδήσεις σὲ ρυθμὸ ὑπαγορεύσεως
00.30 Τέλος τῆς ἐκπομπῆς

Τετάρτη

3 Δεκεμβρίου:

Πρωινὴ ἐκπομπή

06.45 Πρωινὴ μουσική
07.00 Ὑγιεινὴ γυμναστική
07.10 Ἐμβατήρια
07.15 Α΄ δελτίον εἰδήσεων Δελτίον Ἀγορανομικῆς
07.30 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)
07.35 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
07.40 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)
07.45 Τὸ καθημερινό μας πρωινὸ ξεκίνημα. Ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὴν ζωὴν καὶ τὴν ὑγείαν μας.
07.55 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)
08.15 Καθημερινὴ ἑλληνικὴ ζωή. — Ἐπιθεώρησις τοῦ πρωινοῦ Ἀθηναϊκοῦ Τύπου
08.25 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)
08.30 Τὸ ἱστορικὸν χρονικὸ τῆς ἡμέρας (Ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν)
08.40 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)
08.45 Μετεωρολογικὸν δελτίον.— Ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὸ Σπίτι καὶ τὴν Ἑλληνίδα
09.00 Τέλος τῆς πρωινῆς ἐκπομπῆς

Μεσημβρινὴ ἐκπομπή

12.00 Ἐλαφρὰ μουσική (δ)
12.20 Σχολικὴ ὥρα
12.30 Ἐλαφρὰ μουσικὴ (συνέχεια)
12.45 Ἡ ὥρα τῶν ἀσθενῶν
13.00 Β΄ δελτίον εἰδήσεων
13.10 Ὁδηγίαι διὰ τοὺς ναυτιλλομένους
13.15 Μουσικὴ γιὰ κινηματογραφικὸ ὄργανο
13.30 Ἀναμετάδοσις ἐκ Παρισίων τῆς ἐκπομπῆς εἰς τὴν Ἑλληνικήν
13.45 Ἡ ὀρχήστρα Μωράκη Τραγουδεῖ ἡ Λώρα Ἑσπερινοῦ
Ἐπιτυχίες ἀπὸ τὴν ὀρχήστρα
«Τῆς φαντασίας τὸ καράβι» (Χαιροπούλου).
«Ἔλα πάλι» (Καστριώτη).
«Μ' ἀγαπᾶ δὲ μ' ἀγαπᾶ» (Ριτσιάρδη).
«Πάντα σὲ βλέπω στὰ ὄνειρά μου» (Μωράκη).
«Ἂν μ' ἀγαποῦσες» (Μωράκη).
Ἐπιτυχίες ἀπὸ τὴν ὀρχήστρα.
14.15 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
14.30 Γ΄ δελτίον εἰδήσεων
14.45 Ἐλαφρὸ πρόγραμμα
«Φουρτουνιασμένος καιρὸς» (Κάϊλερ, Ἄρλεν).
«Καπνὸς σκιάζει τὰ μάτια σου» (Κέρν).
«Πόσον καιρὸ κρατάει τοῦτο» (Γκέρσουϊν).
«Καλοκαῖρι» (Γκέρσουϊν).
15.00 Τέλος τοῦ μεσημβρινοῦ προγράμματος

Ἑσπερινὴ ἐκπομπή

16.00 Ἀνακοινώσεις. — Ἡ ὥρα φιλοτελιστῶν
16.15 Σχολικὴ ὥρα
16.30 Μουσικὰ πορτραῖτα
Ὁ τενόρος Ρογκατσέφσκυ.
16.45 Γαλλικὴ ἐκπομπή
Παραλλαγὲς σὲ τρεῖς νότες.
17.00 Ἐλαφρὰ μουσική
17.30 Ἐκπομπὴ τῶν Ἐνόπλων μας Δυνάμεων
17.50 Ἐμβατήρια
18.00 Ἔργα Τσαϊκόφσκυ
Εἰσαγωγὴ στὸν «Ἄμλετο», ἔργο 67 β. Ἡ Φιλαρμονικὴ τοῦ Λονδίνου. Διευθυντὴς ὁ Ἀντὰλ Ντοράτι.
«Τραγοῦδι χωρὶς λόγια». Ἡ νέα ὀρχήστρα τοῦ Κουΐνς Χώλλ. Διευθυντὴς ὁ Σὲρ Χένρυ Γούντ.
«Ἡ λίμνη μὲ τοὺς κύκνους», μουσικὴ μπαλλέττου ἔργο 20. (Σκηνή, ὁ χορὸς τοῦ μικροῦ κύκνου, Βάλς, Σκηνή, Οὐγγρικὸς χορὸς Τσάρντας). Ἡ Φιλαρμονικὴ τοῦ Λονδίνου. Διευθυντὴς ὁ Τζὼν Μπαρμπιρόλλι.
18.30 Ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὴν ἑλληνικὴν ὕπαιθρον
18.40 Ἠπειρωτικὰ τραγούδια ἀπὸ τὸν ὅμιλο Ἀθανασίου Γκογκώνη
«Βόρειος Ἤπειρος καϋμένη»
«Κούγω τὸν ἄνεμο κι ἀχάει»
«Τοῦτο τὸ γειά σου Γιαννάκη».
Μοιρολόϊ».
19.00 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Βουλγαρίαν (εἰς τὴν Βουλγαρικήν)
19.10 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Βουλγαρίαν (εἰς τὴν Γαλλικήν)
19.15 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Γιουγκοσλαυΐαν (εἰς τὴν Σερβικήν)
19.25 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Γιουγκοσλαυΐαν (εἰς τὴν Γαλλικήν)
19.30 Ὁδηγίαι διὰ τοὺς ναυτιλλομένους
19.35 Ρεσιτὰλ πιάνου τοῦ κ. Δ. Μαρῆ
Γκλούκ: «Γκαβόττα» (ἐπεξεργασία τοῦ Μπράμς).
Σοῦμπερτ: Σονάτα σὲ λὰ μείζ. ἔργο 120 (Ἀλλέγκρο μοντεράτο, Ἀντάντε, Ἀλλέγκρο).
Σοῦμαν: «Νοβελέττα» σὲ μὶ μείζ. ἔργο 7.
20.15 Τραγούδια ἀπὸ τὸν Ζὼρζ Γκεταρύ
20.15 Δ΄ δελτίον εἰδήσεων
20.30 Ἡ ἀμερικανικὴ ὥρα
Εἰδικὴ ἐκπομπὴ ἀμερικανικῆς μουσικῆς, συνεργασία τῆς Ἀμερικ. Ὑπηρεσίας Πληροφοριῶν.
21.00 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
21.15 Ἡ ὥρα τῆς Βορείου Ἑλλάδος
21.30 Ἀναμετάδοσις ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ τῆς εἰδικῆς ἐκπομπῆς εἰς τὴν ἑλληνικήν
21.45 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
22.00 Δραματικὴ ἐκπομπή.
Ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸν «Ὀθέλλο» τοῦ Σαίξπηρ καὶ μουσικὴ τοῦ Βέρντι κατὰ ραδιοφωνικὴν σκηνοθεσίαν τοῦ κ. Π. Κατσέλλη. Συμπράττουν ὡς ἑρμηνευταὶ τῶν ρόλων ἡ κ. Ἀλέκα Κατσέλλη, ἡ ὑψίφωνος κ. Φανὴ Αἰδαλῆ — Σαπουντζῆ, ὁ κ. Τ. Καροῦσος, ὁ τενόρος κ. Α. Δελένδας κλπ. καὶ ἡ ὀρχήστρα τοῦ Σταθμοῦ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Τ. Καραλίβανου.
23.00 Ε΄ δελτίον εἰδήσεων
23.15 Ἐλαφρὸ ποικίλο πρόγραμμα
«Τὸ τραγοῦδι τοῦ δέντρου» (Μπερνιέ, Σιμόν).
«Κάτω στὴν κοιλάδα», φὸξ-τρὸτ (Λούτερ).
«Στὸ καλὸ» ἀργὸ φὸξ (Λέϊν, Μπέϊκερ).
«Δὲν εἶναι ἀλήθεια γλυκειά;» (Γιέλλεν, Ἔϊτζερ).
«Λουΐζα» (Ρόμπιν).
«Ἐὰν δὲν εἶσαι παρὰ ἕνα ὄνειρο» φὸξ-τρὸτ (Φοῦλτον, Μπόνξ).
«Κοντσέρτο γιὰ κλαρινέττο» (Σῶ).
«Τί ἀπομένει ἀπ' τὴν ἀγάπη μας» (Τρενέ).
«Ὕρα, Ὕρα» (Ντισέπολο).
«Τὸ μπλοὺζ τοῦ Σαὶν - Λουΐς» (Χάντυ).
«Τὸ βαλσάκι μας» (Ρόουζ).
Ἐπιτυχίες μὲ τὸν Κάρολλ Γκίμπονς.
«Ἀμὸρ Ἀμὸρ» (Ρούϊς Σκυλάρ).
«Νανούρισμα».
24.00 Εἰδήσεις σὲ ρυθμὸ ὑπαγορεύσεως
00.30 Τέλος τῆς ἐκπομπῆς

Ἡ δὶς ΡΙΝΑ ΓΑΡΥΦΑΛΑΚΗ, ποὺ δίδει ἐνδιαφέρον ρεσιτὰλ στὸ πρόγραμμα τοῦ Σαββάτου ὥρα 22.00.

Πέμπτη

4 Δεκεμβρίου:

Πρωινὴ ἐκπομπή

06.45 Πρωινὴ μουσική
07.00 Ὑγιεινὴ γυμναστική
07.10 Ἐμβατήρια
7.15 Α΄ Δελτίον εἰδήσεων. Δελτίον Ἀγορανομικῆς.
7.30 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)
07.35 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
07.40 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)
07.45 Τὸ καθημερινό μας πρωινὸ ξεκίνημα. Ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὴν ζωὴν καὶ τὴν ὑγείαν μας.
07.55 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)
08.00 Τὰ ἑλληνικὰ νειάτα στὸν στίβο.
08.10 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)
08.15 Καθημερινὴ ἑλληνικὴ ζωή. — Ἐπιθεώρησις τοῦ πρωινοῦ Ἀθηναϊκοῦ Τύπου
08.25 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)
08.30 Τὸ ἱστορικὸν χρονικὸν τῆς ἡμέρας (ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν)
08.40 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)
08.45 Μετεωρολογικὸν δελτίον.— Οἱ ὡραιότερες ἱστορικὲς καὶ φιλολογικὲς σελίδες
09.00 Τέλος τῆς πρωινῆς ἐκπομπῆς

Μεσημβρινὴ ἐκπομπή

12.00 Ἐλαφρὰ μουσικὴ (δ)
12.30 Περίπατοι ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα
12.40 Παληὲς γνωστὲς μελῳδίες
13.00 Β΄ δελτίον εἰδήσεων
13.10 Ὁδηγίαι διὰ τοὺς ναυτιλλομένους
13.15 Μουσικὴ γιὰ σαξόφωνο
13.30 Ἀναμετάδοσις ἐκ Παρισίων τῆς ἐκπομπῆς εἰς τὴν Ἑλληνικήν
13.45 Εἰσαγωγές
Ροσσίνι: «Γουλιέλμος Τέλλος» (Ἀντάντε Καταινίς, Ἀντάντε ποιμενικό, Ἀλλέγκρο). Ἡ ὀρχήστρα τῆς Βασιλικῆς ὅπερας τοῦ Κόβεντ Γκάρντεν. Διευθυντὴς ὁ Μάλκομ Σάρτζεντ.
Σάλλιβαν: «Κὸξ καὶ Μπόξ». Ἡ ὀρχήστρα θεάτρου τοῦ Β.Β.C. Διευθυντὴς ὁ Στάνφορντ Ρόμπινσον.
14.00 Ἐπίκαιρες ὁμιλία
14.10 Μουσικὸν διάλειμμα
14.30 Γ΄ δελτίον εἰδήσεων
14.45 Δίσκοι κατ' ἐκλογὴν τῶν ἀκροατῶν
15.00 Τέλος τοῦ μεσημβρινοῦ προγράμματος

Ἑσπερινὴ ἐκπομπή

16.00 Ἀνακοινώσεις
16.15 Διὰ τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος (Ἡ μεταπολεμικὴ ἑλληνικὴ γενεά)
16.30 Μουσικὰ πορτραῖτα
Τὸ τρίο Μπέννυ Γκούντμαν.
16.45 Γαλλικὴ ἐκπομπή
Τὸ τέταρτο τῶν νέων.
17.00 Δίσκοι στὴν τύχη

Ὁ συνθέτης κ. ΘΕΟΔ. ΚΑΡΥΩΤΑΚΗΣ, τοῦ ὁποίου ἡ «Μικρὴ Συμφωνία» θὰ ἐκτελεσθῆ ἀπὸ τὴν Κρατικὴ Ὀρχήστρα τὴν Κυριακὴ ὥρα 11 πμ. καὶ θὰ ἀναμεταδοθῆ ἀπὸ τὸν ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ Ἀθηνῶν.

17.30 Ὁμιλία
17.40 Ἐλαφρὰ ἑλλην. τραγούδια
18.00 Βρεταννικὴ ἐκπομπή
18.15 Διάφορα βάλς
18.30 Ἐκπομπὴ διὰ τοὺς Ἕλληνας τοῦ Ἐξωτερικοῦ
18.45 Δημοτικὰ τραγούδια
19.00 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Βουλγαρίαν (εἰς τὴν Βουλγαρικήν)
19.10 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Βουλγαρίαν (εἰς τὴν Γαλλικήν)
19.15 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Γιουγκοσλαυΐαν (εἰς τὴν Σερβικήν)
19.25 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Γιουγκοσλαυΐαν (εἰς τὴν Γαλλικήν)
19.30 Ὁδηγίαι διὰ τοὺς ναυτιλλομένους
19.35 Ἐλαφρὰ μουσική
Μελῳδίες τοῦ Βίκτωρ Χέρμπερτ.
«Τὴ μέρα ποὺ ἦρθες μαζί» (Τζόνσον, Κόσλοου).
«Μάργκαρετ» (Λῶρυ).
«Ὁπουδήποτε» φὸξ — τρὸτ (Κάαν, Στάϋν).
Δύο χοροὶ ἀπὸ τὸ ἔργο «Γαλάζιο πουλὶ» (Ὀ' Νήλ).
«Ταντάιζ ἐμπρομπτύ». Μουσικὴ Σοπὲν σὲ ρυθμὸ μπεγκίν. (Διασκευὴ Γκόουλντ).
«Ἡ προσευχή μου», φὸξ-τρὸτ (Κέννεντυ, Μπουλανζέ).
«Μάργκυ» (Κούραντ, Ρόμπινσον).
«Σημειωματάριο χοροῦ» βάλς (Ζωμπέρ).
«Νυκτερινὸ» τοῦ Σοπὲν σὲ ρυθμὸ μπεγκὶν (διασκευὴ Γκόουλντ).
«Ἄχ, γιατί λὲς ψέμματα» (Λενουάρ).
«Νύχτα καὶ μέρα» (Πόρτερ).
«Ἡ καρδιά μου εἶναι πάντοτε κοντά σου» (Βανταὶρ, Μπουρτέϊρ).
20.15 Δ΄ δελτίον εἰδήσεων
20.30 Ἀνακοινώσεις τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ
20.35 Μουσικὴ ἀπὸ ὀπερέττες
Στόλτς: «Ἀγριοβιολέττες» Ἐπιλογή. Τσιγγάνικη ὀρχήστρα δωματίου. Διευθυντὴς ὁ συνθέτης.
Λέχαρ: «Τσάρεβιτς», ἐπιλογή. Ἡ ὀρχήστρα τοῦ Πὼλ Γκόντουϊν.
Κάλμαν: «Κοντέσσα Μαρίτσα» Ἐπιλογὴ (διασκευὴ Ντόσταλ). Ἡ ὀρχήστρα Μάρεκ Βέμπερ.
21.00 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
21.15 Ἡ ὥρα τῆς Βορείου Ἑλλάδος
21.30 Ἀναμετάδοσις ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ τῆς εἰδικῆς ἐκπομπῆς εἰς τὴν ἑλληνικήν
21.45 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
21.50 Ἐκλεκτοὶ Δίσκοι — Συμφωνικὴ Συναυλία.
Μπετόβεν: Συμφωνία ἀρ. 7 σὲ λὰ μείζ. ἔργο 92 (Πόκο σοστενοῦτο - βιβάτσε, Ἀλλεγκρέττο Πρέστο Ἀλλέγκρο κὸν μπρίο). Ἡ Φιλαρμονικὴ τοῦ Βερολίνου. Διευθ. ὁ Ὤϋγκεν Γιόχουμ.
Μπάχ: Κοντσέρτο γιὰ βιολὶ καὶ ὀρχήστρα, ἀρ. 2 σὲ λὰ μείζ. (Ἀλλέγκρο Ἀντάντε, Ἀλλέγκρο Ἀσσάϊ). Ὁ βιολιστὴς Μπρονισλὰβ Χούμπερμαν καὶ ἡ Φιλαρμονικὴ τῆς Βιέννης. Διευθ. ὁ Ντόρμπρου.
Λίστ: «Τὰ Πρελούδια» Συμφωνικὸ ποίημα. Ἡ Φιλαρμονικὴ τοῦ Βερολίνου. Διευθ. ὁ Χὰνς Κνάππερτσμπους.
23.00 Ε΄ δελτίον εἰδήσεων
23.15 Ἀμερικανικὰ λαϊκὰ τραγούδια
«Τὸ παιδὶ ποὺ κουβαλᾶ νερό» (διασκ. Ρόμπινσον). Ὁ βαθύφωνος Πὼλ Ρόουμπσον.
«Κατέβα Μωϋσῆ» (διασκ. Μπέρλεϋ). Ἡ βαθύφωνος Μάριαν Ἄντερσον.
«Νὰ γιατί γεννήθηκαν οἱ Μαῦροι» (Μπράουν, Χέντερσον) Ὁ Πὼλ Ρόουμπσον.
«Δὲν μπορῶ νὰ μένω μακρυά» (Διασκ. Χέϋες). Ἡ Μάριαν Ἄντερσον.
«Παληοὶ φίλοι στὸ σπίτι» (Διασκευὴ Μπρούς). Ὁ Πὼλ Ρόουμπσον.
23.30 Χορευτικὲς ἐπιτυχίες
24.00 Εἰδήσεις σὲ ρυθμὸ ὑπαγορεύσεως
00.30 Τέλος τῆς ἐκπομπῆς
ματος

Παρασκευή

5 Δεκεμβρίου:

Πρωινὴ ἐκπομπή

06.45 Πρωινὴ μουσική
07.00 Ὑγιεινὴ γυμναστική
07.10 Ἐμβατήρια
7.15 Α΄ Δελτίον εἰδήσεων. Δελτίον Ἀγορανομίας
7.30 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)
07.35 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
07.40 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)
07.45 Τὸ καθημερινό μας πρωινὸ ξεκίνημα. Ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὴν ζωὴν καὶ τὴν ὑγείαν μας.
07.55 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)
08.15 Καθημερινὴ ἑλληνικὴ ζωή. — Ἐπιθεώρησις τοῦ πρωινοῦ Ἀθηναϊκοῦ Τύπου
08.25 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)
08.30 Τὸ ἱστορικὸν χρονικὸν τῆς ἡμέρας (Ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν ἱστορίαν)
08.40 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)
08.45 Μετεωρολογικὸν δελτίον.— Ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὸ Σπίτι καὶ τὴν Ἑλληνίδα
09.00 Τέλος τῆς πρωινῆς ἐκπομπῆς

Μεσημβρινὴ ἐκπομπή

12.00 Ἐλαφρὰ μουσικὴ (δ)
12.20 Σχολικὴ ὥρα
12.30 Ἐλαφρὰ μουσικὴ (συνέχεια)
12.45 Ἡ ὥρα τῶν ἀσθενῶν
13.00 Β΄ δελτίον εἰδήσεων
13.10 Ὁδηγίαι διὰ τοὺς ναυτιλλομένους
13.15 Ἔργα γιὰ βιολὶ
Γκρόολεζ: «Νανούρισμα». Ἡ Ρενὲ Σεμέ.
Χάϋντν: Μενουέττο (διασκ. Μπύρμεστερ). Ἡ ἰδία καλλιτέχνις.
Πολντίνι: «Ἡ κοῦκλα ποὺ χορεύει» (διασκευὴ Κράϊσλερ). Παίζει ἡ ἰδία.
Ντρῖγκο: «Βάλς μπλυὲτ» (διασκευὴ Ἄουερ). Ὁ Γιάσσα Χάϊφετς.
Ντὲ Φάλλια: «Χότα». Ἡ Ρενὲ Σεμέ.
13.30 Ἀναμετάδοσις ἐκ Παρισίων τῆς ἐκπομπῆς εἰς τὴν Ἑλληνικήν
13.45 Ἡ ὀρχήστρα Γαβρηλίδη-Σεϊτανίδη. Τραγουδεῖ ὁ Πάνος Βισβάρδης
«Ρόλεμ», σουΐνγκ (Οὐΐλλιαμς).
«Ἀγάπα με κρυφά» (Σεϊτανίδη).
«Ἀπόψε σὲ θέλω κοντά μου» (Ἰσκωβίδη).
«Ἀπόψε ποὺ βρέχει» (Καστριώτη).
«Λεϊλά» (Ριτσιάρδη)
«Ποτὲ δὲν θὰ στὸ πῶ» (Γιαννίδη).
«Κύττα τὸ πουλάκι», σουΐνγκ (Ντὸν Ρέϊ).
14.15 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
14.30 Γ΄ δελτίον εἰδήσεων
14.45 Ἐλαφρὸ πρόγραμμα
«Κάνοντας ὄνειρα τὴν ἡμέρα» (Οὐώρρεν, Μέσσερ)
«Ὁ ἀφρὸς τοῦ κύματος» Ἐπιλογὴ (Νοβέλλο, διασ. Πρέντις).
«Τὰ μάτια τους» (Πίνκαρντ, Τρέτσυ).
«Παληοὶ φίλοι» (Ρόμπινσον, Χίλλ).
15.00 Τέλος τῆς μεσημβρινῆς ἐκπομπῆς

Ἑσπερινὴ ἐκπομπή

16.00 Ἀνακοινώσεις. — Ἡ ἀνοικοδόμησις τῆς Ἑλλάδος
16.15 Σχολικὴ ὥρα
16.30 Μουσικὰ πορτραῖτα
Ὁ Ἀλέξανδρος Μπορόβσκυ.
Μπάχ: Τοκκάτα σὲ ντὸ μεῖζον γιὰ ὄργανο. Ἐπεξεργασία γιὰ πιάνο ἀπὸ τὸν Μπουζόνι (Εἰσαγωγή. Μαεστόζο, Ἄρια Ρετσιτατίβο. Φοῦγκα).
16.45 Γαλλικὴ ἐκπομπή
Ἐπισκόπησις τῆς γαλλικῆς Ποιήσεως.
17.00 Ἀποσπάσματα ἀπὸ ὄπερες
Τζιορντάνο: «Θεὲ τῆς Δικαιοσύνης» ἀπὸ τὴν «Φεντόρα». Ἡ ὑψίφωνος Μαρία Γέριτσα.
Μπιζέ: «Ὅταν ἡ φλόγα τῆς ἀγάπης» ἀπὸ τὴν «Ὡραία κόρη τοῦ Πέρθ». Ὁ βαθύφωνος Μαρσὲλ Ζουβέ.
Πουτσίνι: «Ἐσὺ ψυχρὸ περήφανο ἄγαλμα» ἀπὸ τὴν «Τουραντώ». Ἡ ὑψίφωνος Ντεννά.
Φλότωβ: «Μοῦ φαίνεται» ἀπὸ τὴν «Μάρθα». Ὁ τενόρος Τίτο Σκίπα.
Γκουνῶ: Ἡ σκηνὴ στὸν κῆπο ἀπὸ τὴν Γ΄ πρᾶξι τοῦ «Φάουστ». Ἡ ὑψίφωνος Μάρθα Νεσπουλοὺς, ὁ τενόρος Ζὼρζ Τίλλ καὶ ὁ βαθύφωνος Φρὲντ Μπορντόν.
17.30 Ἐκπομπὴ τῶν Ἐνόπλων μας Δυνάμεων
17.50 Ἐμβατήρια
18.00 Μουσικὸ μωσαϊκὸ
«Σὲ μιὰ μικρὴ Ἱσπανικὴ πόλι» (Οὐέϊν).
«Ἕνα ἀκόμη αὔριο» (Λεκουόνα).
«Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ προσποιῆσαι» βάλς (Ρόμπεργκ).
«Φίλα με» (Σκυλάρ, Βελάσκεθ).
Ἐπιτυχίες ἀπὸ τὸν πιανίστα Κάρολλ Γκίμπονς.
«Μ' ἕνα τραγοῦδι στὴν καρδιά» (Ρόουτζερς, Χάρτ).
«Τραγουδῶ» (Τρενέ).
«Φίλα με πάλι» (Χέρμπερτ).
Ἐπιλογὴ ἀπὸ μελῳδίες τοῦ Νόελ Κάουαρντ.
18.30 Ὁμιλία
18.40 Κρητικὰ τραγούδια ἀπὸ τὸν ὅμιλο Ἀλέκου Καραβίτη
Πεντοζάλια ρεθυμνιώτικα
Συρτὸς σφακιανός.
Κονδυλιὲς μεραμπελιώτικες
Συρτὸς τῆς αὐγῆς.
19.00 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Βουλγαρίαν (εἰς τὴν Βουλγαρικήν)
19.10 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Βουλγαρίαν (εἰς τὴν Γαλλικήν)
19.15 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Γιουγκοσλαυΐαν (εἰς τὴν Σερβικήν)
19.25 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Γιουγκοσλαυΐαν (εἰς τὴν Γαλλικήν)
19.30 Ὁδηγίαι διὰ τοὺς ναυτιλλομένους
19.35 Μελῳδίες τοῦ Γιόχαν Στράους
20.00 Ἐλαφρὰ τραγούδια
«Ἦταν τόσο εὐγενικὸ ἀπὸ μέρους σου νὰ ἔρθῃς στὸ σπίτι» (Πόρτερ)
«Ρούμι καὶ κόκα - κόλα» (Μπαρόν).
«Ἔτσι πρέπει νὰ εἶναι» (Οὐΐτνεϋ Κράμμερ).
«Ἡ σερενάτα τοῦ Μανχάταν» (Ὄλτερ, Ἄνταμσον).
«Λώρα» (Ράσκιν).
20.15 Δ΄ δελτίον εἰδήσεων
20.30 Βρεταννικὴ ἐκπομπή
Βραδυνὸ κοντσέρτο
21.15 Ἡ ὥρα τῆς Βορείου Ἑλλάδος
21.30 Ἀναμετάδοσις ἐξ Ἀμερικῆς τῆς εἰδικῆς ἐκπομπῆς εἰς τὴν ἑλληνικήν
21.45 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
22.00 Τραγούδια ἀπὸ τὴν Μόλλυ καὶ δίσκοι
22.30 Ἡ ὀρχήστρα Λάϊονελ Χάμπτων
22.45 Παληὲς καντάδες
23.00 Ε΄ δελτίον εἰδήσεων
23.15 Μουσικὴ δωματίου
Μότσαρτ: Πρέστο ἀπὸ τὸ «Ντιβερτιμέντο» ἀρ. 16. Τὸ κουϊντέττο πνευστῶν τοῦ Γκεβάντχαους τῆς Λειψίας.
Σοῦμπερτ: Κουαρτέττο γιὰ ἔγχορδα σὲ ρὲ ἔλασσον. «Ὁ θάνατος καὶ ἡ κόρη» (Ἀλλέγκρο, Παραλλαγὲς Ἀντάντε κὸν μότο, Σκέρτσο ἀλλέγκρο μόλτο, Πρέστο). Τὸ κουαρτέττο ἐγχόρδων Καλβέ.
24.00 Εἰδήσεις σὲ ρυθμὸ ὑπαγορεύσεως
00.30 Τέλος τῆς ἐκπομπῆς

Σάββατον

6 Δεκεμβρίου:

Πρωινὴ ἐκπομπή

06.45 Πρωινὴ μουσική
07.00 Ὑγιεινὴ γυμναστική
07.10 Ἐμβατήρια
7.15 Α΄ Δελτίον εἰδήσεων. Δελτίον Ἀγορανομίας
7.30 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)
07.35 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
07.40 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)
07.45 Τὸ καθημερινό μας πρωινὸ ξεκίνημα. Ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὴν ζωὴν καὶ τὴν ὑγείαν μας.
07.55 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)
08.00 Τὸ 10λεπτο τῶν ἐκδρομέων
08.10 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια
08.15 Καθημερινὴ ἑλληνικὴ ζωή. — Ἐπιθεώρησις τοῦ πρωινοῦ Ἀθηναϊκοῦ Τύπου
08.25 Πρωινὴ μουσικὴ (συνέχεια)
08.30 Τὸ ἱστορικὸν χρονικὸν τῆς ἡμέρας (ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν ἱστορίαν)
08.40 Μετάδοσις τῆς Θείας Λειτουργίας ἀπὸ τὸν Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Νικολάου Πειραιῶς

Μεσημβρινὴ ἐκπομπή

12.00 Ἐλαφρὰ μουσική
12.30 Ὅ,τι ἐνδιαφέρει τὸν Ἕλληνα ἐργάτην
12.40 Ἐλαφρὲς ὀρχῆστρες
13.00 Β΄ δελτίον εἰδήσεων
13.10 Ὁδηγίαι διὰ τοὺς ναυτιλλομένους
13.15 Τραγούδια τοῦ Ἀττίκ
13.30 Ἀναμετάδοσις ἐκ Παρισίων τῆς ἐκπομπῆς εἰς τὴν Ἑλληνικήν
13.45 Δημοτικὰ τραγούδια καὶ χοροί
14.00 Περίπατοι ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα
14.15 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
14.30 Γ΄ δελτίον εἰδήσεων
14.45 Δίσκοι κατ' ἐκλογὴν τῶν ἀκροατῶν
15.00 Τέλος τοῦ μεσημβρινοῦ προγράμματος

Ἑσπερινὴ ἐκπομπή

16.00 Ἀνακοινώσεις
16.15 Διὰ τὰ παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος. (Ἡ μεταπολεμικὴ ἑλληνικὴ γενεά)
16.30 Μουσικὰ πορτραῖτα
Ἄρτυ Σῶ.
16.45 Γαλλικὴ ἐκπομπή
Παρισινὴ ζωή.
17.00 Ἀπογευματινὴ Συναυλία.
Κερουμπίνι: «Ἀνακρέων». Εἰσαγωγή. Ἡ ὀρχήστρα τῆς Κρατικῆς Ὄπερας τοῦ Βερολίνου. Διευθ. ὁ Χέρμπερτ φὸν Καραγιάν.
Μότσαρτ: Κοντσέρτο γιὰ βιολὶ καὶ ὀρχήστρα ἀρ. 5 σὲ λὰ μείζ. (Ἀλλέγκρο ἀπέρτο. Ἀντάντζιο Τέμπο ντὶ μενουέττο). Ἡ Κρατικὴ Ὀρχήστρα τῆς Σαξωνίας Διευθυντὴς ὁ Κὰρλ Μπάϊμ.
Ρ. Στράους: «Ντὸν Ζουάν» Συμφωνικὸ ποίημα ἔργο 20. Ἡ ὀρχήστρα τῆς Κρατικῆς Ὄπερας τοῦ Βερολίνου. Διευθ. ὁ συνθέτης.
18.00 Καναδικὴ ἐκπομπή
18.15 Ἐλαφρὰ μουσικὴ γιὰ πιάνο
18.30 Νησιώτικα τραγούδια
19.00 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Βουλγαρίαν (εἰς τὴν Βουλγαρικήν)
19.10 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Βουλγαρίαν (εἰς τὴν Γαλλικήν)
19.15 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Γιουγκοσλαυΐαν (εἰς τὴν Σερβικήν)
19.25 Ἐκπομπὴ διὰ τὴν Γιουγκοσλαυΐαν (εἰς τὴν Γαλλικήν)
19.30 Ὁδηγίαι διὰ τοὺς ναυτιλλομένους
19.35 Ἐκπομπὴ τῆς ρυθμικῆς λέσχης
20.00 Μαθήματα Ἀγγλικῆς (ἀναμετάδ. ἐκ Λονδίνου)
20.15 Δ΄ δελτίον εἰδήσεων
20.30 Μουσικὴ χοροῦ
21.00 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
21.15 Ἡ ὥρα τῆς Βορείου Ἑλλάδος
21.30 Ἀναμετάδοσις ἐξ Ἀμερικῆς τῆς εἰδικῆς ἐκπομπῆς εἰς τὴν Ἑλληνικήν.
21.45 Δελτίον ραδιοφωνικῶν διαφημίσεων
22.00 Ρεσιτὰλ τραγουδιοῦ τῆς δίδος Ρένας Γαρυφαλλάκη
Α. Σκαρλάττι: «Βιολέττα»
Μότσαρτ: Ἄρια τῆς Βασίλισσας τῆς νύχτας ἀπὸ τὴν ὄπερα «Μαγεμμένος αὐλός».
Λίστ: «Ὦ ὅταν κοιμᾶμαι»
Ροσσίνι: Ἄρια τῆς Ροζίνας ἀπὸ τὴν ὄπερα «Κουρεὺς τῆς Σεβίλλης».
Σπάθης: «Δὲν μ' ἀγαπᾶς».
Μπενεντίκτ: «Καρναβάλι τῆς Βενετίας».
22.30 Μουσικὴ χοροῦ
23.00 Ε΄ δελτίον εἰδήσεων
23.15 Μουσικὴ χοροῦ (συνέχεια)
24.00 Εἰδήσεις σὲ ρυθμὸν ὑπαγορεύσεως
00.30 Τέλος τῆς ἐκπομπῆς

ΟΙ ΝΕΟΙ ΠΟΜΠΟΙ ΤΟΥ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ

Τηλεγράφημα ἐξ Ἀμερικῆς πρὸς τὸ Ἐθνικὸν Ἵδρυμα Ραδιοφωνίας ἀναγγέλλει ὅτι ὁ Πομπὸς βραχέων κυμάτων 7,5 κιλοβὰτ ἐφορτώθη τὴν 14ην τρέχ. ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου «Οὐΐλλιαμ Λιούϊς» τὸ ὁποῖον κατευθύνεται εἰς τὸν Πειραιᾶ.

Ἐπίσης ἀφίκετο ἐνταῦθα ἀπὸ ἑβδομάδος ὁ Ὀλλανδὸς εἰδικὸς μηχανικὸς τῶν ἐργοστασίων Φίλιπς, κ. Πιὲρ Νόρλτον, ὅστις, ἐν συνεχείᾳ πρὸς τὰς γενομένας ἤδη ἀπὸ τὰς ὑπηρεσίας τοῦ Ραδιοφωνικοῦ Σταθμοῦ Ἀθηνῶν μετρήσεις, ἤρξατο τῶν προκαταρκτικῶν ἐργασιῶν διὰ τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ Πομποῦ μεσαίων κυμάτων τῶν 70 κιλοβάτ.

ΑΙ ΩΡΑΙ ΕΚΠΟΜΠΩΝ ΕΙΔΗΣΕΩΝ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΩΝ ΣΤΑΘΜΩΝ

ΩΡΑ	ΣΤΑΘΜΟΣ	ΚΥΜΑΤΑ
07.00 — 07.15	Λονδῖνοι Ἑλληνικά	41.75—31.50—25.30—31.56
7.30 — 7.45	Βελιγράδι Ἑλληνικά	31.16
08.00 —	Παρίσιοι Γαλλικά	25.1
08.30 — 08.43	Λονδῖνοι Γαλλικά	48.56—11.61—31.50—25.30
09.00 — 09.16	Λονδῖνοι Γαλλικά	31.88 (25.20) (31.48)
09.16 — 09.30	Λονδῖνοι Ἀγγλικά (Ἀναμετάδοσις Ἀμερικῆς)	31.88 (31.45) 25.30 (25.20)
09.30 — 09.45	Λονδῖνοι Γαλλικά (Ἀναμετάδοσις Ἀμερικῆς)	31.50 (31.48) 25.30 (25.25)
10.00 — 10.15	Λονδῖνοι Γαλλικά	31.50 (31.48) 25.30 (25.25)
13.30 — 14.00	Λονδῖνοι Γαλλικά	31.80—24.49
13.30 — 13.45	Παρίσιοι Γαλλικά	19.68—25.25—31.38
13.30 — 13.45	Παρίσι Ἑλληνικά	31.50
13.45 — 14.00	Λονδῖνοι Ἑλληνικά	31.50—19.6—25.3—41.3
14.15 — 14.30	Λονδῖνοι Ἀγγλικά	31.50—25.30 19.61 30.96
13.45 — 14.00	Βελιγράδ Ἑλληνικά	31.16
15.30	Λονδῖνοι Ἀγγλικά	31.50—25.18
18.15 — 18.30	Λονδῖνοι Ἀγγλικά (Ἀναμετάδοσις Ἀμερικῆς)	41.01—31.88—25.49
18.30	Μόσχα Ἑλληνικά	19.70—25.30—16.88
19.00 — 19.30	Λονδῖνοι Ἀγγλικά	30.30—25.17—19.15
19.15	Καναδᾶς Γαλλικά	16.75
19.30	Ἄγκυρα Ἑλληνικά	31
19.30	Παρίσιοι Γαλλικά	25.31
20.00	Ἄγκυρα Γαλλικά	31
20.30 — 21.00	Λονδῖνοι Ἑλληνικά	31.50—25.30—19.10—41.30
20.30 — 20.45	Μόσχα Ἑλληνικά	19.70—25.30—16.88
20.45 — 21.00	Βελιγράδι Ἑλληνικά	49.18
20.45 — 21.00	Τίρανα Ἑλληνικά	38
21.30 — 21.45	Φωνὴ τῆς Ἀμερικῆς Ἑλληνικά	13 — 16 — 19
21.40 — 21.55	Σόφια Ἑλληνικά	32 — 39
22.00 — 22.15	Λονδῖνοι Ἀγγλικά	11.75—30.96—31.01—25.42
22.00 — 22.15	Μόσχα Ἑλληνικά	19.70—25.23
24.00 — 24.15	Λονδῖνοι Ἀγγλικά	48.54—41.61
01.00 — 01.15	Λονδῖνοι Γαλλικά	48.54—41.61

Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς Θεσσαλονίκης

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΚΠΟΜΠΩΝ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ 30 ΝΟΕΜ.-6 ΔΕΚΕΜ.

Μῆκος κύματος 373 μ. ἢ 804 χκ.

ΚΥΡΙΑΚΗ 30 Νοεμβρίου:

Μεσημβρινὸν πρόγραμμα

11.30 Ἐκκλησιαστικὴ ὥρα (ὁμιλία τοῦ κ. Θεοδ. Καστανᾶ καὶ βυζαντινὴ μουσικὴ ἀπὸ τὴν χορῳδία Παναγιωτίδη—Καραμάνη)
11.50 Ἀπὸ τὴν Ἐθνική μας ζωὴ (ὁμιλία τοῦ κ. Ἰωάν. Βασδραβέλλη)
12.00 Συμφωνικὴ Συναυλία
Χάϊντν: Συμφωνία ἀριθ. 101 εἰς ρὲ ἔλασσον.
Μότσαρτ: Κοντσέρτο γιὰ πιάνο εἰς ρὲ ἔλασσον (Σολίστ ὁ Νίκιςς).
13.00 Ἐλαφρὰ μουσική
13.45 Διαφημίσεις
13.50 Ἀναμνήσεις ἀπὸ τὴν Παληὰ Θεσσαλονίκη (ὁμιλία τοῦ κ. Ν. Καμμώνα)
14.00 Μουσικὴ γιὰ ὅλους
14.30 Δημοτικὰ τραγούδια καὶ χοροί.
15.00 Τέλος τοῦ Μεσημβρινοῦ προγράμματος

Ἑσπερινὸν πρόγραμμα

17.00 Μελῳδίες καὶ Ρυθμοὶ
17.30 Ἐλαφρὰ Ἑλληνικὰ τραγούδια
18.00 Ἡ Ὥρα τοῦ Ἀγρότου (ὁμιλία τοῦ κ. Γεωργίου Βρεττᾶ καὶ Δημοτικὰ τραγούδια)
18.30 Ἡ Ὥρα τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων
19.00 Λέχαρ: Ἐκλογὴ ἀπὸ τὴν ὀπερέττα «Ἡ εὔθυμη χήρα».
19.30 Τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας
19.45 Ἐλαφρὰ μουσική
20.10 Διαφημίσεις.
20.15 Ἑβδομαδιαία ἀνασκόπησις πολιτικῶν γεγονότων (ἀναμετάδ. ἐξ Ἀθηνῶν)
20.30 Χορευτικὸν πρόγραμμα.
21.10 Διαφημίσεις
21.15 Ὥρα Βορείου Ἑλλάδος
21.30 Ἀναμετάδοσις τῆς εἰδικῆς ἐκπομπῆς ἐξ Ἀμερικῆς εἰς τὴν Ἑλληνικήν.
21.45 Μουσικὴ γιὰ δύο πιάνα μὲ τοὺς Ράβιτς καὶ Λάντσουερ.
22.00 Καντάδες.
22.15 Δελτίον εἰδήσεων.
22.30 Ἐλαφρὸ ποικίλο πρόγραμμα
23.00 Τέλος προγράμματος

ΔΕΥΤΕΡΑ 1 Δεκεμβρίου:

Μεσημβρινὸν πρόγραμμα

13.30 Παίζει ἡ ὀρχήστρα Μπέριγκαμ.
13.45 Τὸ γαλλικὸ τέταρτο
14.00 Μουσικὴ γιὰ ὅλους.
14.25 Διαφημίσεις
22.15 Ἐλαφρὸ ποικίλο πρόπιάνο
15.00 Τέλος τοῦ μεσημβρινοῦ προγράμματος

Ἑσπερινὸν πρόγραμμα

17.00 Ψυχαγωγία ἀσθενῶν
17.30 Ἕνα τέταρτο διὰ τὰ Ἑλληνόπουλα
17.45 Ἀποσπάσματα ἀπὸ ὄπερες.
18.15 Διὰ τὸν Ἕλληνα ἐργάτη
18.30 Ὥρα τοῦ Στρατοῦ μας
19.00 Ἀναμετάδοσις ἐξ Ἀθηνῶν τῆς ἐκπομπῆς διὰ τὴν Βουλγαρίαν καὶ τὴν Γιουγκοσλαυΐαν.
19.30 Τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας
19.45 Δημοτικὰ τραγούδια
20.00 Δίσκοι μὲ τὴν Στέλλα Γκρέκα.
20.10 Διαφημίσεις
20.15 Δελτίον Εἰδήσεων
20.30 Μουσικὴ δωματίου
Φράνκ: Κουϊντέττο εἰς φὰ ἔλασσον.
21.10 Διαφημίσεις
21.15 Ἡ Ὥρα τῆς Βορείου Ἑλλάδος. (ἀναμετάδ. ἐξ Ἀθηνῶν)
21.30 Ἀναμετάδοσις τῆς εἰδικῆς ἐκπομπῆς ἐξ Ἀμερικῆς εἰς τὴν Ἑλληνικήν.
21.45 Ἐλαφρὰ Ἑλληνικὰ τραγούδια.
22.10 Ἐλαφρὰ ὀρχήστρα
22.30 Ἐκλεκτοὶ δίσκοι.
Ρίμσκυ — Κόρσακωφ: «Τὸ Πάσχα».
Τσαϊκόφσκυ: «Ἰταλικὸ καπρίτσιο».
23.00 Τέλος προγράμματος

ΤΡΙΤΗ 2 Δεκεμβρίου:

Μεσημβρινὸν πρόγραμμα

13.30 Ἐλαφρὰ Ἑλληνικὰ τραγούδια.
13.45 Τὸ Σπίτι καὶ τὸ Παιδὶ (ὁμιλία τοῦ κ. Ἰωάννου Ξηροτύρη).
13.50 Παίζει ἡ ὀρχήστρα Χαννᾶ.
14.00 Μουσικὴ γιὰ ὅλους
14.25 Διαφημίσεις
14.30 Δελτίον εἰδήσεων
14.45 Παίζει ἡ ὀρχήστρα Γκλὲν Μύλλερ.
15.00 Τέλος τοῦ μεσημβρινοῦ προγράμματος.

Ἑσπερινὸν πρόγραμμα

17.00 Μπάντα.
17.20 Δημοτικὰ τραγούδια καὶ χοροί.
17.45 Τὸ Ἀγγλικὸ τέταρτο
18.00 Ἔργα γιὰ βιολοντσέλλο.
Μαρτίνι: Ἀντάτζιο καντάμπιλι εἰς λὰ μεῖζον.
Νεοὺλ: Γκαβόττα.
Ἔλγκαρ: Ἐρωτικὸς χαιρετισμός.
Σαὶν — Σάνς: «Κατακλυσμὸς» Πρελούδιο.
Σαὶν — Σάνς: Ἀλλέγκρο ἀπασσιονάτο.
18.15 Δίσκοι μὲ τὴν Βέμπο.
18.30 Ὥρα τοῦ Στρατοῦ μας
19.00 Ἀναμετάδοσις ἐξ Ἀθηνῶν τῆς ἐκπομπῆς διὰ τὴν Βουλγαρίαν καὶ τὴν Γιουγκοσλαυΐαν.
19.30 Τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας
19.45 Παίζει ἡ ὀρχήστρα Περιπάτου τῆς Βοστώνης.
20.00 Ἐπιλογὴ ἀπὸ Ταγκό.
20.10 Διαφημίσεις.
20.15 Δελτίον Εἰδήσεων
20.30 Ἐλαφρὰ Ἑλληνικὰ τραγούδια.
21.00 Τὸ Ἔθνος καὶ τὰ γεγονότα (ὁμιλία τοῦ κ. Ἀχιλλέως Καλεύρα).
21.10 Διαφημίσεις
21.15 Ἡ ὥρα τῆς Βορείου Ἑλλάδος.
21.30 Ἀναμετάδοσις τῆς εἰδικῆς ἐκπομπῆς ἐξ Ἀμερικῆς εἰς τὴν Ἑλληνικήν.
21.45 Ἐλαφρὰ μουσική.
22.30 Μπράμς: Συμφωνία ἀρ. 3 εἰς φὰ μεῖζον.
23.00 Τέλος τοῦ προγράμματος.

ΤΕΤΑΡΤΗ 3 Δεκεμβρίου:

Μεσημβρινὸν πρόγραμμα

13.30 Παίζει ἡ ὀρχήστρα Λάνσφορντ.
13.45 Τὸ ἀγγλικὸ τέταρτο.
14.00 Μουσικὴ γιὰ ὅλους
14.25 Διαφημίσεις
14.30 Δελτίον Εἰδήσεων
14.45 Μουσικὴ ἀπὸ φωνοταινίες.
15.00 Τέλος τοῦ μεσημβρινοῦ προγράμματος

Ἑσπερινὸν πρόγραμμα

17.00 Παίζει ἡ ὀρχήστρα Παλλέϊντιουμ.
17.20 Διὰ τοὺς Ἀκρίτας μας
18.00 Ρυθμοὶ τοῦ Νέου Κόσμου
18.30 Ἡ Ὥρα τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων
19.00 Ἀναμετάδοσις ἐξ Ἀθηνῶν τῆς ἐκπομπῆς διὰ τὴν Βουλγαρίαν καὶ τὴν Γιουγκοσλαυΐαν.
19.30 Τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας
19.45 Δίσκοι μὲ τὴν Νικολαΐδου καὶ τὸν Πολυμέρη
20.00 Κρητικὰ τραγούδια
20.10 Διαφημίσεις
20.15 Δελτίον Εἰδήσεων
20.30 Ποικίλη μουσική
Πφίτσνερ: Ρόδα ἀπὸ τὸν κῆπο τῆς ἀγάπης.
Ἀμαντεΐ: Νέλμπαζὰρ (Ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν Ἀνατολή)
Μπορμοέλι: Θρύλος ἀπὸ τὸν «Πρίγκηπα Εὐγένιον».
Μοντζιάλλι: Ὁ χορὸς τοῦ Ὄλαφ
21.00 Ἀπὸ τὴν Ἐθνικήν μας ζωὴ (ὁμιλία τοῦ κ. Κωνσταντίνου Πηχιῶν)
21.10 Διαφημίσεις
21.15 Ὥρα Βορ. Ἑλλάδος (ἀναμετάδ. ἐξ Ἀθηνῶν)
21.30 Ἀναμετάδοσις τῆς εἰδικῆς ἐκπομπῆς ἐξ Ἀμερικῆς εἰς τὴν Ἑλληνικήν.
21.45 Ὥρα ἐκλογῆς ἀκροατῶν
22.30 Ρεσιτὰλ πιάνου τῆς δεσποινίδος Θούλας Γεωργίου μὲ ἔργα Σοῦμαν. Σονάτα εἰς σὸλ ἔλασσον ἔργ. 22. Ἀνύψωσις
22.50 Παίζει ἡ ὀρχήστρα
23.00 Τέλος προγράμματος
Μπουλανζέ.

ΠΕΜΠΤΗ 4 Δεκεμβρίου:

Μεσημβρινὸν πρόγραμμα

13.30 Ἑλληνικοὶ χοροί
13.45 Διὰ τὴν ὑγείαν σας (Ὁμιλία τοῦ ἰατροῦ κ. Γ. Λεμονίδη).
13.50 Μελῳδίες διὰ μανδολῖνο.
14.00 Μουσικὴ γιὰ ὅλους
14.25 Διαφημίσεις
14.30 Δελτίον Εἰδήσεων
14.45 Ἐπιλογὴ ἀπὸ βάλς.
15.00 Τέλος τοῦ μεσημβρινοῦ προγράμματος.

Ἑσπερινὸν πρόγραμμα

17.00 Ἀπογευμ. συναυλία: Ντβόρζακ: «Καρναβάλι» Εἰσαγωγή.
Μουσσόργκσκυ: «Κοβαντίνα» Πρελούδιο.
Λιάντωφ: «Ἡ μαγεμμένη λίμνη».
Στραβίνσκυ: «Τὸ πουλὶ τῆς φωτιᾶς».
17.45 Τὸ ἀγγλικὸ τέταρτο.
18.00 Ἡ ὥρα τοῦ Ἀγρότου (Ἀγροτικαὶ εἰδήσεις καὶ δημοτικὰ τραγούδια).
18.30 Ὥρα τοῦ Στρατοῦ μας
19.00 Ἀναμετάδοσις ἐξ Ἀθηνῶν τῆς ἐκπομπῆς διὰ τὴν Βουλγαρίαν καὶ τὴν Γιουγκοσλαυΐαν.
19.30 Τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας
19.45 Μουσικὴ τζάζ
20.00 Ἐλαφρὰ μουσικὴ γιὰ πιάνο μὲ τὸν Τσάρλι Κούνς.
20.10 Διαφημίσεις
20.15 Δελτίον εἰδήσεων
20.30 Ἐλαφρὰ Ἑλληνικὰ τραγούδια.
21.00 Ποιητικὴ βραδυά. (Ὁμιλία τοῦ κ. Γεωργίου Ζωγραφάκη).
21.10 Διαφημίσεις.
21.15 Ὥρα τῆς Βορ. Ἑλλάδος (ἀναμετάδ. ἐξ Ἀθηνῶν)
21.30 Ἀναμετάδοσις τῆς εἰδικῆς ἐκπομπῆς ἐξ Ἀμερικῆς εἰς τὴν Ἑλληνικήν.
21.45 Λαϊκὰ τραγούδια ἀπ' ὅλον τὸν κόσμον.
22.00 Ἐλαφρὰ μουσική
22.30 Νυκτερινὴ μουσική.
Σαὶν — Σάνς: Εἰσαγωγὴ καὶ Ρόντο καπριτσιόζο.
Τσαϊκόφσκυ: Ρομάντσα.
Τσαϊκόφσκυ: Μελαγχολικὸ τραγοῦδι.
Χάν: Ἐὰν οἱ στίχοι μου εἴχανε φτερά.
Φωρέ: Μετὰ ἀπὸ ἕνα ὄνειρο.
Φωρέ: Νυκτερινό.
Γκρανάντος: Ἱσπανικὸς χορός.
23.90 Τέλος τῆς ἐκπομπῆς.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 5 Δεκεμβρ.:

Μεσημβρινὸν πρόγραμμα

13.30 Παίζει τὸ Τρίο Σάντλερ
13.45 Τὸ γαλλικὸ τέταρτο.
14.00 Μουσικὴ γιὰ ὅλους.
14.25 Διαφημίσεις.
14.30 Δελτίον Εἰδήσεων
14.45 Παίζει ἡ Ἐλαφρὰ Συμφωνική
15.00 Τέλος τοῦ μεσημβρινοῦ προγράμματος

Ἑσπερινὸν πρόγραμμα

17.00 Ψυχαγωγία ἀσθενῶν
17.30 Ἕνα τέταρτο διὰ τὰ Ἑλληνόπουλα
17.45 Τὸ Ἀγγλικὸ τέταρτο
18.00 Δημοτικὰ τραγούδια ἀπὸ τὸν Στέφανο Βέζο συνοδεία λαϊκῶν ὀργάνων
«Ἀγαπῶ μαῦρα γλυκά μου μάτια» Καλαματιανό
«Ναούμης πάει στὴ Φλώρινα» Τσάμικο.
«Κατσαντώνης» Κλέφτικο
«Γκάϊντα» χορός
«Σοῦπα μάννα πάντρεψέ με» συρτό
«Φουστανέλλα μὲ γαζὶ» τσάμικο.
18.30 Ἡ Ὥρα τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων
19.00 Ἀναμετάδοσις ἐξ Ἀθηνῶν τῆς Γιουγκοσλαυϊκῆς καὶ τῆς Βουλγαρικῆς ἐκπομπῆς
19.30 Τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας
19.45 Δίσκοι μὲ τὴν Στέλλα Γκρέκα
20.00 Δίσκοι μὲ τὴν Λουσιὲν Μπουαγιέ
20.10 Διαφημίσεις
20.15 Δελτίον Εἰδήσεων
20.30 Αἱ δώδεκα Σπουδαί, ἔργον 25 τοῦ Σοπὲν μὲ τὸν πιανίστα Κορτῶ
21.00 Τὸ Ἔθνος καὶ τὰ γεγονότα
21.10 Διαφημίσεις.
21.15 Ὥρα τῆς Βορ. Ἑλλάδος (ἀναμετάδ. ἐξ Ἀθηνῶν)
21.30 Ἀναμετάδοσις τῆς εἰδικῆς ἐκπομπῆς ἐξ Ἀμερικῆς εἰς τὴν Ἑλληνικήν.
21.45 Εὔθυμη μουσική
22.15 Ἐπιλογὴ ἀπὸ βάλς
22.30 Ἡ δευτέρα Πρᾶξις ἀπὸ τὴν Ὄπερα «Μποέμ» τοῦ Πουτσίνι.
23.00 Τέλος τοῦ προγράμματος.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 6 Δεκεμβρ.:

Μεσημβρινὸν πρόγραμμα

13.30 Ἀποσπάσματα ἀπὸ ὀπερέττες.
14.00 Μουσικὴ γιὰ ὅλους.
14.25 Διαφημίσεις
14.30 Δελτίον Εἰδήσεων
14.45 Ἐλαφρὰ Ἑλληνικὰ τραγούδια.
15.00 Τέλος τοῦ μεσημβρινοῦ προγράμματος.

Ἑσπερινὸν πρόγραμμα

17.00 Μπάντα.
17.20 Εὔθυμη μουσική
17.45 Τὸ ἀγγλικὸ τέταρτο.
18.00 Ἐλαφρὰ Ἑλληνικὰ τραγούδια.
18.30 Ὥρα τοῦ Στρατοῦ μας
19.00 Ἀναμετάδοσις ἐξ Ἀθηνῶν τῆς Γιουγκοσλαυϊκῆς καὶ τῆς Βουλγαρικῆς ἐκπομπῆς
19.30 Τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας.
19.45 Δημοτικὰ τραγούδια
20.00 Ἐπιλογὴ ἀπὸ φὸξ-τρότ
20.10 Διαφημίσεις
20.15 Δελτίον Εἰδήσεων
20.30 Τραγούδια ἀπὸ παληὲς ἑλληνικὲς ὀπερέττες
21.00 Παίζει ἡ ὀρχήστρα Λοῦτερ.
21.10 Διαφημίσεις
21.15 Ὥρα τῆς Βορ. Ἑλλάδος (ἀναμετάδ. ἐξ Ἀθηνῶν)
21.30 Ἀναμετάδοσις τῆς εἰδικῆς ἐκπομπῆς ἐξ Ἀμερικῆς εἰς τὴν Ἑλληνικήν.
21.45 Μουσικὴ γιὰ κινηματογραφικὸ ὄργανο.
22.00 Γύρω ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. (Ὁμιλία τοῦ κ. Ι. Ζήρα).
22.10 Μουσικὴ χοροῦ
23.00 Τέλος προγράμματος.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΟΙ ΨΑΛΜΟΙ ΤΟΥ ΔΑΥΙΔ

Ὑπὸ τοῦ θεολόγου κ. Θεοδ. Β. Κωνσταντίνου ἐξεδόθησαν εἰς ἔμμετρον μετάφρασιν οἱ Ψαλμοὶ τοῦ Δαυΐδ. Μέχρι σήμερον ἐμμέτρους μεταφράσεις τοῦ Ψαλτηρίου ἔγραψαν καὶ ἄλλοι ἀλλ' «ἡ ποιητικὴ μετάφραση ὁλοκλήρου τοῦ Ψαλτηρίου» τοῦ κ. Κωνσταντίνου ξεχωρίζει τόσον ἀπὸ λογοτεχνικῆς ὅσον καὶ ἀπὸ ἐπιστημονικῆς ἀπόψεως. Ὡς γνωστὸν οἱ Ψαλμοὶ εἶνε δύσκολον νὰ μεταφρασθοῦν διότι καὶ οἱ ἔννοιες εἶνε πολλάκις δυσνόητοι καὶ ἡ γλῶσσα, παρ' ὅ,τι εἶνε ἡ ἑλληνιστική, ἔχει πολλὰς δυσκολίας λόγω τῶν ἑβραϊσμῶν οἱ ὁποῖοι ἔμειναν στὸ κείμενο τῶν Ἑβδομήκοντα. Ὁ κ. Κωνσταντίνου κατώρθωσε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ πνεῦμα τῶν ποιητῶν τῶν Ψαλμῶν καὶ νὰ ἀποδώσῃ ἕνα ἀρτιώτατον ἔργον. Κάθε φράσις καὶ κάθε λέξις ἔχουν ἀποδοθῆ κατὰ τοιοῦτον ποιητικὸν καὶ ἑρμηνευτικὸν τρόπον ὥστε νὰ ἀποδίδουν τελείως τὴν ἀντίστοιχον τοῦ ἱεροῦ κειμένου. Ἔτσι τὸ αἰώνιον βιβλίον τῆς Π. Διαθήκης ΟΙ ΨΑΛΜΟΙ τοὺς ὁποίους μόνον μὲ τὸν Ὅμηρον παρωμοίασαν οἱ σοφοὶ τῆς γῆς, γίνονται κτῆμα πάντων καὶ ὄχι μόνον τῶν ὀλίγων.

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ
Ἰδοὺ τὸ μυστικό μας!
Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ
Ἁγ. Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53-100
Σημ. — Αἱ προσκομίζουσαι τὸ παρὸν ἀπόκομμα, λαμβάνουν ΔΩΡΕΑΝ κάτι

ΓΥΡΩ στά ΤΡΟΦΙΜΑ

ΤΟΥ Κ. Γ. ΓΚΕΪΒΕΛΗ

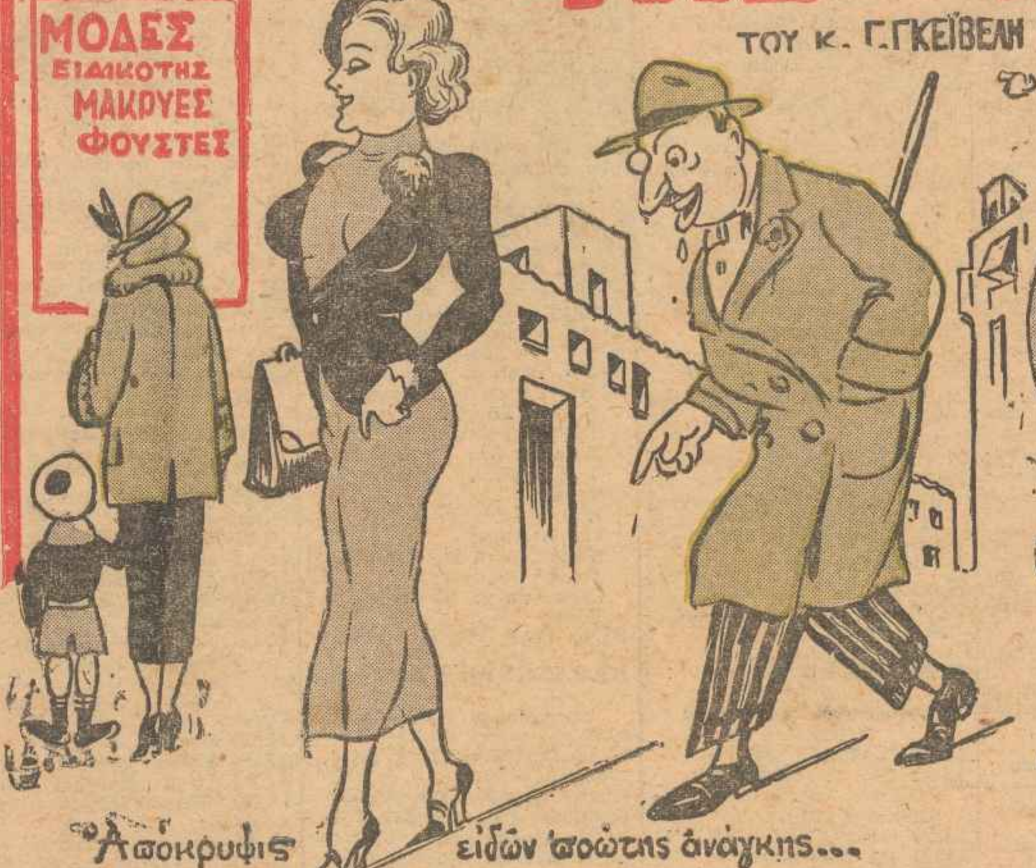

Ἀπόκρυψις εἰδῶν πρώτης ἀνάγκης...

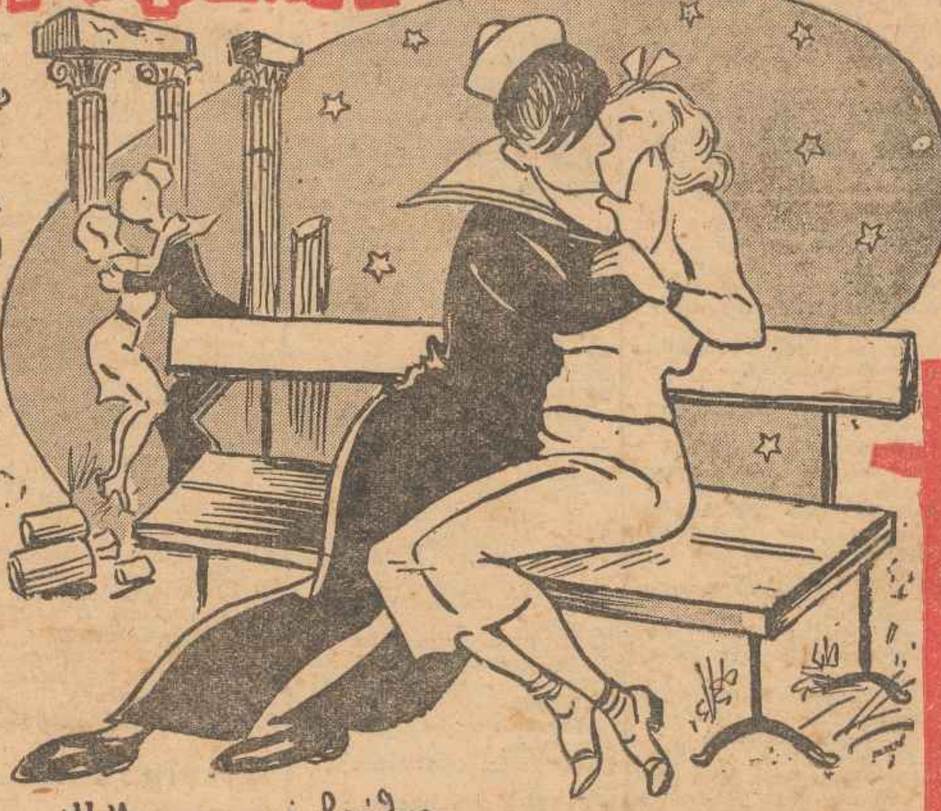

Ἡ Ἀμερικανική βοήθεια

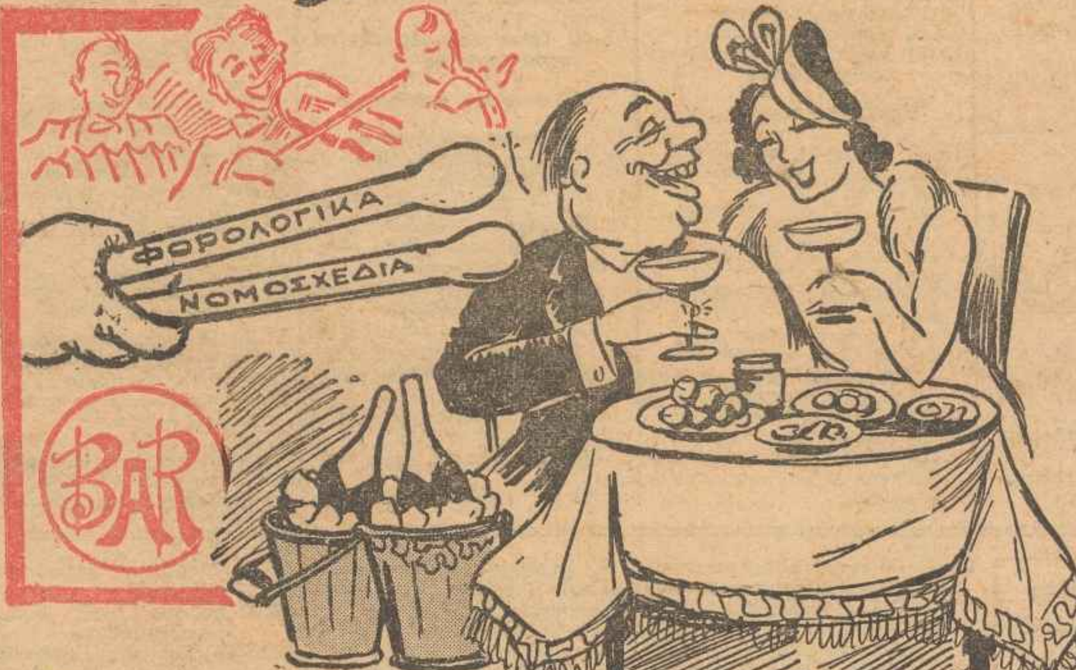

Ἐπικειμένη ἐξαγωγή ἐλαίου καί λίπους...

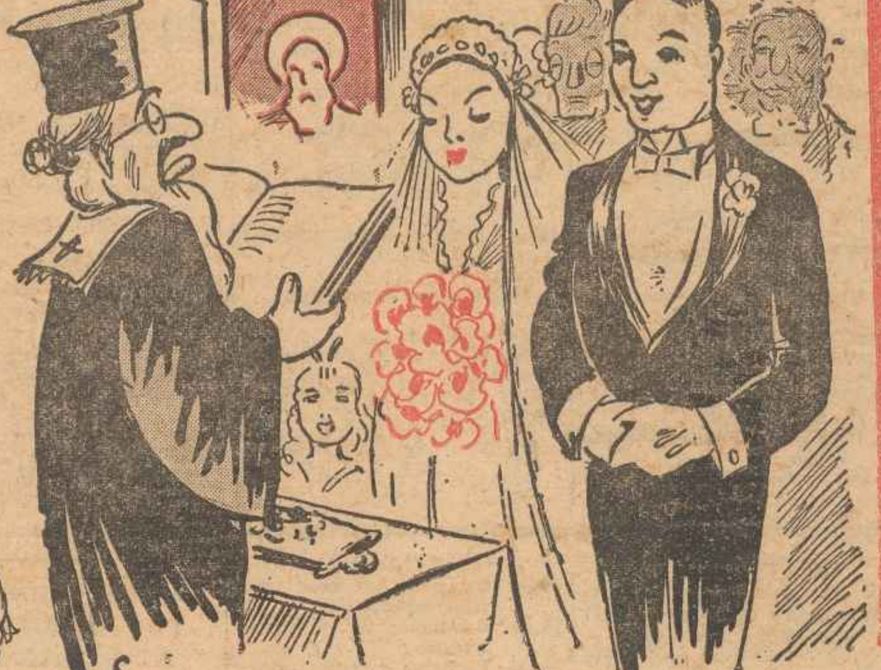

Ἐξασφάλισις μέλιτος δι' ἕνα μῆνα...

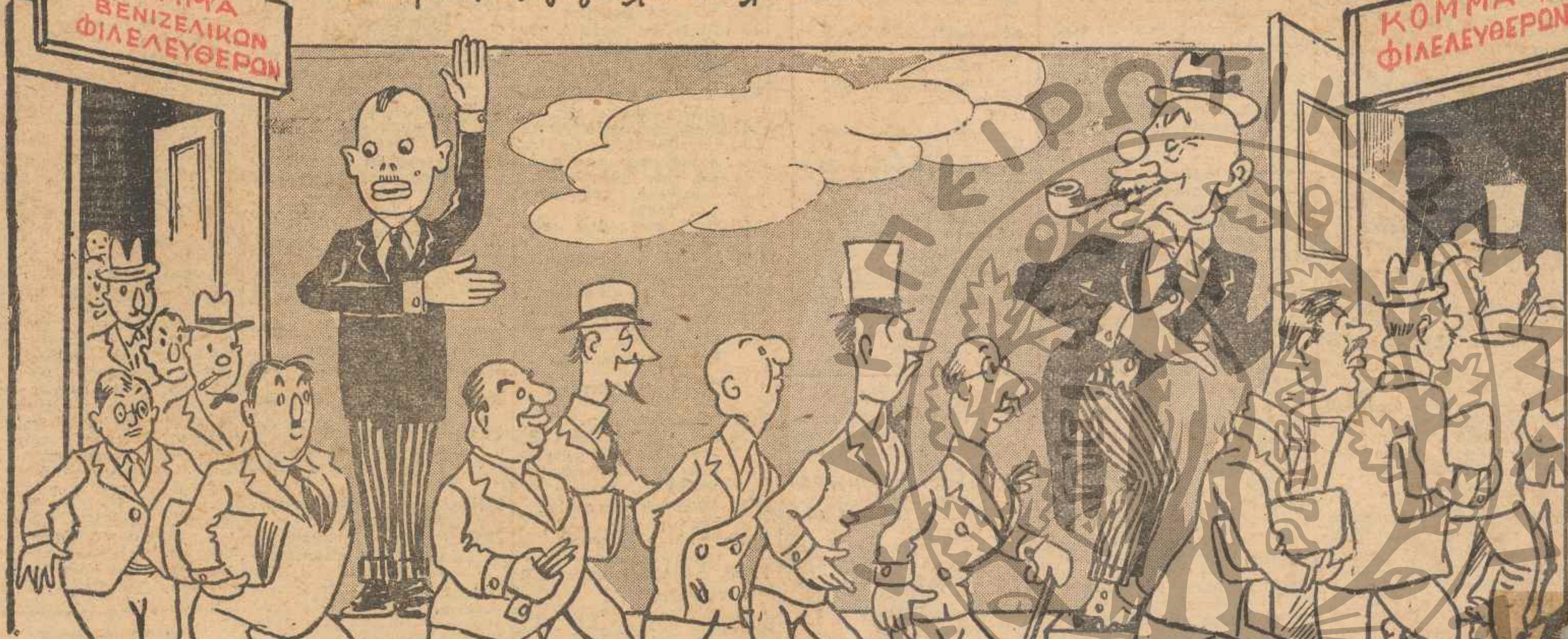

ΑΘΡΟΑΙ ΕΙΣΑΓΩΓΑΙ...